

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgavebetegnelse | Edition Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Evangelisk-kristelig Psalmebog, til Brug ved Kirke- og Huus-Andagt.

[Smal]

Kjøbenhavn : trykt udi det Kongel. Vaisenhusets Bogtrykkerie og paa dets Forlag, 1823

672 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

L. P. S.

4. - 196.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 4 8°

1 1 04 0 8 02311 X

+Rex

NET KONTINGENT VAN 1072K

201.2500

VERBODEN TOEGANG

1104020011

FRAN

Evangelisk = kristelig

Psalmebog,

til Brug

ved

Kirke- og Huis-Andagt.

Kjøbenhavn, 1823.
Trykt udi det Kongl. Baisenhuses Bogtrykkerie
og paa dets Forlag,
af Carl Frid. Schubart.

ved kongelig allernaadigst Resolution af
13de April 1798 er Baisenhuset ene og alene
forundt Forlags- Rettighed paa denne Evan-
gelisk- kristelige Psalmebog.

Forerindring.

Ved at samle, vælge og gien-
nemsee disse Psalmer, have de
Mænd, til hvilke Arbeidet har
været betroet, havt for Dine,
deels at holde sig paa det nøie-
ste til de Forestillinger og Ud-
trykke, som indbefattes i Skriv-
ten selv, paa hvilken kristelig
Tro er befæstet, deels at stem-
me det hele Foredrag til Op-
byggelse; saa at Kierlighed og
Tillid til Gud og Christum,
forenet med virksom Broder-
kierlighed til alle Mennesker,
samt Glid og Lyst ved Pligter-
nes Udbøvelse, saavel i det al-
mindelige Liv, som i Kald og
Stand, maatte indaandes,

forøges og gøres tækkelige for
enhver, som elsker Religion.
Tillige har man bestræbt sig
for at udbrede Lethed og Tyde-
lighed over det Hele.

Naar gode Mennesker maae
finde Trøst og Glæde i deres
Andagt ved Psalmerne, og sand
KristendomsAand under Guds
Belsignelse maa derved for-
plantes alt mere og mere hos
menige Mand, er Hensigten
opnaaet, i hvilken Arbeidet
blev foretaget og fuldført. Her-
ren give, at Fædrenelandet
maa høste Frugt deraf til Sæ-
deligheds, til Ordens, til gavn-
lig Virksomheds og utkrømtet
Menneskekierligheds Befæst-
ning og Forfremmelse igien-
nem flere Slægtsfølger.

Indhold.

Lov: og Takkepsalmer.

	No.	Side
1. Guds Væsen og Egenstaber	1:40.	9:45
den Uforandrelige	16:20.	23:26
den Alvidende	22:24.	28:30
den Allestedsnærværende	25,26.	31,32
den Alwise	27.	33
den Algode	29:39.	34:45
den Alretfærdige	40.	45
2. Skabelsen	41:54.	46:58
3. Forsynet	55:III.	59:110
4. Forløsn. ved Jesum	112:135.110:128	
5. Jesu Fødsel	136:143.129:134	
6. Jesu Lidelse og Død	144:164.134:147	
Jesu Død paa Korset	157:164.144:147	
7. Jesu Opstandelse	165:179.149:159	
8. Jesu Himmelfart	180:186.160:164	
9. Jesu Regiering over hans Kirke	187:193.164:169	
10. Guds Aand og Ord	194:201.169:173	
11. Lyksaligh. eft. Døden	202:226.174:191	

Bedepsalmer.

1. Sand Kristendom	227:259.193:217
2. Omvendelse, Troe og Syndsforladelse	260:284.218:239

	No.	Side
3. Kierl. og Tillid til Gud	285:324.240:	271
4. Kierl. til os selv og vor Næste	325:352.272:	291
Virksomhed	325.	272
Karvaagenhed	326.	272
Ydmyghed	327:330.273:	276
Flid	331.	276
Nøisomhed	332:334.277,278	
Broderkierlighed	335:341.279:	284
Fredelighed	342:348.284:	287
Borgerfjnd	349.	288
Samvittighed	350:352.289,291	
5. Jesu Efterfølgelse	353:363.292:	299
6. Ordet og Bønnen	364:387.300:	316
7. Daaben og Nadveren	388:399.317:	325
Daabens Pagt	388,389.	317
for Daaben	390,391.317,318	
efter Daaben	392.	318
for Altergangen	393.	318
ved Nadveren	394:397.319:	323
efter Nadveren	398,399.324,325	
8. Døden, Opstand. og Dommen	400:430.326:	351
Døden	400:421.326:	342
Graven	422,423.345,346	
Opstandelsen	424	347
Dommen	425:427.347:	349
Saligheden	428:430.349:	351
		9. For

	No.	Side
9. Forbon	431:443.	352:363
almindelige	431:434.	352:354
for Fædrenelandet	435.	355
for Kongen	436,437.	357
i Krigstid	438:441.	358:360
i smitsom Syge	442.	361
for Døende	443.	363

Tidspsalmer.

1. Aarskifte	444:452.	365:373
2. Vaar- og Høstpsalmer	453:467.	375:387
Vaaren	453:456.	375:378
Sædetiden	457.	379
Regn efter Tørke	458.	380
Sommeren	459,460.	381,382
efter rig Høst	461:465.	382:385
efter knap Høst	466.	386
Vinterens Komme	467.	387
3. Morgenpsalmer	468:492.	388:410
4. Aftenpsalmer	493:512.	411,430
ved Ugens Ende	511,512.	429,430
5. Bordpsalmer	513:519.	431:435
for Maaltidet	514,515.	432,433
efter Maaltidet	516:518.	433:435
ved Bryllup	519.	435
6. Bryllupspsalmer	520:524.	436:438
for Brudevielsen	520:522.	436,437
efter Brudevielsen	523,524.	438

	No.	Side
7. Katechisationspsalmer	525=531.	439, 440
for Katechisationen	525=528.	439
efter Katechisationen	529=531.	440
8. Konfirmationspsf.	532=537.	440=443
for Konfirmations-		
Handlingen	532=535.	440=442
efter Konfirmations-		
Handlingen	536, 537.	443
9. Reformationspsalmer	538=542.	444=446
10. Kirkevielsespsalme	543.	447
11. Søepsalmer	544=553.	449=456
almindelige	544, 545.	449
ved Udreisen	546.	450
ved Hiemkomst	547.	451
efter Uveir	548.	452
efter Tordenveir	549.	453
til Orlogs	550.	454
Morgensang	551.	455
Aftensang	552.	455
Ligsang	453.	456
12. Fredspsalme	554.	457
13. Efter Sygdom	555.	457
14. For en Moder efter		
Barnesødsel	556, 557.	459
15. Ved en Huusfaders Udreise	558.	460
16. Ved en Huusfaders		
Hiemkomst	559.	461
17. Børnepsalme	560.	462

Lov, og Takke-Psalmer.

1. Guds Væsen og Egenstaber.

Mel. Vi troe allesammen paa en Gud.

2. Vi troe, vi Alle troe paa Gud; Himlen skabte han og Jorden. En kierlig Fader er vor Gud; Mennesket hans Slægt er vorden. Dagligt Brød han os vil give, Og forsørge vel i Live; Altid han i Nød og Fare Siel og Legem vil bevare. Vi troe paa ham med Haab og Mod; Thi han er mægtig, viis og god.

2. Vi troe paa Sønnen Jesum Christ, Guds eenbaarne Søn, vor Herre, Paa Verdens Frelser, Jesum Christ, Herren til Gud Faders Ære. Han et Menneske er vorden, Korsfæst, død, og lagt i Jorden; Men han lever vor Forsoner; Hos Guds høire Haand han troner. Derfra han kommer vældelig, Naar han skal domme Jorderig.

3. Vi troe og paa den Hellig Aand,
 Sendt fra Faderen og Sønnen. Den
 Sandheds, Kraftens, Trostens Aand Hæ-
 ver os til Gud i Bønnen. Christi Rige
 han udbreder, Os til Rod og Bedring
 leder, Os i Troen han bekræfter, Og
 i Haab om Liv herefter: At vi gaae
 ind til Fryd og Fred, Som evig, evig
 varer ved.

Mel. Jeg veed et evigt Himmerig.

2. Almægtige, algode Gud! Du var
 og er og bliver! Alt skabtes ved dit Al-
 magts Bud, Din Aande alt opliver.

2. For hver din Skabning sørger
 du, Og ingen du forlader; Men os
 især du kom ihu: Miskundelige Fader!

3. Din elskelige Søn kom ned fra
 Himlens Herligheder. For Syndres
 Skyld han Døden leed Korsfæstet som
 Misdæder.

4. Han har os Livets Vej beredt,
 Den Hellige, den Rene: Vor Vej til
 Liv og Salighed Er Jesus, Jesus ene.

5. Og end engang fra Himlene
 Skal Jesus Christ nedstige, Fremkalde
 os af Gravene, Og domme Jorderige.

6. Vort Haab, vor Kierlighed, vor
 Troe Er Aandens Naadegave. Vi Trost i
 Rod og Sindets Røe fra ham alene have.

7. Vi enes her ved Troens Baand, Alt
 efter Jesu Lære, Og synge: Fader, Søn
 og Aand Skee Priis og Tak og Ære!

Mel. Aleneste Gud i Himmerig.

3. Alene Gud i Himmerig, Skal Lov
 og Priis tilhøre. Han skabte Alt saa vise-
 lig, Til Held han Alt vil føre. Til syn-
 dig Jord han sendte Fred, Med Velbe-
 hag han skuer ned Til hver, som ham vil
 tæfkes.

2. Gud! du gav selv dig Faders Navn;
 Som Børn vi dig tilbede; Vi finde Tryg-
 hed i din Favn; Du hører naar vi bede.
 Din Vælde uindskrænket er, Alt hvad du
 byder, see! det skeer! Vel os for saadan
 Herre!

3. O Jesu! Guds eenbaarne Søn,
 Til Held for os udfaaret, Du kom til
 Adams faldne Rion, Blevst hadet, spot-
 tet, saaret. O! vor Forsoner, sendt fra
 Gud, Annam vor Bøn, og frie os ud
 Fra hvad os kan fordærve!

4. O Hellig Aand! det er dit Bærk,
 At Sandheds Lys vi finde. I Kamp du
 gjør den Svage stærk, At han kan Seier
 vinde. Før os ved Troe og Kierlighed Til
 Maalet frem, til Salighed. Bønhor,
 bønhor os. Amen!

Met. Vi takke dig, o Gud! vor Fader kiere,

4. Vi takke dig, o Gud! vore kiere Fader! Som os saa meget Godt tilflyde lader; Alt hvad du gjør, er os til Gavn og Baade. Tak skee din Raade.

2. Vi takke ogsaa dig, Guds Son, vor Herre! Alt du os skienkede din blide Lære; Saa kierlig du udslettede vor Brøde, For os du døde!

3. O! Guds og Jesu Aand dig Tak vi sige, Alt du ledsager os til Sandheds Rige, Og trøster os, og gjør os altid rede, Alt troe og bede!

4. Dig Fader, Son og Aand al Priis tilhører, Du skabte Alt, og Alt til Held du fører! Thi synge vi med Glæde allesammen: Lov skee dig! Amen.

Met. O store Gud, vi love dig.

5. O store Gud! vi love dig, Allgode Gud! vi takke dig.

2. Hvo er som du i Herlighed? Hvo er som du fra Eighed?

3. Dit Navn lovsynge Cherubim! Dit Navn lovsynge Seraphim!

4. Og saliggjorte Mennesker Istemme med din Engle: Hær: Hellig est du vor Gud! Hellig est du vor Gud! Hellig du est vor Gud! Jehova, Zebaoth!

5. Din

5. Din Priis fra Himlens høie
Chor Gienlyder paa den hele Jord.

6. Propheterne kundgiorde dig, Apost-
lerne forkyndte dig, Og Martyrskaren
priste dig I Dødens Stund høitidelig.

7. Saa priser dig din Kristenhed,
O Gud! i Tid og Eighed.

8. Dig Fader, dig, den sande Gud,
Og Sønnen, som fra dig gik ud.

9. Og din den gode Hellig Aand,
Som samler os ved Troens Baand.

10. Du Guds Eenbaarne Jesu
Christ! Al Sandheds Lærer var du vist.

11. Du bragte Jorden Lys og Fred,
Og gav os Haab om Salighed.

12. Nu løst fra Dødeligheds Baand,
Du sidder hos Guds høire Haand.

13. Men atter skal vi skue dig, En
Dommer over Jorderig.

14. O hielp os! hielp os! vær vor
Trost, Os som du selv har dyrt forløst!

15. Lys for os ved dit Sandheds
Ord! Og led os frem i dine Spor!

16. Belsign os her til Liv og Siel,
Giv os i Himlen Arv og Deel!

17. Belsign din ganske Kristenhed,
Og alle Jordens Slægter med!

18. At Sandhed, Fred og Ret og Troe
Maae boe, saavidt som Slægter boe.

19. Og alle, alle tiene dig, Forstant dig og eendrægtelig.

20. O store Gud! vi love dig! Allgode Gud! vi takke dig!

21. Hvo er som du i Herlighed? Hvo er som du fra Evighed?

22. Til dig, til dig staaer al vor Lid Fra nu og indtil evig Tid.

23. O! hør vor Sang! bøn hør vort Raab! Og styrk vor Siel i Troe og Haab!

Mel. Af Høiheden oprunden er.

6. Guds Priis forkynde Himlene, Hvor Stiernehæres Tusinde Hans Almagts Roes udbrede. Hans Tempel er det vide Rum, Naturen er hans Helligdom, All Verden ham tilbede! Kommer, kommer, hver sig høie For den Høie, Og bekiende: Herrens Magt er uden Ende.

2. En Dag den anden Budskab bær: Høiprifelig Allherren er I alle Verdnere Riger. Den samme store Tidende Om Gud, vor Gud, den Herlige En Nat den anden siger. Allting, Allting, os kan lære: Gud er Herre! Gud er Fader! Alles Herre, Alles Fader.

3. End lod du ved dit Ord og Bud, Tak være dig, al Raadens Gud! Et større Lys oprinde. Hvad i din skionne Verden her

her Bort svage Die dunkelt seer, Vi der
opklaret finde. Herre! Fader! lad
din Ære Altid være Os for Die, Til
vi see dig i det Høie.

Mel. Af Høiheden oprunden er.

7. Gud! Herre! hvo kan fatte dig?
Allherlige! hvo ligner dig? I Anders
store Rige? Den hele Verden raaber ud,
At du er Herren, ene Gud, Fuldkom-
men uden Lige. Ewig, mægtig, stor
og herlig, Viis og kierlig; Dig bør
Ære, Ene Lov og Priis og Ære.

2. Du er, du var af Eighed; Og
bliver evig, evig ved Alvældig at regiere.
Du byder: Verdener fremstaae; Du by-
der: Verdener forgaae; Thi du, kun du
er Herre. Jorden, Himlen, alt dig
priser, Og os viser, Gud! din Styrke.
Dybt i Støvet vi dig dyrke.

3. Din Storhed er ufattelig, Et Gud-
doms Lys omgiver dig, Det intet Die
taaler. Dog er du virksom allesteds, Og
styrer Verdners vide Kreds, Som Tan-
ken selv ei maaler. Skaber! Herre!
hvo udgrunder Dine Under? Dem vi
spore I det Smaa, som i det Store.

4. Hvad vare vi foruden dig? Din
Viisdom aabenbarer sig I Himlen og paa

Jor:

Jorden; Og stedsse skal du blive ved, Alt
 styre til dit Niemed, Den hele Skabnings
 Orden. Medgang, Modgang, alt
 du sender! Thi du kiender, Alt ing nøie,
 Nat er Middag for dit Die.

5. O Gud! du er Algodheds Gud!
 Du stedsse deler Glæder ud Med runde Fa-
 derhænder. I Morgenrødens blide Smil,
 I Nattens Dug, i Solens Ild, Du Liv
 og Fryd nedsender. Enge, Skove, Bier-
 ge, Dale, Indig male Godheds Under.
 Alt dit Værk er Godheds Under.

6. Saa prise hver med hellig Fryd,
 Med Høitids Sang og Jubelhyd, Ham,
 alle Herrers Herre! Seer Jordens Skøn-
 hed, Himlens Pragt! Seer her hans Wiis-
 dom, Godhed, Magt! O! seer hans
 Guddoms Ære! Skuer! foler! fryder
 eder! Og tilbeder Ham vor Fader!
 Ham ved Jesum Christ vor Fader!

Mel. Enhver som troer og bliver døbt.

8. Guds Soel oprinder! hvilken Pragt!
 Paa nye Naturen lever; Til dig, hvis
 Haand har alt frembragt, Min hele Siel
 sig hæver. Og Hiertet henrykt bryder
 ud: Er Skabningen saa skøn, o Gud!
 Hvad maa du selv da være?

2. Jeg i Naturen stor dig seer, Og
 stor

stor i Naadens Rige. Alt finder Sielen
meer og meer Hvad Ord ei kan udsige.
Bundløse Dyb af Kierlighed! Som
Engle selv maa svimle ved, Dig in-
gen Skabning fatter.

3. Ufattelige Gud! til dig Sig Siel
og Hierte hæver, Hvert Knæ i Andagt
boier sig! Dig prise Alt hvad lever! Halle-
luja! vor Gud er stor! Bryd ud i Lov,
forløste Jord! Tilbed vor fælles Fader.

Mel. Nu kom der Bud fra Engle-Chor.

9. Halleluja! vor Gud er stor, Hans
Magt er uden Ende! I alt, hvad vines
paa vor Jord, Hans Bink, hans Kraft
vi kiende; Og Firmaments Stiernehær
Og Vidne bær: Guds Magt er uden Ende.

2. Til dig, o Gud! os Himlens
Pragt Og Jordens Skionhed leder;
Din Viisdom og din Skabermagt Til
Alting sig udbreder. Paa Alt din
Guddoms Præg er sat, Ved Dag, ved
Nat Min Siel dit Navn tilbeder.

3. Kun lidt af hvad din Haand har
giort, Mit svage Syn erkiender; Men
dette lidet, o hvor stort! Hvor det min
Andagt tænder! Jeg studser—raaber
henrykt ud: "Dig seer jeg, Gud!
Hvorhen jeg Diet vender."

4. Og

4. Og som du Vældens Herre er,
Saa er du Raadens Fader; Thi lad end
Erængsel møde her, Paa dig jeg mig for-
lader. For Bold og List ei frygter jeg,
Vil du det ei, Da intet Ondt mig skader.

5. Halleluja! vor Gud er stor.
Hans Navn vil vi bekiende. Han
skabte Himlen og vor Jord, Vi kun til
ham os vende. Om Jord og Himmel
end forgaaer, Hans Rige staaer, Hans
Magt er uden Ende.

Mel. Mit Barn frygt den sande Gud.

10. Kristne! synger høit i Chor: Gud,
vor Gud er evig stor, Hellig, mægtig,
god og viis, Ham tilhører Lov og Priis.
Vi med Fryd istemme da: Han er stor
Halleluja! Alle Himle svare: Ja!

Mel. Af Høiheden oprunden er.

11. Lovsynger Gud den Herlige, Som
Verdners Hær fremvinkede: De vidne om
hans Ære! Stor er den Herres Maje-
stæt! I Ydmøghed bør Mennesket. Ham
daglig Priis frembære. Alle, Alle, væ-
rer rede At tilbede Gud den Høie, Alles
Kne for ham sig bøie!

12. Høit over Himles Himle staaer
Din Trone, Gud! og ei forgaaer, Dit

alt det Skabte falder. Alt, Alt dit Scepter
lyde maae, Og fødes, leve, døe, opstaae,
Naar du almægtig kalder. Godt er,
Herre! Hvad du byder. Skønhed
pryder Himlen Jorden. Alt er Wiis-
dom, Pragt og Orden.

3. Du var og er, og bliver ved. Dit
Væsen ikke Tid og Sted, Og ingen
Grændse kiender. Dog er du alle lige
nær; Bed dig jeg lever, vøres, er, Hver
Skiebne du mig sender. Lad mig stedse
agte noie, At dit Die Seer mit Hjerte,
Kiender al min Fryd og Smerte.

4. Algodheds Gud! din Kierlighed
Lil alt det Skabte strømmer ned, Og Liv
og Held udbreder. Den standser intet Die:
blik, Alt hvad som Livet af dig fik, Sig
i sit Væsen glæder. Aldrig, Fader! vi
det glemme, Men vor Stemme høit
skal klinge, Dig, Algode! Lov at bringe.

5. Lovsyng din Skaber, o Natur! Lov-
syng, lovsyng hvert Kreatur! Hvert Knæ
for ham sig bøie. I hvert af Skabnings-
kiedens Led Jehovas Magt og Kierlighed
Fremskinner for vort Die. Kommer, kom-
mer, bøier eder Og tilbeder! Ewig være
Ham, vor Gud, Lov, Priis og Ære!

Mel. Løver den Herre, den mægtige Konge.

12. Lovsynger Herren, den Stærke, den

Gode, den Vise! Kommer Forløste!
og lad os med Psalmer ham prise! Hvor
er en Gud, Hellig og stor som vor
Gud? Alt hvad har Aande ham prise!

2. Lovsynger Herren, som under
fuldt vilde os smykke: Sundhed han gi-
ver, og Velmagt, og Glæder og Lykke.
Eruer end Rød, Eruer end Fare og
Død: Dog vil os Herren betrygge.

3. Lovsynger Herren, Betsignelse
kom fra det Høie, Kom til vort Arbeid,
og styrkede os i vor Nøie. Synligent
kan Spores i Stad og i Land Forsynets
vaagende Die.

4. Lovsynger Herren, som styrer og
ordner og leder, Som os det Gode end-
og af det Onde bereder! Himmel og
Jord Raaber: "Vor Skaber er stor!"
Alting hans Ære udbreder.

5. Lovsynger Herren, I Mennesker
alle tilsammen! Himlen ham prise; men
ogsaa ham tækkes vor Stammen. Her-
ren er Gud! Ewig vi prise vor Gud!
Alt hvad har Liv, svare: Amen!

Mel. Enhver som troer og bliver døbt.

13. Ufattelig for Mennesker Er du Na-
turens Herre! Ufattelig for Engles Hær
Er, Jehova! din Ære! Du bød og Verd-
ner

ner vælded' ud, Og Aander bleve paa
dit Bud, Og blive ved at være.

2. Dybt bøier Engelen sig ned, Og
ydmyg dig tilbeder; Al Verden fuld af
Herlighed, Din Majestæt udbreder;
Men ingen, ingen fatter dig; Thi du
er Gud, dig selv kun lig I alle Evigheder.

3. Dybt, dybt i Støvet ogsaa vi
Os bævende nedbøie; I Jesu Navn til-
bede vi Dig, evig, evig Høie. O!
fra din Himmels Herlighed See altid til
os Svage ned, Med naadigt Fader:Die.

Mel. Enhver som troer og bliver døbt.

14. Vor Gud er evig, viis og stor,
Og mægtig uden Lige! Saa vidner Him-
mel, Hav og Jord, Og al Naturens
Rige! Ja! hver en Røst i Mark og
Skov, I Hav og Luft, hans Stor-
heds Lov Høitidelig bebuder.

2. Hvi Dagens Soel saa varm og
blid Fra Ost til Vest sig skynder. Den
ordner stadig Aarets Tid, Og Frugt-
barhed forkynder. Den klæder skiont vor
nøgne Jord, Og fryder hver som paa den
boer. O! stor er Solens Skaber!

3. Ja Natten selv, den stille Nat, Om
Herrens Almagt minder; Da Maanen
paa sin Bane sat, Blandt Stjerners Hær
oprin-

oprinder. Hvo saae din Pragt, o Gud!
 hvo saae Det stiernefulde Himmelblaae,
 Dg fólte ei din Storhed?

4. Til hvilket majestætisk Syn Fremt
 kalder os din Torden, Naar rædsomskion-
 ne Lyn paa Lyn, Forkynde dig for Jor-
 den? Da tænker Støvets ædle Søn: Din
 Røst, o store Gud! er skion, Selv naar
 den Skræk udbreder!

5. Dig, Herre! priser Ildens Magt,
 Dg Stormens høie Susen, Dg Jordens
 yndefulde Pragt, Dg Bølgens hule Brul-
 sen. Ja hele Verden stemmer i Den
 samme Høitidsfang som vi: "Stor er
 Naturens Herre!"

Met. Hvo ikkun lader Herren raabe.

15. Skion er den Jord som vi betræde,
 Dg skion er Himlen den vi see, Dog
 skal de ældes, som et Klæde, Dg alting
 ældes skal som de. Kun Himlens, Jor-
 dens Skaber, Gud, Han ældes ei; thi
 han er Gud.

2. See! Solen stiger frem og daler,
 See! Dage komme, Dage gaae. De
 skionne Blomster Baaren maler, De fal-
 me, visne hen, forgaae. Alt hvirvles i
 Omvexlinger; Men evig Gud den sam-
 me er.

3. Ja Gud! du var, du er den sam-

me, Du bliver uforanderlig; Thi skal det
Haab ei staae til Skamme, Som jeg
grundfæstet har paa dig. Du signe kan,
og signe vil, Har evig Magt og Lyst dertil.

4. Saa svinde kun al jordisk Glæde!
Saa svige kun hvert jordisk Held! Naar
Bemodts Taarer Diet væde, Da trøster
stadigt Haab min Siel. Paa Gud jeg
trygt forlader mig, Og han er uforan-
derlig.

Mel. Alene til dig, Herre Jesu Christ.

16. Naar Stjerners Hær udbreder sig
For mit henrykte Die, Da hæves Tan-
ken, Gud! til dig, Som troner i det
Høie. Din den uendelige Magt har dette
store Alt frembragt; Og naar du vil, o
store Gud! Du ved dit Bud Fra Intet
falder Livet ud.

2. O Herre! du Allmægtige! Du Liv-
vets hulde Fader! Du signer Alt det Le-
vende, Paa dig jeg mig forlader. Thi
fra det første Dieblif, Da jeg til Liv, til
Held fremgik, Hver Time som jeg lever
her, Betegnet er Med idel nye Belgier-
ninger.

3. Og naar jeg skuer Hav og Jord,
Og Himlens hvalte Bue, Da seer jeg at
din Magt er stor, At aldrig jeg bør grue.

Mig

Mig ingen Fare kommer paa, Som ved
dit Vink jo standse maae; Og naar det
med dit Raad bestaaer, Din Haand for-
maaer, At skabe Vinter om til Vaar.

4. Hvad Nød mig da kan komme
til, Til dig vil jeg mig vende. Jeg
veed du baade kan og vil Mig Hielp og
Redning sende. Hvad du ei bygger det
forgaaer; Hvad du velsigner, det bestaaer,
O! skienk os din Velsignelse, Almægtige!
Du som behersker Himlene.

Mel. Kom Gud Skaber, o Hellig Kond.

17. Hvor est du, Gud, forfærdelig!
Hvo kan, hvo kan bestaae for dig? Dit
Lyn, din Torden i sin Pragt, Din
Storm forkynder os din Magt.

2. Naar du din Bælde lader see,
Da bæve Jordens Mægtige; Saasnart
nu vinker fastes om Al Ondskabs Magt
og Herredom.

3. Uskyldigheden staaer du bi, Og
gior den fra sin Trængsel fri. Den
skælver ei for Bold og Svig, Som
troer og haaber fast paa dig.

4. Thi vil vi have vel i Agt, O
store Gud! din Enemagt; Og lyde hvad
dit Ord os bød, Og troe paa dig i Liv
og Død.

Mel. Vor Gud han er saa fast en Berg.
 18. Alt skeer, o Gud! som du det vil,
 Dit Bud maa alting lyde, Hvor er den
 Magt, det Væsen til, Der kan din Væls-
 de bryde? Du ryster ned som Løv, Du
 veirer bort som Støv, Enhver som Mod-
 stand gjør, Og sig formaste tør, Alt
 trodse paa sin Styrke.

2. I Mægtige! vor Gud er nær, Den
 store Overherre! O! vidner det I Men-
 nesker, Og giver Herren Ære! Han hør-
 rer Alles Raab, Han er Fortrængtes
 Haab: O Gud! min Gud! paa dig Vil jeg
 forlade mig, I alt hvad mig skal hændes.

3. Du kiender hvad som gavner mig,
 Og det du vist mig giver; Thi frygter jeg
 ei Bøld, ei Svig, Men fast i Haabet
 bliver; Gud du er Magtens Gud, At
 Nød du redder ud. Tryg er jeg i din
 Favn, Lov skee dit store Navn! Lov
 Priis og Ære, Amen!

Mel. Jeg beder dig, min Herre og Gud.
 19. O Gud! dit Væsens Majestæt Er
 uden Maal og Ende. Hvo kan din Stor-
 hed fatte ret? Hvo ret din Vælde kiende?
 Du er og var af Evighed, Og evig skal
 du blive; Og ingen, ingen Skabning
 veed, Dit Væsen at beskrive.

2. Ja, ingen, ingen Skabning er,
Som fatter dig, o Herre! Men dine vise
Stjerner forkynde høit din Ære. Hvor
hen, til Himmels eller Jord, Vi Syn og
Tanke vende, Din Guddoms tydelige
Spor Vi alle vegne fiende.

3. Den vidtudstrakte Himmels Pragt,
Din Herlighed afmaler. Den om sin
store Skabers Magt Høitideligen taler.
Du kaldte Soel og Maane frem, Og alle
Stjernehære; Din Kraft endnu opholder
dem: Almægtig maa du være.

4. Vor Jord er af din Godhed fuld,
Din Soel Naturen fryder; Din milde
Regn i døde Muld Sin Frugtbarhed ned-
gyder. Med Korn vor Mark velsignet er,
Og Træet Frugter bærer, Og Dyr og Fisk
og Fuglehær Os glæder, gavner, nærer.

5. Ja! du er viis og god og stor, Du
evig, evig Høie! Saa vidner Himlen,
saa din Jord for vort henrykte Døie; Thi
skal vort Hierte idelig Dig elske, dig til-
bede, I alt vi fiende, føle dig, Vor
Trost, vort Haab, vor Glæde!

Met. Den prægtig' Soel, som hele Verden,
20. Stor er du Gud! utalte Engles
Hære forkynde høit din Guddoms Magt
og Ære. O! du, som over Himles
Him

Himle boer! See Tordners Brag, og
Baarens blide Ynde, Og Rattens Mulm
og Solens Glands forkynde, At du er
stor.

2. God er du, Gud! og hine Engles
Hære, Og vi som Præg af dig i Støvet
bære, Og Ormen skabtes til Lyksalighed;
Naar, Sommer, Høst, for os din God:
hed vise, Selv Winter:Frost og Hvirvel:
Storm maa prise Din Kierlighed.

3. Naar du til Doms vil hele Slægter
falde, Og Jorden skælver, stolte Stæ:
der falde, Jeg seer din Magt og bæver
tavs for den! Du byder Fred! og Skab:
ningen sig fryder, At du, hvis Magt al
Skabningen adlyder, Er Støvets Ben.

4. Hvi skulde da mit svage Hierte grue,
Jeg overalt jo kan din Godhed skue, Og
aldrig, aldrig den skal slettes ud. Om
Jld og Vand al Jordens Kreds omspend:
te. Med Haab og Troe jeg dog mit
Die vendte Til Dig, min Gud!

5. Ei Dødens Skræk, ei Gravens
skumle Skygger Forsærde mig: din God:
hed mig betrygger; Jeg vandrer glad
mod Evigheden hen. Frimodig seer jeg
Døden, naar den kommer, Frimodig
jeg fremstaaer for dig, min Dommer!
Min Gud! min Ben!

Mel. Nu vel an! vær frisk tilmode.

21. Ewig priset og ophøiet Være Herren, Jehova! Engleffaren, dybt nedbøiet, Synger ham: Halleluja; Ogsaa vi hans Menneſker Priſe ham i Støvet her, Synge ham, vor gode Fader, Ham som aldrig os forlader.

2. Han, som har grundfæstet Jorden; Han, som bredte Himlen ud; Han, som i en evig Orden Holder Alt ved Allmagts Bud. Han, som var fra Eighed; Han, som bliver evig ved: Kun paa ham vort Haab vi bygge; Kun ved ham vi ere trygge.

3. See, den Hungrige han giver, Som en Fader, dagligt Brød; Den Uskyldige ndriver Han fra Trængsel, Vold og Nød. Hos vor Gud er Ret og Dom, Ondskab's Anlæg styrtes om. Intet, intet kan os fælde, Hvo kan staae mod Herrens Vælde?

4. Gud, vor Gud os ei forlader, Aldrig, aldrig svigter han. Han vor Herſker, han vor Fader, Hvo er stor og god som han? Herlig er hans Baretægt, Lige stor fra Slægt til Slægt. Priſer ham med hellig Iver, Ham som var, og er, og bliver.

Mel. Breben din afvend, Herre Gud af Naade

22. Alvidende! dit Nie mig ransager, Hver lønlig Drikt, hver Tanke du opda

ger; Ei noget Dunst i mit Bryst sig rør
rer, Før du det hører.

2. Du følger mig paa alle mine Veie,
Dg du er hos mig ved mit stille Leie;
Enhver min Daad, som tidt er ond,
desværre, Seer du, o Herre

3. Gud! hvor kan jeg mig for dit Ans
syn dølge? Hvor flyer jeg hen, hvor du
mig ei skal følge? Foer jeg til Himlen,
der er du tilstæde, Der er dit Sæde.

4. Dg foer jeg ned til Havets dybe
Huler, Da er du der; forgieves jeg mig
skiuler. End gif jeg did, hvor Mor
gensoel oprinder, Du der mig finder.

5. Dg kunde jeg mig ind i Natten
sove, Den skulde mig som Middags
lyset røbe; Thi Mørket selv for dig, Na
turens Skaber! Sin Mørkhed taber.

6. Lad denne Tanke mig til Buisdom
vække, Lad den fra syndig Id og Daad
mig skrække. Mit hele Liv, ethvert mit
Skridt lad være Dig, Gud! til Ære.

7. Dg glider jeg, lad mig dog ikke
falde; Du hører dem, som dig om Hielp
paafalde; Dg strider jeg, er du i Kam
pens Hede Med Kraft tilstæde.

Mel. Fader vor udi Himmerig.

23. Uvidende! du skuer alt, Hvert
Stov,

Stov, hver Stierne du har talt; I Verden intet foregaaer, Du seer jo, hvad? og hvor? og naar? Et Skiul for dig ei Mørket har, For dig er Nat som Dagen klar.

2. Nu Niger reise sig og staae, Nu Niger rokke og forgaae, Nu Døgnets Drme visne hen, Og nu de myldre frem igien: Saa stort, saa lidet Intet er, At jo dit Die Altting seer.

3. Saa seer du og, o Gud! til mig, Ethvert mit Skridt er kiendt af dig; Den skjulte Tanke i min Siel, Den seer du grant, og seer den heel. Du mærker hver min Sorg, min Fryd, Du veier hver min Feil, min Dyd.

4. O! den Forvisning i mit Sind Skal dybt og dybt sig prente ind, Og den skal minde kraftelig, Naar Tant og Lyster friste mig. Min Gud, min Dommer er mig nær, Og han, han al min Bandel seer.

Mel. Den prægtig' Soel, som hele Verden.
24. For dig, o Gud! ei Skiulested jeg finder. Du Tanken seer, før den i mig oprinder, Du skuer klart alt ondt og godt i den; Men og du seer hvert Uheld, som mig hænder, Og hører grant hvert Suk, som jeg opsender Til Himmelen.

2. O Herre! giv jeg meer og mere
 lærer, Alt alt hvad Sielen tænker og bes-
 gierer, Hvert Ord, hver Daad, du alting,
 alting veed. O! aldrig skal mig Syns-
 den da fornede, Og stadig jeg gaaer
 frem og vorder bedre, Og dver i Fred.

3. Om jeg mig seer forladt, forskudt
 af alle, Ja gaaer jeg ned i Dødens mørke
 Dale, Mit Hierte da skal føle denne
 Trøst: Alt du mig seer, og at, naar
 intet Dre Fornemmer mig, da kan, da
 vil du høre Mit Hiertes Røst.

Mel. Enhver som troer og bliver døbt.

25. **J** Himles Himle troner Gud, Al
 Verdens Gud og Herre! Der lyde Eng-
 lene hans Bud, Og vidne om hans Ære;
 Men ogsaa skuer Herren ned Til os med
 Faders Miskunhed, Han er hos os til-
 stæde.

2. O Tanke! du er trøstelig **J** Livets
 mørke Dage: Jeg veed, min Gud er nær
 hos mig; Thi vil jeg ei forsage. Hvor
 stor min Nød og Kummer er, Jeg æng-
 stes ei, thi Gud er nær; Han kan, han
 vil mig hjælpe.

3. Min Tillid ei forgieves er, Gud
 hører, naar jeg beder, Han styrker mig i
 Fristelsen, Han mig til Dyden leder.
 Naar jeg det Gode gierne vil, Og jeg

afmægtig er dertil, Da giver han mig Kræfter.

4. Nær er min Gud, og huld han seer,
Naar jeg det Gode fremmer; Og glemmes
det af Mennesker, Min Gud det ikke
glemmer. Gaaer det end ikke frem med
Held, Saa finder Tanken i min Siel
Dog Raade for hans Die.

5. O Gud! din lyse Herlighed Opfylder
Himlens Riger; Men og din Kraft,
din Miskunhed Til Jordens Børn nedstiger.
Du Herre! du Retfærdige,
Du Allestedsnærværende, Du er mit
Haab, min Tillid.

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg.

26. Du Allestedsnærværende! Din
Haand i Alt vi kiende; I Stort og Smaat
vi grant dig see, Hvorhen vi Diet vende.
Du styrer alting vel For Legem og for
Siel; Du er i Fryd og Rod, Du er i
Liv og Død, Hos hver med Kraft tilstæde.

2. O Held! som Tanken overgaaer,
At du er med os, Herre! At haarde os
at blide Kaar, Din Buisdoms Gaver ere.
Du til vort sande Gavn; Thi prise vi
dit Navn. Hist skal vi klarlig see, At
hver din Styrelse Var Miskunhed og
Buisdom.

3. Giv

3. Giv at paa hver min Id og Daad,
 Jeg stedse agter noie; Thi og mit Hiertes
 skulste Raad. Staaer aabent for dit Die.
 Den Tanke lede mig, Til ret at lyde dig!
 Jeg her da vandrer saa, At hist jeg kan
 bestaae, Naar jeg skal see dit Ansyn!

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg.

27. Gud, Herre! dig tilbeder jeg, Og
 din Alviisdoms Under. Usportlig er for
 mig din Vej, Jo meer jeg den begrunder.
 Du er uendelig; Hvo kan begribe dig?
 Hvor er en Ledetraad Til dit det skulste
 Raad? Som Engle selv ei fatte.

2. Forunderlig du hvælvede Din store
 Himmelbue; Vort Die med Henrykkelse
 Der Solens Lys kan skue. I Orden
 styres der Utalte Stjerners Hær. Du
 er ufattelig! Gud! jeg tilbeder dig!
 Jeg skuer og tilbeder.

3. Forunderlig i Livets Gang De
 Vandrende du leder, Tidt Veien er saa
 mørk og trang For den, som dig tilbeder;
 Og Held og Dverfod Saa tidt er Duds-
 skabs Lod. Du er ufattelig! Gud jeg
 tilbeder dig, Jeg tier og tilbeder!

4. Men hist, naar med forklaret Sands,
 At see du mig tilstæder; Naar Mørket
 bliver Himmelglands, O! hvor jeg da
 mig glæder! Hvor jeg lovsynger da, Dig

Herre Jehova! Din Wiisdoms Bei er
Held, Du gjorde alting vel! Dig, dig
alene Ere!

Mel. Mit Barn frygt den sande Gud.
28. Gud! i alt hvad er og skeer, Helt
rykt jeg din Wiisdom seer. Førend Beret
den blev bereed, Saae du den fra Ewig-
hed. Saae den Gang, som Alt skal
gaae, Og hvad Udfald Alt skal faae.
Ja hver Tanke grant du faae.

2. Alt forkynder til din Priis, Du er
overvættes wiis. Hele Verden, Skion og
stor Bærer idel Wiisdoms Spor; Hvert
et Straae, hvert Hovedhaar, Hvert
et Stovgran overgaaer Alt hvad Jor-
dens Konst formaaer.

3. Alting, Alting raaber ud: Herren
er al Wiisdoms Gud! Skulle vi da ei
paa dig, Fader! lide tryggelig? Du det
bedste altid seer, Og saa vist tildeler hvert,
Hvad du veed, ham gavnligt er.

4. Herre! lad din Wiisdom mig Trø-
ste styrke idelig! O! jeg da paa Liv-
vets Bei, Ei forsager, knurrer ei. Jeg
kan ikke oversee, Hvad som bør, og ei
bør skee, Fader! skee din Villie!

Mel. Min Siel nu lover Herren.

29. Min Siel skal Herren prise, Hant

prise Tanke og Begier, Den Stærke,
Gode, Vise; Vee mig, om jeg ham
glemte her! Han vil, han vil tilgive Mig
al min Syndedaad, Vil mig med Kraft
oplive Alt ved sit Raades Raad. I Sorg
og Nød han fryder Mit Hierte med sin
Fred, Og hist hos ham jeg nyder Hans
Himmels Salighed.

2. Alherren lod forkynde Den Frelse,
som han os tilbød: Han faderlig vil ynde
Enhver, som ikke Pagten brød. Hos
Gud er ikke Harmen, Han tugter som en
Ven; Gud vil sig helst forbarne, Han
reiser os igien. Hvo paa Guds Veie bli-
ver Med ham er Herrens Fred, Han
trindt omkring omgiver Guds Herrens
Miskunhed.

3. Som mod sit Barn en Fader Er
kierlig, overbærende, Saaledes Herren
lader Nød os sin fromme Skaansel see.
Han veed vi ere faldne, Han veed vi ere
Støv, Til Dødens Magt hiemsaldne:
Et synkesærdigt Løv. Som Løv for Hvir-
velvinde, Henfarer Livet bradt; Vi Men-
nesker bortsvinde I Gravens tavse Nat.

4. Guds Herrens Raade ene Uroffret
staaer i Eviighed: Op I! som Herren
tiene, I Hiertets sande Troefasthed! I
som ved Mandens Styrke, Gaae frem
B 6 fra

fra Dyd til Dyd, O kommer! Gud at
 dyrke Med Tak og hellig Fryd! Han og
 med Raade horer Den, som i Stovet
 boer, Engang han os henfører Blandt
 Engles hoié Chor.

5. Tilbedelse og Vere Dig Fader,
 Søn og And, bør skee, Dit Navn
 hoilovet være Paa Jorden som i Himlene.
 Tilbedelse og Vere Dig Gud, som var og
 er! Lad tæfkes dig, o Herre! Den Tak
 vi ofre her. Engang hist i det hoié
 Bor Sang er Engles lig, Naar med
 forklaret Die Vi evig skue dig.

Mel. Op alle, som paa Jorden boer.

30. Op hver, som Jordens Kredss be-
 boer, Lovsynger Gud med Fryd! Bor
 Lovsang lyde fra vor Jord Blandt Eng-
 les Jubellyd ;:

2. Os alle Liv, og Kraft og Brød Han
 giver ufortient, I al vor Kummer, al vor
 Nød Har han os Redning sendt ;:

3. Ak! vi saa megen Synd begaae!
 Dog Gud langmodig er; I Straffens
 Sted saa tidt vi faae Endog Belgier-
 ninger ;:

4. Han være os fremdeles blid, Og
 frelse os af Nød, Han signe faderlig vor
 Flid, Og give dagligt Brød ;:

5. Hans Raade staae os kraftig bi,

Imens vi vandre her; Alt vi fra Synden
blive fri I Sierning og Begier ::

6. Han styrke os i virksom Troe, Paa
Herren Jesum Christ, Alt stadig ham vi
lyde froe, Trods Verdens Magt og List ::

7. Da, mens vi giennem Livet
gaae, Er Gud os Lys og Kraft, Og
naar vi Livets Ende naae, Er Gud os
Lys og Kraft ::

Mel. Jeg beder dig, min Herre og Gud.

31. Jeg af din Godhed Livet fik, O
store Gud og Fader! Og intet, intet Die:
blif Din Godhed mig forlader. Du
styrer og opholder mig, I Livet mig led:
sager; Jeg Glæde, Sundhed, Alt af
dig, O gode Gud! modtager.

2. O! skulde jeg da nogen Stund Din
Fader:Godhed glemme? Og ikke af mit
Hiertes Grund Dig Tak og Priis istem:
me? Trindt om i Luft og Mark og Skov.
Fra glade Millioner, Den eviggode
Skabers Lov Høitideligen toner.

3. Jeg ingen din Belgierning vil, O
Gud! uskionsom nyde; Din Lov skal,
medens jeg er til, Fra mine Læber lyde.
Ja, Herre! du er Kierlighed! Din egen
Søn du sendte: Vor Frelse var dit Die:
med; Vor Frelse han fuldendte.

4. Din Aand ved Ordets Fynd, o Gud! Mig Lyst og Kraft indgyde, Sand Lyst at kiende dine Bud, Og Kraft, til dem at lyde; Ja jeg vil stamme tillidsfuld, Naar Verden jeg forlader: Du var mig stedse blid og huld, Du var, du er min Fader!

Mel. Naar vi i største Nøden staae.

32. Hvor meget Godt, o Godheds Gud, Vil du dog kierlig dele ud, Til dem især, som søge dig, Og paa dit Ord forlade sig!

2. Du styrker, qvæger, glæder dem; De ledes til din Sandhed frem. Du gjør dem Medgangs Timen blid, Og trøster dem i Nødens Tid.

3. Min Siel skal aldrig trættes ved, At vidne om din Miskunhed; Thi uskyldt saa tidt du mig Belsignede saa rundelig.

4. Og gif end Verden mig imod, Bar du dog nær, var du dog god; Til dig jeg raabte, og mit Raab Det hørte du, gav Kraft og Haab.

5. O, priser Herren, han er god! Han aldrig, aldrig os forlod. Forsagte Kristne! fatter Mod! Og priser Herren: han er god!

Mel.

Mel. Kommer til mig, sagde Guds Son.
 33. Vor Gud er idel Kierlighed! Fra
 Slægt til Slægt han bliver ved Hver
 Skabnings Vel at fremme; Han signer
 daglig alt hvad er, Han signer sine Mens
 nesker, Han ingen vil forglemme!

2. Du Fader! skabte os til Held, Du
 lader af din Naades Væld Alt Godt til
 os nedflyde; Vi af din milde Godhed fik
 Hver nærsom Frugt, hver Lædskedrik,
 Som Land og Vand os byde.

3. Du stedse kommer os ihu; Vor hele
 Skiebne styrer du I Sorger og i Glæder.
 Du er hos os i al vor Nød, Ja, gode Gud!
 end i vor Død Din Faderhaand os leder.

4. Du minder os saa faderlig, Alt har
 de Synd og lyde dig, Som evig Dyden
 kroner. End synde vi mod dine Bud,
 O! da forbarmer du dig, Gud! Ved
 Jesum, vor Forsoner.

5. Ja! du er idel Kierlighed, Du bli-
 ver evig, evig ved, Bort sande Vel at
 fremme. Her stamme vi vor Tak, vor
 Fryd; Men hiffet vi med Jubellyd Din
 Godheds Lov istemme.

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg.

34. O Gud! din Miskunhed mod mig
 Hvor kan jeg den beskrive! Skal værdis
 gen

gen jeg takke dig, Maa mig din Aand
opløse; Mod mig du gjør saa vel Til
Legem og til Siel. Alt Godt er fra
din Haand, D lær mig ved din Aand,
Alt jeg det ret erkiender!

2. Hvorhen mit glade Nie seer, Hvor-
hen sig Tanken vender, Allgode Gud jeg
meer og meer Din Miskunhed erkiender.
D, naar jeg seer fra dig, Gud Herre!
ved til mig, Gud Jehova! hvad er
Jeg, den du har saa kier, Jeg, den
du saa velsigner?

3. Hvor trygt at sætte Lid til dig,
Din Haand du aldrig lukker, I Mod
du vederqvæger mig, Forgæves ei jeg
sukker. Selv den mig skiulte Trang
Du saae saa naangen Gang, For jeg
end bad derom, Du mig i Møde kom
Med Miskunhed og Naade.

4. O Gud din Fader: Kierlighed,
Hvor er den overvættes! Den uforan-
dret varer ved, Din Godhed kan ei træf-
tes. Du seer mit sande Gavn, Giv
det i Jesu Navn! Og Herre! snubler
jeg Paa Dydens trange Bei, D da vær
du min Styrke!

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade.

35. Stor er din Miskunhed, o Sta-
ber! Den uden Maal og Grændse er. I

hellig Andagt jeg mig taber, Naar jeg
din Godheds Under seer. Jeg raaber
da med henrykt Siel: Alt hvad du gjør
er saare vel!

2. Du bød, og see: Naturen smiilte
I al sin Pragt, som smykket Brud, Du
bød: og Livets Brimmel iilte Af dine
Almagts Hænder ud! Du bød: og
Jord og Luft og Hav Til alt, hvad le-
ver, Næring gav!

3. Mig gav du og Forstand at kiende,
At og til mig du skuer ned. O giv, min
hele Siel maa brænde For dig i Tak og
Kierlighed; Giv, at jeg daglig priser
dig, Som daglig er saa god mod mig.

4. Engang dit Fadervink mig byder,
At vandre bort fra denne Jord: Da høie-
re min Lovsang lyder Blandt de Forlø-
stes glade Chor; Med Engle jeg istem-
mer da, Allgode Gud! Halleluja!

Mel. Hvo itkun lader Herren raade.

36. Gud! du est god, hvor herlig ly-
der Din Godheds Priis fra Slægt til
Slægt! See alt, hvad Lande har sig
fryder Ved dig og ved din Varetægt.
Alt skabtes, lever, glædes ved Din
underfulde Kierlighed.

2. I Hvitids Pragt du Engen klæder,
Du

Du bød, og Grode spirer frem. Vor Jord opfyldte du med Glæder, Og gav os Kraft at nyde dem. Du giver Helse bred, Lykke, Fred: Ja! du, vor Gud! er Kierlighed.

3. Fra spæde Aar du os ledsager Med Faderhaand paa Banen frem, I Nød du hører vore Klager, Og naadelig du ender dem; Ja end vi følte, mens vi leed, At du, vor Gud! er Kierlighed.

4. Du gav os Kræfter at fremdrage Vor Vandring her paa Livets Bei, Alt tidt vi snublede, vi Svage, Men du vor Gud forskiød os ei. Du ledte vore matte Fied Igien til dig ved Kierlighed.

5. O lad os stedse, gode Fader! Gaae frem, veiledte ved din Haand! Vor Fod din Stie da ei forlader, Vi lyde dig med villig Aand; Thi grant vi see, og glædes ved, At hvert dit Bud er Kierlighed.

6. Saa skal vor Tid i Fred bortile, Du fører os saa tryggelig, Og efter Gravens korte Hvile, Du samler os, vor Gud! til dig. Og da i evig Fryd og Fred Lovsynge vi din Kierlighed.

Mel. Enhver som troer og bliver døbt.

37. Lovsynger Gud, I Skabninger! Hans det store Rige! Hans Godhed uden

Ende

Ende er, Som den er uden Lige. Saa vidt som Himlens Bue gaaer, Er alt af ham, og Alt bestaaer Ved ham, den evig Gode.

2. Du bød, o Gud! det rige Hav omkring vor Jord at flyde, Og Jordens Skød du Kræfter gav Sin Frugtbarhed at yde. Og Mark, og Skov, og Bierg og Dal Frembyde Glæder uden Tal, Din Godhed Alt forkynder.

3. Ja, gode Gud! din Kierlighed I Alt, i Alt os fryder, Fra dunstig Skye den regner ned, Af Kilden den udflyder. Ved Solens Straaler varmer den, I Jorden selv velsigner den, Tak være dig, o Fader!

4. Allgode Fader! kun ved dig Alt lever, er og røres; Alt ordner du saa viselig, Og alt til Held udføres. Dig prise al din Skabnings Hær! Din Godhed uden Ende er, Som den er uden Lige.

Mel. Hvo som vil salig udi Verden leve.

38. Hvad Lov skal vi dig Gud, vor Fader, bringe? All Tak er for din Miskunhed for ringe.

2. Ved dig er alt, hvad er, af intet vorden Du bød, og da blev Himmel og Jorden.

3. Din

3. Din Godhed har os Legemet og Livet, Og Sands og Siel og Sielens Kræfter givet.

4. End giver du os Føde, Huns og Klæder, Og Førlighed og Helbred, Fred og Glæder.

5. Og nærmer sig et Uheld, os at skade, Da kan vi trygt os paa dit Værn forlade.

6. Al Sorg og Modgang, som os kan bedrøve, Er Faders Tugtelse og Faders Prøve.

7. Og al vor Nød og Sorg omsider endes, Og ved din Raade os til Fryd ombendes.

8. Du lader os ved Ordet kraftig lære, I Tanke og i Daad dig ret at ære.

9. Du vilde selv ei din Eenbaarne spare, At reise os igien, som faldne vare.

10. Din gode Mand os giver Kraft og Styrke, Naar vi ved helligt Levnet dig vil dyrke.

11. O Gud! din Miskunhed er uden Ende; Med Fryd og Tak, vi det for dig bekiende.

12. Dig prise vi i alle vore Dage, Vor Lov og Tak, o! lad den dig behage

Mel. Enhver som troer og bliver døbt.

39. O Gud! vor Gud! vi prise dig!
Din Godhed vi tilbede! Os Syndere du
faderlig, Fra Last til Dyd vil lede. Gaae
vi end frem paa Lasters Bei, Os Bez
drings Tid du nægter ei, Langmodig
est du, Herre!

2. Men Straffen, o! den kommer
vist, Naar Raadens Tid forsømmes.
Enhver forhærdet Synder hist Retfærdi-
gen skal dømmes. Lyksalig den! som
kiender her Det Ene som fornødent er,
Og Gud din Stemme hører.

Mel. Jeg raaber til dig, o Herre Christ.

40. Retfærdig er du, store Gud! Du
hver sin Lon bestemmer. Bee mig, om
dine vise Bud Jeg som en Daare glem-
mer! Giv! jeg i Tide bedrer mig. Ret-
færdighedens Domme Rædsomt komme,
Og ramme strængelig, Naar Raadens
Tid er omme.

2. Men kjerligt er dit Nafsyn vendt Til
den, som dig adlyder. Lad Dyd end
vorde her miskiendt, Mens Udyd stolt sig
fryder; Din vise Godhed tydelig Skal
hisset aabenbares, Alt opklares, Og Dyd
og Last af dig Sin Ret skal vederfares.

3. Lær mig at elske dig, o Gud! Og
Dydens

Dydens Bei betræde. Ethvert dit Bud
er Wiisdoms Bud, Alt lyde dig er Glæde.
O Herre! din Retfærdighed Mit Hierte
da ei skrækker, Fryd den vækker, Ved
Banens Maal jeg veed Du Seirens
Krandt mig rækker.

2. Skabelsen.

Mel. Fra Himlen kom den Engleskar.

41. Alt hvad som lever, prise Gud!
Alt hvad som tænker, takke Gud! Hav
love Himmel, Hav og Jord; Thi han
er mægtig, viis, og stor.

2. Hvo kan hans store Rige see, Og
seer ei den Almægtige? Ved hvem er Alt?
hvo er ham liig? O Gud! i Alt vi finde
dig.

3. Enhver din Gierning priser dig, Og
alt hvad er, det er fra dig. Du er, og
var, og bliver ved Alt være Gud i Evighed.

4. Du er vor Skaber, Godheds
Bæld, Du skaber Orden, Fryd og Held.
Vi lide paa din Misfærdighed, O Gud! i
Tid og Evighed.

Mel. Gud Fader udi Himmerig.

42. Op al den Ting, som Gud har
giort, Op Skaberen at prise! Det mindste,
han

Han har skabt, er stort, Og kan hans
Almagt vise.

2. Og kom end alle Kongerne I deres
Pragt og Vælde, Ei mindste Straae frem:
bragte de, Et Vink dem selv kan fælde.

3. Selv Engle:Skaren føler her Sin
Himmel:Kraft saa ringe, Et Stov:Gran
den ei mægtig er Af Intet at frembringe.

4. Nei, idel klare Almagts:Spør I
Skabningen sig vise, O Gud! hvor skal
jeg finde Ord, Dig værdigen at prise?

5. Hvad skal jeg sige, naar jeg seer
De Blomster, Jorden pryde? Og al
den Grode fiern og nær, Som Eng og
Ager yde?

6. Hvad skal jeg sige, naar jeg Sang
Af Fugle:Hæren hører? O! meer end
tusind Harpers Klang Den Sind og Hier:
te rører.

7. Hvad skal jeg sige, naar om mig
Jeg seer den Livets Brimmel? Og hvad?
naar Solen reiser sig Og straalers fra
Guds Himmel?

8. Hvad skal jeg sige, naar jeg seer,
Hvor Stierne:Hæren blinker, Hvor mildt
enhver imod mig leer, Og op til Him:
len vinker?

9. Hvad om jeg hørte Wanders Chor,
Som synge Gud til Ære: Halleluja! vor
Gud er stor! Hans Navn velsignet være!

10. Istem hver Slægt paa denne Jord
Med hine Aanders Hære: Halleluja! vor
Gud er stor! Hans Navn velsignet være!

Egen Melodie.

43. Gud! du skabte Jordens Kredss,
Skabte Himlens hvalte Bue. Skaber!
dig jeg allesteds Kan i hver din Gierning
skue. Alt, ja Alt saa lydelig, Evige!
forkynder dig: Dig, ved hvem sig Alting
rører, Dig, som Alt saa vel udfører.

2. Hist fra Himlens fjerne Blaae Tus-
sindsviis de Stierner straale: Alle hver
sin Bane gaae: Hvo kan dem, hvo Ba-
nen maale? Du, o Gud! fremkaldte
dem, Du dem bød at straale frem; D!
i Rummet, hvor de glimte Verdners
Tusinde vi skimte.

3. Her en Jord saa rig og skion Smyk-
ket ud med Pragt og Grode, Til vor
Flid den yder Lon, Smiler Diet fro i
Møde. Mark og Eng og Skov og Elv,
Bjerg og Dal og Gruben selv, Hver
har Rigdom, hver har Ynde, Gud!
dit Navn de høit forkynde.

4. Saa det Hav, som stoltelig Mellem
Strandene sig bugter; Saa den Luft, som
altid sig Jordens Skiod med Kraft bes-
frugter. Havet med sin Fiskehær, Luften
med

med sin Fuglehær, Begge prise dig, o Herre! Begge vidne dig til Ære!

5. Ogsaa mig din Allmagts Haand Her i Skabnings: Kredsen satte, Gav mig Legem, gav mig Aand, Til at virke, til at fatte. Dog til meer end jorde, dig Held Skabte du, o Gud! min Siel, Gav den Haab om Himmelglæden. Hist hos dig i Evidheden.

6. Skaber! Gud! jeg viner ei All din Wiisdom, al din Raade; Men jeg seer, at hver din Vej leder frem til idel Vaade. O! min Siel skal hæve sig, Gud! min Fader! op til dig, Prise dig for Liv og Glæde, Dig beundre, dig tilbede.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade.

44. Naar jeg dig tænker, store Skaber! Hvis Magt af ingen Grændser veed; I dyb Forundring jeg mig taber, Tilbedende jeg falder ned. Mit rørte Hierte priser dig, Som skabte Himmel, Jord, og mig.

2. Du taled, og see det ske, Du bød, o Gud! saa stod det der. Din Allmagts Bink vor Jord beredde, Beredde Himlens Stiernehær. Dit Ord dem fordum kaldte frem, Din Kraft endnu opholder dem.

€

3. Du,

3. Du, Herre! faste Grændser satte
 For Havets Bold og Stormens Magt,
 Og Frugtbarheds de rige Skatte I Jordens
 Skød har du nedlagt. Alt hvad
 jeg skuer rundt om mig, Er, lever, virker,
 Gud! ved dig.

4. Lovsinger da vor Skabers Ære,
 Tilbeder ham I Mennesker! Gud! stedse
 du vort Haab skal være! Gud stedse du
 vor Tilflugt er! Vi synge dig Halleluja!
 Hvo er som du? Gud! Jehova!

Mel. Kom Gud Skaber, o Hellig Mand,
 45. Den hvalte Himmel, store Gud!
 Din Ære breder herlig ud; Og Jord
 og Hav hvitidelig For Mennesket for
 kynde dig.

2. Hvo skabte Himlens Stjerner
 hær? Hvo satte Soel og Maane der?
 Og hvo betegnede den Wei For dem, at
 de forvildes ei?

3. Hvo har det stolte Hav frembragt?
 Hvo klædte Mark og Skov i
 Pragt? Hvo fyldte ved almægtigt Bliv
 Luft, Hav og Jord og Alt med Liv?

4. Du, Herre! ved din Guddoms
 Magt, Har alle, alle Ting frembragt;
 Din Godheds Under lyse frem: I Alt,
 i Alt vi finde dem.

5. O Gud! vi skue fiern og nær,
 Hvor stor og god og viis du er. Dybt
 bør vi ære dig, vor Gud! Og lyde dine
 vise Bnd.

6. Saa byder høit Naturens Røst,
 Og vi vil høre den med Lyst; Og du
 vor Fader, giv os Held At følge den
 med villig Siel.

Mel. Waag op, og slaae paa dine Strænge.

46. Almægtige! din Guddoms Ære
 Fremskinner, hvor jeg skuer hen; Dig Al-
 tings Skaber, Altings Herre! Forkynder
 hele Skabningen. Høit vidner Himmel,
 Hav og Jord, At du er viis, og god og stor.

2. Det vidner Solen paa din Himmel;
 Det vidner Nattens Stiernehær; Det vid-
 ner alt det Skabtes Brimmel, Som ved
 dig lever, vøres, er. Mit Hierte vidner
 meer i mig: Dybt, Herre! jeg tilbeder dig.

3. Men og jeg veed du er min Fader:
 Det lærte os din elskte Søn. Bed
 ham du os vor Synd forlader, Og hører
 vore Hierters Bøn. Han Himlen os
 forjættede, Hvor mere klart vi dig skal see.

Mel. Guds Godhed ville vi prise.

47. Gud, Herre! jeg vil prise Din
 store Skabermagt! Rundt om kan Alt mig
 vise, At du har Alt frembragt. Giv jeg,

i Aanden stærk Og andagtsfuld, mig fryder, Og Lov og Tak dig yder, Saa tidt jeg seer dit Værk.

2. Din Kraft har dannet Jorden, Og Himlens hvalte Blaae; Og Alt i herlig Orden Maa uforstyrret gaae. Jeg kan i Stort og Smaat Den samme Kraft fornemme, Jeg henrykt maa istemme: Alt, Alt er saare godt.

3. Hvor majestætisk træder Din Soel hver Morgen frem, Dplyser, varmer, glæder Vort mørke, kolde Hiem! Hvil Haand beskrev dens Bei Paa Himlens store Bue? Hvo gjorde, at dens Lue Ei sluktes, mindstes ei?

4. Os Luften Liv indgyder, Og Kraft og Munterhed; Og fra dens Væld nedflyder I Regnen Frugtbarhed. Der bruser Stormens Hær, Der maa, o Gud! din Jorden, Som skrækker, gavner Jorden, Udraabe hvo du er.

5. Hvo standser Havets Vælde? Hvo kaldte Kilder frem? Hvo lod Floderne at hælde Mod Havet deres Hiem? Hvo styret Ildens Magt I Jordens hule Struber? Hvo har i Biergets Gruber Den rige Malm henlagt?

6. Hvil er den Haand, som klæder Saa yndig Bierg og Dal? Hvor Dyr og Fugl

Engl. sig glæder I tusind, tusind Tal?
 Hvo har besielet mig, Som kan alt
 dette kiende, Og mig i Tanken vende,
 Almægtige! til dig?

7. Du Fader, Skaber, Herre! Det
 alt har du frembragt. Min Siel skal
 evig ære Din Wiisdom, Godhed, Magt.
 Dig love Himmel, Jord, Luft, Ild og
 Vand tilsammen, Al Verden sige:
 Amen! Vor Gud! vor Gud er stor!

Mel. Et lidet Barn saa lysteligt.

48. Lyd hoit, min Sang! den hele
 Jord I Lov med mig udbryder: "Af Ewig-
 hed vor Gud er stor!" Fra Himles Himle
 lyder. Ja over Alting stor er Gud! Han
 bød, og ved hans Guddoms Bud Af In-
 tet alt er vorden. Og Stjerners Hære
 strøede han Tallose ud, som Havets
 Sand, I majestætisk Orden.

2. Lyd hoit, min glade Sang! lyd med
 Blandt Engles Jubelsange: "Gud Ska-
 beren er Kierlighed!" Gienlyder tusind
 Gange: Gud, Skaberen er Kierlighed!
 Han bød, og Liv og Kraft kom ned Til
 Alt hvad leve kunde. Ja! Kierlighed
 er Gud, vor Gud! Den Lovsang bry-
 der vældig du Fra Millioner Munde.

3. Lyd hoiere, min Sang! og stig Til

Evighedens Egne; Gud Skaberer, hvo er ham lig? Han troner allevegne! Saa synge Himle, saa vor Jord: Gud, Skaberer, viis, god og stor, Alt, Alt han bød at være. Og godt og skiont stod Altting da; Den Evige, Gud, Jehova, Tilhører Priis og Ære!

Mel. Fader vor udi Himmerig.

49. Gud Jehova! min Siel til dig Med hellig Lovsang hæver sig; Du bød! og ved dit Almagts Ord Blev Stjerne Hæren, Hav og Jord; Og Jorden, Havet, Himlene Dpsfyldte du med Levende.

2. Og alle, som fik Liv og Aand, Du mætter ved din runde Haand: Den Haand, som altid aabnet er, Uddeler Glæde til enhver. O store Gud! borttog du den, Svandt Altting i sit Intet hen.

3. For dig, du ene Bældige! Tilbede Dver:Englene; Og Adams Born i Jubel:Chor, Med dem istemme: Gud er stor! Og evig, evig varer ved Guds Herrens Magt og Miskunhed.

4. Og jeg, imedens jeg er til, Din Magt, din Godhed prise vil; Min Lovsang her jeg stammer kun, Hiss frammie Jubler fra min Mund; Vot Dret til mit Fryde:Raab, Min Frelses Gud! min Trost! mit Haab!

Met. I Jesu Navn.

50. Pries Gud med Sang, Pries ham, o Menneske! Han hævede dig høit til Manders Rang; Han, som skabte Himlene! Alt, hvad hans Bliu har fremvinket til Liv, Udbrede Herrens Pries, Hver Skabning paa sin Viis. I et samlet Jubel: Chor Syng, o Himmel, syng, o Jord! Til den gode Skabers Pries!

2. Hvo er som du? O Gud! hvo ligner dig? Saa blid du kommer Skabningen ihu, Signer Alt saa faderlig. Drømen du seer, Og Seraphen du seer. Din vise Kierlighed har begges Lod bered. Held mig, jeg, dit Menneske, Skabtes i dit Billede, Skabtes til en Eighed.

3. Gud! hvilken Fryd I denne store Kreds! I Luft, paa Jord, i Hav er Liv og Lyd; Thi du virker allestedes. Torde: ners Brag, Og de lynende Slag: Alt, alt forkynde mig, At du est naaderig; Jeg da og med henrykt Siel Prieser dig, Allgodheds Bæld! Ewig skal jeg prise dig.

Met. Waag op og slaae paa dine Strænge.

51. Din Lov, o Skaber! vil jeg siunge, Du bødste mig worde ved dit Bliu. Høit lyde Glæden fra min Tunge, At ogsaa

mig du skienkte Liv. Dig takker jeg evigt:
delig For Livet, som gif ud fra dig.

2. Din skionne Soel mit Die fryder,
Dg fro jeg horer Fuglene; Hvor megen
Liflighed tilbyder Mig Smag, og Lust
og Soelse! Glad jeg fornemmer Hiertet
flaae, Dg Tanken i min Siel opstaae.

3. Hvad værdig Tak kan jeg frembære,
For al den Fryd jeg føler her? Alt leve,
Herre! dig til Ære, Den Tak, den er
dig ene kier. O! lad mit Liv da leve
dig, Dg lad mig dve dig tæffeligg.

4. For Døden kan jeg ikke bæve: Nytt
Liv af Graven spirer frem. Til Engles
Rang du mig vil hæve, Der seer og præ:
ser jeg med dem. Dg da mit Liv skal
vare ved Fra Ewigbed til Ewigbed.

5. Priis være dig, o Herre, Herre!
Dig Livets Kilde, gode Gud! Tallose
Millioner ere Til Livet kaldte ved dit
Bud. Dg hver, som lever, er ved dig,
O Gud! vor Gud! saa lykkelig.

Met. Fader vor udi Himmerig.

52. Hvo har mig givet Legemet, Dg
Kraften, som opliver det? Hvo gav mig
hvert mit Ledemod, Dg qvægsom Bær:
me i mit Blod? O Gud! min Gud!
dit Almagts Bliv Gav mig mit Legent,
gav mig Liv.

2. Hvo har mig givet virksom Siel,
Som føler Haab om evigt Held? Og
som med Frihed og Forstand Det Gode
see og vælge kan? O Gud! min Gud!
din Fader:Haand Den gav mig Legem,
Liv og Aand.

3. Du byder Solen mildt opgaae,
Fremfalder Markens Græs og Straae.
Du virker kraftig med min Flid, Alt Frug:
ten kommer i sin Tid. O Gud! min
Gud! din Godhed kun Opholder mig
hver Levestund.

4. Før jeg blev til, du saae mig alt,
Og mine Dage har du talt; Du styrer,
ordner mine Raar, Og Sorg og Fryd
fra dig udgaer. O Gud! min Gud!
saa viselig Du giennem Livet leder mig.

5. Alf! uden dig jeg intet var; Alf
dig, af dig jeg alting har! Belsign frem:
deles hver min Id, Hielp, at jeg bruger
ret min Tid. O Gud! min Gud! mod:
tag min Bøn Ved Herren, Jesum Christ,
din Søn.

Mel. Enhver som troer og bliver døbt.

53. Alt hvad du skabte ved dit Ord Er
stort og skiont, o Herre! Skion er din
Himmel, skion din Jord. Alt vidner
om din Ære. Men meer end hvad vi

skue der Gav du dog dine Menneſker,
Du gav dem Nanders Egener.

2. Ved dem vi kunne kiende dig, Og
hvad din Haand frembragte. Ved dem
enhver kan kiende ſig, Og efter Dyden
tragte. Ved dem vi kunne ſtige frem Og
naae tilſidſt vort rette Hiem Hoſ dig i
Ewigheden.

3. Høipriſet være du vor Gud! Du
alle Nanders Fader! Giv, at vi følge
dine Bud, Og hade det, du hader. Da
ſkal vort Liv, vor Fryd beſtaae, Naar
Jord og Himmel undergaae, Og Tiden
er forſvunden.

Mel. Enhver ſom troer og bliver døbt.

54. Din Godhed, Gud! ſaa ſynlig
er Paa denne ſkionne Klode; Men aller
meeſt os Menneſker Beſfigner du, Allgode!
Os du begavede ſaa vel, Du gav os
en fornuſtig Siel. Dig ſkee Lov, Priis
og Ære!

2. Ja, Tak, o Gud! at du min Land
Din Kraft har villet ſkænke. Den hæ-
ver mig fra Stovets Baand, Dig,
Gud! dig kan jeg tænke! Dig, Herre,
over alting ſtor! Dig, Herre! ſom i
Lyſet boer, I Lyſ, ſom ei kan ſkues.

3. Ved Sielens Kraft fornyer jeg De
ſvundne

svundne Dages Minde. Ved den jeg
 selv paa tornet Bei Kan Glædens Roser
 finde. I Trængsel seer jeg Hielp og
 Trost, Paa nogen Jord den gyldne
 Høst, Og Liv i Gravens Mørke.

4. Ja, Fader! Haabet fører mig
 Igiennem Dødens Dale. Med Kris-
 sten; Haab jeg tryggelig Kan dig min
 Aand befale. End ei mit Legem skal
 forgaae. I Herlighed det skal opstaae:
 Saa sagde din Eenbaarne.

5. O! du som gav mig i min Siel
 Dit Præg, du Evighøie! Lad Evighedens
 Bøe og Bel Mig altid staae for Die! Lad
 aldrig nogen syndig Lyst Rodfæste sig i
 dette Bryst, Og Sielens Bærd fornedre.

3. Forsynet.

Mel. Min Siel nu lover Herren.

55. Vor Gud er i det Høie, Og i det
 Dybe er vor Gud; Hvad skules for hans
 Die? Hvad styrer han ei ved sit Bud?
 Gud overalt tilstede Du virker kraftelig.
 Hvor Engle dig tilbede, Hvor Støvet
 priser dig. Du Mennesket regierer. Du
 kvæger Markens Straae. Du Jord og
 Himmel bærer. Du vinker: de forgaae.

2. Ved Solen du udbreder Det skønne

Lys paa Hav og Land: Dens milde Straale
 le glæder, Og qvæger Alt hvad føle kan.
 Den hele vide Himmel Og Jordens Skab-
 nings-Hær, Og Havets rige Brimmeh,
 Det Alt din Gierning er. Og naadig du
 tillige Dpholder Alt, o Gud! Alt i dit
 store Rige Kun ved dit Almagts Bud.

3. Den skionne Morgens Ynde Om
 din Allgodhed Vidne bær, Og Bierg og
 Dal forkynde, Alt du er allevegne nær.
 Hver Blomst din Godhed maler Med bli-
 de Træk for mig, Og Markens Rigdom
 taler, Og Skovens Pragt om dig. Af
 tusind glade Stemmer Trindt om jeg
 lære kan, Alt du, vor Gud, ei glemmer
 End ei det mindste Gran.

4. Men og dit Dje følger Og noie
 giennemskuer mig. Selv Rattens Mulm
 ei dølger Min Tanke og min Daad for
 dig. Lad det fra Synd mig skrække,
 Og redde mig fra Fald; Lad det til Dyd
 mig vække Til Troeskab i mit Kald. Du
 vil min Fader blive, Mig vogte Nat og
 Dag. Det skal min Lyst oplive, Alt
 naae dit Velbehag.

5. O! det er Trøst og Glæde, Og tryk
 og himmelsk Sielesfred, Alt du er og til-
 stæde, Naar Modgang er for mig bered.
 Mit stille Suk du horer, Din Bistand
 svigter ei; Din Faderhaand mig forer

Saa trygt paa Livets Bei. I Banheld,
 Rod og Rummer Jeg seer din Wiisdoms
 Bud; I Dødens sidste Slummer Er du
 min Kraft, o Gud!

Mel. Store Gud, som dig til Tre.

56. Skulde jeg min Gud ei prise, Ewig
 prise Herrens Navn? Alle, alle Ting mig
 vise, At han vil mit sande Gavn. Er
 det ikke idel Raade, At hans Haand op-
 holder mig, Og forsørger faderlig, Og
 beskiermer mig fra Vaade? Alting endes
 og forgaaer: Kun Guds Kierlighed be-
 staaer.

2. Han fra Ewighed Alt kiendte, Hvad
 som tiener til mit Vel, Og hans Gods-
 hed mig tilvendte Liv og Lys, og Kraft
 og Held. For jeg første Tanke tænkte
 Han alt Omforg for mig bar, Og hvad
 mig fornødent var, Han paa Livets Bei
 mig skienkte. Alting endes og forgaaer:
 Kun Guds Kierlighed bestaaer.

3. Mod sit elskte Barn forandrer Sig
 en kierlig Fader ei, Skiondt selvraadigt
 Barnet vandrer Ikke paa den rette Bei.
 Saa i Alt jeg seer en Fader, Ewiggode
 Gud! i dig: Du mig revser faderlig, Men
 ei vrede, men ei hader. Alting endes og
 forgaaer! Kun Guds Kierlighed bestaaer.

4. Lad da hede Taarer rinde, Naar

mig Korset bøier ned; Snart jeg til min
 Trost skal finde, At din Tugt er Kierlig-
 hed. Du med Smertes mig vil drage
 Ud fra Syndens Slaverie, Som jeg
 fandt min Belyst i, Til din Kierlighed
 tilbage. Alting endes og forgaaer;
 Kun Guds Kierlighed bestaaer.

5. Evig varer ei vor Smerte: For-
 dist Modgang har sit Maal. Det jeg
 veed, og tidt mit Hierte Deraf henter
 Mod og Taal. Naar den kolde Vinter
 endes, Folger milde Sommer paa: Saa
 til Glæde Korset maa For den Gudhen-
 givne vendes. Alting endes og for-
 gaaer; Kun Guds Kierlighed bestaaer.

6. Sorg og Glæde du mig giver,
 Gud, af idel Kierlighed. Du, som
 var og er og bliver, See! jeg knæler
 for dig ned. Fader! du din Aand
 mig sende, At jeg stræber idelig, Her
 at kunne tækkes dig, Indtil Provens
 Tid har Ende. Da naar Jord og Alt
 forgaaer, Gud jeg for dit Ansigt staaer.

Egen Melodie.

57. Nu takker alle Gud og priser høit
 hans Raade! Han styrer Alt, hvad skeer,
 til Gavn og evig Vaade. Han fra vor
 Fødsels Stund har ført os faderlig, Og
 os vor Trang og Lard tildeelt saa viselig.

2. Den eviggode Gud, han give os herefter Til Legem og til Siel, Fred, Sundhed, Held og Kræfter; Men frem for dette Alt, han give at vi maae Bed Troe og kristen Dyd i Raade hos ham staae.

3. Dig Fader! evig skee Lov, Tak og Pries og Ære! Din Son, din Hellig Mand hvilovet evig være! Du Kraftens, Raadens Gud! som altid var og er, Belsign al Jordens Slægt, og hver af os især.

Mel. Nu vel an! vær frisk til Mode.

58. Altting tiener dem til Bedste,
Som i Sandhed elske Gud. Jeg til
ham min Lid vil fæste, Af al Nød han
frier ud. Fatter Riød og Blod end ei
Hans den underfulde Dei; Tryg jeg mig
dog overlader Til min vise, gode Fader.

2. Om han vil, da Lykken smiler,
Gior mig mægtig, stor og rig; Om han
vil, da Modgang hviler, Med sin hele
Bægt paa mig; Trykkende og blide Kaar
Begge fra min Gud jeg faaer; Begge tiene
mig tilgode; Thi er jeg saa vel tilmode.

3. Alt, ja Alt, min Gud mig sender,
Han, hvis Jdræt er mit Held: Sund-
hed, Sygdom, Benner, Fiender, Ar-
mod, Rigdom, Bee og Bel. Han ved

Sorgen drager mig Bort fra Verden og til sig; Utter han mig Fryd tilmaaler, Naar han seer at Fryd jeg taaler.

4. Døden selv mig da ei skrækker, Efter Død er Liv for mig. Jesus mig af Graven vækker, Og mig giver Sted hos sig. Hvad jeg troer og haaber her, Det skal jeg erkiende der. Alting tiener dem til Bedste, Som til Herren Tillid fæste.

Met. Hvad kan os komme til for Nød.
59. Min Gud dit Navn jeg prise vil; Din Lov jeg vil udbrede! Din Godhed medens jeg er til, Med Tak vil jeg tilbede. Alt hvad jeg føler, hører, seer, Belgierning, kun Belgierning, er, Kun Mistunhed og Raade.

2. Til Livet du fremkaldte mig, Alt jeg skal Held modtage; Og usfortient jeg faaer af dig Saa mange glade Dage. Og i en salig Eighed Er mig et bedre Liv bered, Som Christus mig tilsigter.

3. Ja uden Maal og Grændse er Det Gode, du mig skienker; Du end i Livets Lidelser Min sande Lary betænker. Tak Fader! for hvert Dieblif, Som uden Sorg og Glæde gif; Din Godhed begge sendte.

4. Mild du oplod din runde Haand

Og

Dg gav mig, hvad jeg haver: O! giv mig og en noisom Aand Ved dine gode Gaver. Lær du mig dem at bruge ret, Dg altid at betænke det: At jeg skal Regnskab giøre.

3. Lad saa din Raade blive ved, Til jeg skal heden fare. Giv, jeg en god Samvittighed Til Enden maa bevare! At jeg i Uheld, som i Held Hengiver dig min ganske Siel, Dig milde Gud og Fader!

Egen Melodie.

60. Min Aand ved dig, Allgode Gud sig fryder. I Lov og Tak den glædefuld udbryder; Jeg uforstyldt til dette Dieblif Af dig Belgierning paa Belgierning fik.

2. Bort Liv og alt dets Held er jo din Raade. Du frelser os af Siels og Legems Baade. Din Kraft fra Slægt til Slægt er nær hos dem, Som barns lig for dit Aasyn vandre frem.

3. Den stolte Herster for din Vælde hæver; Din Arm den Ringe tidt af Støvet hæver. Den Hungrige du mætter rigelig, Dg tugter den, som ei forbarmer sig.

4. Naar Faren til din Kirke sig vil nærme, Du lovet har den vældig at beskierme. Dit Lofte, Gud! staaer fast til evig Tid; Thi sætte vi til dig vor hele Tid.

Mel. Nu vel an! vær frist til Mode.

61. Lov og Pries dig evig være, Verdens Styrrer! Blisdoms Gud! Alting vidner om din Ære: Alting skabtes ved dit Bud; Og det Skabte ordner sig, Trives, frydes kun ved dig. Du opholder, du opliver, Du alt Held, al Glæde giver.

2. Ogsaa jeg dig Fader nævner, Ogsaa jeg er kær for dig. Du mig skænkter Sielens Evner. Du velsigner, styrker mig. Tung er stundom Livets Vei; Men du mig forlader ei. Og din Blisdom mig bereder Her til Evighedens Glæder.

3. Du er nær hvor jeg end vanker; Hvor jeg skuer hen er du. Ja min Siels de skjulte Tanker For de tænkes, kiender du. Og dit Die idelig Allevegne skuer mig, Naar jeg glemmer, naar jeg lyder Hvad din vise Lov mig byder.

4. Ene du mit Haab da bliver, Verdens Styrrer, Blisdoms Gud! Giv mig Styrke, giv mig Iver Til at følge dine Bud! Tryg og roelig kan jeg da Vandre frem og gaae herfra. Efter Livets korte Dage Gaaer jeg til min Gud tilbage.

Mel. Jeg beder dig, min Herre og Gud.

62. O Gud! du overskuer Alt I hver en Verdens Alder; Seer Spurven, som
til

til Jorden faldt, Seer Riget, naar det falder. For dig er Alting lige nær, Det Dybe og det Høie; En Verdens Kreds, o Gud! kun er Et Støvgran for dit Die.

2. Saa stor, saa herlig er du, Gud! Og du bor ene raade; Thi Wiisdom er ethvert dit Bud, Og hvert dit Bud er Raade. Med andagtsfuld, med henrykt Siel Jeg priser dig, o Herre! Du skaber, styrer Alt til Held. Dit Navn hviilovet være!

3. Derved jeg holder først og sidst, Den Troe jeg ei forlader. Jeg seer det grant, jeg veed det vist, Alt du er os en Fader. Saa trostig alle mine Kaar Jeg giver dig ihænde, Og evigt Held mig forestaaer Engang ved Banens Ende.

Mel. Jesu Sielens Iyse Dag.

63. Sving dig op, forsagte Siel, Kast din Sorrigs Byrde! Alt hvad Herren gjør er vel; Han, den gode Hyrde! Om end Fristelsen er svag Og vil Trøsten svække, Jesus Trøsten givet har, Hvad kan da mig skrække?

2. Tidt desværre jeg min Hu Lod af Synden daare; Derfor Lovens Trusler nu Vengste mig saa saare. Men forsage vil jeg ei I min Sielevaade; Jesus har jo viist mig Bei Til at finde Raade.

3. Jesu, Herre, du har sagt, At dig
 Anger tækkes. Ved din Raade Syndens
 Magt J mit Hierte svækkes. Og da skal
 din gode Aand Lære mig at bede, Og du
 selv med kjerlig Haand Vil mig sikker lede.

4. Verdens Daarer siige vel Gud ei
 Støvet agter; Jeg med Noe, og Haab i
 Siel Verdens Spot foragter. Skulde
 Gud ei agte mig? Hvi fik jeg da Livet?
 Hvi har han saa rundelig, Idel Godt
 mig givet?

5. Hvad er vel i Lustens Rum, Hvad
 i Havets Grunde, Hvad paa Jorden
 rundten om, Han mig jo vil unde? Liv
 og Sundhed, Lyst og Held Kommer fra
 hans Hænder, Er det kun mit sande
 Vel, Han til mig det sender.

6. End ved Kors jeg ikke da Mig
 mistroste lader; Thi hvem kommer Kor-
 set fra? Fra en kjerlig Fader. Naar
 i daarlig Synds Begier Jeg min Glæde
 finder, Da ved milde Tugtesser Han
 mit Hierte minder.

7. Og saa de Retfærdige Tidt af Gud
 hiemsøges; Dyden da ved Lidelse, Dem
 til Gavn forøges. Flyder Taaren end
 saa striid, Mens de udfroe Sæden; D!
 den rige Høstens Tid Bringer Himmels
 glæden.

8. Alting, alting skeer til Held Ved
den gode Hyrde. Op da hver bæng:
stet Siel, Kast paa ham din Byrde.
Ham istemmes Lov og Priis Af os alle:
sammen; Han er stærk og god og viis.
Han vil hielpe! Amen.

Mel. Mit Barn frygt den sande Gud.

64. Gud! hvor er din Godhed stor,
I din Himmel, paa din Jord. Intet
Menneskes Forstand Noksom den ophoie
kan. Gode Gud! din Mistunhed
Strommer daglig til os ned, Bliver
evig, evig ved.

2. Tak for Alt, hvad godt vi nød!
Fader! Tak for dagligt Brød! Tak for
Jordens Frugtbarhed! Tak for Landes
Roe og Fred! Milde Gud! vi prise dig,
Jord og Himmel prise dig; Du velsig:
ner faderlig.

Mel. Min Siel nu lover Herren.

65. O Herre! hvor begynder, Hvor
ender sig din Mistunhed; Hvad er sont
ei forkynder Dit Forsyns vise Diemed?
Hver som du bødst at leve, Du kommer
blid ihu; Alt hvad hans Tars kan kræ:
ve, Det seer, det giver du. Du Fader
i det Hoie! Kun dig vi lide paa; Bar ei
dit vaagne Die, Hvad kunde da bestaae?

Mel. Enhver som troer og bliver døbt.
 66. Du Livet gav os, gode Gud! Vor
 Ande du bevarer. Fra vi blev til, du
 drog os ud Af mangehaande Farer.
 Hver Dag, hver Stund, hvert Dieblif,
 Vi af din Godhed Prøver fik, Til Siels
 og Legems Baade.

2. Med Naade kommer du ihu Alt,
 hvad du bød at være; Alt, hvad som
 lever, signer du Saa rundelig, o Her-
 re! Men blandt den hele Skabning
 Hær Du allermest os Mennesker Din
 Godhed lader kiende.

3. Du giver alle dagligt Brod End
 og de ikke bede; Hvo dig paakalder i
 sin Nød, For ham din Hielp er rede.
 Og dvæler end din Hielp en Stund,
 Din vise Godhed venter kun, Indtil
 din Tid er kommen.

4. Men størst vi see din Miskunhed
 I Sielens Frygt og Nvide; I Tvivl
 vor Trost, i Skræk vor Fred Er du,
 paa hvem vi lide. Og naar os truer
 Død og Dom, Vi skielve ei; thi Je-
 sus kom, Med ham kom Liv og Frelse.

5. Ja Herre! til vor sidste Stund
 Skal vi din Godhed kiende. O Fader!
 til vor sidste Stund Vi Tak til dig opsen-
 de. Og naar du falder os herfra, Med
 høiere Halleluja Skal vi dig evig prise.

Egen Melodie.

67. Naar vi i Nød og Fare staae,
 Og vide ingen Hielp at faae, Da hører
 du, o Gud! vort Raab. Du er vor
 Trøst, du er vort Haab.

2. Du altid seer i Miskunhed, O
 milde Fader! til os ned; Og giver os
 i Jesu Navn Alt hvad der er vort sande
 Gavn.

3. Giv at vi derfor hiertelig, Nu
 og fremdeles elske dig, Adlyde dine Bud
 med Flid Og tækkes dig til evig Tid.

Mel. Rind nu op i Jesu Navn.

68. Glædens Smil og Sorgens
 Graad Seer du, Gud! som alt bereder,
 Alting styrer, alting leder Ved et evigt
 Wiisdoms Raad! O! det Wiisdoms
 Raad skal hiffet Klarlig vifles ud for
 mig. Thi er jeg og her forviffet, Jeg
 for Alt skal prise dig.

2. Liv jeg ved dit Forsyn fik; Ved
 din Kraft jeg føler, tænker; Af din Naad
 de du mig skienker Hver en Dag, hvert
 Dieblif. O min Skaber! Livets Kilde!
 Liv og Kraft jeg fik af dig. Jeg da veed,
 du ogsaa vilde Som en Fader lede mig.

3. Og ei blot for denne Jord, Herre,
 du mig skienkte Livet; Evtigt Haab har du
 mig givet Ved dit lyse Sandheds Ord.

Tiden svinder, Verden falder, Sielen er udødelig; Du, al gode Gud, mig falder Til et evigt Liv hos dig.

4. Dybt mig trykte Synden ned; Herlig du min Jammer endte; Du din egen Søn nedsendte, Frelse bragte han og Fred. Haabet stiger, Sorgen svinder; Thi ved ham er jeg forløst. Jeg i hans Førsøning finder Kraft til Dyd og salig Trøst.

5. O min Fader! o min Gud! Dig min rorte Siel tilbeder. Biselig du Alting leder, Herligt fører du det ud. Du hvis Rige, Magt og Ære Varis staaer i Ewighed; Du vil selv min Fader være; Rok for mig til Sielesfred.

Egen Melodie.

69. Din Blisdom os, o Herre! leder Til hine Himles Saligheder Igjennem Livets Noisomhed: Og naadelig du os betænker, Og os saa megen Lindring skienker, Og styrker vore matte Fied.

2. Henlægges jeg paa Smertens Leie, Saa tidt du sender Trøst og Pleie, Og paa min Sygdom raader Bod. End skal jeg noisom Brødet sanke, Skal jeg forladt, forskudt omvanke, Din Aand mig giver Taal og Mod.

3. Naar Avindsmanden mig bagtaler,
Min

Min bedste Gierning sort afmaler, Dit
 Velbehag da styrker mig. Og glemmer
 Vennen Vensteds Pligter, Jeg har en
 Trost, som aldrig svigter, Jeg har en
 trofast Ven i dig:

4. O store Trost! med Fader: Die Du
 seer til os ned fra det Høie; Dit Barn
 du ei forlade kan. Om end i Rod mit
 Liv sig ender, Jeg veed at du med Fader:
 Hænder Vil føre mig til Fredens Land.

5. Gud! lad mig for dit Afsyn vandr
 dre, Til Held for mig, til Gavn for an
 dre, Da mindstes Veiens Moisomhed.
 Og naar jeg saa mit Løb fuldender, Og
 du mig Dødens Budskab sender, Da far
 rer jeg herfra i Fred.

Met: Waag op og slaae paa dine Strænge.

70. O Gud! min Stemme ingenlunde
 Kan værdigen oplyse dig; Med tusind
 Stemmer jeg ei kunde Forkynde hvad du
 er for mig; Thi Alt, hvad du mod mig
 har gjort Er herligt, underfuldt og stort!

2. Og kunde end min Stemme klinge,
 Saa vidt, som Firmamentet gaaer. Og
 kunde sig min Lovsang svinge Did op hvor
 Herrens Trone staaer, Hvad var den
 høie Stemmes Klang, Hvor Engler selv
 ei værdig sang?

D

3. Men

3. Men jeg kan neppe Fader stamme;
 O Gud! min bedste Tak er svag. Dog
 du mit Offer vil annamme, Og lønne
 med dit Velbehag. Du veed min Evne
 liden er, Paa Villien du ene seer.

4. Du mig med Fader: Omhu favner,
 Og giver Tryghed i dit Skiod. Ei Kraft
 til Virksomhed jeg savner, Og savner ei
 nødtorftigt Brød. O Fader! al min
 Fryd, mit Held Udflyder fra dit Gods
 heds Væld.

5. Fra spæde Ungdoms første Dage
 Dit blide Forsyn ledte mig; Din Haand
 saa tidt mig drog tilbage Fra Udyds Vel,
 til Dyd og dig. Og vaklede min svage Fod,
 Saa gav din Aand mig Kraft og Mod.

6. Ja! dig min svage Sang skal ære,
 Saalænge Tungen rører sig. Takoffer vil
 jeg dig frembære, Saalænge Hjertet
 flaaer i mig. Og gaaer jeg ned i Dødens
 Dal, Mit sidste Suk dig prise skal.

7. Naar da min glade Aand sig svin-
 ger Til Himlen, fri, udødelig: Naar da
 min Stemme bedre klinger, Og jeg er
 vorden Engle lig; Blandt deres Chor
 jeg synger da Det høiere Halleluja!

Mel. Jesu! din søde Forening at smage.

71. Evige Fader! som kjerlig regierer
 Himmel og Jord, ved dit vældige Bud!

Alt hvad du skabte, ophøjer og ærer, Lov
ber og priser dit Forsyn, o Gud! Skulde
jeg ene uskionsom forglemme, Hvad du
saa faderlig gjorde for mig? Nei! jeg vil
hæve min takkende Stemme, Hæve min
Aand og mit Hierte til dig.

2. Du har bevist mig din Godhed
og Naade, Selv før jeg lærte at stamme
dit Navn. Tidt har du frelst mig fra
Fare og Vaade. Trofast du stedse har
fremmet mit Gavn. Kiendte jeg Svage
end ikke saae noie, Hvad mig var tiens
ligt til Legem og Siel, Stedse mig fulgte
dit vaagende Nie, Stedse din Haand
mig viledte saa vel.

3. Ja din Betsignelse, kierligste
Fader, Saae jeg fornyet imod mig hver
Dag; Og du mig viste, at du ei for-
lader Den, som til dig overgiver sin
Sag. Sundhed og Munterhed, Føde
og Klæder, Venner, som redelig elskede
mig, Ofte endogsaa uskyldige Glæder
Har jeg annammer, Algode! af dig.

4. Ei er det Brede om end du tillader,
Banheld og Trængsel at friste vort Mod;
Thi du er stedse den kierlige Fader, Og
ved din Viisdom gjør Udgangen god.
Ofte, naar Kummer laae tungt paa mit
Hierte, Da mig husvalte din trostende

Ånd! Du mig ved Ordet Taalmodighed lærte, Styrkede Haabet om Hielp fra din Haand.

5. Ja! naar paa Livets den slibrige Bane Verdens Forførelse lokkede mig, Naar jeg, henrevet af Syndernes Bane Glemte mig selv og din Himmel, og dig: Gud, du dog mig ikke vilde forglemme, Dyrebart var dig mit evige Vel! I min Samvittighed talte din Stemme, Rørte, oplyste og frelst min Siel.

6. Derfor jeg hæver min takkende Stemme, Hæver min Ånd og mit Hjerte til dig. Aldrig, af! aldrig uskionson jeg glemme, Hvad du saa faderlig gjorde for mig! Dig jeg ophoier, dig ydmyg jeg ærer, Lover og priser dit Forsyn, o Gud! Himmel og Jord, som du herlig regierer, Synge dig Lovsang, vor Fader, vor Gud!

Met. Hvo ikkun lader Herren raade.

72. Min Gud! din Priss jeg vil istemme for al din Fader: Niskunhed. O! vee mig, om jeg kunde glemme, At du har styret mine Fied: Du var hos mig da Liv jeg fik, Og indtil dette Dieblif.

2. Du gav mig mange sunde Dage, Og mangen Fryd for Sands og Siel. Du lindrede min Rod og Plage, Og endte alt saa saare vel. Laae skulte Farer

paa min Bei, Da holdt du mig, jeg snub:
led' ei.

3. Med Tak jeg falder dig tilføde, O
Fader! lad den tækkes dig! For hvert et
Siels og Legems Gode I Ydmyghed jeg
takker dig; Indtil jeg følger Dødens
Kald, Min rorte Siel dig prise skal.

4. Du her mig idel Godt har givet;
Dig al min Lid jeg fæster til. Du og i
Døden, som i Livet, Min Trost, min
Bistand blive vil. Da priser jeg i Ewig:
hed, O Gud! din Fader: Miskunhed.

Mel. Bredden din afvend.

73. Til dig, o Gud! min Takkesang
sig hæver: Priis være dig! thi see! jeg
er og lever; Og idel Godt af fulde Far:
der: Hænder Du mig tilsender.

2. Jeg Legem fik, og Siel og herlig
Evne. O! meer jeg fik, end jeg for:
staaer at nævne; Og ved dit Sandheds
Ord blev jeg forviffet Om Livet hiffet.

3. Din Miskunhed hver Dag mig
Brødet giver. Af Farer mig din stærke
Arm udriver. Dit vaagne Die varer
paa min Bolig; Thi er jeg rolig.

4. O Gud! paa dig jeg stadig troer og
haaber! O Gud! til dig i al min Noed
jeg raaber! Dig vil jeg evig, evig lydig
være: Dig vil jeg ære!

Mel. Op hver, som her paa Jorden boer.
74. Hvorledes skal jeg prise dig, Allergodheds rige Væld! Som altid har vel signet mig Til Legem og til Siel.

2. Fra første Stund, jeg Lyset saae,
Jeg var dig dyrebar. Du daglig gav mig Prøver paa, At du min Fader var.

3. Du sikkede saa ommelig Min Barndoms svage Fied. Du revsede saa faderlig Min Ungdoms Daarlighed.

4. Og idelig paa Livets Sti Din hulde Hielp jeg fandt: Saa mangen Fare drog forbi, Saa mangen Sorg forsvandt.

5. Jeg ledes ved dit Ord, din Aand, Til Troe, og Haab, og Bøn. Du frelste mig af Syndens Baand Ved Jesum Christ, din Son.

6. Nu seer jeg rolig Død og Grav, De ei forsærde mig; Thi han Forjættelsen mig gav Om bedre Liv hos dig.

7. Svag lyder her min Takke-Sang, Jeg stammer den kun ud; Hift priser jeg med Jubel-Sang Dig, vise, gode Gud!

Mel. Breden din aften.

75. Fra første Dieblif da jeg fik Livet, Allmægtige, dit Bærn mig har omgivet; Du fra min spæde Barndoms første Dage Dpholdt mig Svage.

2. Jeg

2. Jeg spurgte ikke: hvo skal mig ernære? Min Mund ei kunde Hielp af dig begiere. Dog sendte du mig paa mit Borneleie Fornøden Pleie.

3. Jeg sørged' ei for Hvilested og Bøilig; Du sørgede, og jeg sov tryk og rolig. De Farer, som min Siel endnu ei kiendte, Din Haand afvendte.

4. Hvad er vort Liv i al sin Kraft og Styrke? Al! let udsluffes det i Dødens Mørke; Dog stedse du blandt tusindhaande Farer Mig tryk bevarer.

5. Du var og er og bliver, Gud! den samme; Naar skulde vel mit Haab da staae til Skamme? I Liv og Død, jeg altid mig forlader Paa dig, min Fader!

Met. Naar vi i største Nøden staae.

76. Til dig, o Herre! staaer mit Haab, Du hørte tidt mit Angest-Naab; Og qualte Smerten end min Kost, Du hørte Sukket i mit Bryst.

2. Du skuer med Barmhiertighed Til al min tavse Smerte ned; Og udebliver Hielpens Stund, Saa veed jeg, den forhales kun.

3. Du seer det, naar, for haardelig De Byrder vil nedtrykke mig; Du giver Kraft at bære dem, Til Hielpens Time lyser frem.

4. I Frelsens Time føler jeg, At mig
 min Tillid stuffed' ei, Og priser dig, O
 godheds Gud! Som førte mig af No-
 den ud.

5. Jeg bøier mig i Stovet ned: Priis
 være, Gud! din Miskunhed! Du tog mig
 i din Baretægt. Priis være dig fra
 Slægt til Slægt!

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade.

77. Med Visdom du, o Gud! re-
 gierer Den hele Verdens vide Kredse;
 Dig jeg mit Hiertes Tak frembærer, Og
 er med mine Kaar tilfreds; Thi du vor
 mildes Fader er, Og hver din Skabning
 er dig fier.

2. Med yndig Pragt du aarlig klæder
 De Blomster, som paa Marken staae.
 Med frugtbar Regn du Jorden væder, Og
 glemmer ei det mindste Straae. O! skul-
 de du da glemme mig, Naar jeg oprig-
 tig elsker dig!

3. Nei før skal Moderen forglemme
 Det Barn, hun fostrer ved sit Bryst, For
 du ei skulde blid fornemme, O Gud!
 min tillidsfulde Røst. Jeg vandrer tryk-
 paa Livets Bei; Du leder mig; jeg fryg-
 ter ei.

4. Jeg frygter ei om Nød og Smerte
 End møde mig paa Banen her. Om Kun-

mer saarer dybt mit Hierte, Jeg dog i
 Kummer trostlig er; Thi Nød og Smerte
 kom fra dig, Min Fader, for at bedre mig.

5. Og du vil selv mit Nød oplive, At
 tillidsfuld jeg vandrer frem. Min Frel-
 sers Ord mig Styrke give; De vise mig
 mit rette Hiem. Hos dig, o Gud!
 i Himmerig, Jeg bliver evig lykkelig.

6. Styrk mig, min Gud og milde Fa-
 der! I dette faste Haab til dig; At al-
 drig det min Siel forlader, Hvad end i
 Verden møder mig; Thi giver eller tager
 du; Mit Gavn du kommer dog ihu.

Mel. Frisk op, min Siel! forlase ei.

78. Mit Sind og Hierte jeg til Gud,
 Og i hans Haand har givet; Til Godt
 det Onde falder ud, Af Døden fremgaaer
 Livet. At det er sandt, Det veed jeg
 grant; Thi Herren er min Fader! At
 hvad mig skeer, Til Held det er; Der-
 paa jeg mig forlader.

2. Saa giver jeg mig ganske da, Min
 Fader! dig ihænde. Du lægge til, du
 tage fra: I Alt jeg dig skal kiende. Skee,
 hvad der vil; Det skeer dog til Mit Gavn,
 og dig til Ære! I Bøe og Bel Skal
 dig min Siel Med Taal hengivet være.

3. Allgode Gud! din Bittie skee; Den

altid er den Bedste. Jeg levende og
doende Vil dertil Haabet fæste. Da
naar dit Bud Mig frier ud, Og Grav-
ven sig oplader; Jeg hæver mig Til dig,
til dig, Min eviggode Fader!

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg.
79. Din Visdoms og din Raades
Bei, Min Gud! lad mig erkiende; O!
aldrig da forsager jeg, I hvad mig end skal
hænde. Jeg rolig venter til Guds Time
komme vil; Saa kommer Frelsen med, Og
hif i Evighed Jeg skal dit Forsyn prise.

Mel. Gud Hellig Aand i Troe os lær.
80. Gud er min Hielp! og stadelig
Paa ham mit Haab jeg bygger. Naar
jeg til ham fortroster mig, Hans Almagt
mig betrygger. Mit Suk fra Hiertet bry-
der ud I Lov og Priis til Gud, min Gud!
Han er min Hielp, min Styrke!

Mel. Paa Gud alene.

81. Min Bøn jeg sender, O Fader!
op til dig. Min Lærv du kiender, Thi
du, du skabte mig. O Livets Fader!
Du Alting nøie seer, Seer hvad mig skal
der, Og hvad mig gavnligt er. Hvad
du tillader, Alt til mit Bedste skeer.

2. Dig bør at raade For Legem og for Siel; Al Sorg og Vaade Du venter mig til Held. Jeg knurrer ikke, Naar Trang mig bøier ned; Jeg beder ikke Om Overflodighed: Hvad du vil skikke, Det vil jeg nøies med.

3. Ei vil jeg spørge Om mine Dages Tal; Ei vil jeg sørge, Naar jeg bortvandre skal. Min Tid og Alder Saa viis tilmaaler du. Naar du mig kalder, Jeg gaaer med freidig Hu: Naar Hytten falder; Mit Haab, min Trost er du.

Met. Gud Hellig Vand i Troe os lær.

82. Din Kierlighed, algode Gud, Hold mig i stadig Minde! Kun i at lyde dine Bud Lad mig min Glæde finde. Da gaaer jeg tryk paa Livets Bei, Mig nedslaae Jordens Sorger ei; Thi, Gud! du er min Fader.

2. Du ledte mig i Barndoms Aar, Og før jeg kunde bede: I blide og ublide Naar Jeg altid dog fandt Glæde. Den Faders Haand jeg kiendte ei, Som strøede Roser paa min Bei, I hine sorgfri Dage.

3. Nu føler jeg og kiender det, Du var min Ungdoms Leder. Hver Livets Byrde gjør du let, Og om mit Held du freder. Alt hvad mig tiener, bedst du

veed. Ja Fader! du er Kierlighed; Alt dig jeg Alting haaber.

3. Saa komme Sygdom, Sorrig, Nød! Du, Gud! er ved min Side. Alt endes ved en salig Død. Du hielper selv at stride. Vel ham, som her har dig til Ven! Vel ham! thi du ham leder hen Til evig Glædes Boelig.

Mel. Jesu! dine bybe Bunder.

83. Lær mig, gode Gud! at være Fast i Troe og Haab til dig! Alt jeg dine Raad maa ære, Hvad du end tilskikker mig. Du alvise, gode Gud! Alt saa vel du fører ud. Alting tiener mig til Bedste; Der til jeg min Lid vil fæste.

2. Trost jeg heraf mig vil sanke For min kummerfulde Siel. O! hvor styrker mig den Tanke: Herren vaager for mit Vel! O! hvor fro, hvor tryggelig! Alt jeg overgiver dig; Og i Alt hvad du mig sender, Jeg din vise Godhed kiender.

3. Vel jeg finder Modgangs Dage Tunge for mit Rivd og Blod; Aldrig vil jeg dog forsage; Thi jeg veed, min Gud er god. Han, hvis Bud er Kierlighed, Ei af Hevn og Harmen veed; Han kun minder mig, som Fader, Naar jeg Dødens Bei forlader.

4. Og i hvilken Livets Alder, End mit
 Die lukkes til, Fader! det er dig, som
 falder, Trostlig jeg dig følge vil. Jeg da
 ikke sørger meer: Hist din Viisdoms Bei-
 jeg seer, Seer, hvor herlig du os leder,
 Og for Alt jeg dig tilbeder.

Mel. Alene Gud i Himmeris.

84. Gud kan paa Alting raade Bod;
 Thi bor han ene raade. Han er saa mæg-
 tig, viis og god, Og hvad han vil er
 Raade. O! naar jeg estertænker det,
 O! da mit Hierte føler ret, At han mig
 Alt bor være.

2. Han vogter hvert mit Fodestied, Og
 frier mig fra Farer. Hos ham er bedste
 Tilflugtssted, Saa vel han mig bevarer.
 Naar Herrens Die følger os, Naar
 Herrens Haand bestiermer os, O! da vi
 ere trygge.

3. Saa gaaer jeg frem ad Livets Bei,
 Paa Gud jeg mig forlader; Og Modgang
 mig nedtrykker ei, Ei Avindsmand mig
 skader. Engang, alt efter dit Behag,
 Den kommer vist, den glade Dag, Gud!
 da jeg seer din Frelse.

Mel. Jeg raaber fast, o Herre.

85. O Gud! paa dig jeg bygger Al

min Forhaabning her; Naar du mig ei betrygger, Spildt al min Omfarg er. Vor Lod, som dig behager, Du deler til os ud: Du giver og du tager; Thi ene du est Gud.

2. Ei skal mit Haab bestemmes, Naar det er bygt paa dig; Min Lyk skal heldig fremmes, Naar du velsigner mig. Om Modgangsstorme true, Om Farer komme nær, Saa vil jeg dog ei grue; Du min Fortroestning er.

3. Ja, om end Alting skulde Mig Svage gaae imod, Saa veed jeg dog tilfulde, At du, o Gud! est god. Du giennem Modgang leder Mig frem til Troe og Dyd. Du her min Siel bereder Til rene Aanders Fryd.

4. Thi bor du ene raade For alle mine Raar. Min Siels, mit Legems Baade, Du ene bedst forstaaer. Giv kun, jeg vel anvender Hver Dag du skienker mig! Naar da jeg Banen ender, Jeg gaaer til Held hos dig.

Egen Melodie.

86. Frygt ei, min Siel! frygt aldrig meer, Om end jeg venneløs mig seer; Om Sygdoms Dage komme, Om Armod vil hiemsøge mig, Paa Gud jeg haaber stædes sig.

lig. Lad hvad der vil, kun komme; Snart
Trængsels Tid er omme.

2. Jeg gruer ei, om jeg end saae, Al
Verden vilde undergaae, Og Rædsler sig
udbrede: Om end Fordærvelse og Død Af
Lust og Jord og Hav udbrod, Min Gud
mig trygt vil lede, Og Redning mig be-
rede.

3. Han skabte mig med Almagts-
haand; Han skienkte mig sit Ord, sin
Aand; Han frelste mig i Naade. Han
aldrig mig forglemme vil, Saa trygt jeg
flaaer min Lid dertil; Han ene for mig
raade I Velstand og i Vaade!

4. Her er jeg kun i Prøvestand, Guds
Himmel er mit Fædreland, Did hen mit
Hierte stunder; Der efter korte Nød og
Striid, Gud glæder mig til evig Tid.
Paa dette Godheds Under Mit Haab og
Mod sig grunder.

5. Hvad Noie, Trængsel mig har
modt, Fra første Dag, da jeg blev født,
For evig glemt skal være. Thi hisset jeg
indtræde skal Iblandt de Herliggiortes
Tal, Og Seirens Krone bære Til min
Forløfers Ære!

6. For denne store Salighed, Som
ved Guds Søn mig er bered, Skal Tak
til Gud opstige! Blandt Engle:Chorets
Jubel:

Jubelklang I stemmer jeg min høie Sang.
Min Fryd i Himlens Rige Al Sands
skal overstige.

7. Min Siel, imens jeg lever her,
Alt længselfuld i Nøde seer, O Jesu!
denne Glæde. Alt see dig i din Herlighed,
Den Glæde varer evig ved. Naar vil du
mig tilstæde For Tronen frem at træde?

8. Hos dig al jordist Nød og Qual
Til Glæde sig forandre skal; Ei meer
den mig omspænder. Men al min Graad
skal tørres af; Thi gaaer jeg trostlig til
min Grav, Til dig jeg Diet vender, Og
fro jeg Banen ender.

Mel. Mit Haab og Trost og al Tillid.

87. Bort! al den Trost, som ei bes-
staaer, Naar Dødens Stemme kalder!
Naar Mæle, Syn og Sands forgaaer, Al
jordist Trost hensefalder. Ved bruddent
Stav Jeg til min Grav Ei som en Daare
vandrer; Mit bange Bryst Behøver
Trost, Som Døden ei forandrer.

2. Hos dig, o Gud! al Naade boer,
Did jeg min Hu vil vende; Jeg af dit
trosterige Ord Kan dig som Fader kiende.
I Fryd og Nød, I Liv og Død, En
Ven i dig jeg finder. Naar Jordens
Lant, Som Røg forsvandt, Din God-
hed ei forsvinder.

3. I Fristelsen jeg kunde let Et Daar:
 skabs Ord udsige, Og spørge: hvad er
 Mennesket For den Uendelige? Dog nei!
 jeg seer, O Gud! hvor kler Dig Adams
 Slægt maa være. Af Kierlighed Du
 sendte ned Til os din Søn, vor Herre.

4. Ja Jesus kom herved fra dig, Og
 lærte, led og døde; Du, som ved ham
 forlostte mig, Vil mig ei fra dig stode. Din
 Sorg og Nød Ind paa mig brød, Som
 Bø'ger paa en Klippe; Da seer jeg hen
 Til Frelseren, Saa kan mit Mod ei glippe.

5. Alvidende! du seer jo til Med vaar:
 get Forsyns Die. Din Almagt kan, din
 Godhed vil, Alt til det Bedste svie. Din
 Mistunhed Skal vare ved, Min Tarv du
 ene kender; Og altid god Er hver en
 Lod, Jeg faaer af dine Hænder.

6. Jeg veed, at jeg i Himmelen Har
 den, jeg tør anraabe: Min Gud, min
 faderlige Ven; Paa ham jeg trygt kan
 haabe. Og naar jeg da Skal gaae
 herfra, Og Støv til Støv hensealde, Gud
 dog min Siel Til evigt Held Mistunde:
 lig vil kalde.

Mel. Guds Godhed ville vi prise.

88. Fra Gud vil jeg ei vige, Han vis
 ger ei fra mig. Hans Løfter aldrig svige,
 Jeg troer ham stadelig. Hver Dag, hvert

Dieblif Jeg af hans hulde Naade, Til
Siels og Legems Naade, Saa mange
Prover fik.

2. Som Vind og Strøm sig vender,
Forandrer Verden sig. Min Gud! i dine
Hænder Jeg overgiver mig; Thi du for-
andres ei. Du altid er vor Fader. Du
aldrig os forlader Paa Livets trange
Veie.

3. Paa dig jeg stadig lider, Din Hielp
jeg bygger paa; Og kommer Nødens Li-
der, Min Hu til dig skal staae. Hvad til
mit Bedste er, Du ene veed og kiender:
Du Sorg til Fryd omvender, Naar
Fryd du tienlig seer.

4. Er end min Lod ei Glæde Den
Stund, jeg vandrer her; Maa jeg end tidt
begræde Selvoldte Lidelser; Hvad er al
Lidelse, Mod hine høie Glæder, Som
Jesus mig bereder hos sig i Himlene?

5. Lad Jorden og dens Riger, Og
Herlighed forgaae! Det Held mig Gud
tilsiger, Dog evig skal bestaae. Mit
Legem smulrer hen I Gravens skumle
Siemme; Min Gud mig ei skal glem-
me, Han vækker mig igien.

6. Gud Fader priset være, Han kjerlig
til os saa. Ved Jesum Christ, vor Her-
re, Vi faldne Naade saa. Sin Mand
han

han sender ud, Os Svage at vejlede Dit
Himmeriges Glæde; Hvilovet være Gud!

Mel. Hvad kan os komme til for Nød.

89. Paa dig, min Gud! jeg lide vil,
Du min og Alles Fader! For Alt, hvad
lever og er til, Din Haand du mild op-
lader. Du faderlig tildeler hver, Hvad
glædeligt og gavnligt er: Hvi skulde jeg
da sørge?

2. De Markens skionne Lilier, Hvor
de forlyste Diet! Og Skovens muntre
Fuglehær, Hvor quidrer den fornøiet. O
Gud! du klæder Blomsterne, Og reder
Bord for mindste Kræ; Hvi skulde jeg
da sørge?

3. Nei! syndig Sorg skal ei min Siel
Eil Jordens Støv nedtrykke. Jeg under
Næsten større Held, Skiont jeg har min-
dre Lykke. Hvad du, min Fader! skien-
fer mig, Kun Naadegave er af dig: Jeg
kan jo intet kræve.

4. Min Andagt skal til Himlene Paa
Troens Binger stige; Thi, Fader! din
Forjættelse Kan ingenlunde svige. Hvad
skulde da nedtrykke mig? Jeg fro vil fæ-
ste Lid til dig, Og ingenlunde sørge.

Mel. O kiere Siel! frygt aldrig meer.

90. Min Gud! naar jeg kun troer paa

dig, D! da skal intet skrække mig, Hvad end mig vederfarer, Paa dig jeg har min Tillid sat; Thi du i Sorgens skumle Nat Mig tryggelig bevarer, Mig vogter og forsvarer.

2. Her veed jeg, intet møder mig, At det jo kommer, Gud! fra dig. Du alle Ting regierer. Jeg da ei blot i Lyffens Skiod, Men selv i Modgang og i Mod, Din Styrelse vil ære, Og taallig Korset bære.

3. Ved Korset prøver du min Siel; Det er jo da mit sande Vel, Og mig til Dyden leder. Og naar jeg Seier vundet faaer, Og hisset for din Trone staaer, Din Wiisdom jeg tilbeder I alle Evigheder.

4. D! lad mig da med Haab og Taal Bestandig see til dette Maal! Det Syn mit Mod opliver. Da har jeg Trost i Modgangs Stund, Da har jeg Kraft i Dodens Blund; Hvo i din Haand sig giver, Han uforsærdet bliver.

Mel. Herren han er min Hyrde god.

91. Hvi spørger jeg saa ængstelig: Hvo sørger for mig Arme? Hvor er den Haand, som giver mig Brod, Klæder, Huuslye, Barme? Som var allene jeg udsat for Mangel, og af Gud forladt, Som var ei Gud min Fader!

2. See Markens skionne Lilier! Ei vær
 ve de, ei spinde, Og dog maa Kongers
 Prydelse Mod deres Pragt forsvinde.
 Den, som har smykket Blomsten saa, Hvor
 meget mere Omhu maa For Mennesket
 han bære?

3. Min Aand er skabt til evig Fryd I
 Herlighedens Rige; Did skal og ved Vas-
 sunens Lyd Mit Stov engang opstige. O!
 da vil han ei heller her Mig nægte, hvad
 fornødent er Til Siels og Legems Vaade.

4. Saa skal da Frygt og Mishaa ei
 Mit Sind og Hierte frænke; Gud vil paa
 lovlig Næringsvei Betsignelse mig skienke.
 Bedst veed han hvad jeg trænger til;
 Han ene kan, og ene vil, Min sande
 Belfærd fremme.

5. O Fader! kom vor Lær ihu! For-
 barm dig, Jesu Fader! Vor Angst, vort
 Mishaa fiender du, Naar Verden os
 forlader. Giv Sielen Lys og Troe at
 see Dig Gode, dig den Mægtige, Som
 Alt med Visdom styrer.

Mel. Mit Hierte hvi græmmer du dig.

92. Min Siel! hvi vil du græmme
 dig? Hvi frygter du saa ængstelig For
 Mangel og for Trang? O! sæt dit Haab
 til Godheds Gud, Og mærk hans Veie,
 lyd hans Bud!

2. Han er jo evig viis og stor. Han skabte Alting ved sit Ord. Han veed vor Tarv og Trang. Han kan velsigne rundelig; Han vil velsigne faderlig.

3. Hvo bad til ham, og blev ei hørt? Hvo blev ei af den Gode ført, Som Barn, ved Faders Haand? Een gav han lidt, en anden meer, Hvad tienligt var, det fik Enhver.

4. O Gud! du est endnu saa rig, Saa mægtig, saa miskundelig, Som du det altid var. Din Raade og din Baretægt Er stedse ny fra Slægt til Slægt.

5. En Daare stoler paa sit Gods; Han byder dog ei Døden Trods, Og kjober Himlen ei. Vær du, o Fader! vær mig huld; Da savner jeg ei Jordens Guld.

6. Thi den, du ynder, han har meer End Gods og Guld: han er dig kjer, Og du velsigner ham. Hans Rigdom er hans Noisomhed; Hans Haab er Haab om Salighed.

7. Tak skee dig, Jesu! for dit Ord, Dit høie, vise Guddoms Ord! Det gav mig denne Trost. O! lad det og befæste mig i Troe til Faderen og dig!

Mel. Jeg beder dig, min Herre og Gud.

93. Jeg haaber, og jeg stadig troer,
Min

Min Gud! du mig ei glemmer. Hver
 Skabnings Lod paa denne Jord Du vil
 felig bestemme. Ja! din algode Mis-
 skunhed Er stor i mangen Naade; Alt,
 hvad vi leve, signes ved, Gavst du af
 idel Naade.

2. Din Forraad aldrig tommes ud,
 Du vil og kan velsigne. O! hvor er
 den, som dig, vor Gud! I Raad, i
 Daad kan ligne? Du til det Store, til
 det Smaa, Din Faderhaand udrækker.
 Saa langt som Verdens Grændser naae,
 Din Misshunhed sig strækker.

3. Hvi skulde jeg mistvovle da? For
 Mangel jeg ei frygter; Jeg veed, hvem
 Brødet kommer fra, Naar tro mit Kald
 jeg røgter. Thi see! han flæder Lilien,
 Og Markerne han pryder; Saa faaer og
 jeg Velsignelsen, Naar jeg hans Bud
 adlyder.

4. O Gud! til dig jeg sætter Lid, Jeg
 er i dine Hænder. Du var mig god i al
 min Tid, Saa fro jeg det erkiender. Du
 hidtil gav mig rundelig, Hvad noisom jeg
 begierte. O du kan aldrig glemme mig,
 Det føler glad mit Hierte.

Mel. Jesu! du min Glæde.

94. I min Nød og Smerte, O! hvem
 skal mit Hierte sig henvende til? Kan

en Jordens Borger Lette alle Sorger, Om endog han vil. Gud! til dig jeg vender mig, Naar jeg dig om Hielp anraaber, Jeg da trostlig haaber.

2. Skulde du tillade, Hvad mig er til Skade, Du som skabte mig? Skulde du ei troste Den, som han forløste, Der blev sendt af dig? Nei! o nei! Du svigter ei. Jeg mig trygt paa dig forlader, Eviggo: de Fader!

3. Bitter Bemod's Klage I de tunge Dage Letter Byrden ei. Naar mit Mod forsvinder, Flere Torne finder Jeg da paa min Bei! Hielpens Stund Forhales kun; Jeg den rolig oppebier, Og taalmodig tier.

4. Du, som bedst mig kiender, Jeg i dine Hænder Mig saa sikker veed. Trængsel her i Tiden, O! hvor er den lident, Mod en Evighed! Der jeg faaer Hvad jeg attraaer. Op fra Jorden til det Høie, Vender jeg mit Die.

Met. Udi min Angst og Rod.

95. Naar Rod omspender mig, Indslyer jeg, Gud! til dig; Du kan mig bedst undsætte, Og al min Kummer lette. Mit Vel du ene kiender, Det staaer i dine Hænder.

2. Naar Synden frister mig, Da tæmfer

fer jeg paa dig. Din Kraft er hos den Svage, Hvi skulde jeg forsage? Nei! mod dig vil jeg stride, Og paa din Bistand lide.

3. End truer Modgang mig, Da er jeg tryk ved dig; Du vender Trang og Smerte Til Gavn for Siel og Hierte. Selv Graven bødst du være En Bei til Liv og Ære.

4. Ja! du er Kierlighed, Det giver Sielen Fred. Hvad Ondt tør sig vel nærme Til den, du vil beskierme? Thi vil vi allesammen Dig evig prise, Amen!

Mel. Nu vel an! vær frisk til Mode.

96. Aldrig skal vor Siel forsage Du, vor Gud! os glemmer ei, End i kummerfulde Dage, End paa tornefulde Bei! Dig skee Lov fra Slægt til Slægt, Fader! for din Baretægt! Tak al Jordens Kreds dig yde! Himlene vor Sang gientyde!

Mel. O kiere Siel! frygt aldrig meer.

97. Om jeg end seer mig stædt i Nød, Jeg taalig lider; thi du bed Den komme, gode Fader! Og godt og kierligt er dit Bud, Og alt du fører herligt ud Du aldrig mig forlader, I Liv, i Død min Fader!

2. Naar Modgangs Bægt nedbøier mig, Og Mennesker bortvender sig Fra mig og mine Klager; O Gud! jeg er dog ei forladt; Du skaber Lys i Rædsflers Nat; Og trygt du mig ledsager, Og ender mine Plager.

3. For Døden selv jeg gruer ei: Til bedre Liv er den en Bei, Derom mig Altting minder. Ja om endog en elsket Ven Fra mig ved Døden rives hen; Min Graad ei længe rinder: Jeg hist igien ham finder.

4. Saa lad mit Støv kun smulre hen! Jeg engang glad opstaaer igien, Til Fryd blandt Himlens Hære. Jeg der i Evighedens Fred Skal glemme, at jeg engang led; Og al min Tid skal være Algodheds Priis og Være.

Mel. Jeg raaber fast, o Herre.

98. Naar Sorgen mig omspænder. Og Farer true mig, O Gud! jeg Diet vender Saa længselsfuld til dig; Naar i min Sielesmerte Jeg seer kun Død og Grav, O Herre! styrk mit Hierte Med Trøsten, som du gav.

2. Du er hos mig tilstæde, Du seer min Trang og Nød. Du aabner Bei til Glæde Igiennem Grav og Død. Du er min hulde Fader. Det lærte Frelseren.

Din Hielp mig ei forlader; Thi lider jeg paa den.

3. Ja! med dit Forsyns Die Du vaager over mig. Du byder i det Høie; Og Alting lyder dig. Naar du mig Kummer sender, Du sender Trosten med. O! Godheds Gud jeg kiender Din Kraft, din Trofasthed.

Met. Guds Godhed ville vi prise.

99. Hvi skulde du dig klage, Og jamre dig, min Siel? Bort al Bekymrings Plage! Gud Herren vil mit Vel. Jeg er i Haabet fro; Gud veed min Sag at vende Til god og herlig Ende; Det kan jeg stadig troe.

2. O Gud! du ei forlader Dit Barn i Nødens Tid. Paa dig, algode Fader! Jeg fæster al min Lid. Seer det end rædsomt ud, Jeg tør dog aldrig grue; Min Frelse skal jeg skue Fra Misshandlers Gud.

3. Du kan jo aldrig glemme, Hvad Nød jeg frister her; Thi vil jeg mig ei græmme, Din Bistand er mig nær. Naar Proven er forbi, Og du vil Hielp tilskikke, Da kan al Verden Ikke Forhindre dig deri.

4. Om Fienders Hær end sværmer, Dit Forsyn er min Borg. Du altid mig bestiermer, Og lindrer al min

Sorg. Lad Jordens Vældige Sig end
 imod mig sætte, De intet dog udrette;
 Guds Willje maa dog skee.

Met. Fader vor udi Himmerig.

100. Til Himlen er mit Hierte
 vendt, Naar jeg af Angest er omspendt.
 Naar Verden ei kan hielse meer, Jeg
 op til dig, min Fader! seer; Til dig,
 hvis Trofasthed bestaaer, Om Jord og
 Himmel end forgaaer.

2. Lad Verden kun fortroste sig Paa
 Tant, som skuffer idelig, Paa egen
 Klogskab. Magt og Mod, Paa Venner,
 Byrd og Overflod; I Rodens Tid hvad
 var det Alt? Et Huus paa Sand, som
 hastig faldt.

3. Jeg kun paa Gud fortroster mig;
 Han er saa mild og hielperig. Jeg veed,
 at han min Fader er, Og Faders Hierte
 til mig bær. Det giver Sielen salig
 Fred, Endt midt i Rod og Bitterhed.

4. Trygt giennem Livet vandrer
 den, Der Himlens Herre har til Ven.
 Gaaer han end frem paa tornet Bei,
 Han sukker, men forsager ei. Hans
 Provetid er snart forbi, Og han fra al
 sin Kummer fri.

5. Styrk ogsaa mig, o gode Gud! At
 jeg min Prove holder ud, Og troer paa

dig, og bliver ved J Tillid og Hengivenhed; Indtil du kjerlig fører mig Til varig Fred i Himmerig.

6. Forklaret da beundrer jeg Dit naadefulde Forsyns Bei; Du vendte Alt min Siel til Gavn. Jeg evig priser da dit Navn, Og synger med i Engles Chor: Vor Gud er viis, og god og stor!

Met. Af Dybsens Nød raaber jeg til dig.

101. Tungt staaer mit Hierte bange Slag, Og hede Taarer rinde. Jeg ængstet sukker Nat og Dag, Som var ei Hielp at finde. Rundt om jeg seer kun Mulin og Nat, Og raaber: Har mig Gud forladt? Er han ei meer min Fader?

2. For alt han sørger faderlig, Og Alt til Held han fører. Han hører unge Navnes Skrig, Og Ormens Suk han hører; Og skulde han mig glemme nu? Nei Gud! min Gud! mit Haab er du; Du er og nu min Fader.

3. Du skabte mig, og Jesus kom, Alt frelse mig fra Døden; Du hører i din Helligdom Da vist mit Suk i Nøden. For Verden blev, dit Die saae Den Bei, jeg skulde vandre paa, Blandt Blomster og blandt Torne.

4. Hiin Evighed mig lære skal, Hvi

disse Torne groede. Endog hvad her mig synes Qual, Det sender du, Allgode! Dit Raad er uransageligt, Dog veed jeg det er faderligt, Hvi skulde jeg forsage?

5. Ja, Herre! du er viis og god, Du saarer og du læger. Det troer jeg vist, og freidigt Mod Mit Hierte vederqvæger; Ei meer det slaaer saa bange Slag; Af Nattens Mulm fremlyser Dag! Hos dig, min Gud! er Frelse.

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg.
102. Du er min Gud, jeg frygter ei; Ei skal min Klage høres, Om jeg end skal paa tornet Bei Igiennem Livet føres. Jeg veed, du viselig I Alt behandler mig. Jeg trøstes altid ved Din hulde Miskunhed, Den jeg saa tidt har prøvet.

2. Jeg overgiver mig og Mit Til dig og til din Raade! Alt hvad jeg eier, er jo dit, Du derfor og bør raade. Din Styrelse er Held, Du vil mig altid vel; Thi du er Godheds Gud, Som fører Alting ud, Dit Barn til Gavn og Gode.

3. Den Troste-Tanke qvæger mig, Alt du ei Dine glemmer; Alt deres faste Haab til dig Dem ingen Tid beskiæmmer; Bort da hver Frygt og Sorg: Gud er min trygge Borg! Alt hvad han gior er vel; Mit

Mit Legem og min Sjel Han faderlig
bestiermer.

Egen Melodie.

103. Hvorfor skulde jeg mig græmme?
Herren er Stedse nær: Mig han ei
vil glemme. Godt er Alt, hvad han
tilsender; Uforsagt Til hans Magt Jeg
mit Die vender.

2. Vil min Gud et Kors tilskikke,
Prove mig Haardelig, O! jeg knurrer
ikke. Han mig jo saa ofte fryder; Skulde
jeg Nu da ei Lide, naar han byder!

3. Sielen, Legemet og Livet Er ei
mit; Et jo dit, Gud! du har det givet.
Skal end mine Levedage Snarligen
Svinde hen, Jeg vil dog ei klage.

4. Døden kan os ikke døde; Ewig
Vel Gaaer min Sjel Giennem den i
Nøde. Fro til Graven seer mit Die;
Bed dens Bred Legges ned Jordens
Sorg og Noie.

5. Og naar Tiden her er omme, Da
skal vist Jesus Christ I sin Vælde komme!
Jesus Kristus, min Forsoner, Mig saa
blid, Fører did, Hvor han evig troner.

6. Skulde jeg da her forsage? Nei
jeg troer Jesu Ord, Det kan ei bedrage;
Suld jeg derom er forviiset, Du er min,
Jeg er din, Jesu! her og hiffet.

Met. Nu hviler Mark og Enge.

104. Som Herren det vil føie, Vil jeg mig lade nøie, I al min Id og Daad! Skal ei mit Anslag rykkes, Og skal mit Idræt lykkes, Skeer det kun efter Herrens Raad.

2. Jeg intet kan udrette, Vil jeg end daglig trøtte Med modig Sorg min Siel. Til dig, alvise Fader! Jeg Alting overlader. Du gjør jo Alt saa saare vel.

3. Du Herre! har i Livet Med Faderhaand mig givet Alt, hvad jeg trænger til. Ei mere jeg begierer; Jeg det endog undværer, Naar du, alvise Gud! det vil.

4. Thi være overgivet I Døden, som i Livet, Dig hvert af mine Kaar! Du, Herre i det Høie! Beed Alting vel at føie, Og herlig Ende Alting faaer.

Met. O Gud! efter dig mig forlænger.

105. Alt, hvad du mig vil byde, Det bør jeg trolig lyde, Alvise, gode Gud! Ei skal jeg mig formaste, Alt monstre eller laste Din Styrelse og dine Bud.

2. Naar mig dit Raad ledsager, Saa bort med alle Klager! Mon du ei vil mit Bel? Selv, naar mig Modgang krænsker, Jeg til min Trost betænker, At den er gavnlig for min Siel.

3. Gud

3. Gud sender, hvad mig moder, Og denne Trost forsøder Al Korsets Bitterhed. Det kan mig Wiisdom lære, Naar jeg det kun vil bære Med tillidsfuld Hengivenhed,

4. For Gud jeg ydmyg tier, Hans Hielp jeg oppebier, Snart skal den vise sig. Lad Sorg og Kummer true; Gud kiender min Formue; Han over den ei frister mig.

Mel. Nu vel an! vær frisk til Mode.

106. Alt, o Herre! alt mig minder Om din blide Misfynhed: Uden Vengstelse jeg vinder Brødet i mit Ansigts Sveed. Giv! jeg derfor takker dig, Og ei er misundelig; Seer jeg end min Næste haver Større Deel i dine Gaver.

2. Alt, hvad du mig lader nyde, Ei som Rettighed jeg faaer; Du har ene Magt at byde Over Dødeliges Kaar. Du fordeler Alles Lod Efter dine vise Raad; Alt er idel, idel Raade. Alt maa sigte til min Baade.

3. Skee da kun, hvad dig behager! Du, du kiender bedst mit Gavn. Om du giver, om du tager, Jeg velsigne vil dit Navn. Hvad der end skal møde mig, Haaber dog min Siel paa dig. Dig,

min Fader! evig være Priis, Tilbedelse og Ære.

Mel. Alene Gud i Himmerig.

107. Gav du os ei, hvo skulde da Os al vor Nødtørst give? Dig, Fader! kommer Alting fra. Du holder os ved Live. Forgieves bliver al vor Flid, Hvis ikke i beleilig Tid Du selv den Flid velsigner.

2. Se! Guds Belsignelse gjør rig, Foruden Sorg og Nøie; Thi vil jeg rolig lade mig Med Herrens Gaver noie. Fortient dog ei det mindste er; Alt, hvad han deler til enhver, Det er af idel Raade.

3. Med ydmyg Tak jeg nyder Alt, Hvad du min Gud vil skienke; Om ikkun lidet mig tilfaldt, Det skal min No ei frænke. Jeg veed, at du min Tærv indseer, Og gav just det, og ikke meer; Thi meer var ikke gavnligt.

4. O Fader! jeg har nok i det, Som du vil mig forunde; Bed større Dverflod jeg let Paa Afvei fores kunde. Til Berden jeg jo nogen kom, Og jeg skal ingen Eiendom Med mig i Graven tage.

5. Jeg uden Længsel, Suk og Savn, Her lader Alt tilbage. Kun giv, at jeg med ærligt Navn Maa ende mine Dage!

Dg, naar du falder, giv mig da, At
vandre ved din Haand herfra Til evig
Glædes Rige.

Met. Gud Hellig Mand i Troe os lær.

108. Kan jeg fuldtakke dig, o Gud!
Som saae til mig i Raade? Hvor ofte
hialp din Arm mig ud Af al min Sorg
og Vaade! Du lettete min tunge Gang;
Thi vil jeg gaae med Tak og Sang,
Dig, Frelsens Gud! i Mode.

2. Du lod min Modgangs haarde
Lid, De mørke Dage endes; Du
bød den kummerfulde Striid Til Fryd
og Seier vendes. Igien randt Solen
op for mig: Mit hele Hierte priser dig,
Jehova! Gud! min Skaber!

3. Lidt maa jeg efter dine Raad
Mig under Korsset boie; Men snart af-
tørret du den Graad, Som rinder fra
mit Die. Jeg lever op paa ny igien,
Dg i den Troe, Gud er min Ven! Har
Hiertet Trost og Hvile.

4. Gud være lovet, at jeg kan Den
Trost og Hvile smage! Guds Fred
gaaer over al Forstand; Til Jubel blev
min Klage. For skiald jeg ved at
tænke Gud; Nu raaber jeg frimodig ud:
Gud du er stedse Fader!

Mel. Bredeu din afvend.

109. Dig Herre, Herre, bor alene
 Være! Du vil min Hielp og Tilflugt
 stedse være; Naar Rod og Skræk sig til
 min Bolig nærmer, Du mig beskiermer.

2. Usmægtig sank jeg ned i Syg-
 doms Smerte; Ak! Lindring, Lindring
 jeg med Suk begierte. Du hørte mig;
 og snart var du tilrede, Mig at helbrede.

3. Naar Livens Had mig fristede til
 Harmen, Jeg søgte Redning kun i dine
 Arme; Da fik jeg Kraft mod Hevnelyst
 at kiempe, Og Nag at dæmpe.

4. Naar onde Lyster hos mig vilde
 raade, Da raabte jeg: Gud! staae mig
 bi i Raade! Og kraftig drev du Frisfæ-
 sen tilbage, Og hialp mig Svage.

5. Du satte min Hengivenhed paa
 Prove, Og vilde mig i Bøn og Lillid-
 ove; Jeg i det Kors, din Biiisdom mig
 tilsendte, Din Godhed kiendte.

6. Kort Proven var. Om Aften
 nen var Klage, Om Morgenen var in-
 tet Suk tilbage! I Alt, hvad du her-
 efter vil tilskikke, Jeg knurrer ikke.

7. Du elsker mig, og vil mit Bedste
 fremme. Giv! at jeg aldrig maa din
 Omhu glemme, Og at min Vandel alle
 mine Dage Maa dig behage.

8. Dig,

8. Dig, Herre, Herre, vor alene
 Ere! Du stedse al min Trost, mit Haab
 skal være; Og hist jeg dig, du Stærke,
 Gode, Vise, Skal evig prise.

Met. Alene Gud i Himmerig.

110. Halleluja! Gud er min Deel I
 Bee og Velstands Dage; Tungt var
 mit Suf, træt var min Siel, Bemodig
 var min Klage; Men Herren haver
 hørt min Røst. Halleluja! han er min
 Trost, Min trygge Bærn, min Glæde.

2. I Kummer sender han min Aand
 Sin Frelse fra det Høie. Paa hans
 den naaderige Haand Jeg fæstede mit
 Die; Da fik jeg Mod og Haab og Troe;
 Da fik jeg Lys og Sieleroe: Mit Suf i
 Lovsang endte.

3. Halleluja! Gud Herren er Den, vi
 vil ene dyrke. Han er os alle, alle nær
 Med Miskunhed og Styrke. Han skaf-
 fer den Fortrængte Ret, Og til enhver ud-
 deler det, Som til hans Gavn behøves.

4. Velsign fremdeles os vor Gud,
 Og hor os, naar vi bede! Og giv, at
 dine vise Bud Til Dyd os stedse lede!
 Fra os din Fred da viger ei, Og hisset
 vi dit Forsyns Bei Beundrende skal prise.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød.

111. For dig, o Gud! ei gielder Stand,
Ei Rigdom eller Bælde: Den høie sou-
den ringe Mand, eens begge hos dig
gielde. Hvilovet, Fader! være du! Du
kommer lige mildt ihu Hvert Menneſke
paa Jorden.

2. Din Soel oprinder for enhver,
Og Jorden giver Grøde; Een Trost,
eet Haab for alle er, For alle Jesus
døde. For hver, som vandrer her for
dig, Oplader du dit Himmerig, For
Ringe som for Høie.

3. Den Ringe til sin Trost da veed,
At du er og hans Skaber, Og at du i
din Herlighed, Ham ei af Sigte taber.
Og alle see vi til din Priis, At du i Alt
er god og viis, Og Alles, Alles Fader.

4. Forløsningen ved Jesum.

Mel. Et lidet Barn saa lysteligt.

112. Op! stemmer i med Englers
Sang: Vor Gud bør Lov og Ære! Den
frelste Jord med Jubelklang Tak:Offer
ham frembære! Thi ved hans Søn, som
Døden led, Kom Lys, og Liv, og Salig-
hed Til Jordens faldne Slægter. Nu
bort al Tvivl og Sorg og Nag! Ved

ham har Herren Velbehag Til Jordens
faldne Slægter.

2. Held os! vor Dommer blev vor
Ven, Vor Frygt blev Haab og Glæde;
Held os! vi ham i Himmelen Skal takke
og tilbede. O du! som fødtes til vort
Gavn, O du! som døde til vort Gavn,
Dg nu i Himlen troner, Der med din
Fader hersker du, Kom os med Miskun-
hed ihu, Dphøiede Forsoner!

Mel. Kom Gud Skaber, o Hellig Aand.

113. Gud saae alt det, han havde
giort; Dg see, det alt var godt og stort,
Dg Alt forkyndte Herrens Priis: At han
er mægtig, god og viis.

2. Ved sit det almagtsfulde Bliv Gavn
han den hele Skabning Liv, Dg Fryd, og
Kraft, og Dverflod; Thi han er mægtig,
viis og god.

3. Dg giennem alle Himle klang De
høie Engles Jubelsang: "Jehovas Priis-
dom, Godhed, Magt, Har Alting, Al-
ting vel fuldbragt."

4. Dog frem for Alting Mennesket
I Eet og Alt forkyndte det; Guds eget
Billede det bar; Thi Sielen viis og hel-
lig var.

5. Men see! den Skabning, som fik
Alt, I Proven dybt, af! dybt nedfaldt!

Blev Dødens Rod, thi Synden kom,
 Alt! ind i Herrens Helligdom.

6. Da saae du, Gud, i Miskunhed,
 Halleluja! til Jorden ned, Til Jorden
 Jesus Christus kom, At rense Herrens
 Helligdom.

7. Han, Verdens Lys og Salighed,
 Forkyndte, bragte os Guds Fred; Var
 Iydig under Spot og Rod, Ja! Iydig
 indtil Korsets Død.

8. Nu tabte Synd og Død sin Magt.
 Det er fuldbragt! det er fuldbragt! Det
 Ord han raabte i sin Død, Og Jord
 og Himmels det gienlød.

9. Gud saae, hvad Jesus havde gjort;
 Og see! det Alt var godt og stort. O!
 naadefulde andet Bliv, Som gav den
 faldne Skabning Liv!

10. Nu synge Engles glade Chor:
 Halleluja! vor Gud er stor! Og alle
 Frelste synge med: Dig, Jesu! Pries
 i Evighed!

11. Jeg af mit ganske Hierte troer
 Det dyrebare Afskeds: Ord; Thi evig
 staaer hvad du har sagt: Det er fuld:
 bragt! det er fuldbragt!

Mel. Kom Gud Skaber, o Hellig Aand.

114. Guds Søn! som ingen, ingen
 fleer, Din Faders Billede du er; Fra ham

du kom til Jorden ned; Til ham du gif
i Herlighed.

2. J Tanken alt jeg skuer dig, Men
Tanken overvælder mig. Din Kampes
og Seiers store Løn Ei fattes kan af Sto:
vets Søn.

3. Men hist blandt rene Mænders
Tal, Forklaret jeg dig skue skal; Alt
hvad du er, og er for mig, Jeg skuer
da og priser dig.

4. Her, mens jeg maa blandt Grave
boe, Jeg holder fast ved Kristnes Troe:
Alt du ved Lærdom, Liv og Død, Har
frelst vor Slægt fra Sielens Nød.

5. Du stred og vandt, og gif da hen
Til Herlighed hos Faderen: Og til den
Fryd, du nyder der, Du indbød dine
Mennesker.

6. Gid hver dig dyrke redelig, Og
herliggiøres hist med dig! O! du, som
vilde alles Gavn, Al Jorden prise hvit
dit Navn!

Mel. Dagen viger og gaaer bort.

115. O! det var et Glædens Bud,
Det, som sendtes os af Gud: Det, at
ved hans Misfornhed Os en Frelse er bered.

2. Hvo fra Synd omvender sig, Og
den angreer redelig, Og nu ikke synder
meer, Ham den store Frelse skeer.

3. Gud! dit Ord saaledes lod: Du vil ei en Synders Død; Men at han ombender sig, Og da lever, Gud! hos dig.

4. Altter lyder saa dit Ord: Hvo som bliver døbt og troer, Ikke han fortabes skal, Ewig Liv han arve skal.

5. Herrens Ord staaer evig fast, Om end Jord og Himmel brast; Derfor lider jeg derpaa, At og jeg skal Redning faae.

6. Jesus Christus han er den, Som os bragte Redningen; Han til Døden lys dig var, Og vort Haab grundfæstet har.

7. O! det er et Glædens Bud, Det som sendtes os fra Gud: Det, at ved hans Misfæthed Sligt et Held er os bered.

Mel. Jesu! din søde Gørcening at smage.

116. Kierligste Jesu! min Aand sig ophæver, Henrykt og fuld af Beundring til dig! Hiertet af Bemod vel inderlig bærer, Bed at erindre din Smerte for mig; Men ved din Død fik jeg Udgang til Livet, Og naar jeg stræber at ligne din Dyd, Da er for din Skyld min Brøde tilgivet, Da kan jeg vente mig Himmelens Fryd.

2. Tak for dit Ord, som os kraftelig lærte Veien at finde til Dyd og til Fred! Tak for din Blidhed ved Haan og i Emer:

te! Tak for din Død, du taalmodigen
 led! Tak for det Lys, som din Wandel
 udbreder Over din Læres velgiørende Bud!
 Henrykt min takfulde Siel dig tilbeder:
 Jesu! min Frelser! du sendtes fra Gud.

3. Giv, min Forløser! o giv du mig
 Kræfter! Hvad kan jeg Svage formaae
 uden dig? Giv, at jeg stræber med Nid-
 tierhed efter, Mere og mere at vorde dig
 lig! Da skal min Wandel forkynde din
 Ære, Virke for Brødre til Held og til
 Gavn; Da skal jeg hisset blandt Englenes
 Høre Ewig lovsunge dit herlige Navn!

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade.

117. Min Jesu! aldrig skal jeg glem-
 me Din underfulde Kierlighed. O! vee
 mig, om jeg kunde glemme, Hvad du for
 mig, mig Synder, led. Hvilovet være
 Jesu Navn! Det dyrebare Jesu Navn!

2. O! jeg vil knæle og tilbede, Og
 prise, takke, elske dig; Giv, al min Id
 og al min Glæde Maa være den, at tæf-
 tes dig! Mit Levnet prise Jesu Navn,
 Det dyrebare Jesu Navn!

3. Naar da min sidste Time kommer,
 Saa vandrer jeg herfra i Fred. Du min
 Forsoner og min Dommer! Du dommer
 mig med Miskunhed. Hvilovet være Jes-
 su Navn! Det dyrebare Jesu Navn!

Mel. Jeg raaber til dig, o Herre Christ.
 118. O Jesu! du har elsket mig, Mig
 Synder overmaade: Jeg aldrig kan
 fuldtakke dig For al din hulde Naade.
 Du viste mig paa Sandheds Vi. Du
 for min Syndebrøde Led og døde, Paa
 det jeg skulde ei Gaae Syndens Straf
 imøde.

2. O du, min Lærer, Frelser, Ven!
 Du al min Trost i Livet! Hielp, at jeg
 nytter troligen Det Haab, du mig har
 givet! Hielp, at i Troe og Hellighed Jeg
 mig til dig henvender, Dig erkiender, Og
 deri bliver ved, Til jeg mit Liv fuldender.

3. Trygt gaaer jeg da al Rivdets Gang,
 Gaaer giennem Gravens Mørke. Da lette
 du min Sieletrang, Og i min Troe mig
 styrke! Da lyse du for mine Fied! Da
 være du tilstæde, Mig at lede Ind til
 din Salighed, Til evig Himmelglæde!

Mel. Jesu! dine dybe Bunder.

119. Lov og Tak og evig Ære Glee
 dig, Guds eenbaarne Søn! Du en Frel-
 ser vilde være For det faldne Adamstion!
 Milde Jesu! lær du mig, Alt jeg vandrer
 rettelig; Lad i dine Fied mig træde, Og
 kun deri finde Glæde.

2. Aldrig skal jeg da forsage, Om end
 Korsset trykker mig! Da skal jeg i Mod:

gangs Dage, Som i Medgang elske dig.
Jeg dig elsker til min Død; Og da svinder
der al min Nød. Hvad du led og hvad
du lærte Troste, styrke skal mit Hierte.

Mel. Jesus han er Syndres Ben.

120. Jesus Christus er vor Ben!
Dette Ord kan Modet vække. Han os
viser Himmelen, Naar os Helvede vil
skrække. Til da, Synder! til ham
hen; Jesus Christus er vor Ben!

2. Jesu Christus er vor Ben! Der-
for kom han ned til Jorden. O den
Glæde! Frelseren Selv et Menneske er
vorden. Til da, Synder! til ham
hen; Jesus Christus er vor Ben!

3. Guds Eenbaarne er vor Ben!
Det forandrer Frygt til Glæde. Dom
og Straf ei truer den, Som vil i hans
Fodspor træde. Til da, Synder! til
ham hen; Jesus Christus er vor Ben!

4. Jesus Christus er vor Ben! Kun
ved ham vi vorde rene. Han vil os
med Gud igien, Gud igien med os for-
ene. Til da, Synder! til ham hen;
Han er eet med Faderen!

5. Trofast Jesus er vor Ben. Altid
er hans Hielp tilrede! Styrker os, naar
Fristelsen Vil paa Lasters Bei os lede.
Til

Jil da, Synder! til ham hen; Jesus Christus er vor Ven!

6. Jesus os forlader ei, Og hans Dine os ledsage. Snuble vi paa Dydens Bei, Holder, reiser han de Svage. Jil da, Synder! til ham hen; Jesus Christus er vor Ven!

7. End er han de Faldnes Ven, Alltid vil han sig forbarne; Strækker ud mod Synderen Broderlig de aabne Arme. Jil da, Synder! til ham hen; Jesus Christus er vor Ven!

8. Kierlig rækker han os Haand, Naar vi kun vor Jammer kiende, Og med angergiven Aand Kun til ham, til ham os vende. Jil da, Synder! til ham hen; Ewig bliver han vor Ven!

9. Tak, o Jesu! dig vor Ven! Os en Frelser er du vorden; Og dig skienkte Faderen Magt i Himlen og paa Jorden. O! vi ile til dig hen! Dig vor Frelser! dig vor Ven!

Egen Melodie.

121. Jeg ved Jesum fryder mig! O! hvad er den Glæde lig? Den er Trost i Modgangs Tid, Og gjør Medgang dobbelt blid.

2. Jeg ved Jesum fryder mig. Selv for

for os hengav han sig. Effer, følger jeg hans Bud, Han da fører mig til Gud.

3. Jeg ved Jesum fryder mig! Han mig styrker kraftelig. Fro jeg gaaer den snevre Bei; Thi han mig forlader ei.

4. Jeg ved Jesum fryder mig! Fast jeg staaer, trods Verdens Ewig, Og staaer fast mod Verdens Magt; Jesus gjør mig uforsagt.

5. Jeg ved Jesum fryder mig! Døden er ei skrækkelig; Thi den finder mig bered, Og jeg sover hen i Fred.

6. Jeg ved Jesum fryder mig! Han mig tager op til sig. Han mig har bered et Sted I sin Himmels Herlighed.

7. Jesu! ja jeg fryder mig, Alfors barmende, ved dig! Ewig jeg med Tus bellyd Synger: Jesus er min Fryd!

Mel. Kommer til mig, sagde Guds Son.

122. O du, de Angergivnes Ven, Com kom til os fra Himmelen, Du store Sielehyrde! Hvor trosterigt dit Hyrde-Ravn! Da aabner mig din hulde Faan, Og letter mig min Byrde.

2. Din Hyrdestemme, o hvor mild Den kalder hver, som farer vild; Bel den, som Stimmene hører! Du kalder os fra Mørket ud; Fra Syndens Mørke du til Gud, Til Lys og Liv os fører.

3. Fra Synden du og mig udred;
Frelst ved dit eget Blod jeg blev, For
evig din at være; Thi vil jeg aldrig mig
igien Til Verdens Trældom vende hen
Fra dig, min sande Herre!

Mel. Af Høiheden oprunden er.

123. Med høi og festlig Jubelklang
Skal de Gienløstes Frydesang Dig Jesus
Christus ære! Du steg fra Himlens Her-
lighed Til Jordens faldne Slægter ned.
Dit Navn velsignet være! Du est kom-
men At udbrede Haab og Glæde, Og os
Svage At befrie fra Syndens Plage.

2. Nedsendt til os fra Sandheds Gud,
Du spredte Kundskabs Straaler ud I
Mørkets skumle Rige! Dit lærte os saa
blidelig At kiende ham, som sendte dig,
Med ham os at forlige. Ved dine Lære
Du os byder Høie Dyder; Priis dig
være For din dyrebare Lære!

3. Dit hele Liv var virksom Dyd.
At gavne os var ene Fryd, O Jesu! for
dit Hierte. Utroftet ingen fra dig gif.
Husvælelse de alle fik, Som Hielp hos
dig begierte. I dit Fodspor Held ud-
bredtes, Flux adspredtes Sorgens Klæ-
ge, Bantroes Mulm og Sygdoms
Plage.

4. Din Faders store Diemed Stand:

hastig du med Lydighed Og villigen fuld-
endte! Og nu det faldne Adamskion Fra
Synd, og Syndens bitre Lon Befrielse
kan vente. Over Døden Bandt du
Seier. Jeg nu eier Ved dig, Herre!
Arveret til Himlens Ære.

5. Med høi og festlig Jubelklang
Skal de Gienløstes Frydesang Dig, Jesu
Christus ære! Op til din Himmels
Herlighed Du gif herfra, men bliver ved
Iblandt dit Folk at være. Christe Jesu!
Vor Forsoner! Du som troner I det
Høie! Alles Knæ for dig sig bøie!

Mel. Jesu! du min Glæde.

124. Jesu! du os give, At vi troe
dig blive; Vi da ere fri. Du os Fri-
hed skienker Fra de tunge Lænker, Syn-
den holdt os i. Verdens Pragt Og
Lysters Magt Os ei skal i Trældom føre,
Dig vi vil tilhøre.

Mel. Jesu søde Ihukommelse.

125. O Jesu! du saa mangelund Til
Trøst og Haab oplod din Mund; Endog
dit sidste Afskedsraab Gav salig Trøst,
og saligt Haab.

2. Da du den sidste Baande leed, Du
bøiede dit Hoved ned, Og raabte høit:

"Jeg i din Haand Befaler! Fader! nu min Aand.,,

3. Vi alle kunne Frelse faae, Som dig i Troen kalde paa: Den, du din Fader kaldte her, Han og forvist vor Fader er.

4. Jeg syndede saa mangelund! Men her er Trost af Jesu Mund! Gud ynkes, naar jeg angrende Anraaber hans Forbarmelse.

5. Og gaaer jeg frem paa Dydens Sti, Hans Ord, hans Aand da staaer mig bi; Og har mig Tvivl og Frygt omspendt, Den Kummer er dog snarlig endt.

6. O! hør mig, du, som naadig er! Dpfyld min rørte Siels Begier! Giv, at jeg altid, altid maa, Med dig i hellig Samfund staae!

7. Og nærmer Dødens Time sig, O Fader! da jeg seer til dig. Jeg ogsaa raaber: "Jeg min Aand Befaler, Fader! i din Haand!.,

8. I Jesu Navn jeg gaaer herfra: Forbarm dig, o! forbarm dig da! Led giennem Dødens Dal mig frem, Som elsket Barn til Faders Hiem!

Mel. Gud Hellig Aand i Troe os lær.
126. O Gud! hvor er din Raade rig
Paa

Paa Trost og Sieleglæde; Troer jeg mig
 end ulykkelig, Vil jeg dog ikke græde, Vil
 ikke klage; thi jeg veed, At Altting tiener
 dem til Fred, Som du, o Herre! elsker.

2. Og ved din elskte Son forløst Jeg
 seer dig grant som Fader. O! hvor det
 giver Sielen Trost, At du min Synd
 forlader. Med No jeg venter nu det
 Bud, Som kalder mig hiem til min Gud,
 Hiem til min Faders Bolig.

Mel. Jeg beder dig, min Herre og Gud.

127. Min Jesus er min faste Borg,
 Til ham jeg fro vil ile; Da lettes al min
 Frygt og Sorg, Da finder Hiertet Hvile.
 Fra Synd og Dod han frelste mig, Min
 Dommer skal han være! O Fader! han
 kom ned fra dig; Dit Navn høilovet være!

Egen Melodie.

128. Til dig, til dig, o Jesu Christ!
 Staaer alt mit Haab paa Jorden. Du
 elsker mig; det veed jeg vist; Min Frel-
 ser er du vorden. Fra Himlen kom du
 til os ned, Og lærte, trøstede og led,
 Saa trofast, blid og hielperig; Thi vil
 jeg mig i Liv og Dod fortroe til dig.

2. Min Synd er stor, jeg foler den,
 Og den mig volder Smerte; Men du er

Angergivnes Ven, Og trøster ængstet
Hierte. Saa føler da min Siel den
Trøst, At ogsaa mig du har forløst; Fra
onde Lysters Tryllerie Du gjør mig fri,
Og staaer i Fristelsen mig bi.

3. Giv mig af din Barmhiertighed,
At leve dig til Ære; Og for din store
Kierlighed Taknemmelig at være; Og el-
ske Næsten inderlig, Som du, o Jesus!
elskte mig; Indtil jeg vandrer paa dit Bud
Af Verden ud Til evig Salighed hos Gud.

4. Gud Fader være Lov og Priis,
Som saae til os i Naade! Den Herre Jes-
su være Priis, Som frelste os af Vaade!
Priis være og den Hellig Aand, Som
løser os fra Mørkheds Vaand, Og fører
os til Dyd og Fred, Og Salighed! Gud
være Tak i Evighed!

Egen Melodie.

129. Til Jorden kom Du blid og front,
O Jesu Christ! vor Herre! Du os fra
Guds Helligdom Bragte Sandheds Lære.

2. Men Bold og Svig Forfulgte dig:
Saa stor var Jordens Brøde! Du dog
led taalmodelig, Bad, tilgav, og døde.

3. O Jesu! vær Mig altid nær, Og
dan du selv mit Hierte. Giv, jeg altid
vandrer her, Som du selv mig lærte.

4. Thi

4. Thi see! jeg maa Saa varsom gaae,
 At jeg skal ikke falde; Styrk mig, at jeg
 kan bestaae, Naar min Gud vil kalde.

5. Da gaaer jeg hen Til Faderen,
 Min Skyld har han tilgivet. Jeg skal
 arve Himmelen; Jeg skal arve Livet!

Mel. Fra Himlen høit komme vi her.

130. Gud elskte saa det faldne Kion,
 At han gav sin eenbaarne Son. Hvo
 paa ham troer, og bedrer sig, Han skal
 ei døe evindeligt.

2. Hvo er, som dette gransker ud?
 O Jesu Christ! du var hos Gud, Og
 fra din Himmels Herlighed For os du
 steg til Jorden ned.

3. Ja! du, som eengang holder
 Dom, At frelse mig fra Synd du kom!
 Priis være sagt i Eighed Din grænd-
 seløse Kierlighed.

4. Var ikke din Forløsnings Trøst,
 Hvor var da No for dette Bryst? Lad
 din Begierning idelig Til Troe og Dyd
 fremsthynde mig.

5. Jeg uden Redning tabte Alt,
 Hvis til forsætlig Synd jeg faldt; O!
 denne Taube skrække mig, Naar Syn-
 den lokker bort fra dig.

6. Da lyder jeg dit Guddoms Ord;
 Jeg

Jeg da af ganske Hierte troer; Saa elskte Gud det faldne Rion, At han gav sit eenbaarne Søn.

Mel. Af Høiheden oprunden er.

131. Min Gud! naar Verdner styrte om, Naar Alt forkynnder Skræk og Dom, Da frække Ondskab bæver; Jeg, uforsagt ved Verdners Fald, Min Frelser, Jesum, skue skal, Min Frelser, ham som lever. Naar jeg her kun Ham kan tækkes, Jeg ei skrækkes, Naar han kommer; Thi min Frelser er min Dommer.

Egen Melodie.

132. Jesu! Dydens milde Lærer! Du, hvis Vandel uskyld var; Taalig Spot og Qual du bar. Din forløste Slægt dig lærer! Skue fra Himlen til os ned! Fyld hvert Hierte med din Fred!

2. Lad ei Verdens Tant mig blinde, Jesu! saa jeg glemmer dig; At du led, og led for mig, Være mig i stadigt Minde; At jeg i min Provestand, Dine Guds spor følge kan.

3. Giv, jeg meer og meer erkjender, Alt, hvad du er for min Siel! Du i Livet er mit Held, Og mit Haab, naar Livet ender. O! de modesulde Fied-Lønnes hist med Salighed.

Mel. Nu Jesus kan ei noget Herberg finde.
 133. Jeg kiender ham, som jeg har
 overgivet Min hele Siel til evig Eien-
 dom. Han Veien er, han Sandhed er
 og Livet. Han ned til os med Naadens
 Fylde kom. O! vel mig, Jesu! dig
 jeg kiender! Til dig, som Frelseren,
 min Tiltid sig henvender.

2. Lyksalige de Dren, som dig hørte,
 Lyksalige de Dien, som dig saae, Da du
 dit Liv blandt Menneffene førte, Du,
 som for os i Døden vilde gaae! Men jeg
 og skal engang med Glæde Dit Ansigt
 skue hist i Herlighedens Sæde.

3. O søde Haab! o Trost foruden Li-
 ge! Din stærke Haand oplod mig Himme-
 len. Og fra mit Bryst tidt Længsels
 Sukke stige, At komme did, hvor du
 for os gif hen. O! jeg hos dig skal
 have Livet, Og see den Herlighed, din
 Fader dig har givet.

4. O Jesu! lad mig altid dig tilhøre.
 Din Aand, din Kraft veilede mine Fied;
 At sikre Trin jeg maa paa Vanen giøre,
 Og naae mit Maal, en evig Salighed!
 Paa dig jeg troer, paa dig jeg haaber;
 Thi vist du hører den, som dig med Troe
 anraaber.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade.

134. Det er min Trøst, mit Haab,
min Ære, Hvad jeg om dig, min Frel-
ser! veed. Jeg agter Alt for Tant at
være Mod denne Kundskabs Herlighed.
For mig du end i Døden gif, Og Haab
om evigt Liv jeg fik.

2. Lad aldrig Bantroe mig forblinde
Og rove mig din høie Trøst! Falsk Lære
lad ei Seier vinde Og dove Sandheds
milde Røst; Saa jeg forglemte, hvad
du er For dine frelste Mennesker.

3. Din blide Ærdom os opliver, Naar
Frygt og Evig i Sielen er. Dit Ord
os Lyst og Styrke giver, Alt vorde bedre
Mennesker; Og nærmer sig vor Afskeds
Tid, Dit Livsens Ord gjør Døden blid.

4. O Jesu! lad mig dig bekiende Med
hver min Daad, i alt mit Liv. Og naar
min Provetid har Ende, O! du mig da
din Raade gif, Alt jeg dit Ansigt skue
maa, Og i din Herlighed indgaae.

Egen Melodie.

135. I Jesu Navn Vor al vor Gier-
ning skee, Om den skal vorde os til Held
og Gavn, Og ei til Fordervelse. Al den
Jdræt, Som begyndtes i det, Frem til
det Gode gaaer, Indtil den Maalet naaer!

Alt

At for Legem og for Siel Derved fremmes kan vort Vel, Og Gud deraf Vre faaer.

2. I Jesu Navn, Paa Jesu eget Bud, Paakalde vi med Tillid Herrens Navn, Prise vi med Tak vor Gud! Mægtig han er, Hvad han byder, det skeer. Al Godhed er hos Gud! Al Viisdom er hos Gud! Stadig vi da haabe maa, At naar ham vi lide paa, Alting heldigt falder ud.

3. I Jesu Navn Vi leve. og vi døe. I Livet han os holder i sin Faavn; Han os favner, naar vi døe. Eengang han skal, Ved sit mægtige Kald Os vække vældelig, Og fore os til sig. Jesu! som os har forløst, Dig vi da med Englerøst Synge Priis evindelig.

5. Jesu Fødsel.

Berølsang.

Mel. Jesus er vort Haab, vor Trost.

Chor.

136. See! han kommer, Jesus Christ! Alles Knæ for ham sig bøie! Sandheds Lærer, Jesus Christ, Sendt os fra den Evighøie. O tilbeder Mennesker! Lys og Liv hos Jesum er.

F 5 Menig:

Menighed.

2. Til os kommer han, Guds Son,
 Syndeskyllden at udslette; Og med
 Adams faldne Rion Naadepagten at op-
 rette. Os til Held er Jesus fød, Os
 til Held er Jesus død.

Chor og Menighed.

3. Kom du, Verdens Konge! kom,
 Sandheds Lærer, Saliggjører! Jorden
 er din Eiendom: Dig vor Priis og Tak
 tilhører. I dit Navn skal bøie sig
 Hvert et Kne paa Jorderig!

Mel. Kommer til mig, sagde Guds Son.
 137. Tak, Jesu, Frelser, at du kom!
 Vi møde i din Helligdom Med Andagt
 og med Glæde. O! giv, at dig til
 Velbehag Vi helligholde denne Dag, Og
 værdigen tilbede!

2. Ved dig kom Lys og Salighet.
 Til os Fortabte steg du ned, Med Gud
 os at forsone. Ved dig os Himlen
 aabnet er. O! eengang vi dig skue der
 Paa Herlighedens Trone!

3. Da synge vi i Engle-Chor: O Jesu,
 Frelser! du er stor! Du var, du er,
 og bliver. Og Himles Himle svare da:
 Hall:luja! Halleluja! Han var, han
 er, han bliver.

Mel. Guds Godhed ville vi prise.

138. O Jesu vor Forsøner! Som
kom til Jorderig, Med høie Tuba-toner
Vi glade prise dig! O store Kierlighed!
Hvert Kne for ham sig bøie: Fra Tro:
nen i det Høie Steg du til Støvet ned.

2. Gaaer ud i Verdens Riger, I
Fredens Sendebud! Til Alle, Alle
siger: Hvad os er skeet af Gud. Os
er en Frelser fød; Nu ingen bør forsage,
Nu vender Fred tilbage, Guds Fred, i
Liv og Død.

3. O Glæde uden Lige! O store Fre:
dens Bud! I Herlighedens Rige Lovsyn:
ges Jordens Gud. Og Himlens Salig:
hed Udbredes over Jorden: Ja herliggiort
blev Jorden, Da Jesus kom herved.

4. O vær til os velkommen, Du
Herrens Salvede! Du oplod Hellig:
dommen, Da du blev Menneske. Du
den oplod for hver, Som sig fra Synd
omvender, Og rettelig bekiender Dit
Navn for Mennesker.

5. Lov, Tak og Priis og Ære Dig
skee evindelig! Lad os din Viisdom lære,
At vi maa takkes dig; Da skal vi see
dig hist I Herlighedens Rige, Og evig
Tak dig sige: Dig, Herre! Jesu Christ!

Mel. Store Gud og Frelsermand.

139. See! din Ære bredes ud: Du vor Fader! du vor Gud! Jesus ned til Jorden kom, Og oplod din Helligdom; Lærte os at kiende dig, Som en Fader naaderig, Leder os paa Vej til dig.

2. Freden, som i Himlen boer, Bragt Jesus til vor Jord. Han hver angergiven Siel har forhvervet Fredens Held. Fredens Fyrste, som er fød, Giver Fred i Angst og Rod, Giver Fred end i vor Død.

3. Velbehag hos Faderen Vi ved Jesum vandt igien; Hver, som følger Jesu Fied har nu Børnerettighed. Fader! ja vi vide nu, At ved Jesum kommer du Os med Misfornhed ihu.

4. Priset være du vor Gud! At din Ære bredes ud. Priis og Tak i Ewighed, Jesu Christe, for din Fred! Ved din Aand til dig os drag, At enhver vor Levedag Leves Gud til Velbehag.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade.

140. O Kristne! frem for alle Dage Er denne Dag os glæderig! Bort med hvert Angestuk, hver Klage! Hvo Christum elsker, fryder sig! Til Verden fødtes Den i Dag, Som herlig har udført vor Sag.

2. Guds Søn vor Frelser vilde være.
Fra Himlen steg han til os ned; Dplyste
os ved Liv og Lære, Og Marter: Døden
for os led. Han opstod, gik til Fæde:
ren, Og leder os til Himmelen.

3. O Frelser! vi med glade Læber For:
kynde, hvad vi skyldte dig; Men styrk og
hver af os, som stræber, Ved Troe og
Dyd at prise dig! Vi da blandt frelste
Skarers Tal Dig hiffet evig prise skal.

Mel. Et lidet Barn saa lysteligt.

141. Saa frelstes vi fra Synd og
Død! Med Jubel vi istemme. Os er i
Dag en Frelser fød, Det vil vi aldrig
glemme. Nu kom til Jorden Himlens
Fred, Og Haab om salig Ewigheid; Det
Haab os Jesus bragte. Vort Liv er kun
en Provestand; Nu Himlen er vort Fæ:
dreland. O! didhen vil vi tragte.

Mel. Jesu! Verdens Frelser.

142. Christe! vi tilbede dig, Som
i Himlen troner! Hvo er den, der fatter
dig, Herlige Forsoner! Forend Verdens
Grund blev lagt, Var du i det Høie;
Guds Eenbaarne! for din Magt Skal
hvert Knæ sig bøie.

2. Men du kom, Høilovede! Med til
os

op paa Jorden: Menneske af Menneske
Du for os er vorden. Ak! du led,
vor Broder! her, Brodre at forsone;
Dg nu, som vor Broder der, Sidder
paa Guds Trone.

2. O! din Rælde lad mig da Fast i
Troe erkende, At ei Tvivl mig holder
fra Mig til dig at vende! Du som Menn-
neske igien Mig for Diet være, At jeg
tryg, som Ven af Ven, Tor din Hielp
begiere.

4. Da mit Haab i Tvivl og Frygt
Bed dit Ord opvækkes, Dg mit Hierte
vorder trygt, Naar af Rød jeg skrækkes.
Jeg, naar Døden nærmer sig, Trøstet
dig anraaber, Dg i Himmelen hos dig
Saligheden haaber.

Mel. Kommer til mig, sagde Guds Son.
143. Kom, store Livets Fyrste! kom!
Vi være vil din Eiendom. See! vore
Knæ vi bøie. Tilbedet og velsignet vær
Af alle Jordens Slægter her, Som
hisset i det Høie!

6. Jesu Lidelse og Død.

Gegen Melodie.

144. Paa sit Kors i Dødsens Smerte
Hænger med vansmægtet Hierte, Frelser

ren, Guds egen Søn. Selv den evige gode Fader ham til Døden overlader, Hører tavs hans Angestbøn.

2. Ak! hvor ængstet, hvor bedrøvet, Hver en Bennetrost berøvet, Er den vsmme Frelser's Siel: Lidelsernes Rald ud: drikke, Maa han, skal han, ellers ikke Naaes hans Hensigt, og mit Vel.

3. Hvo kan tænke paa den Smerte, Uden med et saaret Hierte, Om endog en Synder led. Men her lider han, den Høie, Smelt mit Hierte, græd mit Døie! Ak! her lider Herlighed.

4. Han for Verdens Synd maa lide Al den Marter, al den Qvide, Taale Spot og Saar og Baand. Ak! han selv var Livets Kilde; Men han dør; og døde han vilde, Lydig han opgav sin Aand.

5. O! lad aldrig nogen sinde Mig de Plager gaae af Minde, Frelser! dem for mig du bar; Men lad Kors og Død og Smerte Tale, raabe i mit Hierte, Hvad min Frelse kostet har.

6. Hielp! at jeg min Synd begræder, Og mig stedse varsom glæder Ved min Fred og Salighed. Kiøbt jeg blev, dit Navn skee Ære! Dyrekiøbt! af lad det være Barsel paa ethvert mit Fied.

7. Af din Naade giv mig Kræfter, At jeg

jeg stedse dig herefter Naa bekiende reder-
lig; Du, som atter bød mig leve, Dig
til Ære lad mig leve, Og i Døden prise dig!

8. Nu, Forbarmer! jeg det haaber,
Jeg Forløste stadig haaber; Styrk du
selv min svage Troe! Naar mit Legem
dødt henfalder, Da jeg veed, min Siel
du kalder Hen til Paradisets Røe!

Mel. Jesu! dine dybe Bunder.

145. Jesu! du, den gode Hyrde!
Al! din Død er rædselsfuld! Ondskab's
blinde Trælle myrde Dig, som var saa
from og huld; Du fra Himlens Herlig-
hed Steg til Jordens Møie ned. Høit
og rædsomt Korset taler, Jesu Christ!
om dine Qualer.

2. O det Wiisdoms store Under! O
den høie Kierlighed! Tanken svimler,
naar jeg grunder Paa de Lidelser, du led!
Du, den Allerhelligste! Du Guds Bø-
sens Billede! Du, som alle Himle ære,
Bilde saa fornødret være!

3. Du forsonede vor Brode, Frelste
Adams faldne Rion. Derfor du paa
Korset døde: Spot og Marter blev din
Løn. Os atjvinde Salighed, Var dit
store Diemed: I din Død du Alt fuld-
endte, Ham til Priis, som dig udsendte.

4. Jesu

4. Jesu Christ! jeg dig tilbeder. Liv og Alt jeg har i dig. Frelse, Fred, og Saligheder Har din Død betrygget mig. Her jeg vil bekiende dig, Og at du er Alt for mig; Hisset jeg i Evidheder Dig med Priis og Tak tilbeder.

Mel. Breden din afvend.

146. Han døer, Guds Søn! o Syn, som ei har Lige! I Himle skælver! skælve, o Jorderige! Misdæders Straf er lagt paa Jordens Herre, Paa Himlens Herre!

2. Hvi straffes han? hvad var den Frommes Brøde? Den Hellige, hvi er han dømt til Døde? Ak! kun for vore Synder maa han lide: Uskyldig lide.

3. Den Qual, du led, o Jesu Christ! os skrækker; Men og til hellig Blæde den oppvækker. Fra Korset du hver anger: given Synder Guds Fred forkynder.

4. O Fryd! o Held! ved Jesu Død jeg lever, Naar fro jeg øver det, hans Bud udfræver. Ja, vel mig! at for min og Verdens Brøde Min Jesus døde.

5. Jeg frygter ingen jordisk Rød og Plage, For mig har Døden nu ei Stræk tilbage; Thi han, som døde, knuste Slangens Hoved: Gud være lovet!

Mel.

Mel. Jesu! dine dybe Bunder.
 147. Mind, o Jesu! tidt mit Hierte
 Om din Trængsel, Qual og Rod. Mind
 mig om din Sielesmerte, Om dit Kors,
 og om din Død: Da mit Liv skal prise
 dig, Da min Død skal prise dig. En-
 gang du mit Støv opliver, Og mig
 Seierskronen giver.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade.
 148. Det er fuldbragt! saa herligt
 lyder Min dyrebare Frelser's Røst. O!
 denne Røst i Hiertet gyder Haab, Glæ-
 de, Mod og himmelsk Trost. Bort nu
 al Frygt! min Frelser vandt, Og jeg
 en evig Redning fandt.

2. Hvo vil mig nu for Gud anklage?
 Hvo vover at fordømme mig? Naar jeg
 kun Synden vil forsage? Min Jesus!
 frelses jeg ved dig; Thi Dødens Bold og
 Gravens Magt Du overvandt: det er
 fuldbragt!

3. Det er fuldbragt! du hisset troner
 I Herligheden seierrig! Og her du styrer
 Millioner, Som kiende og tilbede dig;
 Og ved dit Ord du fører dem Til Him-
 len, deres rette Hiem.

4. O Frelser! dan mit Sind og Hjer-
 te, At jeg maa vandre redelig; Og leve,
 som

som dit Ord mig lærte, Og som din Banz
del viste mig. Da skal jeg hisset evig
sro Hos dig i Herligheden boe.

Egen Melodie.

149. Jesu! dine dybe Bunder, Jeg
veemodig tænker paa, Og min rørte Siel
begrunder Hvi du vilde lide saa. Ak!
du led jo Alt for mig; Aldrig vil jeg glem-
me dig! Dig, som bar min Syndebrø-
de, Da du gif din Død imøde.

2. Tidt er Udnyd mig i Sinde, Tidt
mig frister Riød og Blod, Da jeg holde
vil i Minde Dig, som du ved Korset stod:
Uden Skyld du var forhadt, Martret,
spottet og forladt. Dette kan mig Styr-
ke give, Syndelysten at bortdrive.

3. Tidt mig Verdens Lyst vil lede Hen
paa Lasters brede Bei; Tidt mig lokker
syndig Glæde, Dog den mig besnærer ei;
Thi for Verdens falske Lyst AEngstedes
min Jesu Bryst. Bort da Bellyst af
mit Hierte! Du har voldt min Frelser
Smerte.

4. Vil mig Skræk og Kummer true,
Jesu! da min Trøst er du; Jeg skal ei for
Korset grue, Naar jeg kommer dig ihu.
Tillid og Saalmodighed Lærte du mig,
da du led; Gierne jeg dig følger efter,
Giv mig Stadighed og Kræfter!

5. End, naar Døden selv sig nærmer. O! jeg dog forsager ei; Du min Frelser, min Beskierner! Du gif selv ad samme Bei. Du gif ind til Herlighed, Der har du beredt mig Sted. Klippefast mit Haab er grundet; Døden har du overvundet.

Mel. Gud Hellig Mand i Troe og Iær.

150. O Held mig, at jeg kiender dig, Korsfæstede Forsoner! Som villig Døden led for mig, Og nu i Himlen trøner. Min Synd paadrog dig Smerterne. Du bar dem, du Ustydige! O! Synden vil jeg hade.

2. Og naar jeg lider, skal det ei Mit Mod, min Tilsid krænke; I det jeg vandrer modig Bei, Jeg paa din Død vil tænke. Den skal mig give herlig Trøst, Og Kraft til Dyd, og salig Lyst, Og Haab om evig Glæde.

Mel. I Jesu Navn,

151. I Jesu Død Og al den Qual han led Jeg finder Trøst i al min Sorg og Nød; Her jeg seer Guds Kierlighed; Seer den saa grant! Thi ved Jesum jeg fandt Mod Lovens Trusler Fred Og sand

Fris

Frimodighed. Freidig jeg i Døden
gaaer, Liv og Salighed jeg faaer, Som
ved ham os er bered.

2. I Jesu Grav Jeg seer hans Hvi-
lested; Min Siel sig henter Haab og Trost
deraf; Dødens Kalk bebuder Fred. Giv
kun, o Gud! At jeg følger dit Bud I
Lyndighed og Tro; Da seer jeg Døden
fro. Thi naar du da kalder mig, Beed
jeg vist, jeg skal hos dig Og hos min
Forløser boe.

Mel. Paa sit Kors i Dødens Smerte.

152. Korsets Død min Jesus døde!
Ham, hvis Liv var uden Brøde, Ham
forfulgte Bold og Svig. See ham
dømt, forladt af Sine, See hans
Qual, og føl hans Pine: Alt, o Siel!
han led for dig.

2. Kierlig som det Bud, han lærte,
Var hans Vandel, ømt hans Hierte;
Godhed fra hans Læbe flød! Jordens
faldne Slægter vare I hans Dine dyre-
bare; Deres Frelse blev hans Død.

3. Bee mig! om jeg kunde glemme,
At hans Bud var Livets Stemme, At
hans Død var Kierlighed! Ham mit Liv
skal ofret være; Ved hans naadefulde
Lære Gaaer jeg frem til Himlens Fred!

Egen Melodie.

153. Rind mine Taare! Jesus døde;
Han, som gjorde Alt saa vel, Hielp i
Nød, udbredte Held, Sandheds blide
Lærer døde. Underfuld er Herrens Vel,
Vi — Ak! vi forstaae den ei.

2. Lyd min Lovsang! Jesus døde.
Dødens skumle Rædsel svandt. Nu for
Adams Børn oprandt Livets skønne Mor-
genrøde. Jordens Slægter! raaber
ud: Ewig, ewig god er Gud!

3. See! mit taareblendte Die Til-
lidsfuldt opløfter sig Op til Himlen, op
til dig, Eviggode! Ewighøie! Hvad er
Kummer, Fare, Nød? D! for mig er
Jesus død.

Mel. Hielp Gud, at jeg nu kunde.

154. Naar Synden mig anklager,
O Jesu! vær min Trost! Min Siel da
ei forsager; Thi du har mig forløst. Ak!
for at bringe Jorden Fred, Du Træng-
sel, Haan og Marter Og Dødens Baans-
de led.

2. Med rørt og trøstet Hierte Min
Tak jeg yder dig; Thi al den Angst og
Smerte Du ogsaa led for mig. D! al-
drig vil jeg glemme det, Hvad du har
villet lide, At frelse Mennesket.

3. Nei!

3. Nei! altid vil jeg mindes, Hvad her for mig du led; Jeg da ei overvindes Af ond Begierlighed, Og Verdens Lyst mig tryller ei: Jeg i dit Fodspor træder Paa Livets trange Bei.

4. Hielp mig med Taal at bære Mit Kors og al min Nød, Og lad mig stedse være Dig tro indtil min Død. Opfyld mit Hierte med din Fred, At roligen jeg lider, Som du, o Jesu! led.

5. Du, som til alles Bedste Har selv opofret dig! Hielp mig, at jeg min Næste Maa elske inderlig; Og moder mig Uskionsomhed, Lad mig dog aldrig trættes I Broderkierlighed.

6. Da, naar min Tid er omme, Jeg døer i Haab og Troe; Thi jeg til dig skal komme I Fryd hos dig at boe. Korsfæstede! dig seer jeg da Paa Guds din Faders Trone: Priis dig! Halleluja!

Mel. Jesu! dine dybe Wunder.

155. Frelser! villig, usforroden, Gif du frem ad tornet Bei, Gif til Lidelsen, til Døden, Og den skrækkede dig ei. Lyst at fremme Verdens Vel Brændte stadig i din Siel: Kun dit høie Rald du hørte, Og dit stor: Bærk fuldforte.

2. Jesu! Herre! ja du vilde Gaae for

os i Graven ned. Giv, at aldrig vi
forspilde Frugten af din Kierlighed! Skal
vi vandre Korsets Vej, Hielp, at vi for-
sage ei. Lad din Aand os Kræfter gi-
ve, Dig til Døden tro at blive.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade.

156. Min Frelser! undrende jeg
skuer Din Angest i Gethsemane! Da
Haanhed, Qual og Død dig truer, Du
raaber: Gud! din Villie skee! Jeg føler,
at og her du led Af idel, idel Kierlighed.

2. O Jesu! gierne vil jeg lide, Naar
jeg kun fremmer Brodres Vel. Ved dig
al Frygt jeg kan bestride, Med trostlig
Gud hengiven Siel. Og Faderen, som
hørte dig, Han skal og vist bønhøre mig!

Christi første Ord paa Korset.

Mel. Jesu! dine dybe Bunder.

157. Jesu! i din bitre Qvide Du for
dine Fjender bad: "Hvad de giøre, de
ei vide; Hulde Fader! dem forlad!," Giv,
at jeg min Fjende saa Kierligen tilgive
maa; At jeg dæmpe kan min Brede,
Dg for ham af Hiertet bede.

Christi andet Ord paa Korset.

Mel. Jesu! dine dybe Bunder.

158. Dan, o Jesu Christ! mit Hierte,
Dan

Dañ det til dit Billed! Giv mig Ynk ved
andres Smerte, Mod i egen Lidelse! Lad
den Faderløses Skrig, Enkens Taarer røre
mig! Giv, jeg i dit Fodspor træder,
Billig troster, hjælper, glæder!

Christi tredie Ord paa Korset.

Mel. Jesu! dine dybe Bunder.

159. Vængstet under Lovens Brede
Seer jeg min fortiente Lon. Jesu! lær
du mig at bede Hiin Misdæders Tillids
Bon. Naar da Diet lukkes til, Og mit
Hierte briste vil, Raadefuld du mig til
sige: Hist at see dig i dit Rige.

Christi fierde Ord paa Korset.

Mel. Jesu! dine dybe Bunder.

160. Ewig du velsignet være, Du,
som døde os til Held! Svare Lidelser,
o Herre! Martrede din skyldfri Siel.
Raadefuld du raaber ud: "Hvi for-
lodst du mig, min Gud!" Dog var
du den Guds Eenbaarne, Den fra
Ewigbed Udkaarne.

2. O! hvor maatte jeg da bære For-
retfærdighedens Dom! Men du vil, jeg
hist skal leve, Naar fra Synd jeg vender
om. Naar min Grav da aabner sig,

Den skal ei forføerde mig; Du vil mig
et Sted berede I dit Herlighedens Sæde.

Christi femte Ord paa Korset.

Mel. Jesu! dine dybe Bunder.

161. O! hvor maa min Siel bedrøvet
Mindes Jesu! hvad du led. Hver
en Qvægelse berøvet, Du med Dødens
Rædsel fired. Ak! din Kraft er borte
nu, Og, "jeg tørster," raaber du:
Frelser for de faldne Slægter! I din
Dødsstund du vansmægter.

2. Jesu Christ! forlad mig ikke, Naar
jeg Graven aabnet seer; Naar al Verdens
Lødsfedrikke Mig ei vederqvæge
meer. Vær da til min Hielp bered, Du,
som selv saa meget led, Hielp mig taalige
gen at lide, Og min sidste Kamp at stride.

Christi siette Ord paa Korset.

Mel. Jesu! dine dybe Bunder.

162. Jesu Christ! vor Saliggjører!
Frelsen er ved dig fuldbragt. O! det
Trostens Ord jeg hører: Alt er nu ved
dig fuldbragt! Tak, for du kom til os
ned! Tak, for Alt, hvad her du led.
Tak! at du dit Værk fuldendte! Himlen
har jeg nu i Bente.

2. Hielp mig, Jesu! her ilive Tro
at

at efterfølge dig; At dit Liv, din Død
maa blive Haab og Salighed for mig.
Da ved Livets endte Bei Glad udbryder
ogsaa jeg: Alting er fuldbragt, o Herre!
Dig skee evig Priis og Ære!

Christi syvende Ord paa Korset.

Mel. Jesu! dine dybe Bunder.

163. Jesu! i din Død er Livet, Og
i Livet Salighed! Thi ved dig, ved dig
er givet Himlens Haab og Jordens Fred!
Brudt er Syndens Slaveri, Dødens
Rædsel er forbi: Jeg for Sinai ei gruer;
Dig paa Golgatha jeg skuer.

2. Engang Graven sig oplader, Og
mit Hoved bøier sig; Da jeg raaber til
din Fader, Med de Ord, du lærte mig:
Fader! Fader! i din Haand, Jeg befal-
ler nu min Aand! Faderlig han mig bøn-
hører, Og til ham min Siel du fører.

Mel. Jesu søde Ihukommelse.

164. O! lader os til Korset gaae,
For Trost af Jesu Ord at faae: Hvert
Ord, han sagde, trænger ind, Med Lys
og Kraft i helligt Sind.

2. For sine Mordere han bad: O fiere
Fader! dem forlad! Forlad dem af din
Mistunhed; Thi hvad de giøre, de ei veed.

3. O Jesu! bed du og for mig,
Naar jeg endog miskiender dig, Og da
paa Lasters brede Bei Dit Raad, din
Varsel agter ei.

4. Da du din kiere Moder saae Ved
Korsets Fod veemodig staae, Du din
Johannes hende gav, Til Ven, til
Søn, til Støttestav.

5. O Frelser! bliver det min Lod, At
staae, som hist Maria stod, Med Sorg
og Veemod i mit Bryst: Send mig en
Ven til Hielp og Trost.

6. Misdæderen sin Synd fortrød,
Med Haab om Frelse ved din Død, Og
du hans angergivne Siel Tilsagde Pa-
radisets Held.

7. Mig ogsaa i min sidste Stund
Giv Trost, o Jesu! af din Mund!
Giv! jeg itide bedrer mig, At hist jeg
faaer Sted hos dig.

8. Men rædsomt var din Lidelse,
Dit Legems Qual, din Sielevee; Thi
angestfuld du raabte ud: Hvi har du
mig forladt, min Gud!

9. Dog Gud, din Gud, dig ei for-
lod, Derpaa grundfæster jeg mit Mod:
Ei heller jeg forlades skal, End ei i
Dødens skumle Dal.

10. Den sidste Stund sig nærmede;
Men endt var ei din Lidelse: "Jeg tør:

ster,, raabte du, men fik I Torsten ei en Lædskedrik.

11. Om jeg skal døe i Qual og Bee, Og savne Hielp og Dvægelse; O! giv mig da Standhaftighed, Du som for mig saa meget led.

12. Nu fyldte du med lydlig Taal Din Lidelses bestemte Maal, Mod Dødens Komme uforsagt Du raabte høit: „det er fuldbragt!“

13. O saligt Ord! det er fuldbragt Jeg trodser Syndens, Dødens Magt! Thi Faderen, som sendte dig, Vil evig Seier skienke mig.

14. Dit sidste Suk var salig Fred: Du bøjede dit Hoved ned. Og fuld af Tillid du din Aand Befalede i Faders haand.

15. O! giv mig, at jeg lever saa, At jeg i Fred hensove maa, Og trostigt i min Faders Haand Befale kan min frelste Aand.

7. Jesu Opstandelse.

Berelsang.

Mel. Op alle, som paa Jorden boer.

Chor.

165. Lovsnynger Herrens Miskunhed I høie glade Chor; Fra ham kom

Held og Frelse ned. Lovsyng ham frelste Jord. :;

Menighed.

Vi love Gud; hans Miskunhed Er uund-
derfuld og stor! Fra ham kom Held og
Frelse ned; Lovsyng ham frelste Jord. :;

Chor.

Vi stode ei mod Syndens List, Til Fald
forførtes vi; Da kom vor Frelser Jesus
Christ, Ved ham opreistes vi. :;

Menighed.

Ja! Herren hørte Stovets Bøn. I
Raade saae han ned; Da sendte han sin
elskte Son. Ved ham fik Jorden Fred. :;

Chor.

Dog døde Jesus Korsets Død, Og
sank i Graven hen; Men Gravens Mulm
han giennembrød, Og tog sit Liv igien. :;

Menighed.

O! Held os, stor og seierrig Gik Jes-
sus af sin Grav. O Jesu Christ! vi
takke dig, Du Livets Haab os gav. :;

Chor og Menighed.

Vi love dig, Guds elskte Son! Med
festligt Fryderaab. Ved dig, ved dig vor
Lod blev skion: Du grundede vort
Haab. :;

Og kalder os end Dødens Bud, Usvæf-
ket er vor Troe: Fra Trængsler du os
fører ud, Til Himlens glade Roe. :;

Egen Melodie.

166. O Fryd! o Held! han er, han er opstanden! Hæv dig til ham, min glade Land! Vor Frelses Fyrste, see! han er opstanden! Han holdtes ei af Dødens Baand.

2. Han er opstanden! hører det, I Stolte, Som spottede hans Guddoms Magt; Og I! hvis Rid og Had ham Døden voldte, Seer Døden selv ham underlagt.

3. Han er opstanden! hører det, I Svage! Som sank i Tvivl ved Korsets Fod. Endnu er Haab, er meer end Haab tilbage: Guds Mægtige, o! han opstod!

4. Død! hvor er nu din Braad? jeg skal ei grue; Du kalde mig! jeg er bered. Igiennem Gravens Mørke kan jeg skue Frem, frem til Liv og Herlighed.

5. Det Liv, det blev mig vist ved Jesu Seier. Kom, favn mig, kolde, mørke Grav! Jeg agtet Jorden lidt, naar jeg kun eier Det Haab, det Liv, hans Frelse gav.

6. O Fryd! o Held! han er, han er opstanden! Han holdtes ei af Dødens Baand; Vor Frelses Fyrste, see, han er opstanden! Hæv dig til ham, min glade Land!

Mel. Mit Barn frygt den sande Gud.

167. Jesu, Guds eenbaarne Søn,
Hør vor Lovsang, hør vor Bøn! D! hoi-
lovet være du, Som var død, og lever
nu! For os til din Herlighed, Som du
har for os bered I din glade Evighed.

Mel. Gode Jesu! vi er her.

168. Jesus lever, Graven brast.
Han stod op med Guddoms Vælde. Nu
mit Haab staaer evig fast; Tvivl og Frygt
skal det ei sælde. Lynet blinker. For
den bæver. Graven brast, og Jesus lever.

2. Jeg har vundet; Jesus vandt.
Doden viger for hans Seier. Nu jeg
veed hans Ord er sandt; Haab om evigt
Liv jeg eier. Bei til Himlen har jeg fun-
det: Jesus vandt, og jeg har vundet!

Mel. Et lidet Barn saa lysteligt.

169. Fuldendt er nu din store Daad!
Vi see vort Held imøde! Dpfylt er nu
din Faders Raad. For os du led og
døde! Med Himmelaanders Jubelklang
Sig blander nu vor Frydesang, Dig,
Jesu Christ, til Ære; Mod dig for-
bandt sig Ondskabs Magt; Men herlig
blev dit Værk fuldbragt. Dit Navn
hoilobet være!

2. Ja, Herre! stadelig vi troe, At
du

du stod op fra Døde; Vi nu vor Død med
 Sieleroe, Med Haab kan gaaer imode;
 Thi du, som har dit Værk fuldbragt, For
 os nu lever, og din Magt Skal vække os
 af Døde. Da kaldes vi fra Graven
 ud, Da gaae vi frem til Livets Gud,
 Vor Salighed imode.

3. Forklaret iler jeg til dig, Min Frel-
 ser! i det Høie. O du, som døde her
 for mig, Dig skuer da mit Døie. Der,
 der min Lod er evig skion. Jeg ved din
 Kierlighed, Guds Son! Tilbedende mig
 fryder. Og da en bedre Jubelklang For
 dig, som Døden undertvang, Al Him-
 len giennemlyder.

Mel. Allene Gud i Himmerig.

170. Halleluja! Korsfæstede! Dig vil
 jeg evig dyrke. Halleluja! Guds Salve-
 de, Dig holdt ei Gravens Mørke. O,
 herlig, herlig var din Løn, Du Faderens
 eenbaarne Son, For Lydighed til Døden.

2. Til Graven de dig bare hen, Alt
 under Graad og Klage; Men ei du saae
 Forkrænkelssen; Dit Liv togst du tilbage.
 Du Gravens Fængsel giennembrød, Gif
 seierrig af Klippens Skød, Til Liv for
 Evidheder.

3. Jeg og skal døe; den kolde Grav

Skal og mit Stov modtage; Men ingen Frygt for Død og Grav Skal mørkne mine Dage; Thi Menneske var Jesus Christ, Og han opstod; nu veed jeg vist: Jeg vaagne kan af Døde.

4. Han elskte os; thi kom han ned, Og lærte, led og døde. Han elsker mig; thi kan med Fred Jeg Dødens Rædsler møde. Han, som ei saae Forfrænkelsen, Fremkalder og mit Stov igien Til Liv for Evigheder.

Met. Jesus han er Syndres Ben.

171. Jesus, den Korsfæstede, Den Opstandne er ilive! Jeg da ei mistvivende Mig til Frygt vil overgive; Skiont jeg stundom ængstelig Seer den Grav, som venter mig.

2. Ja! du lever, Jesus Christ! Du er Dødens Overvinder! Og mit store Haab er vist, At hos dig jeg Livet finder. Du er Hoved, Lemmer vi; Lever du, saa leve vi.

3. Jeg er Kiød, og Kiødet maa Stov engang i Graven blive; Men jeg sikkert lider paa, Jesus kalder mig til Live. Ham jeg da forklaret seer, Der, hvor Døden er ei meer.

4. Jesus lever! nu mig ei Strækker Død og Grav og Mørke. Selv han bar nede

nede mig Bei, Op af Død og Grav og
Mørke. Han opstod; jeg skal opstaae,
Og til evigt Liv indgaae.

5. Jesu, Herre! hielp mig nu, Met
det glade Haab at agte; Hielp! at jeg
af ganske Hu Efter Kristendyd maa trag-
te. Rolig sover jeg da hen, Baagner
salig op igien.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade.

172. O Kristne! føler hellig Glæde!
Og denne Dag er dyrebar. Fra Graven
see vi ham fremtræde, Den Jesus, som
forsfæstet var. Ei skulde han forblive
der. Med Seier han opstanden er.

2. Sit Liv han for vor Syndebrøde,
Paa Korsets Træ saa villig lod; Han blev
Opstandnes Førstegrode. Vi skal opstaae;
thi han opstod. O Trost, for hver bodfær-
dig Siel: At see bag Graven evigt Held.

3. Allgode Fader! vi dig bede: Din
Aand lad i vort Hierte boe! Lad den paa
Dydens Bei os lede, Og styrke os i Haab
og Troe: At hist vi nyde kan den Lon,
Du os tilfagde ved din Søn.

Mel. Alene Gud i Himmerig.

173. I hellig Lovsang sig til Gud Mit
glade Hierte hæver. Af Gravens Stied

gif Jesus ud. Jeg veed min Frelser lever.
 Og han, som løste Dødens Baand,
 Han sidder hos Guds høire Haand I
 Herlighedens Rige.

2. Mit Stov han ogsaa falde skal En-
 gang paa ny til Live, Og blandt de Her-
 liggjortes Tal Mig Sted i Himlen give.
 Naar Tiden kommer, kan jeg da Med
 fuld Fortroffning gaae herfra; Nyt Liv
 jeg gaaer i Møde.

Mel. Jeg beder dig, min Herre og Gud.
 174. O Fryd! jeg nu kan troste mig
 Ved Jesum Christ, min Herre; Jeg
 veed han opstod seierrig. Hans Navn
 høilovet være! Saa skal da ei i Gravens
 Skiod Mit Legem fængslet blive: Nei
 frem det gaaer fra Grav og Død: Han
 falder det til Live.

2. Og jeg engang skal see den Dag,
 Da Frelseren vil komme; Da han sin Fa-
 ders Velbehag Forkynde vil de Fromme.
 Og da jeg Over:Englens Røst Skal uden
 Rædsel høre; Og Jesus, som mig har
 forløst, Vil mig til Himlen føre.

3. Velan! den tornefulde Bei Med
 Mod jeg vil betræde. Gud fører mig,
 jeg frygter ei; Jeg gaaer til varig Glæde.
 Ei Verdens forte Sorg og Rød Min stille
 Noe

Noe skal krænke; Thi han, som Graven
giennembrød, Mig evig Fred vil skienke.

4. O Jesu! styrk du selv min Troe,
Naar Frygt min Siel omsvæver, Dg lad
mig stedse finde No Bed Tanken: at du
lever; Ja selv i Dødens bitre Bee Mit
Haab, min Trost det være: At jeg dig,
Frelser! hist skal see I Herlighed og Ære.

Mel. Nu vel an! vær frisk til Mode.

175. See den gyldne Soel frembry:
der Giennem Uveirs mørke Skye; Hele
Jordens Kreds sig fryder; Haabet straa:
ler frem paa ny: Saa gif Jesus af sin
Grav, Dg os Lys og Glæde gav. Lov
og Pries og evig Ære Jesus, den Op:
standne være!

2. Tak du store Seiervinder! At du
Gravens Fængsel brød; Jeg hos dig min
Lilflugt finder, Finder Trost og Haab i
Nød. Intet, intet skrækker mig, Naar
jeg troer og lyder dig; Du som knuste Dø:
dens Lænker, Ewig Salighed mig skienker.

3. Nu mig Døden ei forskrækker,
Jeg frimodig hilser den. Jesus! du
mit Støv opvækker Af min Grav til Liv
igien. Kun min Kummer og min Qual
Der jeg efterlade skal; Jesus opstod
fra de Døde: Idel Fryd jeg seer imode.

Mel. Af Høiheden oprunden er.

176. Du led, o Jesu! Dval og Død;
Men bradt du Dødens Lænker brød, Du
Herlighedens Herre! I Manden ved dit
Hvilested Jeg seer din Seiers Herlighed,
Jeg seer din Magt og Ære. Graven
aabnes; dig den kunde Ingenlunde Fæng-
slet holde, Liv og Død du har at volde.

2. Opstandne Jesus! jeg for dig Tilbe-
dende nedkaster mig, Dig Lov og Pries
at yde; Du Faderens eenbaarne Søn, Du
led for Adams faldne Rion, At det skal
Frelse nyde. Mistviol, Rædsel nu
maa flygte; Hvo vil frygte? Seiers
herre! Ewig du hoilovet være!

3. O! viist og stort er Herrens Raad.
Hvor er, o Død! hvor er din Braad?
O Grav! hvor er din Seier? Dig, Je-
su, jeg paa Dommens Dag Kan møde
uden Frygt og Rag; Det Haab ved dig
jeg eier. Ewig, ewig, din jeg blive! Du
mig give Tro at være, Indtil Enden
tro at være!

Mel. Af Høiheden oprunden er.

177. Af Verdens Synd er sonet ud.
En tierlig Fader er vor Gud, Og kom-
me skal hans Rige. Vor Jesus har fuld-
kommet Alt, Opreist enhver af os, som
faldt, Noar vi fra Synden vige. Døden,

Graven, lad dem true; Vi ei grue. Jesu lever! Vi skal leve; thi han lever.

Egen Melodie.

178. O glade Budskab for mit Hierte: Forloseren opstanden er. O, hvor det lindrer Dødens Smerte! Nu skrækker Graven mig ei meer. Jeg ei for Evigheden bærer: Jeg veed, at han, min Frelser, lever.

2. Du lever, Jesus! evig Ære Og Tak og Lovsang vorde dig! Jeg veed, min Arvedeel skal være Hist, hvor du hengik seierlig. O! snarlig Jordens Kummer endes; Hos dig til evig Fryd den vendes.

3. Min Frelser! hen til dig jeg iler, Endog ad Modgangs tunge Bei; Dit Ansyn mig i Nøde smiler, Min Troe, min Tillid svækkes ei. Jeg veed, dit Ord kan ei bedrage. Jeg veed, du styrker selv de Svage.

4. Og snart min Levetid er omme; Men du af Døden vækker mig. Frem af min Grav jeg da skal komme, Forklaret, uforfrænkkelig. Da Svaghed, Frygt og Sorg forsvinder. For mig en evig Dag oprinder.

Egen Melodie.

179. Jesus Christ! du overbandt! Dig ei mere Graven eier; Og vi alle ved din Seier Liv og evig Frelse fandt.

2. Du opstod! o lad os ei Hiertet fast
til Jorden binde! Lad hos dig os Styrke
finde Til at gaae vor Himmelvei.

3. Giv os Kraft at følge dig! Styrk
vor Fod, naar den vil glide. Staae os
bi, naar vi skal stride, Gjør vor Vort-
gang seierrig!

8. Jesu Himmelfart.

Mel. Et libet Barn saa lysteligt.

180. Det er fuldbragt! til Himlen
foer Min Frelser og Forsoner, Og Him-
lens glade Englechor Istemte Jubeltoner.
O! syng med dem min frelste Land, Hatt
sidder hos Guds høire Haand, Den Her-
lighedens Herre! Al Verden er ham un-
derlagt; Og hans er Riget, Priis og
Magt, Tilbedelse og Ære!

Mel. I Jesu Navn skal al vor Sierning stee.

181. Til Faderen, Fra den forløste
Jord, Foer Jesus op og sendte os igien
Trostens Land, da han opfoer. Vot
dig da ned, Og i Støv ham tilbed, Du
Aldams frelste Kiøn! Ved ham din Lod
blev skion. Bryd i hellig Lovsang ud:
Vor Forløser er hos Gud: Vor Forløser
er Guds Son!

Mel.

Mel. Et lidet Barn saa lystelig.

182. O see med Fryd, du frelste Jord,
Til Himlen Jesum stige! Forkyndt er
hans det milde Ord. Grundfæstet er
hans Rige. Det er fuldkommet! Eng-
lene, I høie Himle jublende, Hans
Ankomst see imøde. Det er fuldkom-
met! Himlene Modtage nu den Herlige,
Som opstod fra de Døde.

2. Nu veed jeg, hvor min Jesus er:
Han troner i det Høie. Utalte Engle:
skarer der Sig for hans Mafyn høie. Nu
veed jeg hvor min Jesus er: Han styrer
alle Himlens Hær, Og Jordens Millio-
ner; Han sidder hos Guds høire Haand,
Og der skal du, min frelste Land, Glad
skue din Forsoner.

Mel. Af Høiheden oprunden er.

183. Til, frelste Siel, til Bierget hen!
Der Jesus Christus, Frelseren Staaer
til sin Opfart rede. Der lyder nu hans
sidste Bud: "Gaaer ud! gaaer i al Ver-
den ud, Min Lærdom at udbrede." Fryd:
fuld, henrykt seer mit Die, I det Høie
Ham opfare, Synlig for den hele Skare.

2. Opsving du dig med ham, min Siel!
Thi ogsaa jeg skal tage Deel I Himlens
høie Glæde; Hos Faderen han tog sit
Sted; I Himlen, og for mig et Sted

Han loved' at berede. Held mig! Held mig! Jordens Glæder, Rigdom, Hæder, Ei opveie Det, jeg skal i Himlen eie.

3. O Frelser! som i Himlen boer, Du blandt de Helliggiortes Chor Mig engang vil optage. Lad mig i dine Fodspor gaae. Giv, at dit Ord mig stedse maa Til dig og Himlen drage! Døden, Dommen, mig ei skrække, Du vil vække Mig af Døde; Og jeg gaaer dig glad imøde.

Mel. Enhver som troer og bliver døbt.

184. Min Frelser opstod feierrig, Og gif til Himlens Glæde. Han der hos Faderen for mig En Bolig vil berede. Der skal jeg finde ham igien, Min Frelser, Lærer, Broder, Ven; Og evig hos ham blive.

2. Mig skrækker da ei Dødens Magt, Ei Gravens mørke Skygge; Liv har mig Jesu Ord tilsagt; Trygt kan jeg derpaa bygge. Og tillidsfuld jeg vandrer frem, Til Herren mig vil kalde hjem Fra Livets korte Reise.

Mel. Min Siel nu lover Herren.

185. O priser, frelste Skarer, Den store Frelser og hans Magt! Han op til Himlen farer: See, Jordens Redning er fuld-

fuldbragt. I Herlighedens Rige Han herfter vældelig; Sin Faders Elskelige Han kalder der til sig. Hans Ord os Veien viser. Han styrer vore Fied. Forløste! føler, priser Saa stor en Miskundhed.

2. Vi stundom Sorg og Nøie Paa Livets Vandring prove maa; Dog see vi i det Høie Guds Himmel for os aaben staae. Forgieves hvad vi lide, Bort Mod nedtrykke vil, Naar vi kun troe og vide, Vi høre Herren til. Hvad er den korte Kummer, Mod Glæden, vi skal faae, Naar efter Dødens Slummer Vi for Guds Trone staae?

3. For Graven vi ei grue, Med Trost og Haab vi hilse den: Og fro vi Døden skue, Som vor Befrier og vor Ven. Bort Legem kun adlyder Forkrænkelighed's Bud, Men Sielen høit sig fryder Blandt Vandlerne hos Gud. Og naar hiin Time kommer, Da Støvet kaldes frem, Med Jesu Christ, vor Dommer, Vi gaae til Fredens Hiem.

4. Saa priser, frelste Skarer, Den store Frelser og hans Magt! Han op til Himlen farer: See, Jordens Redning er fuldbragt! O! knæler og tilbeder Hans hulde Miskundhed! Han os vort Sted beveder I Himlens Herlighed. Der i hans

Faders Rige Vi skal vor Frelser see. D
Fryd, som ei har Lige! Vor Frelser skal
vi see.

Mel. Af Høiheden oprunden er.

186. Til Himlen, Frelser! du opfoer,
Der troner du blandt Engles Chor, Dog
Adams Slægt du signer. D styrk mig,
du, som gif til Gud, Alt fro jeg lyder
dine Bud, Din Vandel efterligner.
Held mig! Held mig! hist jeg Svage
Da skal smage Himlens Glæder Gien-
nem alle Evigheder!

9. Jesu Regiering over hans Kirke.

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg-

187. Vel os! vi have grundfast Haab;
Bed Herrens Ord vi holde; Dg Svot-
terens det frække Raab Ei skal os Frygt
forvolde. Vel er vort Hierte svagt,
Dg vorder let forsagt; Men, Gud!
din Miskunhed Os giver Trøst og Fred
Dg Kraft og Mod i Sielen.

2. Vor Kristensang vi synge fro, Dig,
Jesu Christ! til Ære; Dit Ord staaer
fast, vi stadig troe, Alt du er os en Herre.
Du

Du fra den frelste Jord Til Himmelen
opfoer. Hos Gud du troner der; Men
og du er os nær, Og nær til Tidens
Ende.

3. End synge vi med freidig Mand:
Sin Kirke Gud ei glemmer. Han holder
over den sin Haand, Og Trods og Spot
bestemmer; Thi staae vi uforsagt Mod
Spot og List og Magt. Vor Guds det
Sandheds Ord, Det himmelfendte Ord,
Ei bort fra Jorden svinder.

Mel. Mit Barn frygt den sande Gud.

188. Jesu Christ! vi ofre dig Lov og
Priis evindelig. Kierlig kom du til os
ned, Troner nu i Herlighed. Stedse
du vor Tilflugt er, Troster, styrker,
leder her Dine frelste Menneſker.

2. For dit Scepter bøier sig Hvert et
Knæ ydmygelig. Verdens Riger skal
forgaae, Men dit Rige skal bestaae.
Thi paa Sandhed er det bygt; O! vi
lyde dig saa trygt, Uden Mistvøl,
uden Frygt.

3. Men vor Svaghed fiender du, Kom
da naadig os ihu! Alt ei Verden ved sin
Swig, Herre! drager os fra dig. Styrk
vor Troe, giv os din Fred. Led os frem
i dine Fied. For os til din Herlighed.

Mel.

Mel. Lovet den Herre, den mægtige Konge.
 189. Gud har fra Evighed givet sin Søn os til Herre. Stort er hans Navn, og høilovet det evig skal være! Himmelen og Jord hylde ham, lyde hans Ord! Herren er han til Guds Ære.

2. Hvo vil da frygte? med Kraft han beskytter sit Rige. Lad end al Verden med Bold og med List det bekrige; Hvad han har bygt, Staaer paa en Klippe, staaer trygt; Fienden med Skam maa bortvige.

3. Ud over Jorden og indtil dens yderste Ende vil han det Budskab, om Fred og om Naade udsende. Søl skal hver, Jesus en Frelser os er; Ham skal al Jorden bekiende.

4. Høit over Himlens Himle han tronet, den Herre! Alt, hvad har Aanded, udbrede med Lovsang hans Ære. Ja han er stor! Lad os ved Tanke, ved Ord, Lad os ved Jdræt ham ære!

Egen Melodie.

190. Vor Gud han er saa fast en Borg, Han kan os bedst bevare. Han gav os Trost i al vor Sorg, Og Bævn mod al vor Fare. Vor Fiende, Syndens Lyst, Sig reiser i vort Bryst. Den ved sin Magt og Svig Er saare frygtelig; Fra Gud den kan os drage.

2. Her er vor egen Kraft for svag,
Let kan os Fjenden fælde; Men Een an-
tager sig vor Sag, Dngiordet med Guds
Bælde; Det er den Herre Christ, Og
Seier faaer han vist. Vor Frelse er
hans Bærk, Hans Arm, hans Arm er
stærk: Hvo staaer mod Frelsens Fyrste?

3. Og stormede end Morkets Hær,
Vor Undergang at volde; Vi frygte ei,
vor Helt er nær, Vi Seieren beholde.
Al Verdens stolte Magt Er Jesum un-
derlagt. Hver den, som troer paa ham,
Hver den, som følger ham, Kan aldrig
staae til Skamme.

4. Ja! Trost og Bærn er Jesu Ord
Mod Morkets frække Skarer. Vi fryg-
te ei for Bold og Mord, For Siels og
Legems Farer; Thi miste vi end her, Alt
hvad os kiereft er, Skal Livet mistes
med: Vi tabe ei derved; Guds Him-
mel staaer os aaben.

Mel. Skulde jeg min Gud ei prise.

191. Jesu! vi os dybt nedboie for
din Herlighed og Magt. Dig har Gud,
den Evighvie, Alting, Alting underlagt!
Idel Wiisdom, idel Raade, Var din
Bandel, var dit Ord. End velsigner du
vor Jord, Troster os i Nød og Vaade.

Jesu!

Jesu! led os kraftelig Til at troe og
lyde dig!

Mel. Enhver som troer og bliver døbt.

192. Jeg frygter ei for Dødens Braad,
Dg ei for Gravens Seier; Thi Jesus,
har fuldbragt Guds Raad, Ved ham
jeg Livet eier. Mit Haab er evig Sa-
lighed, Naar jeg vil i min Frelser's Fied
Med virksom Fver vandre.

2. Du hersker, Jesus, evig stor!
I Herlighed du troner. Du breder ud
dit Sandheds Ord, Dg din Forløsning
froner. Du leder, trøster Dydens
Ven, Dg drager alle til dig hen, Som
trofast Herren dyrke.

3. Du hersker, Jesus, og jeg skal
Ved dig i Døden leve. O! jeg for Dø-
dens mørke Dal Vil nu ei frygtsom bæ-
ve. I giennem den jeg vandrer frem
Til mit og min Forløser's Hiem: Hvi
skulde jeg da grue?

4. Du hersker, Jesus, himmelsk
Fred Min Aand hos dig skal nyde. I
hvi og navnløs Salighed Skal jeg mig
evig fryde. Kald, naar du vil, min
Siel til dig, Forløser! du modtager
mig I Herlighedens Rige.

Mel. Nu vel an! var frisk til Mode.

193. Jesu, Herre! lad dit Rige
 Bidt udbredes paa vor Jord! Mørkhed,
 Bantroe, Laster vige For dit lyse Sand-
 heds Ord! Kundskab, Troe og Kierlig-
 hed Her os give Fryd og Fred, Til vi
 skue dig, Forsoner! Hvor du hos din
 Fader troner!

10. Guds Aand og Ord.

Mel. Enhver som troer og bliver døbt.

194. Ei frygte vi for Sorg og Nød
 I Guds vor Faders Rige; Kun, at vi
 ei fra det han bød Med Sind og Hierte
 vige. Hans Faderomhu er saa stor;
 Han gav os Lyset ved sit Ord, Hans
 hellig Aand os leder.

2. Det Ord, o Gud! som du os gav,
 Lad det os Sandhed lære. Og lad os
 alle til vor Grav Det holde høit i Ære!
 Giv og Frimodighed, at vi, Foruden Frygt
 og Hyklerie, Dit Sandheds Ord bekiende.

3. Vi ledes let fra Dydens Spor, Og
 Synder os behage; Men du advarer
 ved dit Ord, Og fører os tilbage. Og
 ligger tungt paa os din Haand, Da
 styrker Ordets Trost vor Aand I Troe, i
 Haab og Tillid.

4. O Gud! dit Ord lad stedse her
 Vort Svage Sind betrygge. Lad Mis-
 tvivl og Bildfarelser Forsvinde, som en
 Skygge! Din Aand os give stadigt Mod;
 Da gaae vi frem med sikker Fod, Paa
 Sandheds rette Beie.

5. Du, som os Christum sendte ned,
 Din Raade du os give! At i hans Kris-
 sten-Menighed Dit Ord, din Aand maa
 blive! Da er vort Haab til Himlen vist!
 Dertil hielp os ved Jesum Christ! Bøn-
 her, bønher os, Amen!

Egen Melodie.

195. Frelser! Sandhed er din Lære,
 Sandhed os til Salighed. Den skal
 os et Vidne være Om Guds Magt og
 Kierlighed. Tak, o Jesu! for dit Ord:
 Det velsignede vor Jord.

Mel. O store Gud din Kierlighed.

196. Min glade Tak til dig, O
 Gud! Jeg daglig vil opsende. Du
 førte mig af Mørket ud, At jeg dig kan
 erkiende. Den Kundskab er et kierligt
 Baand, Som holder mig tilbage, Naar
 Riødet vil min svage Aand Fra dig og
 Dyden drage.

2. Lad Ordets Lys veilede mig Hvert
 Trin jeg har at giøre! Lad det til Dyd og

Troe paa dig Mig stedse kraftig føre! At
 jeg dig elste, frygte maa, Som det en
 Kristen sommer; Med Ære skal jeg da
 bestaae, Naar Jesus Verden dommer.

Met. Gud Fader udi Himmerig.

197. Vor Skaber og vor Gud! vil
 dig Med hellig Andagt prise, At du os
 vilde faderlig Til Sandhed Veien vise.

2. Ja, os til Held fra Himmelen
 Din elskte Søn du sendte. Han blev
 vor Lærer og vor Ven; Vor Lær og
 Erang han kiendte.

3. Han saae, at svagt er Mennesket i
 Kundskab som i Kræfter, Og at vort Hierte
 alt for let Til daarlig Lant sig hester.

4. Thi talte han det Sandheds Ord,
 Som trøster og velsigner. O, salig den,
 som Ordet troer, Og Jesum efterligner.

5. Den Bei han gif, og bød os
 gaae, Til Dyd og Held os leder. Paa
 den vort Maal vi sikkert naae i hine
 Evigheder.

6. O Gud! vor Gud! vi takke dig:
 Din Søn du vilde sende. Du gav ved
 ham saa faderlig Din Villie tilkiende.

7. O! gif, at hans det Livsens Ord
 Os Alle stedse leder! Giv, at det til den
 ganske Jord Sit Lys, sit Held udbreder.

Mel. O sode Gud! din Kierlighed.

198. Min Lust og alt mit Haab er Gud! Ham vil jeg trolig dyrke. Han leder mig ved Faderbud. Han er min Trost, min Styrke; Saa stræber jeg, skiont jeg er svag, At følge hvad han byder, At prise ham hver Levedag Ved Troe og Kristendyder.

2. Han giver mig sit Ord, sin Aand, Hans Trost mit Suk besvarer. Han rækker mig sin Faderhaand I Siels og Legems Farer. Mig viser grant, hvor god han er, Det Lave som det Høie; Skiont her kun som i Speil jeg seer Med uforklaret Die.

3. I Herlighed for mig, o Gud! Du hist dig aabenbarer; Jeg for dit Afsyn bryder ud Med Lov blandt Engleskarer. Naar skal jeg slumre Dødens Blund, Og vinde Himlens Glæde? Den kommer snart den blide Stund, O Fader! jeg er rede.

Egen Melodie.

199. Jesu! ved dit Ord vi kiende Dig og al din Kierlighed. Ved din Aand til Livets Ende Skienk os Haab og Sielesfred! Det er Blisdom, det er Glæde! Det er Kristnes høie Glæde! Giv, at vi til denne Fryd Dannes maa ved Troe og Dyd!

Mel. Mit Haab og Trøst og al Tillid.

200. O hellig Aand, vor Bistand vær;
 Thi see, vi ere svage. Saa mange Farer
 true her, Saa mange mørke Dage. Nu
 Rød og Blod At stride mod, Nu Sorg
 og Rød og Smerter. I Provens Tid,
 I haarden Strid, Du styrke vore Hierter!

2. I mangt et ængstigt Dieblif Saa
 let vi Veien tabte, Om du ei ved vor
 Side gif, Og Lys i Mørket skabte. En
 vældig Haand Vor svage Aand Mod Fri-
 stæfser beskiermer; Og giver Trøst, Naar
 til vort Bryst Sig Tvivl og Mishaab
 nærmer.

3. Saa giennem Livet led os frem, Du
 himmelske Ledfager! For os til Salighe-
 dens Hiem, Der endes alle Plager. For-
 klarede, Vi der skal see, Hvad her laae
 skult i Mørke; Og Sielen der Blandt
 Englehær. Sig fryder i sin Styrke.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød.

201. Tak skee dig, evig gode Gud!
 Du som vor Svaghed kiender. Fra dig
 din Buisdoms Aand gaaer ud, Og Lys i
 Mørket tænder. Du Kraft indgyder i
 vor Siel, Og leder os saa tro og vel
 Paa Dyds og Kundskabs Bane.

2. Saa gaae vi frem ad Livets Bei,
 Og

Dg intet kan os skræffe. Af Mørket
vi forvildes ei, I Striid vi stande kieffe.
Dg din og Jesu Christi Aand Os tryg
forvisser at din Haand Os aldrig, al-
drig slipper.

11. Lyksalighed efter Døden.

Mel. Hvo veed, hvor nær mig er min Ende.

202. Hvor hastig svinde Livets Dage,
Som Gud mig her til Bedring gav! Hvor
mange har jeg vel tilbage, Før jeg henbæ-
res til min Grav? Held den, som Raad-
de fandt hos Gud! Han skielver ei ved
Dødens Bud.

2. Tidt seer jeg med et saaret Hierte
Hengangne Benners Hvilested; Den
Tanke lindrer da min Smerte: I Gode,
slumrer sødt i Fred. Held den, som
Raade fandt hos Gud! Han skielver ei
ved Dødens Bud.

3. Da seer jeg og, at Stand og
Alder, Dg Glands og Rigdom er kun
Stov; At feirest Ungdom ofte falder,
Dg Manddom visner hen som Lov.
Held den, som Raade fandt hos Gud!
Han skielver ei ved Dødens Bud.

4. Min Gud! o lad mig stedse lære At
bruge Tiden viselig! Da skal jeg leve dig
til Ære, Da skal jeg døe i Troe til dig,

Dg skielver ei ved Dødens Bud; Thi jeg fandt Naade hos min Gud.

5. O Frelser! og for mig du døde, Opstod og gif til Faderen. Ved dig jeg Himlen seer i Nøde, Dg tryk ved dig jeg haaber den. Nu glad jeg horer Dødens Bud: Ved dig jeg Naade fandt hos Gud.

Mel. Mit Haab og Trost og al Tillid.

203. Jeg frygter ei; thi Død og Grav Er ei min Banes Ende; Mig Jesus Chris tus naadig gav Et bedre Liv at kiende. En soie Stund Mit Legem kun I Gravens Giemme hviler; Min frelste Siel Til evigt Vel, Dg til sin Fader iler.

2. Om jeg af Vaande er omspendt I Livets sidste Dage, Den Vaande bliver snart endt, Dg endt hver jordisk Plage. Ved Døden da Jeg fries fra Al Smerte, Sorg og Nøde. Din Braad, o Død! Gud sonderbrød, Da Jesus for os døde.

3. Skal Barn, skal Mage, eller Ven End her tilbageblive; Dog rolig til Forfrænkelsen Jeg kan mit Legem give. Jeg snart skal see De Elskede, Hvor Sorg til Fryd omvendes; Thi vi opstaae, Dg fro indgaae Til Liv, som aldrig endes.

4. Lær mig at bruge, gode Gud! Med Wiisdom mine Dage, At jeg engang kan

Dødens Bud Med Haab og Røe modtage. Gud i din Haand Jeg da min Aand Frimodig overgiver! Din Miskunhed Jeg trostes ved: Du var, du er, og bliver.

Mel. Naar min Tid og Stund er forhaand.

204. O Gud! jeg gierne følger dig, Naar du herfra mig kalder. Jeg veed, at du har viselig Bestemt min Levealder. Naar Døden løser Livets Baand, Jeg i din faderlige Haand Med fuld Fortrosthing falder.

2. Os bragte Jesus Christus Fred Og saligt Haab om Raade; Han borttog Dødens Bitterhed; Ved ham den er min Baade. Thi kalde du, o Herre! mig, Naar, hvor, og som det synes dig! Du, du bor ene raade.

Mel. O fiere Siel, frygt aldrig meer.

205. Vær trostlig, Siel! og ængst dig ei Ved Tanken om den mørke Bei, Jeg skal engang betræde. Min Jesus selv har vandret den; Den fører mig til Himmelen, Til de Udvalgtes Sæde, Til rene Aanders Glæde.

2. Naar Dødens Time drager nær, Og nu mit Døie brustet er, Ei Tungen meer sig rører, Da skal min Jesus mildelig Med Trost

Troft og Lindring væge mig. Mit stille Suk han hører, Og mig til Himlen fører.

3. Han til sin Faders Velbehag Har eengang udført al vor Sag, Og Seier for os vundet. Han Syndens hele Magt nedslug Og Gravens Skræk for os borttog. Paa ham min Troe er grundet. Snart har jeg overvundet.

4. O! da blandt de Fuldendtes Tal Jeg fro og salig leve skal I Herlighedens Rige. Da skal jeg vine meer og meer, Hvad her kun skyggeviss jeg seer; Og der min Dyd tillige Fra Kraft til Kraft skal stige.

5. Ja! hvit min Aand sig hæver da, Naar Støvet, som jeg iler fra, Er mig ei meer til Hinder. Alt høiere jeg svinger mig, O Gud! vor Gud! at skue dig; Og saligt Held jeg finder, Som evig ei forsvinder.

Egen Melodie.

206. Jeg gaaer til Døden, hvor jeg gaaer, I hver en Livets Alder. Ei veed jeg hvor, hvorledes, naar Min Gud mig herfra kalder. Stærk eller svag jeg skal Dog ned i Dødens Dal. Uryggelig den Sandhed staaer: Jeg gaaer til Døden, hvor jeg gaaer.

2. Jeg gaaer til Himlen, hvor jeg gaaer:

Det Jesu Ord mig lærte. Ved Døden
 jeg et Fristed naaer For Synd og Sorg
 og Smerte. Til Himlen staaer mit
 Aigt; Thi er jeg uforsagt, Skiont Dø-
 den daglig for mig staaer: Jeg gaaer
 til Himlen, hvor jeg gaaer.

Mel. Jesu søde Ihukommelse.

207. Bestemt til Himlens Salig-
 hed Gaaer Sielen til sit Blivested: I
 Jorden glemmes Legemet, Og der i
 Støv henslummer det.

2. Men Gud skal ved sit Allmagts-
 bli Gienkalde det til evigt Liv. For-
 klaret Legemet opstaaer, Naar alt, hvad
 jordisk er, forgaaer.

3. En Vandrig kun er Livet her;
 Bort rette Hiem i Himlen er. Did
 stunder hvert et modigt Fied; Thi Va-
 nen gaaer til Lyk og Fred.

Mel. Naar min Tid og Stund er forhaand.

208. O Gud! min Gud! jeg ved dit
 Ord Blev til og er i Live; Dog her mit
 Legem, som er Jord, Til Jord igien
 skal blive. Men Sielen, som gik ud
 fra dig, Tak skee dig! er udødelig; Jeg
 gruer ei for Døden.

2. Af dig fik min forløste Aand Trygt
 Haab

Haab om Saligheder; Hielp kun, at jeg ved Jesu Haand Gaaer frem, hvor han mig leder! I Liv og Død er Frelseren Saa trofast sine Frelstes Ven; Jeg gruer ei for Døden.

3. Thi tænker jeg ved hvert et Sied: Snart endes mine Dage, Og Jesus skal ved Gravens Bred Min frelste Siel modtage. Ja! han vil tage den til sig I sit, det skionne Himmerig. O! Døden er min Binding!

Mel. Waag op, og flaae paa dine Strænge.

209. Tak skee dig, Gud! jeg rolig tænker, Ja tænker fro paa Død og Grav! Jeg veed, at Døden ei forkrænker Det Sielens Liv, som du mig gav! Jeg veed, jeg er udødelig, O! hvor den Tanke qvæger mig!

2. Saa vist, som Jesus Christus lever, O Fader! i din Herlighed, Saa vist min Aand sig ogsaa hæver Fra Jordens Strid til Himlens Fred! Saa vist som Jesus frelste mig, Skal jeg med Glæde skue dig.

3. Lad Graven da sit Bytte kræve, Lad briste disse Stovets Baand! Min bedste Deel skal evig leve, Min frie, usforkrænkte Aand. Den iler fra sin Hytte ud, Til dig, min Fader! dig min Gud!

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade.

210. For Død og Grav jeg ikke bær
ver; Mig skrækker ei Forkrænkelsen; Jeg
veed at Jesus Christus lever, Han skal op-
vække mig igien. Som han opstod, skal jeg
opstaae, Og til Guds Herlighed indgaae.

2. Ja, Jesu! ja, du Verdens Dom-
mer, Du skal af Graven kalde mig.
Forklaret da mit Støv fremkommer, Og
klædt i Glands tilbeder dig. Bort
Jord! bort hver en syndig Lyst! Jeg
føler Himlen i mit Bryst.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade.

211. I Gravens mørke, tavse Siem-
me Nedsynker alt, hvad aander Liv.
Døe! sagde med almægtig Stemme Den
samme Gud, som sagde: Bliv! Den
hele Jord, det vide Hav For alt hvad
lever, er er Grav.

2. Dog ei for Gravens Skræk vi
grue, Ei bæve for den visse Død! See
Haabet byder os at skue Et Glimt af Dag
i Nattens Skjød. En lys, en herlig Mor-
genstund Skal ende Dødens korte Blund.

3. Da ved Guds Stemme Graven bær-
ver; Han fra dens Mulm os kalder ud.
Til dig, til dig, vor Aand sig hæver, Du
Livets Herre, Fader! Gud! Fra Døden
skal dit Almagtsblis Os atter kalde
frem til Liv.

Mel. O tiere Siel! frygt aldrig meer.

212. Min sidste Levedag mig er Naas:
 skee nu allerede nær: O! tie min Klage:
 tone! Jeg prise vil Algodheds Gud,
 Som kalder mig fra Striden ud; Han
 fra sin Himmeltrone Mig skienker Sei:
 rens Krone.

2. I Jesu Troe jeg døer med Fred;
 Thi kan jeg ikke skrækkes ved I Graven
 at nedstige. Mit Haab om Liv, o
 Gud! hos dig Har Jesus selv forhver:
 vet mig. Hver Tvivl og Frygt bør
 vige. Jeg gaaer til Himlens Rige.

3. Jeg rolig seer til Graven hen;
 Kun Legemet faaer Sted i den, Min
 Aand sig fro opsoinger. Er Dødens
 Røst end skræffelig, Dog skal den ei
 forfærde mig, Nei! den mig listig klin:
 ger; Til Gud min Død mig bringer.

4. Fra Tidens Fare, Rød og Strid,
 Med saligt Haab jeg iler did, Hvor
 den Allgode troner. Jeg hæver mig
 fra denne Jord Didhen, hvor Engles
 høie Chor Istemmer Jubeltoner Om
 Synderes Forsoner.

5. O Gud! du styrer mine Fied,
 Igiennem Tid og Eighed: Jeg tier og
 tilbeder. I Endighed mod dine Bud
 Jeg holder Prøvetiden ud, Indtil mig
 Døden leder Til hine Saligheder.

6. Naar jeg, o Gud! kun tækkes dig,
 Skal intet, intet skrække mig; Jeg viner
 Livsens Krone. Held mig! min sidste
 Dag nu er Naastee mig allerede nær.
 Bliv da min Klage-tone En Lovsang for
 Guds Trone.

Mel. Gud Fader udi Himmerig.

213. Hos dig du har et Himmerig
 Beredt for mig, o Fader! Naar troe jeg
 her adlyder dig, Og Synd alvorlig hader.

2. Hav Tak, o Gud! for denne Trost,
 Som i dit Ord mig gives! Ved den mit
 sorgbefulde Bryst Af salig Fryd oplives.

3. Lad da mit Støv kun smulre hen;
 Mig Graven ei forskrækker! Jeg veed, din
 Allmagt mig igien Til herligt Liv opvækker.

4. Da er jeg fri fra Sorg og Rød; Mig
 ingen Plage rører; Al Syndens Nag,
 al Frygt for Død Da fuldelig ophører.

5. Ja det, som her jeg stadig troer,
 Jeg hisset klart skal kiende: At, Gud! din
 Miskunhed er stor, Er stor foruden Ende.

Mel. Hvad kan os komme til for Rød.

214. Al gode Fader! du os gav Et
 Haab, som ei skal svige. Det Haab, at
 giennem Død og Grav Vi kaldes til dit
 Rige. Af! naar os ængster Sorg og Rød,
 Og naar vi see den visse Død, Hvor da
 det Haab opliver!

Mel. Hvo ickun laber Herren raade.

215. Jeg veed, at snart den Hytte falder, Hvor Sielen har sin Bolig her; Min Gud til bedre Liv mig kalder, Did, hvor jeg ham, min Fader, seer; Og da, o da, hvad skal mig skee, Naar jeg skal Herrens Afsyn see!

2. Jeg, Stov af Stov, jeg kan ei tænke Hiin Himlens høie Salighed; Men det jeg ved: mig Gud vil skienke En meer end jordisk Fryd og Fred. Det har min Frelser lovet mig: Hans Ord staaer fast evindeligt.

3. Hielp mig, min Gud! at jeg maa leve, Som den, der tænker paa sin Død; At jeg til dig min Siel kan hæve I hver min Fryd og hver min Nød. Og saa gaae frem i Jesu Fied Til Himmel, til Salighed.

4. Ja, Jesus! han mig Alt skal være, Mig Alt i hver min Levestund; Hans høie, vise, blide Lære, Skal trøste mig i Dødens Stund. Er jeg, som mig hans Lære bød, Kun den, o da den blide Død!

5. Tak være dig, Allgødheds Fader! For Lys og Raad til Salighed! Nu veed jeg, du mig ei forlader. O Trøst! o Fryd! at jeg det veed. Forbarmer! Gud! jeg troer paa dig. Jeg lever dig; jeg gaaer til dig.

Mel. Af Høiheden oprunden er.

216. O Held mig, Held mig, naar engang Jeg skal istemme Engles Sang,
Dg Tak for Alting sige! Dg sige: Jesus blev mig Alt, Mit trygge Haab, da Verden faldt, Min Fryd i Verens Rige.
O! var den Tid Snart forhaanden, Glad i Landen Jeg da skulde Prise Jesu Navn tilfulde.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raabe.

217. O! Himlens Haab mit Hierte glæder, Dg skienker Sielen Trost og Fred!
Jeg til Fuldkommenhed fremtræder Fra Kraft til Kraft i Eighed. En Barnsdoms Stand er Livet her; Det modne Liv i Himlen er.

2. I Tidens korte Prøvedage, Min Gud! du lærer, leder mig. Du mig, dit Barn, vil her opdrage, Til hist at vorde englelig. Jeg seer bag Dødens mørke Skye Et skönt, et evigt Lys fremgrye.

3. Høit Livsens Stemme for mig lyder, Det er min Jesu egen Røst. Min Siel i Troe og Haab sig fryder, Hvad kan berøve mig min Trost? Guds Søn har talt, bort Eviol og Frygt! Paa Jesu Ord mit Haab er bygt.

4. I Tanken alt min Siel fremiler Diden, hvor evig Glæde boer. Guds Him-

mel mig imode smiler. Jeg stemmer i
med Engles Chor. O Jesu! du mig
selv bered Til denne høie Herlighed!

Mel. Nu vel an! vær glad til Mode.

218. Jeg dig priser, Livets Herre!
For mit Kald til Ewigbed; For din Søns
den høie Lære, Som veileder mine Fied.
Lys i Mørket, Trøst i Nød, Fred i An-
gest, Liv i Død; Alt jeg hos min Jesum
finder, Og al Frygt og Tvivl forsvinder.

2. Tak, o himmelsendte Leder! Tak
for Lys og Raad og Trøst! Send frem-
deles, naar jeg beder, Mod og Tillid i
mit Bryst. Lad mig her ved hvert mit
Fied Tænke paa min Ewigbed! Selv du
da mit Haab vil frone, Naar jeg stæ-
des for din Trone!

Mel. Vaag op og slaae paa dine Strænge.

219. Engang jeg vaagner og mig hæ-
ver Fra Gravens Mørke, Gravens Muld,
Dg fri fra Støvet jeg fremsvæber, Bed
nye Kræfter frydefuld. Jeg svinger mig
til Himmelen, Dg seer al Jorden svin-
de hen.

2. Lad Jord og Himmel staae i Lue,
Dg Alt nedstyrtes fra sit Sted; Misno-
dig jeg dog ei skal grue, Mig skabte Gud
til Ewigbed! Dg han forjætter ved sit
Ord En bedre Himmel, bedre Jord.

3. Hans Ord er Stierne, som mig leder
 Vaa Livets stormefulde Hav; I Troe
 og Haab min Aand sig glæder Til Hav-
 nen, til den stille Grav. Mit Legem hviler
 der i Fred Til det opstaaer i Herlighed;

Mel. Hvo veed, hvor nær mig er min Ende.

220. O Gud! min Skaber, og min Herre!
 Du her i Livet satte mig; Dig mens
 jeg lever, vil jeg ære, Ved Livets
 Ende prise dig. Jeg tryk i Dødens Dal
 gaaer ned: Du er mit Lys, min Salighed.

2. Hvi skulde jeg for Graven bære:
 I Døden hengav Jesus sig; Jeg veed,
 at ogsaa jeg skal leve, Thi see! han op-
 stod seierrig. Den Bei, han gif, jeg og
 tør gaae; Som han skal ogsaa jeg opstaae.

3. Ja! naar jeg her har overvundet,
 Jeg til et bedre Liv indgaaer; Og naar du
 mig har tro befundet, Jeg henrykt for din
 Trone staaer; Da synger jeg med Engles
 Røst: Gud være Priis! jeg er forløst!

Mel. Hvo ikkan lader Herren raade.

221. Til evigt Liv har du, min Skaber,
 Bestemt mig: det jeg sikkert veed;
 Og derfor jeg ei Modet taber, Naar jeg
 til Graven segner ned. For Tiden her
 jeg lever ei; Til Evigheden gaaer min Bei.

2. Hvad er dog Jordens største Hæ-

der, Hvad Rigdoms Magt og Glands
for mig? Jeg attraaer Evighedens Glæ-
der: O Gud! min Gud! at skue dig. Du
kaldte disse Døfter frem; Du vil og selv
opfylde dem.

3. Ei nogen jordisk Nød og Jammer
Mishaab mig skal styrte ned! Jeg veed,
at alt hvad her mig rammer, Skal lede
mig til Salighed; Og hvad er det jeg li-
der her, Naar Gud mig vil belønne der.

4. O Død! jeg dig vil følge rolig. Du
er min Skabers Sendebud. Du fører
mig til Livets Bolig, Der skal jeg evig
skue Gud. Jeg naaer mit Bæsens Dø-
med; En grændsesløs Lykksalighed.

5. Det haaber jeg, og Jesu Lære Bez-
fæster Haabet kraftelig. Hvad han har
sagt maa Sandhed være; I Jesu Mund
ei fandtes Svig. Han bragte Jorden
Himlens Fred. Han kaldte mig til
Salighed.

6. End lever han. O! Jesus lever
Hos Guds, vor Faders hvire Haand. O
denne Tanke! hvor den hæver Fra Jor-
dens Støv min frelste Aand. Som
han, saa skal og jeg gaae hen Til Him-
lens Fryd, til Faderen.

Met. Vit Gud vor Herre ei med os staae.

222. Mit Liv er Ubestandighed, Saa

ere mine Dage. Alvidende! du ene veed
Den Tid, jeg har tilbage. Jeg troer paa
dig, og frygter ei: Min Siel ad Dødens
skumle Bei Til dig, min Gud! opstiger.

2. Da skal ei Svaghed ængste mig,
Ei Frygt og Sorg mig true: I hver din
Daad grangivelig Skal jeg din Godhed
skue. Og jeg med større Virksomhed Da
fremme skal dit Diemed, Og himmelsk
Viisdom lære.

3. Da skal jeg see med Tak og Fryd
Paa førte Liv tilbage: Hvor tidt du ledte
mig til Dyd Selv giennem Sorgens Da-
ge. Alt, hvad jeg seer, skal lære mig,
Allgode Gud! at prise dig, Der saa min
Bei beredte.

4. Da skal jeg mig i salig Røe Blandt
de Udvalgte fryde, Og helliggjort ved
Jesu Troe, Hans høie Samfund nyde.
Min Vland i Dyd, i Dydens Fred, I
himmelsk navnløs Salighed, Skal evig,
evig stige.

5. Hielp, Fader! at jeg stadelig Mig
dertil her bereder, Saa, naar jeg stilles
frem for dig, Jeg vinder hine Glæder.
Hielp mig saaledes her at saae, Alt Høsten
rig og frydfuld maa I Evigheden blive.

Egen Melodie.

223. O Jesu Christ! min Tanke hæ-

ver Sig op til dig, hos Kraftens høire
Haand. I dig min Fryd, min Tillid
lever; Men af! jeg føler Støvets tunge
Baand. Styrk selv min Siel, naar
den vil tænke dig; Saa let min egen
Kraft forlader mig.

2. O! salige de Slægter vare, Som
saae dig vandrende paa denne Jord.
O! salige de Slægter vare, Som hørte
dig forkynde Livets Ord: Det Ord om
Frelse, og om Himlens Fred, Det
Ord, som gav os Haab om Salighed.

3. Men jeg kan dig ei see, ei høre!
Du Herliggiorte! du Forklarede! Alt
hvad jeg Støv formaaer at giøre, Er
at udstamme min Henrykkelse. Svag
er den Lov jeg dig frembære kan, Imens
jeg boer i Dødeligheds Land.

4. Engang den svage Hytte falder,
Dg Sielen stiger til et bedre Liv, Dg du
af Gravens Skiod udkalder Dit frelste
Folk ved et fornyet Bliv. Da, da skal
jeg forenes nærmere Med dig, Forso:
ner! dig Usynlige!

5. Engang du kommer i det Høie, At
frone den, som tro og lydig var; Da
skal jeg med forklaret Die Dig skue, dig,
paa hvem jeg troet har. O hvilket
Haab! o hvilken Salighed! Da er jeg
din, og din i Ewigbed.

Mel. Jeg har min Sag til Gud henventt.
 224. Fra Ewigbed til Ewigbed. Vor
 Gud er idel Misfundenhed. Han skabte for
 at giøre Vel. Hold fast, min Siel, Ved
 Troe til Gud, ved Haab om Held!

2. Hvad Stiebne mig end møder her,
 O Gud! ved dig den ordnet er; Den
 Tanke mig indgyder Trost I vængstet
 Bryst, Og giver Haab om Held og Lyst.

3. Min Siel ei giør unøisomt Krav,
 Hvor meget du end andre gav. Du min,
 som alles Fader er. Du veed, du seer
 Min Afsty for al nidst Begier.

4. Gav du mig end den mindste Lod Af
 Held og Fryd; dog est du god! Jeg klæ-
 ger ei, thi vist jeg ved, Din Misfunden-
 hed Fuldkommer Alt i Ewigbed.

5, O Gud! min Gud! ugranskelig
 Din Wiisdom aabenbarer sig. Du gi-
 ver, som du vil til hver; For dig dog
 er Hver den, du skabte, evig tier.

6. Engang vi for din Trone staae,
 Og Salighedens Fylde naae. Der i
 din Himmels Herlighed Mig og et Sted
 Ved Jesum Christum er bered.

7. Saa holder jeg af ganske Siel Ved
 Troe til Gud, ved Haab om Held. O
 Gud! min Gud! din Misfundenhed, Den
 varer ved Fra Ewigbed til Ewigbed.

Mel. Som den gyldne Soel frembryder.
 225. Lad i Gravens mørke Giemme,
 Lad mit Støv kun lægges hen; Jesus! du
 med Almagtsstemme Skal fremfalde mig
 igien. Hvo, som her har vandret vel,
 Gaaer da frem til evigt Held, Ewig der
 hos dig at være, Der hvor Døden er
 ei mere.

2. Led mig da paa Livets Bane Ved
 din Aand, og ved dit Ord, At jeg flyer
 af syndig Bane, Og gaaer frem i dine
 Spor. Er min Kamp mod Synden
 svag, Mind mig om hiin store Dag.
 Christe Jesu! da du kommer, Som al
 Jorderiges Dommer.

3. Saa blandt Livets korte Glæder
 Ei min Siel forvilder sig. Saa ved Li-
 vets Bitterheder Ingen Mismod ængster
 mig. Døden ender da saa blid Al min
 Nøie, al min Striid. Du mig Seier-
 frandsen vækker, Naar du mig til Li-
 vet vækker.

Mel, Hvad kan os komme til for Nød.
 226. O Herre! skulde Død og Grav
 Mig Skræk og Frygt indgive? Den Siel,
 som du mit Legem gav, Ei Dødens Kov
 kan blive. Om Jorden rokkes af sit
 Sted, Om Himlens Hvelving styrter
 ned, Jeg bliver ved, og lever.

2. Jeg' bliver ved! o disse Ord, Min
Siel til Andagt tænde. Jeg bliver ved,
naar denne Jord, Naar Tiden selv faaer
Ende. O Lyst! o Fryd! o Salighed!
At være og at blive ved Igiennem Ewig-
heder.

3. Dog stundom denne Tanke mig En
Rædsels Tanke bliver, Naar Tvivl og An-
gest reiser sig, Og Mismod mig henris-
ver; Jeg gruer for at blive ved, Jeg
skielver for min Evighed: Thi ak! jeg
er en Synder.

4. Men du dig gav i Døden hen, O
Jesu, Livsens Herre! Da aabnede du
Himmelen: Dit Navn hvilobet være! Du
esterlod os Livets Ord: Giv, jeg det al-
tid stadig troer, Og lydig efterfølger.

5. Da til min Evighed igien Jeg seer
med henrykt Die; Jeg faaer et Sted i
Himmelen hos dig, du Evighoie! Der
skal jeg nyde al den Fred, Og al den
Himmelsalighed, Som du mig har for-
hvervet.

6. Tak være dig for hvert dit Bud,
Du Himmels, du Jordens Gud! Et
hvert dit Bud gjør mig bered Til Sa-
lighed, Til evig, evig Salighed.

Met. Hvo ikkun lader Herren raade.

228. O Held mig! om jeg aldrig
træder I Raad med frække Syndere,
Mig ei paa Ondskabs Veie glæder, Og
spotter ei med Spottere; Men vender
al min Hu til Gud, Og altid følger
hvert hans Bud!

2. Da, som et Træ ved Bækfens
Bredde, Jeg frodig trives, kraftfuld
staaer, Ved Herrens Raade mig kan
glæde, Og Alting jeg ved ham formaaer.
Saa hver min Jdræt lykkes vel, Og
alt, hvad skeer, er mig til Held.

3. Men saa skal Vanart ikke trives,
Dens bedste Held kun varer kort. Som
Auner bort af Stormen drives, Saa
spredes Ondskabs Anslag bort. Vee
mig! om det mig skrækker ei Fra Syn-
dens blomsterstrøede Bei.

4. Giv, Herre, da, jeg aldrig træ-
der I Raad med frække Syndere; Mig
ei paa Ondskabs Veie glæder, Og spot-
ter ei blandt Spottere; Men staaer min
Lid til dig, min Gud! Og altid følger
hvert dit Bud!

Mel. Dagen viger og gaaer bort.

229. Hvad er Verdens Guds og Magt?
Hvad er Verdens Fryd og Pragt? Alt er
Ubestandighed, Hielper ei til Salighed.

2. Men lykkelig den, som troer Jesu
blide Sandheds Ord! Og i Klogskab,
Dyd og Bøn, Altid følger ham, Guds
Søn!

3. Lær du os, alvise Gud! At vi troe
hans Ord og Bud. Led os frem paa
Dydens Bei! Giv, vi den forlade ei!

4. Da skal vi i sikre Fied Vandre
frem til Herlighed; Og den Fryd vi da
opnaae, Aldrig, aldrig skal forgaae.

Mel. O Gud! du fromme Gud.

230. Gud! du mig gav en Siel, dig
skee Lov, Priis og Ære! Og herlig skab:
tes den, dit Billede at bære. Ufattelige
Held! o Gud! at ligne dig; Men af!
det store Held har Synden rovet mig.

2. I hver min Id og Daad det tunge
Tab jeg finder; Saa mangt et Feiltrin
mig om Sielens Asmagt minder; Hielp
mig for Jesu Skyld, miskundelige Gud!
At ligne dig igien, og lyde dine Bud!

3. Din Hellighed lad mig for Die stedse
være, Naar Synden frister mig, naar
Verden vil besnære; Og lad mig kun i
Ret,

Ret, i Godt kun søge Fryd; Og mig
den Glæde giv, at fremme Held og Dyd.

4. Og seer jeg Broderen i Modgang
eller Smerte, Giv, at jeg til hans
Hielp da har et villigt Hierte. End
om min Næste har imod mig fiendtlig
Hu, Allgode! lær mig da, at være god
som du.

Mel. Hvo veed, hvor nær mig er min Ende.

231. Med barnlig Tillid jeg oplader
Min Mund, for at anraabe dig; Du
har jo lovet, gode Fader! For Jesu
Skyld at høre mig. Du hielp kan, og
hielp vil; Thi fæster jeg min Lid dertil.

2. Af denne Jords de gode Gaver
Jeg beder ei om Overflod. Tak for
den Deel jeg deraf haver; Det er mig
nok om jeg er god, Og naar din Aand
veileder mig, At jeg det bruger viselig.

3. Men det jeg beder om, o Herre!
Er Had mod Synd, er virksom Troe,
At Jesu blide Sandheds Lære Maa ska-
dig i mit Hierte boe. Da helliges mit
ganste Siel, Da gaaer jeg frem mod
varigt Held.

Mel. O Gud! du fromme Gud.

232. Min Gud! du kaldte mig til Jesu
Christi Rige, Hvor jeg ved Sandheds

Kraft fra Dyd til Dyd kan stige. Vel mig! jeg Kristen er. O Glæde for min Siel! Prais være dig, min Gud! du gav mig dette Held.

2. Men vandrede jeg og, som det en Kristen sommer? Tilgiv al Raadens Gud! du hver min Idræt dommer. Jeg Navn af Kristen bær, men hvad er dette Navn, Naar det ei viser sig i Gierning og til Gavn?

3. Ved Daab jeg kristnet blev, til Jesu Samfund heftet. Den Daabens Pagt jeg har med Haand og Mund bekræftet; Men min Samvittighed, af den bebrejder mig, At jeg forglemte tidt min Daab, min Pagt og dig.

4. I Templets Helligdom dit Sandheds Ord jeg hørte: Dets Guddoms Kraft mig der til Troe og Andagt rørte; Men snart i Lysters Sværm, af Jordens Lant forført, Jeg agted' ei min Pligt, ei Ordet, som var hørt.

5. Tidt ved dit Raadebord min Siel i Andagt brændte: Jeg knælede og bad, og Jesu Navn bekiendte; Men til at lyde ham, at følge ham i Alt, O! der til var jeg svag, jeg vaklede, jeg faldt.

6. Min Gud, som kaldte mig, giv du mig Mod og Kræfter, At jeg i Jesu Troe

gaaer stadig frem herefter, Og over
hver en Pligt, som mig min Frelser bød,
Og trolig følger ham, kun ham i Liv
og Død.

Egen Melodie.

233. Hvor godt, hvor saligt er det
dog, At elske Gud, og elske hver sin
Næste, Og høre Jesu Ord, og worde
klog, Og følge ham den Helligste, den
Bedste. O! vel os, om vi altid tænke
paa, At vandre saa!

2. Da gaaer vort Liv saa rolig hen.
I Dødens Kamp vi skal bestaae og vin-
de. Vi stunde daglig frem til Himmes-
len, Hvor evig Fryd hos Jesum vi skal
finde. O! Held os, Held os, naar vi
komme der Guds Trone nær!

Mel. Hvo vil mig anklage.

234. Her i Livets Kiede Bærler Sorg
og Glæde Stedse Led for Led. Tidt for
Storm og Torden, Saa bød Wiisdoms
Orden, Biger Jordens Fred. Giv, o
Gud! vi nytte ret, Uden modløs Klage,
Livets bitre Dage.

2. Men din Wiisdoms Orden ogsaa
figner Torden Tidt med Held og Fred.
Da det glade Hierte Glemmer med sin
Smerte Tidt sin Barsomhed. Giv, o

Gud! at sindigt Mod; Giv, at Klogskab
maa ledsage Livets blide Dage.

3. Alt, ja Alt i Livet, Gud! du os
har givet Til vort sande Held. Gid det
ingensinde Os maa gaae af Minde; Du
gior Altting vel. Da vi ofre dig, vor
Gud! Uden Letsind, uden Klage, Alle
Livets Dage.

Egen Melodie.

235. Dig bede vi, o hellig Aand! At
sammenknytte os ved Troens Baand.
Christi Navn vi hære, Derfor du os
give, At vor kristne Lære Keen hos os
maa blive. Herre! hör vor Bøn!

2. O Lys fra Gud! opklar vor Siel,
At den hos Jesum søger alt sit Held;
At hans Bud vi lyde, I hans Fodspor
træde; Derved kun vi nyde Her og
hisset Glæde. Herre! hör vor Bøn!

3. Du Fredens Aand! giv at vi maa
I uforstyrret Brodersamsfund staae! At
i Lyst og Smerte Haand i Haand vi van-
dre, Og med villigt Hierte Gavne maa
hverandre. Herre! hör vor Bøn!

3. O Kraft fra Gud! opfyld vort
Bryst I Dødens Time med din høie
Trost! At vi ringeagte Verdens Lyst og
Hæder, Og kun eftertragte Evighedens
Glæder. Herre! hör vor Bøn!

Met. Af dybest Mod lader os til Gud.
 236. Fra Mennesket, fra Stovet
 her, Jeg Sind og Hu bortvender. Her
 feirest Liv som Drømmen er. Et bedre
 Liv jeg kiender. Min Guds, min
 Faders Velbehag, Og ene det, fra denne
 Dag Skal Alt og Alt mig være.

2. Viis, Herre! mig den Vej at
 gaae; Min Afmagt bedst du kiender;
 Og frem til Maalet kan jeg naae,
 Naar du din Kraft mig sender. Du
 bød mig, Gud! at troe paa dig; Min
 Siel ved Troen styrker sig, Og til det
 bedre stunder.

3. Beskiæmmet vorder ei den Mand,
 O Gud! som paa dig lider; Din Væls-
 des Arm ham fresse kan, Hvad Magt
 end mod ham strider. Hielp Gud!
 naar Letsind reiser sig Mod Troe og
 Dyd formastelig, Og haaner Kristnes
 Vandring.

4. Ja, Daarskab trodser mod dit
 Ord, Mod Jesu Sandheds Lære; Den
 spotter hver, Som Ordet troer, Som
 holder det i Ære. O! styrk mod Daar-
 skabs Magt og Svig Enhver, som
 troer og lyder dig, At fast ved dig han
 holder.

6. Saa gaae vi frem til Herlighed,
 Og Laster os ei skræmme; Thi sikkert

Middel vi os veed Bort sande Vel at fremme. Enhver som lyder Herrens Ord, Og tillidsfuld paa Jesum troer, Guds Rige skal han arve.

Mel. Breben din afvend.

237. Dig, Jesu! priser jeg af ganske Hierte! Ved Ord og Levnet du mig Dyden lærte, Og for at frelse mig fra Syndens Brøde, Du led og døde.

2. Dog lad ei blot min Sang din Priis udbrede! Til Troe og Dyd din Aand mig stedse lede! Og styrk mig selv mod syndig Lyst at kæmpe, Og den at dæmpe.

3. Da skal og kan mig Intet fra dig vende. Jeg er og bliver din til Livets Ende. Og hisset jeg igiennem Ewighe: der Din Priis udbreder.

Mel. Kommer til mig, sagde Guds Søn.

238. Giv Jesu! Frelser! giv, jeg maa Dig høre, lyde, følge saa I alle mine Dage: At jeg ved sand Oprigtig: hed Og Kristentroe og Kierlighed Dig, Frelser! kan behage.

2. Og naar jeg her har vandret saa, Da giv, at i dit Navn jeg maa Med Haab mit Lob fuldende; Da skal jeg see din Herlighed, Og i den glade Ewighed Din Frelses Fylde kiende.

Mel. Kom Hellig Aand, o Herre from.
 239. Gud! ved din Aand, ved Or-
 det's Røst Du kierlig gyder Haab og Trost
 I hver bodsfærdig Synders Hierte, Naar
 han med Alvor Hielp begierte. Ved dine
 klare vise Bud Du fører ham af Mørket
 ud; O styrk mig, at jeg denne Naade
 Maa bruge ret, min Siel til Vaade.

2. I Fristelsen befæst mit Mod, At
 jeg staaer fast, som Jesus stod. At
 aldrig Syndens List og Vælde Min Troe,
 mit Haab, min Dyd skal fælde! All
 Wiisdoms Gud! o lær du mig At kiend-
 de, elske, lyde dig! Da skal hver Tvivl,
 hver Frygt bortvige, Og jeg fuldkommes
 til dit Rige.

Mel. Hvo ickun lader Herren raabe.
 240. O Fader! lad din Aand ledsag-
 ge Mig sikkert frem paa Livets Bei, At
 Lysterne mig ei bedrage, At Verdens Tant
 mig daarer ei. Lær mig paa Dyd at læg-
 ge Bind, Og vakler jeg, styrk mine Trin!

2. Svag er jeg, af du veed det Fa-
 der! Du kiender grant min hele Siel;
 Jeg ofte Sandheds Bei forlader, Og
 skionner ei mit eget Vel. Dplys mig
 meer og meer, o Gud! Dplys mig ved
 dit vise Bud!

3. Du faderlig mit Held vli fremme;

Din Raade gjør mig Dyden let; Men
tidt jeg agter ei din Stemme, Som kal-
der mig til Pligt og Ret. Saa man-
gen Stund gif ubrugt hen, Og aldrig
kommer den igien.

4. Tilgiv, tilgiv mig, gode Fader!
Og see i Raade til mig ned! Naar svag
jeg dine Bud forlader, Da være mig din
Hielp bered! Gyd Mod og Haab og Vir-
kelyst Og stadig Troskab i mit Bryst!

Met. Jeg har min Sag til Gud henvendt.

241. Saa farefuld er Veien her,
Erindt om os see vi Fristelser. De
lokke os fra Pligt og Dyd; Og Haab
og Fryd Er tabt, naar glemmes Pligt
og Dyd.

2. O Herre! for din Hellighed Vi
bøje os i Støvet ned; Vi føle det, vi
een og hver, At vor Begier Saa tidt
en Sæd til Synden er.

3. Hvor saare let henrives vi Af
Verdens Lant og Tryllerie; Bort Hier-
te, o, hvor er det svagt! Let er det
lagt Bed Banen under Syndens Magt.

4. Ja, farefuld er Veien her! I os
og om os Faren er. Tidt maa den
Frygt os falde paa, Om vi kan naae
Den Salighed, som vi attraae.

5. Vi Syndere, hvad bleve vi;
Stod Gud vor Fader os ei bi. Holdt
han os ei, naar Foden gled; Gav han
ei Fred; Gav han ei Haab om Salighed.

6. Til dig vi flye, Allgodheds Gud!
Du frier os fra Trængsel ud. Du stø-
der ingen bort fra dig, Som nærmer
sig I Herrens Jesu Navn til dig.

7. Saa vandre vi den trange Vej,
Men Haabet os forlader ei. De Bann-
dringsdage ere faa; Snart de forgaae,
Og Salighed tilsidst vi naae.

Mel. O Herre! frels mig, dom min Sag.

242. O Herre! frels min svage
Dyd, Naar den er stædt i Farer; Naar
Lysternes den falske Fryd Vil lokke mig
i Snarer. Forstanden kiender Kald og
Plikt, Men Hjertet er saa skrøbeligt,
Saa let det kan forraabes.

2. O Herre! giv mig Kraft og
Mod Hver Fristelse at dæmpe. Lad
mig gaae frem med sikker Fod, Og stærkt
mod Synden kæmpe. Lad mig i Kam-
pen stadig see Til Kronen, som i Him-
lene Skal rækkes den, der vinder.

3. Høit skal jeg da lovsynge dig I alle
mine Dage, Dig, Gud! som er saa
hielperig, Saa mægtig i de Svage, Og
tak:

takfuld til dit Alter gaae, Og Liv og Lyk
og Glæde faae Alt her, og mere hiffet.

Met. Hvo veed, hvor nær mig er min Ende.

243. Bønhr mig, gode, milde
Fader! Med Tillid jeg anraaber dig;
Du aldrig, aldrig den forlader, Som
paa din Hielp fortrøfter sig. Af!
mørk og slibrig er min Sti: O! gode
Gud, staae du mig bi!

2. Tidt hildes jeg af Lystens Snare,
Naar jeg vil følge Dydens Wei; Tidt
vanke jeg blandt idel Fare, Naar tryk
jeg den formoder ei; Tidt fristedes min
svage Dyd, Selv naar jeg nød uskyl-
dig Fryd.

3. Alvidende! du mig ransager,
Og al min Svaghed kiender du! I Alt,
hvad jeg mig foretager, O! lad mig
komme dig ihu, Og agte med Narvaagen-
hed Paa hver min Tanke, hvert mit Sied!

4. Da skal min Fod ei nogensinde
Forlade Weien, jeg bør gaae. Da skal
jeg holde fast i Minde, At Dom og
Regnskab forestaae; Da skal jeg takke dig,
min Gud! Og rolig følge Dødens Bud.

Met. Gud Hellig Aand i Troe os lær.

244. Jeg trindt omkring omgivet er
Af mange skiulte Snarer; Tidt Glæder

vorde Fristelser, Og lede mig i Færet.
Min Mand er svag, thi Rivd og Blod
let svække kan min Troe, mit Mod;
Da vakler jeg som Røret.

2. D lær mig, Herre! ved din
Mand Den rette Vej at kiende, Og før
mig ved din Faderhaand Selv frem til
Banens Ende. Jeg uden dig afværg-
tig er, Styrk du mig under Fristelser,
Saa skal jeg ikke falde.

3. Som Egen fast, saa skal jeg
staae, Og mig skal intet rokke; Thi
Kraft til Modstand skal jeg faae, Naar
Syndere mig lokke; Og naar din Him-
mel bliver min, Da skal min Tak for
Kraften din Til evig Tid dig prise.

Mel. Fader vor udi Himmerig.

245. D Gud mit Hierte ængster
sig, Naar Fristelser omringe mig; Saa
let sig sniger i mit Bryst En syndig
Frygt, en syndig Lyst; D vee mig!
om jeg lyder dem, Og gaaer ad Syn-
dens Veie frem!

2. Naar til det Gode staaer min
Agt, Mig skrækker Verdens Spot og
Magt; Og i mit Hierte idelig De onde
Lyster reise sig: Saa let af dem er Syn-
den fød, Og Synden, ak! den føder Død!

3. Hold,

3. Hold, Fader! hold mig ved din
 Haand, Og led mig ved din gode Aand.
 Ved den lad Sielen Kræfter faae. Gjør
 mig bered i Kamp at gaae; Og naar
 til Kamp jeg kaldes frem, Da lad mig
 bære Seier hjem.

4. Og staaer jeg fast, og er jeg tro,
 O! hvor er da mit Hierte fro; Jeg
 føler Herrens Velbehag, Og glæder mig
 ved Dommens Dag. Thi, at mig Je-
 sus har forløst, Mig da er overvættes
 Trost.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød.

246. Hold Fader, hold mig fast ved
 dig I Sielens mange Farer. Saa let
 jeg kan forvilde mig, Om du mig ei be-
 varer. Blandt alle Skabte, hvo er
 den, Som torde trodse Fristelsen? Selv
 Engelen kan falde!

2. Hold Fader, hold mig fast ved dig,
 Naar Bantroe mig vil friste; Naar Bel-
 lyst vil saa svigelig Sin Snare mig paa-
 liste; Og naar i Nød og Drovelfer Min
 Siel omspendt af Mistviwl er, Da hielp
 og styrk mig Svage.

3. Hold Fader, hold mig fast ved dig,
 Naar Dødens Rædsel truer, Naar Frygt
 for Graven ængster mig, Og jeg for Dom-
 men gruer. O! da, da hold mig ved din

Haand. Forvis mig ved din gode
 Hand, At Jesus mig forløste.

4. Ja, Fader! ja du holder mig,
 Og mig saa vel bevarer; Dertil min Siel
 fortroster sig I alle, alle Farer. Naar
 Alt da overvundet er, Og henrykt jeg
 tilbage seer, Hvor skal jeg da dig prise!

Egen Melodie.

247. Nu bør ei Synden mere I
 Trældom holde mig. Gud! du skal
 mig regiere; Thi jeg tilhører dig. Ved
 Daaben jeg jo er I Pagt med dig opta-
 get, Og der har jeg forsaget De onde
 Gierninger.

2. Ja stedse jeg herefter Vil love dig,
 min Gud! Jeg vil af alle Kræfter Udly-
 de dine Bud. Af! Villien du seer; Men
 Evnen er saa ringe, Jeg kan ei Synden
 tvinge, Hvis det ved dig ei skeer.

3. Thi vil jeg alle Dage Din Hielp
 anraabe dig. Selv styrker du den Svæ-
 ge, Naar han er redelig. Ræk mig da
 og din Haand, Naar jeg mod Synden
 kæmper, At jeg dens Bælde dæmper
 Ved Raadens gode Hand!

4. Jeg da ei overvindes Af Verdens
 Fristelser; Og da mit Hierte bindes Til
 dig alt meer og meer. Da skal jeg stærkt
 ved dig, Staae fast og Synden hade,

Dg siden aldrig lade Dens Glæder lokke mig.

Mel. Nu vel an! vær frisk til Mode.

248. Stadig Kamp vort Liv maa være! Baersomt her vi vandre maae: Da, kun da med Seiers Ære Vi vort Maal i Himlen naae. Aht, o Kristen! det, og vid, Livet her er Provens Tid. Farer hver paa Banen finder; Salig den, som overvinder!

2. O, min Gud! Allgødheds Fader! Styrk du mig i Fristelser! Egen Kraft mig tidt forlader, Og da er jeg Faldet nær. Sæden til den onde Lyst ligger stedse i mit Bryst. O! hvor let den Sæd frem: skyder, Og da snart i Synd udbryder.

3. Synden bør jeg, skal jeg dæmpe; Men saa vældig er dens Magt. Jeg mod Lysterne skal kæmpe, Men mit Hierte er saa svagt. Uden Hielp i denne Striid Er forgieves al min Id. Hvo vil mig den Hielper være, Saa jeg stride kan med Ære?

4. Jesus Christus vil det være: O den Trøst, hvor den er stor! Jesus Christus, han min Herre, Han mig gav det Livsens Ord. Han mig rekter Broders haand. Han vil give mig sin Aand. O! jeg mig til ham hengiver, Hans jeg er, og hans jeg bliver.

Egen Melodie.

249. O Gud! dit Navn er stort i alle Evigheder; De vise Manders Chor dig priser og tilbeder. Dog fra dit Himmels Herlighed Du seer til Jordens Slægter ned.

2. Du ved dit Allmagtsbud fremkaldte Lys af Mørke. Dit Ord oplyser hver, som dig vil trolig dyrke. O! lad det ogsaa lære mig, At dyrke og adlyde dig.

3. Kun ved din Kraft bestaaer dit store Skabningsrige; Og du er hellig, viis, fuldkommen uden Lige. O! styrk mig, at til Hellighed Jeg vandrer frem i Jesu Tied.

4. O Gud! jeg værdig da dit Billede skal bære, Mit Liv paa Jorden skal dit Godheds Lovsang være; Og hisset i dit Himmerig, Der skal jeg evig prise dig.

Mel. Vor Jesus kan ei noget Herberg finde.

250. Til dig, min Gud! vil jeg mig overgive, Men af! du seer min Afmagt er saa stor. O! hielp du mig, og lad mig luttret blive Fra syndig Id, som i mit Hierte boer! Saa svagt jeg Syndens Lyst bekriger; Den ofte vinder Seir, og Hiertets Fred bortviger.

2. O Jesu Christ! du lærte, led og døde;

døde; For Syndere, for os du Døden led.
 Lad altid det advare mig mod Brøde! Paa
 Dydens Bei det styrke mine Fied! Da
 skal jeg fro mit Løb fuldende, Og hist ved
 Maalet faae Klenodiet i Hænde.

3. O did, hvor ingen Taarer Diet
 væde, Did vender sig mit Hiertes Attraa-
 hen. O! der er Fred og uforstyrret Glæ-
 de! Der seer jeg dig, min Frelser og min
 Ven. O! vel mig, naar den Dag op-
 rinder, Da Svagheds Tvivl og Sorg i
 evig Fryd forsvinder.

Mel. Jesu søde Ihu-kommelse.

251. Min Gud! du i det Skiulte seer.
 Du er mig nu, og altid nær. O! lær
 du mig at leve saa, At for din Dom jeg
 kan bestaae.

2. Giv mig et barnligt Sindelag, Og
 styrk min Siel naar den er svag. Naar
 onde Tanker spire frem, Hielp, at jeg
 flux udrydder dem.

3. Du hellig er, og ynder ei Den,
 som gaaer frem paa Syndens Bei. Kun
 Hellighed for dig bestaaer, Og Løn hos
 dig i Himlen faaer.

4. Hielp, at jeg elsker, Iyder dig,
 At ved dit Ord jeg glæder mig. Det
 alt i Prøvetiden her Paa Himlens Fryd
 en Forsmag er.

5. Naar denne Fryd i Hiertet er, Jeg
Dødens komme rolig seer. Ei Gravens
Rædsler skrække mig; Thi evigt Liv jeg
faaer hos dig.

Egen Melodie.

252. Forleen mig Kraft at elske dig,
O du, som først har elsket mig: Min
Skaber, Fader, Herre! Lær mig at
kiende dine Bud, Og lad min Troe,
al gode Gud! De sande Frugter bære.
Lænd hellig Barme i mit Bryst, At jeg
med Virksomhed og Lyst Udbrede maa
din Ære!

2. Mit Borgerskab i Himlen er: Naars
fke det Dieblif er nær, Som derhen mig
skal føre. Da skal min Siel opsvinge
sig, Fra Støv og vorde englelig, Og
Englers Gierning gjøre. Hielp, at jeg
være maa bered Ved Guds frygt og ved
Hellighed, Dit Kald med Fryd at høre.

Mel. Af Dybsens Rod raaber jeg til dig.
253. O Gud! hvor lidet uden dig For-
staae vi os at raade! Bort Hierte let bes-
drager sig, Beed ei at holde Naade. Thi
mind os ved din gode Mand, Og led os
ved din Faderhaand, At vi os ei forvilde.

2. Vogt os for den Begierlighed, Som
Sind og Sands besnærer; Den rover os

vor Sielofred, Bort Legems Kraft for-
tærer. Lad Bøllyst, Ære, Gunst og
Guds Ei saa formaae at blinde os, At
vi vor Pligt forglemme.

3. Giv, at vi vælge klogelig Det Sande
og det Rette! Giv, at vi kun, o Gud!
til dig Bort Haab, vor Tillid sætte! Giv,
at vi søge al vor Fryd i Kundskab, Troe
og Kristendyd; Og saa vort Kald opfylde.

Mel. Fader vor udi Himmerig.

254. Gud! hvo er jeg, hvad er
min Kraft? Hvad kan jeg vel udrette?
Du, Herre! giver ene Kraft Alt ville
og udrette.

2. Min Siel er svag og skrøbelig, Og
saare let at hilde; Fra Veien, du anviste
mig, Den lod sig let forvilde.

3. Det Gode, som min Hu stod til,
Jeg alt for ofte glemmer; Det Onde,
som jeg ikke vil, Jeg alt for ofte fremmer.

4. O! led mig ved din Faderhaand,
Led mig ved Jesu Lære! Og hielp mig ved
din gode Mand, Dig stedse tro at være.

5. Da skal min Sierning prise dig,
Mit Haab befæstet blive; Og du mig da
dit Himmerig For Jesu Skyld vil give.

Mel. Jesu løde, Ihusommelse.

255. Mit Die seer, o Gud! til dig;

Jeg troer og haaber kun paa dig. I al min Sorg, i al min Nød, Til dig jeg raaber, som du bød.

2. Min Sjeletav, o glem den ei,
Men før mig paa den rette Wei. Din
Sandhed lyse vel for mig, Da vandrer
jeg saa tryggelig.

3. I Haab og Troe lad mig bestaae;
I Kierlighed lad mig fremgaae; I Hiertet
giv Oprigtighed; Giv under Korset
Saaelighed!

4. Velsign enhver, som ærlig troer,
Og lyder dit det Blisdoms Ord. Lad
mig med dem eendrægtelig Fremstunde
til dit Himmerig!

Mel. Naar min Tid og Stund er forhaand.
256. Min Gud! hvor er din God-
hed stor! O, den er uden Ende. Vi
alle vegne Godheds Spor I Stort og
Smaat kan kiende. Din Godhed og
saa naaer til mig: Jeg veed du ihukom-
mer mig, Mig, som din Haand har
dannet.

2. Du ved det klare Sandheds Ord
Har mig mit Held forvisset; Naar jeg
adlyder dig og troer, Da faaer jeg Kros-
nen hisset. Den Herlighed langt over-
gaaer Alt det, som Jorden her for-
maaer, Mig nogentid at give.

3. Hielp, Herre! at jeg vandrer
 saa, Som du har forestrevet; Thi fra
 den Bei, du bød mig gaae, Jeg vorder
 let henrevet. Men jeg mig trygt for-
 lader til, At du mig elsker, at du vil
 I Kamp mod Synd mig styrke.

4. Naar Syndelysten yttre sig, Giv
 jeg den strax maa dræbe! Ved Aandens
 Kraft, du skienker mig, Lad mig til
 Dyd fremstræbe. Hver hellig Id lad
 Fremgang faae, At jeg fra Dyd til Dyd
 kan gaae Mit store Maal imøde.

5. Maaskee jeg efter dit Behag
 Staaer snart ved Gravens Bredde.
 O Herre! paa min Afskedsdag Vær du
 med Trost tilstede; Da vorder Døden
 mig en Ven, Som fører mig til Him-
 melen, Til Salighedens Rige.

Egen Melodie.

257. Til dig jeg raaber, Jesu Christ!
 Jeg beder dig om Styrke. Du hjælper
 mig, det veed jeg vist, Naar tro jeg
 dig vil dyrke. O Frelser! Naade du
 mig giv, At stedse jeg adlyder Hvad
 du byder, Saa i mit hele Liv Jeg over
 Kristendyrer.

2. Lad mig gaae frem i dine Fied,
 Din Sandheds Stemme agte; Led mig
 til den Fuldkommenhed, Du bodst mig

eftertragte. Giv jeg som du af Hiertet maa Dem elske, som mig hade, Og ei lade Ei Dnske Fremgang faae, Som er til Næstens Skade.

3. Giv, at hvad Verden kalder Godt, Mig ei fra dig afvender; At jeg ei agter Had og Spot, Men høit dit Navn bekiender; Thi Salighed er i dit Navn. Min Troe skal da, o Herre! Frugter bære, Til mit og Næstens Gavn, Og til min Fjessers Ære.

4. Saa vil jeg da i Troe og Haab, Staae fast og mandig stride; Jeg veed du horer mine Raab; Paa dig kun vil jeg lide. Saa skal jeg, skiont i Svagheds Stand, Ei synke meer, men stige Til dit Rige; Thi vist jeg veed, du kal, Du vil ei fra mig vige.

Mel. Hiertelig mig nu længes.

258. O hielp mig, gode Fader! At jeg kan tækkes dig! Hielp, at jeg stedse hader, Hvad du forbyder mig. Giv du mig Lyst og Styrke, At fremme Ret og Skiel! Giv Raade dig at dyrke Med tro, hengiven Siel.

2. Giv selv mig Kraft at kæmpe Mod Hiertets onde Lyst, Og Syndens Driivt at dæmpe, Som ulmer i mit Bryst. Ei Verden mig forføre Ved Frækhed eller

Swig! Ei Frygt, ei Spot mig røre,
Saa jeg forsager dig!

3. Dit vise Bud mig lede, At jeg
forvildes ei, Men gaaer med Haab og
Glæde Frem ad den trange Bei. Giv
jeg mit Kald forretter Med Troskab og
med Flid, Og al min Ære sætter I
sand og virksom Dyd.

4. Giv mig et kierligt Hierte, Som
ønster Alles Vel, Som foler Næstens
Smerte, Og frydes ved hans Held.
Da skal jeg Jesum ligne I Broderkier-
lighed; Og du vil da velsigne Min Siel
med Dydens Fred.

5. Giv, at jeg ret erkjender, Hvor
du er viis og god! Mit Held i dine
Hænder Betrygget altid stod. Du er
min hulde Fader I Modgang og i Nød.
Min Gud! jeg mig forlader Paa dig i
Liv og Død.

Egen Melodie.

259. O Gud! Alviisdoms Gud!
som var og er og bliver, Du ordner,
styrer Alt, du alt det Gode giver. Giv
Fader! giv du mig sundt Legem, op-
lyst Siel, Og Troe og Lyst til Dyd;
det er det største Held.

2. Hielp, jeg kun taler saa, som jeg
det

det kan forsvare: Mig fra hvert syndigt Ord din gode Aand bevare. Og giv, jeg gior min Pligt i Tide og med Skiel; Og naar jeg handler saa, da giv, det lykkes vel!

3. Giv, at jeg med enhver i Kierlighed mig glæder, Saavidt det tækkes dig, saavidt min Pligt tilstæder. Men at og i mit Kald mig Sjendskab skrækker ei, At jo jeg uforsagt gaaer ad den rette Vej.

4. Seer jeg mig stædt i Nød, lad mig dog ei forsage; Giv mig et sundigt Mod, og Haab i Modgangsdage. End faaer jeg Gods og Guld, giv det ei blinder mig, Og ikke vorder brugt til Uret eller Svig.

5. Naar Døden da engang nedbryder Sielens Boelig, Min sidste Afskedsstund, o! gior den blid og rolig. I Jesu Naavn min Aand da fare hen i Fred, Og ile op til dig, til evig Salighed!

2. Omvendelse, Troe og Synds Forladelse.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød.
260. Ak! see til mig i Naade ned, Barmhiertighedens Fader! Og kom ihu din Mistunhed, O du, som Synd forlader!

lader! Jeg handlede mod dine Bud.
O! lad min Brode slettes ud! Gud
vær mig Synder naadig!

2. See! jeg har brudt min Pagt
med dig, Med dig, du evig Høie! Den
Tanke nu forfærder mig, Klart staaer
den for mit Die. Samvittigheden i
mit Bryst Oplofter lydelig sin Røst, Og
minder mig om Dommen.

3. Hvor skal jeg finde Skjul og Lye?
Hvor skal jeg finde Hvile? Min Gud!
jeg vil fra Synden flye, Og til dit Sam-
fund ile. Jeg høre vil dit Sandheds
Ord: Hver den, som lyder det, og troer,
Gaaer frem alt til det Bedre.

4. See naadig til min Anger ned! Mit
Forsæt Kraft du give! Lad Jesu Christi
høie Fred Min Siel med Trost oplive.
Bed ham, din elskelige Søn, Hør, Naas-
dens Fader! hør min Bøn Bed Jesum
Christum, Amen!

Mel. Af dybeste Rød lader os til Gud.

261. Min Gud! o hvor vil det mig
gaae, Naar Regnskabstimen kommer?
Hvorledes kan jeg da bestaae For dig, al-
vise Dommer! Da skal min hemmeligste
Daad, Ja, selv mit Hiertes skulste
Raad, Bed dig til Lyset føres.

2. Af! jeg med dyb Beemodighed Min
 Vanart maa bekiende; De onde Lyster
 blive ved I denne Varmat brænde. Saa
 tidt, saa tidt de bryde ud I Synder mod
 dit vise Bud, Som os til Held blev givet.

3. O gode Gud! hvor faaer jeg dog
 Til Dyden Mod og Styrke? Hvor læres
 mig at vorde klog, At jeg dig ret kan dyrke?
 Hvad giver mig den sande Trøst? Hvad
 dæmper Mismod i mit Bryst, Naar Død
 og Dom mig skrækker?

4. Til dig, o Jesu! i min Nød Vil
 jeg min Tilflugt tage, Og Tanken om dit
 Liv, din Død Skal lindre al min Plage.
 Dit Ord skal lede, trøste mig; Der læ-
 rer jeg, at Gud ved dig Er mig saa hulb
 en Fader.

5. Ja, jeg forsonet er med Gud; Min
 Brode han forlader. Kun at jeg lyder
 dine Bud, Og Synd alvorlig hader. O
 høie Trøst! o Salighed! En sikker Frelse
 jeg mig veed; Og Himlen kan jeg haabe.

Egen Melodie.

262. I dybest Nød vil jeg til Gud Af
 ganske Hierte raabe. Mig, skönt jeg ikke
 holdt hans Bud, Tilstæder han at haabe.
 Og Alt, hvad hos mig syndigt er I Tan-
 ker, Ord og Gierninger, Det vil han mig
 forlade.

2. Ak! meget, meget jeg forbrød, I
de fremfarne Dage; Og, naar jeg stund
dom det fortrød, Saa faldt jeg dog til-
bage. Jeg Fristelsen lod Magten faae;
Vil Gud med mig i Rette gaae, Saa er
for mig ei Redning.

3. Thi kaster jeg mig angerfuld, O
Gud, i dine Arme; Du som en Fader
evig huld, Dig over mig forbarne! Lad
det paa mig opfyldes nu, Dit store Ord,
kom det ihu; At Synderen skal frelles.

4. Dit Ord, du Sandheds Gud! er
vist, Thi tvivler ei mit Hierte. Vor Frel-
ser, Herren Jesus Christ, Den samme
Trost os lærte. Ak! han den Guds eens-
baarne Søn, Han døde for det faldne
Rion, At det opreises skulde.

5. Endskiont han Stovets Byrde
bar, Hans Id og Daad var dydig; I
Alt og Alt han lydig var, Ak! indtil Kor-
set lydig. For mig, for mig han ogsaa
led; Thi kan jeg sikkert trostes ved Den
Frelse, han os bragte.

Mel. Jesu søde Thukommelse.

263. Gud! i mit svage Rind og Blod
Sig skjuler onde Lysters Rod; Og ofte,
naar de spire frem, Jeg stræber ei at
qvæle dem.

2. Du kaldte mig ved hellig Daab
Til Kristnes Troe og Dyd og Haab;
Selv jeg igientog Daabens Pagt, Og
svor at holde den i Aigt.

3. Min Gud! du trofast viste dig;
Men ak! jeg maa anklage mig; Mod
dig jeg ofte troløs var. Min Pagtes
Ed jeg frænket har.

4. O Fader! med Beemodighed Jeg
seer min Skyld og Freløshed; Jeg veeg
saa tidt fra Pligt og Ret. O Gud!
du seer, jeg angreer det.

5. Med Lillid jeg anraaber dig:
Tilgiv, o milde Fader! mig. Du, som
os gav din elskte Søn, O! hør min an-
gerfulde Bøn.

6. Jeg lover det, o Gud! paa ny,
At jeg al syndig Lyst vil stye; At dig,
kun dig jeg tiene vil: Giv du mig selv
din Kraft dertil!

Mel. Jeg har min Sag til Gud henvendt.

264. Mit Legem visner hen som Løv;
Det er fra Støv, og vorder Støv. Men
ikke under Dødens Magt Blev Sielen
lagt; Til Eighed den blev frembragt.

2. Min Gierning følger mig, o Gud!
Den følger over Graven ud; Og hiffet
Himlens blide Fred Kun er bered For
den, som tro mod Synden stred.

3. O Bee mig! at jeg syndede! Med Frygt jeg maa til Himlen see, Hart trues jeg af Skræk og Qual, Naar jeg nu skal Gaae heden giennem Dødens Dal.

4. Hvad var saa tidt mit Hiertes Raad? Hvad mine Ord? og hvad min Daad? O vee mig, at jeg syndede! Forbarmelse! O Gud! min Gud! Forbarmelse.

5. Du, Herre! hvort mit Feilstrin faae, See ogsaa nu min Siels Attraae! Hielp, at jeg stedse redelig Forbedrer mig; Og aldrig mere glemmer dig.

M. 1. O Gud! du fromme Gud,

265. Bed dig, o Jesu Christ! kom Frelse ned til Jorden. Bed dig blev Adams Slægt opreist til Liv og Orden. Ja, Frelser! Salighed var i hvert Bud, du bød; Og tro udforte du dit Kald i Liv og Død.

2. O Held mig! at og jeg blev kaldet til dit Rige; At jeg, veiledt af dig, fra Synd og Last kan vige, Og i dit hvide Kavn faae Synds Tilgivelse, Og Kraft til Dyd, og Haab om Fryd i Himlene.

3. Men af! har jeg dit Ord, dig selv, din Bærdskyld agtet? Har jeg i dine Fied til Dyd og Himmel tragtet? O nei! mit Hiertes Røst her høit anklager mig: Du trofast var, men jeg, jeg glemte Pligt og dig.

4. Trofaste Frelser! jeg til dig paa ny mig vender. Min Synd, min Daarlighed jeg angrende bekiender. At følge dine Bud min hele Siel attraaer. O! styrk mit Forsæt du, at det urokket staaer.

5. Giv, at dit Wiisdoms Ord mig dybt i Minde bliver. Lær mig at vandre frem i Troe og Dyd med Iver, Og saa berede mig til Død og Ewigheid, At jeg hos dig, hos dig tør haabe Salighed.

Egen Melodie.

266. Herre! jeg har handlet ilde; Tidt, af! tidt jeg syndede; Tidt min Aand sig lod forvilde Bort fra dig, du Helligste! Angerfuld jeg seer tilbage Paa mit Livs heusvundne Dage.

2. Gud! du kiender Alting noie, Noie kiender du og mig; Hver min Synd staaer for dit Die Uden Skiul grangivelig. Til mig selv jeg seer med Blusel, Hører ængstet Lovens Trusel.

3. O! hvad kan den Byrde lette, Som saa dybt mig trykker ned? Bemods Graad kan ei udlette Syndernes Mangfoldighed. Trost og Haab og Mod forsvinde, Hvor? Af hvor er Hielt at finde.

4. Jesu ene du mig Svage Troste kan i denne Nød! Hvo vil mig det Haab betage,

tage, Du mig gavst i Liv og Død? Saa lig den, som Synd fortryder, Og din Hyrdestemme lyder!

5. Lad din gode Aand mig lede, At for Synd jeg vogter mig; Giv at jeg er altid rede Til at troe og lyde dig. Da bortvige Sindets Plager; Aldrig, aldrig jeg forsager.

Met. Hvo veed, hvor nær mig er min Ende.
267. Gud! vi med angergivne Hjerter For dig i Stovet falde ned: Vi føle Syndens bitre Smertes, Og skue din Retfærdighed. Vor Synd er stor mod dine Bud; Forbarm dig og tilgiv os, Gud!

2. Du ved dit Ord saa kierlig talte Til os om Sandhed, Pligt og Dyd. Fra Lastens Beie du os kaldte Til Dydens Lon, til Fred og Fryd. Men tidt vi glemte dine Bud; Forbarm dig og tilgiv os, Gud!

3. Hvad vi din Fadergodhed skyldte, Det tidt af os ei agtet blev; Tidt syndig Lyst vor Siel opfyldte, Tidt Verdens Daarskab os henrev. O Gud! vi føle inderlig, Hvor tidt vi syndede mod dig.

4. End ikke een iblandt os findes, Som veed sig fri for Synd i Alt. Selv Dydens Ben med Blusel mindes, At han af Svaghed ofte faldt. Han stræber frem

med villig Aand, Men hildes dog af
Stovets Vaand.

5. O Herre! for dit Guddoms Nie
Ei skintes kan vor mindste Daad; Du
kiender vore Tanker noie, Du skuer vore
Hierters Raad. Hvor rædselsfuld var
her vor Bei Om vi din Raade kiendte ei!

6. Men kierlig lyder Jesu Tale Til
hver, som føler Syndens Rod; Han vil
den bange Siel husvare, Husvare os i Liv
og Død. Ja i hans Ord er Fryd og
Fred Og Haab om himmelsk Salighed.

7. Opvæk og styrk det Haab, den
Glæde I vore Hierter, gode Gud! Hielp
os i Jesu Spor at træde, Og følge tro
hans vise Bud! Da skal vi føle, vide,
see: Du er den Allforbarmende!

Mel. Af dybeste Rod raaber jeg til dig.

268. Bee mig! at jeg saa mangesund
I Daarstabs Id har levet; At jeg saa
mangen Raadens Stund Letsindig har
hendrevet. Gud viste mig sin Raadevei;
Han kaldte mig, jeg horte ei; Saa daar-
ligt var mit Hierte.

2. Bee mig, at jeg min Daabes
Pagt Saa tidt har turdet glemme! Og
at jeg gav saa sielden Ngt Paa Ordets
Varselsstemme. Bee mig, at jeg ei havde
Mod

Mod At gaae i Strid mod Riid og Blod,
Dg Dydens Kald at følge.

3. Gud vilde ved Belgierninger Mit
Hierte til sig drage; Men alle hans Bel-
signelser, Dem glemte jeg saa fage. O
Gud! du er miskundelig; Men kan min
Anger hielppe mig? Kan du mig end til-
give?

4. See! jeg, som den forlorne Son,
Mig selv har villet raade; Jeg agted' ei
min Arv saa skion Mod syndig Lyst og
Baade. O Gud! jeg syndet har mod
dig; O! tør jeg da fordriste mig, At
falde dig min Fader?

5. Ja, Fader! du forskyder ei Den,
som bodfærdig beder, Til Sandheds Lys
paa Dydens Bei Din Aand igien ham
leder. Min Gud! jeg vil forbedre mig;
Dg alt mit Haab staaer nu til dig, Dg
ham, som du udsendte.

6. O! lad min Synd, min Daar-
lighed, Mig fuld tilgivet være! Dg
led mig ved din Kierlighed, At vandre
dig til Ære! Din Trost, din Fred paa
ny mig giv, Dg hiffet lad et evigt Liv
Dit Raadeværk fuldende!

Mel. Gud Fader udi Himmerig.

269. Du seer, o Gud! min Synd
R 6 er

er stor; Jeg veed mig ei at raade; Let-
sindig Daarskab i mig boer; O! see til
mig i Raade!

2. Jeg har ei kommet dig ihu, Og
ei din Villje fremmet; I al min Brode
staaer jeg nu Beemodig og bestiemmet.

3. Gud! jeg vil vende om til dig, Og
ingen Tid forhale. Tak stee din Aand,
som vakte mig Af Syndens tunge Dvale.

4. Bær over med min Daarlighed;
Jeg føler den med Smerte; Men til
min Trost jeg ogsaa veed, Du har en Far-
ders Hierte.

5. Din Son ved Lærdom, Liv og Død,
Til dig os vilde lede. Gud! i hans Navn,
som han det bød, Vil jeg om Raade bede.

6. Ved ham jeg har det faste Haab,
At du mig ei forskyder, Men høre vil
mit Suk og Raab, Naar jeg hans Bud
adlyder.

7. Min Jesus ene Veien er, Han
Sandhed er og Livet; Hans høie Navn
blev Menneſker Til Fryd og Frelse givet.

Mel. Hvo veed, hvor nær mig er min Ende.

270. O! hvor mit Livs henfarne Da-
ge Redboie mig til Skamfuldhed. Ja,

alt for tidt jeg lod mig drage Ved Ufor-
stand fra Dydens Fied. Da glemte jeg
din

din Lov og dig. O Gud! min Gud
tilgiv du mig!

2. Jeg trøstes ved din Faderstemme;
Du vil ei nogen Synders Død. Du naa:
dig vil min Brøde glemme, Naar jeg vil
følge hvad du bød. Thi vil jeg Syn:
dens Daarskab flye, Og vandre Dy:
dens Vej paa ny.

3. Styrk du min Daad, og dan mit
Hierte Ved Sandheds Kraft til Hellig:
hed; Giv mig at troe, hvad Jesus lærte;
Giv mig at vandre i hans Fied; Da skal
jeg nyde varig Fred, Og haabe trygt paa
Salighed.

Mel. Jesu! dine dybe Bunder.

271. Ingen er saa stor en Synder, At
han jo kan Redning see; Jesus Christus
det forkynder: O det Haab for Synder:
re! Haab for hver, som redelig Angrer
Synd og bedrer sig. Gud sig over
ham forbarmer, Sig som Fader vist
forbarmer.

2. Tak, o Jesu, for din Lære! Frel:
sens Bud var i dit Ord. Helligt, saligt
skal det være For enhver, som Ordet troer.
Hvit velsignet være du! Himmelen er
aabnet nu; Aabnet, naar vi Synd be:
fiende, Og i Troe til Gud os vende.

Mel.

Mel. Vee mig, at jeg saa mangelunt.

272. Min Fader! Gud! af, tør jeg dig Endnu vel kalde Fader? Jeg ofte har forvildet mig, Og yndet det, du hader. Af! jeg har brudt min Pagtes Eed, Glemte Pligt og barnlig Lydighed, Og Veien, som du viste.

2. Dit Bud er Wiisdoms, Godheds Bud, Dog gif det mig af Minde; Da veeg jeg af fra dig, min Gud! Lod mig af Daarskab blinde. Og skiont mit eget Hiertes Røst Fordømte tidt saa mangen Lyst, Saa vandt dog Lysten Seier.

3. Jeg nægter ei min Daarlighed For dig, som Alting kiender: Du hver min Daad, min Tanke veed; Til dig min Bøn jeg vender. Af, Herre, Fader! hor du mig! Jeg om din Raade beder dig: Det lad mig vederfares!

4. Du vil jo ingen Synders Død, Men at han Bod skal giøre; Og Jesus Dødens Bælde brød For os til Liv at føre; Og nu forkynder mig dit Ord, At naar jeg lyder dig og troer, Da vil du dig forbarne.

5. Forbarmende! o hjælp du mig Det Onde at forsage; Og at jeg tro maa tiene dig i alle mine Dage. Lad Jesu Christi blide Fred Og Dydens høie Salighed Mig styrke i det Gode!

Mel. Herre! jeg har handlet ilde.

273. Gud! min Dommer! tør jeg træde Frem for dig i Bod og Bøn? Hvis du domte mig i Brede, Blev Fordærvelse min Løn. Jeg har glemt, hvad du mig byder, Har ei vogtet mig for Lyder.

2. Men du est langmodig, Herre! Du vil ingen Synders Død; Han skal Bod og Bedring lære, Og da reddes af sin Nød. O! til dig min Siel sig vender, Jeg min Skyld og Skam bekiender.

3. See, jeg staaer nu dybt nedbøiet, Fader! for dit Afsyn her; Veemods Taare væder Diet, Hiertet ængster sig end meer. O, min Gud! jeg var selvraadig; Glem min Brode! vær mig naadig.

4. Jeg vil stræbe at forandre Mine Tanker og min Daad. Jeg vil lyde dig og vandre Trolig efter Jesu Raad. Jeg vil dine Veie ynde, Aldrig meer med Forsæt synde.

5. Kraftens Gud! og Raadens Fader! Styrk du selv min Bod, min Troe, At jeg altid Synden hader; Jeg da faaer i Hiertet Roe. O hvor saligt at fortryde Al sin Synd, og dig at lyde.

Mel. Fader vor ubi Himmerig.

274. O Gud, hvor er din Godhed stor!

stor! Hvor faderligt dit Raadeord!" Saa sandt jeg lever, siger du: Til Synders Død staaer ei min Hu." Du vil, at hver omvender sig, Og evig lever da med dig.

2. Hvor frostefuld for Syndere, O Gud! er din Forjættelse. Du Hielp og Frelse lover mig, Naar kun min Bod er hiertelig. Min Gud! jeg mig omvende vil; Giv du mig Aand og Kraft dertil!

3. End er det Tid, jeg lever end; Hvo veed, om jeg seer Morgenens? Tidt hvo i Dag er karst og rodt, I Morgen ligger syg, ja død. Og gif jeg uden Bod herfra, Hvad Skiebne forestod mig da?

4. O milde Jesu! hielp du mig, At jeg maa holde fast ved dig; Og folge dig i virksom Troe, Da faaer mit Hierte Trost og Noe. Og Død og Grav jeg frygter ei; Jeg veed til Himlen gaaer min vei.

Mel. Mit Barn frygt den sande Gud.

275. Gode Gud! hvad er min Dyd? Lover den mig Himlens Fryd? Tidt Samvittighedens Kost Minder mig om lønlig Brost. Vilde du i Rette gaae; Du som hver en Tanke saae, Ak! hvor kunde jeg bestaae?

2. Men som Fader dømmes du? Veed at jeg er Støv endnu; Du mig hielper

naadelig, Naar jeg stræber frem til dig.
O! det skal mig trøste her, Medens jeg
paa Banen er: Hift er ingen Svaghed
meer.

Mel. O Gud! du fromme Gud.

276. Du seer hvor svag jeg er, o Gud!
du dig forbarne! Og lad dit Sandheds
Ord mit kolde Hierte varme; At jeg alt
meer og meer den Banart kan modstaae,
Som hindrer mig saa tidt i Dyden frem
at gaae.

2. Om Manden villig er, dog Riødet
ikke lyder; Da tidt jeg agter ei, hvad mig
din Wiisdom byder. Mig blev, Tak væ-
re dig! anvist den rette Vej; Jeg seer
og kiender den, men af, jeg gaaer den ei.

3. Dit himmelfsendte Ord jeg i dit
Tempel horer, Og Sandheds stærke Røst
mit svage Hierte rorer; Da er jeg rede:
bon, at giøre hvad du bod, Ja holde
fast ved dig, ved dig i Liv og Død.

4. Men af! den Tyrighed, som Hier:
tet da fornemmer, Den hastig sluffes ud,
mit Forsæt jeg forglemmer. Jeg gaaer
seendrægtig frem paa Dydens trange
Sti; Forbarm, forbarm dig, Gud! og
staae mig Svage bi.

5. For Jesu Christi Skyld send Hiel:
pen

pen fra det Hvie, Og lad min Evighed
 mig stedse staae for Die. At jeg fra Kraft
 til Kraft i Troe og Dyd fremgaaer, Indt
 til jeg Salighed hos dig af Naade faaer.

Mel. Naar min Tid og Stund er forhaand.

277. Ulseende! jeg skamfuld maa
 Min Skyld for dig bekiende: Jeg føler
 syndefuld Attraae I Hiertet tidt at brænd
 de; Jeg elsker Verdens usle Tant, Saa
 tidt, saa tidt endog jeg fandt, At den mit
 Haab har skuffet.

2. De fremme ei mit sande Vel,
 De Jordens Herligheder; Men tidt be
 rove de min Siel Hiin bedre Verdens
 Glæder. Hvi elsker jeg da Jordens
 Fryd, Og glemmer at kun Troe og Dyd
 Kan mig lykkelig gjøre?

3. O gode Fader! hielp du mig At
 modstaae Verdens Smiger. Giv, at
 jeg stedse følger dig, Og hvad dit Ord
 mig siger. At elske dig af ganske Siel,
 Og lyde dig, det er mit Vel, Min
 Pligt, min sande Hæder.

Mel. Søde Jesu! vi er her.

278. Jeg er svag, men Gud er god;
 Svaghed vil han mig tilgive. O! den
 Tanke kan mit Mod, Mit nedtrykte Mod
 oplive.

oplive. Hvo er den, som vil forsage?
 Gud er naadig mod den Svage.

2. Sandheds Lyset i hans Ord, O!
 det mørknes ingensinde. Salig den, som
 Ordet troer, Kraft til Dyden skal han
 finde. Hvo er den, som vil forsage?
 Gud er mægtig i den Svage.

3. Naadens Fader! Kraftens Gud!
 Synden skal min Affkye være; Jeg vil
 høre Jesu Bud; Jeg vil følge Jesu Lære.
 Herre! led og styrk mig Svage! Aldrig
 skal jeg da forsage.

Met. Jeg beder dig, min Herre og Gud.
 279. O! gik det os til Liv og Siel,
 Som Gud vor Fader vilde, Da blev vor
 Bei en Bei til Hæd, Da gik det ingen
 ilde. Ja, Fader! til Lyksalighed Os,
 dine Børn, du skabte, Og Jesus kom til
 Jorden ned, At frelse de Fortabte.

2. Men ak! hvor tidt miskiendte
 vi Din vise Faderstemme. I Lysters
 vilde Sværmerie Vi dig og Jesum glem:
 me. Tilgiv os, Herre! naadelig; Vor
 Daarskab vi bekiende, Og angergivne
 vi til dig I Bon og Troe os vende.

3. Prent os i Hjertet dybt dit Ord:
 Dit Ord er Viisdoms Lære. Lad det
 vort Lys paa denne Jord, Lad det vor
 Til:

Tilflugt være! Veiled os frem til kristen
Dyd, Alt vi fra dig ei vige. Bered os
til hiin høie Fryd I dit og Jesu Rige!

Mel. Bredden din afvend.

280. Til dig, min Gud! vil jeg af
Hiertet bede. Fra Dyd og Pligt lod
jeg mig tidt forlede; Vil ikke du dig over
mig forbarme, Forgaaer jeg Arme.

2. Omspendt af Vengstelse mit Hjer-
te gruer: Retfærdighed med Dom og
Straf mig truer. O vee mig! om jeg
skal tilfulde bøde For al min Brøde!

3. Det Onde jeg letsindig har bedret
vet, Det er mig til saa tung en Byrde
blevet. Ak! jeg nedtrykkes, synker hen
i Støvet, Alt Mod berøvet.

4. Forgieves hos mig selv jeg Trost
vil hente, Forgieves jeg af Verden Hielp
vil vente. Har jeg ei anden Trost og
Hielp tilbage, Maae jeg forsage.

5. Til dig, min Gud! til dig vil jeg
mig vende; For dig jeg vil min store
Skyld bekiende. Min egen Synd jeg ang-
rer nu saa saare, Med Suk og Taare.

6. Forskyd mig ikke, o, min Gud
og Herre! Bed Jesum lad min Synd
tilgivet være. Og led mig ved din Hand,
paa bedre Veie, Paa dine Veie.

Mel.

Mel. Af dybeste Rød lader os til Gud.

281. Af, Gud og Herre! var jeg fri
 For Synd, som mig vanærer! Af! gif
 jeg frem paa Dydens Sti, Alt som dit
 Ord mig lærer! Da kunde jeg med Glæ-
 de see Til dig, min Gud i Himlene; Men
 nu jeg staaer nedbøiet.

2. Jeg skamfuld slaaer mit Hode ned,
 Og Angest mig betager; Thi, Herre!
 din Alvidenhed, Mit Jnderste ransager.
 Du seer saa grant den Syndelyst, Som
 ulmer i mit svage Bryst, Og mig saa tidt
 bedaarer.

3. Hvad er det Forsæt i mit Sind,
 Som ofte mig opliver? Det viger bort,
 som Aon for Bind, Og Lysten mig hen-
 river. Ræf, milde Fader! mig din Haand,
 Hielp mig at bryde Syndens Baand, Og
 Dyden tro at dyrke.

4. O! da tør jeg tilregne mig Den
 Trost, dit Ord tilbyder. Naar jeg oprig-
 tig tiener dig, Bed dig min Siel sig fry-
 der. Jeg skrækkes ei for Død og Dom;
 Min Jesus ned til Jorden kom, At frelse
 de Fortabte.

5. Din Aand, o Fader! gjør mig fri
 Fra Synd, som mig vanærer. Den føre
 mig paa Dydens Sti, Alt som dit Ord
 mig lærer. Med Trost og Haab jeg da
 kan

kan see Til dig, min Gud, i Himlene,
Forviſſet om din Raade.

Egen Melodie.

282. Med Veemods Graad jeg falder
ned For dig, algode Fader! Jeg veed,
du elſker Hellighed; Jeg veed, du Syns
den hader. Ak! Syndelyſt forvilder
mig; Ved den jeg drages tidt fra dig,
Dg fra de høie Dyder, Du til mit Held
mig byder.

2. Saa mangen hellig Pligt mod dig,
O Gud! jeg efterlader; Jeg stræber alt
for ſvagelig At tæſkes dig, min Fader!
Jeg ofte miſſornøiet er, Med dine viſe
Tugteller; Jeg nyder Tidens Glæder,
Dg glemmer Evigheder.

3. Nu ſeer jeg min Elendighed; Dg
for min Fare gruer. Alſeende! du alting
veed: Du hver min Tanke ſkuer. Erkent
mig din Raades Kraft igien, At jeg kan
ſtaae mod Friſtelfen, Dg mandig og itide
Min Syndelyſt beſtride.

4. Lær mig at bruge viſelig Hver Dag
du end mig giver; Hielp, at min Troe,
mit Haab til dig Uroffet ſtedſe bliver. Da
nyder jeg din høie Fred, Dg modnes til
min Evighed, Hvor jeg i ſalig Glæde Dig,
Fader! ſkal tilbede.

Mel. Herre! jeg har handlet ilde.

283. Gud! den Sandhed, du mig lærte, Lys for min Siel, Dog vil mit det svage Hierte Vige af fra Dyd og Held. Ak! det Godes Værd jeg kender, Dog til Synd jeg tidt mig vender.

2. Gud! jeg veed, du Regnskab kræver for min Gang paa Banen her; Dog saa tidt min Tanke svæver Mellem Dyd og Syndsbe gier. For mit Die Dyd forsvinder, Naar mig Syndens Daarskab blinder.

3. Gud, min Gud! til dig jeg raaber, Dig, du Allforbarmende; Og fra dig, fra dig jeg haaber Raade og Tilgivelse. Lad min Anger dig behage! Led mig til din Bei tilbage.

4. Lær mig trofast dig at dyrke. Vogt min Siel for syndig Id. Giv, at jeg med Mod og Styrke Strider Troens gode Strid. Trost jeg da hos Jesum finder, Og al Fare overvinder.

Mel. Gader vor udi Himmerig.

284. Gud! naar jeg seer mig, som jeg er, Da føler jeg kun Vængstelser; Om du med mig til Doms vil gaae, Ei kan jeg da for dig bestaae. Jeg bøier mig i Støvet ned, Og beder om Barmhiertighed.

2. Du

2. Du Helligste! hvad er for dig Den Dyd, som findes kan hos mig? Mit Forsæt og mit Diemed, Alt er kun Ufuldkommenhed. Saa tidt med Feil det blandet er, Alt Gierningen har liden Værd.

3. O Jesu Christ! forbarm du dig, Og lad din Aand veilede mig. Giv jeg maa dæmpe meer og meer Den Syndelyst, jeg hos mig seer. Led du mig frem i dine Fied Til Buisdom og til Hellighed.

4. O! din Forløsnings høie Værd Mig da til Trost og Frelse er; Og Døden, naar den nærmer sig, Da skal den ei forfærde mig. Hos Gud er mig ved dig bered En salig herlig Ewigbed.

3. Kierlighed og Tillid til Gud.

Met. Jeg beder dig, min Herre og Gud.

285. Gud! hvo bør elskes høit, som du? O! du er idel Raade; Du, fra vor første Stund til nu, Har styret Alt til Baade. Naturen er saa rig og skion; Til Held du Alting skabte! Og din den elskelige Søn, Han frelste det Fortabte.

2. Lad Kierlighed i hvert et Bryst Til dig, o Gud! antændes, O giv, at den ved Gavnelyst I al vor Idræt kiendes.

Beiled, o Fader! hver en Siel Til Ret
og Dyd og Orden; Da skal dit Himme-
riges Held Udbrede sig paa Jorden.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade.

286. At elske dig, min Gud og Her-
re! O, det er Pligt og Gavn for mig.
Hvad er, al Verdens Glands og Ære
Mod det, at jeg tør elske dig? O Gud!
du Kierlighedens Gud! Ethvert dit Bud
er Faderbud.

2. Dog tidt mig Lysterne besnære, Og
Daarskab blinder min Forstand, At verds-
lig Lyst og verdslig Ære Mig fast til Stø-
vet binde kan. O! hvor jeg da, du Hel-
lige! Dybt foler min Fornedrelse.

3. Dog, Fader! jeg vil ei forsage;
Jeg vil saa gierne elske dig. Til ham
vil jeg min Tilflugt tage, Til ham, som
bedst det lærte mig. Min Jesus mig
forvissnet har, At jeg for dig er dyrebar.

4. Ja, Jesu! med et villigt Hierte
Du kom, da Gud, din Fader bød; For
mig du taalte Haan og Smerte, For
mig du taalte Korsets Død. Og mig
du leder ved dit Bud Til barmhertig Kier-
lighed mod Gud.

5. Jeg foler nu: Gud tør jeg elske,
Som mig sin Son til Frelse gav. Min
gode

gode Fader vil jeg elske, Af ganske Siel
indtil min Grav. Og hist jeg blandt de
Frelstes Tal Ham evig, evig elske skal.

Mel. Af Høiheden oprunden er.

287. O Gud! hvor lykkelig er den,
Som føler, at du er hans Ven, I dig han
alting eier. All Verdens Magt og Her-
lighed Imod hans stille Sielesfred Dog in-
tet, intet veier. Lykke, Banheld, Alt
du sender, Og han kiender Dig, som
Fader; Tryk paa dig han sig forlader.

2. O Held mig! Held mig, at du er
Min Hielp i Livets Fristelser, Jeg sikker
Banen vandrer. Thi du er mægtig,
viis og god; Og aldrig du dit Barn
forlod; Dit Sind du ei forandrer. Dø-
den, Graven mig ei skrækker, Thi du
vækker Mig til Live; Evig du mig huld
vil blive.

3. Giv, at ved Troe og Dyd jeg maa
Dit Velbehag, o Fader! naae I Fryds
og Sorrigs Dage. Da, naar herfra jeg
vandre skal, Du mig blandt de Udvalgte
Tal I Himlen vil optage. O Gud! min
Gud! hvilken Hæder! Hvilke Glæder!
Naar mig hisset Naadens Fylde er for-
viiset.

Mel. Nu vel an! vær frisk til Møde.

288. Bort med Verdens tomme Glæ-

der! Jeg har Verden ikke kier. Varig
Lyst og Røe og Hæder fandtes ingenlunde
der, Himlen staaer min Attraa til, Did
min Aand sig hæve vil. Mod det Gode,
Himlen eier, Jordisk Lykke intet veier.

2. Alt, o Gud! jeg vil forsage, Alt,
hvad er forgængeligt: Intet skal mit Hjer-
te drage Bort fra dig, fra Dyd og Pligt.
Møde mig paa Banen her Glæder eller
Lidelser; O! jeg veed, din Wiisdom
leder Frem til Himlens Saligheder.

3. Salig den, som til det Høie Stun-
der frem, i hvor han gaaer! Salig den,
som hester Die Paa det Liv, som fore-
staaer. Der er evig Herlighed Ved Guds
Søn for os bered; Der hos ham vor
Fryd, vor Ære Uforkrænkelig skal være.

Mel. O kiere Siel! frygt aldrig meer.

289. Vor Gud alene Herren er,
Han styrer alle Himles Hær, Han Stør-
vet ei forglemmer. Hvad er den Dø-
deliges Raad? Hvad er hans Id? hvad
er hans Daad? Guds Wiisdom Alt be-
stemmer, Og til det Bedste fremmer.

2. Allvise Fader! lad os ret Med Yd-
myghed erkiende det, Og dig hengivne
være. Du kiender alles Vel, o Gud!
Og Godhed er ethvert dit Bud. Lad
L 2 meer

meer og meer os lære Dit Forsyns
Raad at være.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade.

290. Almægtige og gode Fader! Paa
dig fortroster sig min Siel; Og i din
Haand jeg overlader Mit ganske Liv og
al mit Vel. Du vise Gud alene seer,
Hvad til mit Bedste tienligt er.

2. Kun lidet overseer mit Die! Saa
let mit Mod, min Kraft forgaaer.
Men du, du troner i det Høie; Bed dig
jeg Mod og Styrke faaer. Du skuer
Alt, og styrer det Til deres Vel, som
handle ret.

3. I Rodens Time tidt mit Hierte
Af Frygt og Kummer ængstet var; Du,
gode Gud! mit Suk, min Smerte Til
Laf og Fryd forandret har. Og, lige
god og viis endnu, Du altid kommer
mig ihu.

4. Saa vil jeg stedse overgive Min
hele Belsærd, Gud! til dig; Og Jesus
skal mit Haab oplive; Hans Ord, hans
Liv veilede mig. Han lærte mig, i det
han led, At lide med Laalmodighed.

5. Naar engang Dødens Time kom-
mer, Jeg mat og bleg skal segne hen;
Men ei jeg frygter; han min Dommer,
Han er min Frelser og min Ven. Sou

han, befaler jeg min Aand, O gode Fader! i din Haand.

Mel. Kommer til mig, sagde Guds Son,
291. Gud, Herre! du er nær hos mig; Du styrer Alting viselig, Og styrer til det Bedste. Vel mig! jeg da kan rolig gaae Den Vej, du bød mig vandre paa, Og Haabet til dig fæste.

2. Er denne Vej end mørk og trang, Og er min Strid end haard og lang, Til dig min Lid jeg sætter. Jeg veed, at du er evig god; Den Tanke mit forsagte Mod Saa kraftelig opretter.

3. I Brede du ei straffer mig; Kun at jeg føres maa til dig, Du Provølsen tillader. Og til mit Held den falder ud; Den kom fra dig, o Raadens Gud! Fra Jesu Christi Fader.

4. Naar du vil styre mine Fied, Jeg da med sand Frimodighed Tor alle Farer møde. Og kom de end i Tusindtal, De mig dog ei forfærde skal: Ved dig tor jeg dem møde.

5. Nei, dig betroer jeg al min Sag; Uvise Gud! din Frelses Dag Jeg rolig oppebier. Den Dag frembryder dog engang, Da du fra Sorg og Nød og Trang Os dine Børn befrier.

5. Ja! om ei før, den kommer da,
 Naar salig Død mig kalder fra Al Jor-
 dens Striid og Noie. Da løses alle
 Sorgers Baand; Til dig opsvinger sig
 min Aand, O Fader! i det Høie.

Mel. Jesu! dine dybe Bunder.

292. Herre! stor i Magt og Raade,
 Al min Tillid staaer til dig. Du er viis,
 thi skal du raade, Styre og regiere mig.
 Vil du prøve mig, min Gud! Jeg vil hol-
 de Proven ud. Jeg i Sorg til dig vil
 raabe, Stadig troe paa dig og haabe.

2. Dine skjulte Raad, min Fader! Dem
 vi ei udgranske kan; Her, som i et Svælg,
 sig taber Al vor Viisdom, vor Forstand.
 Gud, jeg bøier mig for dig; Som du
 vil, saa skee det mig! Glad og rolig vil
 jeg være; Giv dig for Alting Ære.

Mel. I Kristne, hvoc I ere.

293. O Gud! dit Forsyns Die Ned-
 skuer fra det Høie Til dine Menneſker;
 Og ingen du forlader; Thi du er Alles
 Fader; Hver dig er lige tier.

2. Naar Sorg mit Hierte krænker,
 I Troe til dig jeg tænker, At den er mig
 til Held. Du styrker selv mit Hierte,
 Du lindrer selv min Smerte, Og ender
 Alt saa vel.

3. Din Medgang til mig smiler, Til dig med Tak jeg iler; Du skienker Lyst og Fryd. Dig beder jeg bevare Min Siel fra hver en Fare, Som frister Troe og Dyd.

4. Lad meer og meer mig lære De blide Naar at bære, Og bære deres Gavn! Jeg da ved Banens Ende Skal frydefuld erkiende, At Alt var mig til Gavn.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade.

294. O Gud! med stille Sind jeg giver Mig ganske i din Faderhaand! Dit Raad mig viist og helligt bliver, Naar mig veileder Sandheds Land. Thi gaaer jeg tillidsfuld din Vej, Og troer paa dig og frygter ei.

2. Jeg veed, du altid er den samme I Godhed, Trofasthed og Magt; Og aldrig den skal staae til Skamme, Som lider paa hvad du har sagt. Alvise, evig gode Gud! Til Held du Alting forer ud.

Mel. Hvad min Gud vil det altid skee.

295. Gud! hvad du vil, det altid skee; Din Villje er den bedste. Du hjælper alle Lidende, Som Haabet til dig fæste. Du giver Hver Hvad tienligt er; O vise gode Fader! Hvo paa dit Ord Kun stadig troer, Ham aldrig du forlader.

2. Mit Hierte stundom fristes her Til
 Banghed, Tvivl og Klage. Du, som
 veed, hvor svag jeg er, Lad mig dog ei
 forsage! Gyd i mit Bryst Den søde Trost,
 Alt du mit Bedste kiender; Alt hvor jeg
 gaaer, Og hvor jeg staer, Jeg er i
 dine Hænder.

3. For Døden selv jeg gruer ei; Du er
 mit Lys, min Styrke. Din egen Søn
 har banet Vej igiennem Gravens Mør-
 ke. Endog saa der Er du mig nær, Og
 mig ved Haanden leder; Og forer mig
 Saa tryggelig Til Evighedens Glæder.

Mel. Nu vel an! vær friff til Mode,
 296. Gyd, o Naadens milde Fader!
 Troe og Tillid i min Siel, Alt jeg rolig
 overlader Til din Omhu alt mit Vel,
 Som et Barn fortroligen Jler til sin
 Fader hen; Saa lad mig, ihvad kan
 hænde, Al min Hu til dig henvende.

2. Lær mig, at jeg ret betænkter Alt
 det Gode, du mig gav, Og hvad du end
 nu mig skienker, Til jeg lægges i min
 Grav! Giv mig og standhaftigt Mod Til
 at skionne du est god: God endog, naar
 Sorg og Moie Presser Laarer af mit Die.

3. Lydig skal jeg da modtage, Hvad du
 vil tilstikke mig; Prise dig i blide Dage.
 Og

Dg i Modgang prise dig. Ja i Glæde
og i Rod, I mit Liv og i min Død,
Skal min Lid til dig, o Herre! Trostlig
og urokket være.

Egen Melodie.

297. Paa Gud alene Jeg sætter
Haab og Lid! Gud vil jeg tiene Min
hele Levetid. Han ei aflader Alt sørge
for min Siel; Alt hvad mig skader,
Bortvender han saa vel, Den gode Far-
der, Den Gud Immanuel.

2. Har jeg end Brøde, Er end min
Troe kun svag, Guds Søn, som døde,
Opreise vil min Sag. Han vil udrive
Min Siel af Syndens Baand; Han
vil oplive Min sønderknuste Aand; Thi
vil jeg give Mig ganske i hans Haand.

3. Hielp mig at dyrke Dig, kiere
Herre Gud! Giv Lyst og Styrke, Alt
lyde dine Bud! Mig ei forsøre Den
onde Verdens Sviig; Mig kraftig røre
Det Ord, som kom fra dig. Medboi
dit Dre, Naar jeg anraaber dig.

4. Du kan mig trøste I alskens
Sorg og Rod. Din Søn forløste Mig
ved sit Liv, sin Død. O! hvad opveier
Mod denne Salighed? Jeg Alting eier,
Naar jeg har Himlen Fred. Din Søn
vandt Seier, Dg jeg vandt Seier med.

5. O Jesu fromme! O du, paa
 hvem jeg troer! Did lad mig komme,
 Hvor du i Verre boer! Jeg ikke gruer;
 Min Grav er ei mit Hiem. Ei Doden
 truer, Til Liv den leder frem. Og hist
 jeg skuer Dit ny Jerusalem.

6. Fryd uden Lige! Der kommer
 jeg til dig, Og seer dit Rige, Hvortil
 du kaldte mig. Der skal jeg være hos
 dig i Eighed; Der Himlens Verre Og
 Fryd er mig bered. O Jesu kiere! O
 hvilken Salighed!

Mel. Jeg har min Sag til Gud henvendt,
 298. Jeg veed mig intet bedre Raad,
 Naar altskens Trængsel er min Lod, End
 fast at holde ved vor Gud; Stor er vor
 Gud, Og faderligt er hvert hans Bud.

2. Men tidt jeg her, i Vaande stød,
 Forglemmer Herrens Misfahed. At
 tænke Gud, gjør mig ei fro; Svag er
 min Troe, Den skaffer mig ei Sieleroe.

3. Til Held, til Fryd dog visfelig
 Min gode Fader skabte mig. Han
 fremmer kjerligt her mit Vel, Og hist
 min Siel hos ham skal finde evigt Held.

4. Tidt her dog skygger Gravens Raat
 For Maalet som mig hist blev sat.
 Den Gravens Raat mig er saa fæl; Mit
 svage Siel Ei fatter hiint det store Held.

5. I Mismod let jeg synker ned;
Men jeg det gode Raad mig veed: At
holde fast ved dig, min Gud! Du er
min Gud, Af Trængsel leder du mig ud.

6. Din Sandheds Aand, o Gud!
mig giv, Og Mørket fra min Siel for-
driv. Mig da det Maal, som jeg at-
traaer, Af Syn ei gaaer, Og meer og
mere Kraft jeg faaer.

7. At du os Jesum Christum gav,
Den Sandhed er min Støttestav. Han
gik til Himlens Herlighed, Og der et
Sted Han ogsaa har for mig bered.

8. Ja, Herre! du gjør Alting vel;
Med mig du gjør det saare vel. Saa
trofsig jeg da vandrer frem Alt til mit
Hiem; Hos dig, min Fader! er mit Hiem.

Met. Alene til dig, Herre Jesu Christ.

299. O Gud! jeg stundom troer
saa svagt, Kan tidt en Bøn ei stamme;
Jeg frygter for din Dommermagt, Som
vi si skal Synden ramme. Mig Livet er
et oprørt Hav; Med Skræk jeg seer den
stumle Grav; Jeg gruer for hiin Ewig-
hed. Forleen mig Fred! Kun du kan
give Sielen Fred.

2. Ja, styrk du selv min svage Siel,
Naar Trængsel mig omgiver; Viis mig,

du til mit sande Vel Derved min Troe opliver. Den Dyd, som prøvet er i Nød, Bereder til en salig Død. Og du vil os, som Fader blid, Bist kalde did, Hvor evig lønnes skal vor Flid.

Mel. O kiere Siel! frygt aldrig meer.
300. Hvad Ondt der end skal møde mig, O Gud! jeg haaber dog paa dig; Du er min hulde Fader! Naar selv jeg mig ei raade kan, Naar Benner ikke holde Stand, Naar mig min Uven haader, Gud! du mig ei forlader.

2. Om end min bedste Jdræt her Miskiendes tidt af Mennesker, Jeg vil dog ei forsage. Allvidende! du seer min Daad, Du seer mit Hiertes skjulte Raad: Kan jeg kun dig behage, Hvi skulde jeg da klage?

3. Om Sorg og Modgang idelig Paa Banen her forfølge mig, Tilfreds jeg dog vil være. Du, Herre! kiender bedst mit Vel; Ved Modgang prøver du min Siel. I Trængsler skal jeg lære Taalmodig, from at være.

4. Ja! om end Luft og Hav og Jord Sig til mit Uheld sammensvoer: Jeg frygter ei den Fare. Om hele Verden end forgaaer; Din Godhed, Herre! dog bestaaer:

staaer: Og den, du vil bevare, Ham
 skrækker ingen Fare.

5. Vel da! jeg trolig vandrer fremt
 Til Himlen, til mit rette Hiem, Igiens-
 nems Jordens Møie. Min Gud! du
 er mit Haab, min Trost; Thi viger
 Mismod fra mit Bryst. Jeg fæster
 Sind og Dje Til Hielpen i det Høie.

Egen Melodie.

301. Hvo ickun lader Herren raade,
 Han bygger fast paa Klippegrund; Han
 seer Guds hielperige Raade I Corrigs
 og i Rædsels Stund. Men hvo sin Lid
 til Verden flaaer, Paa troløs Sand
 hans Bygning staaer.

2. Med Wiisdom du, o Gud! af-
 maaler Den Tid, naar Hielpen nyttigst
 er; Og naar vort Hierte det kun taaler,
 Da er din Haand til Redning nær.
 Ja tidt, før vi det ventede, Kom ned
 fra dig Forbarmelse.

3. Saa ville vi da med vor Byrde
 Gaae stille frem den tunge Bei; Vi lide
 paa den gode Hyrde; Ei sover han, han
 slumrer ei; Og al vor Larv og Trang
 han veed; Thi er al Sorg kun Daarlighed.

4. Hvad hialp mig al min Jammer;
 Klage? Den er mig ei til Lettelse; Saa
 tidt

tidt jeg føler, at min Plage Bed Mis-
mod bliver tungere. Ei lindrer Bæ-
mod's hede Graad; Den skaffer mig ei
Trost, ei Raad.

5. Min Gud! saa vil jeg troe og bede,
Dg ærlig rogte Pligt og Rald; Dg lide
paa, at du er rede, At hielpe, naar
jeg hielpes skal. Da er mit Sind,
mit Hierte trygt. Paa Klippegrund
mit Haab er bygt.

Mel. O Gud! du fromme Gud.

302. Du ene værdig er, du alle Her-
rens Herre, At hver en Jordens Slægt
forkynder hoit din Ære! Din Godhed
overgaaer al Tanke, al Forstand; Thi
du, du sender Hielp, naar ingen hielpe
kan.

2. O! lad din Aand hos mig Frimod-
dighed opvække, Naar Lidelfernes Magt
min Troe til dig vil svække. Ved Kors-
set prøves jeg; giv jeg i Provessen Eigel-
mer, at i dig jeg har en trofast Ven.

3. Paa hver din Styrelse giv, at jeg
noie agter; At jeg din Buisdoms Bei til-
bedende betragter. Skiont mindste Glimt
af Haab vi tidt ei kunne see, Maa det,
som gavner os til rette Tid dog stee.

4. O! jeg vil prise dig, min Fader i
det Høie. Du Alting til mit Gavn saa

viselig vil føie; I glennem Trængsel du fremleder mig til Dyd, Og naar din Time er, af Sorg du skaber Fryd.

Mel. Vil Gud vor Herre ei med os staae.
303. Min Gud! til dig i Trang og Nød Frimodelig jeg raaber; I Medgang, Modgang, Liv og Død, Paa dig jeg ene haaber. Jeg veed, du ei forstyder mig; Med Tillid jeg paakalder dig, Og du i Raade horer.

2. Ja du er den, som kan og vil Den bedste Hielp mig sende; Thi sætter jeg min Lid dertil, At al min Sorg faaer Ende. Og om din Hielp ei strax er nær, Vil du dog mine Lidelser Engang til Fryd omskifte.

3. Du est almægtig, viis og god, Evindeelig den samme; Mon du vel nogenfinde lod Vor Tillid staae til Skamme? Thi vil jeg tryk i Trang og Nød, I Medgangs Lid, i Liv og Død, Paa dig alene haabe.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød.
304. Naar Nød og Modgang rammer mig, Paa Gud jeg mig forlader. Ja! stadigt staaer mit Haab til dig, Du evig gode Fader! Ei Verdens Hielp jeg lider paa, Men du, du styrer Alting saa, At til mit Gavn det vendes.

2. Du hidtil mig bevaret har Blandt
 mange skjulte Snarer; Min Hielper
 du alene var I Siels og Legems Farer.
 Jeg ofte glemte dig, men du Mig stedse
 naadig kom ihu; Saa trofast er du,
 Herre!

3. Og snart henrinder Provens Tid,
 Da hver en Sorg har Ende; Jeg glem
 nem Døden kommer did, Hvor jeg din
 Bei skal kiende: Da seer jeg mere klart
 end her, At Jordens korte Lidelser Du
 mig af Godhed sendte.

Mel. Hvo ikkun iader Herren raade.

305. Naar under Modgangs Bægt
 jeg sukker, I Bøn jeg iler Gud til dig.
 Tidt Benner's Hierte sig tillukker, Naar
 Skræk og Sorg omspender mig. Jeg
 da med al min Angst og Nød, O Fader!
 iler til dit Skiod.

2. Jeg veed, at du mig ei bortviser;
 Du paa min Trang vil raade Bod. Din
 hele Skabning høit dig priser, At du er
 mægtig, vils og god. O! skulde ene da
 for mig Din runde Haand tillukke sig?

3. Nei! aldrig, aldrig vil jeg glemme,
 At du en Fader er for mig; At du mit
 sande Vel vil fremme, At hvad jeg har,
 det kom fra dig. I blide og i tunge Raar
 Jeg da med Tak for dig fremgaaer.

Mel. Hiertelig mig nu længes.

306. O Gud! du og ved Smerte
Til Dyden kalder mig; Styrk selv mit
svage Hierte, At jeg maa følge dig. Af,
det er tungt at lide; Men lad det være
saa: Taalmodig vil jeg lide, Til jeg mit
Maal kan naae!

2. Min Fader vil du blive, Derpaa
jeg stadig troer; Det Haab vil jeg oplive
Bed dit det Raadens Ord. Der faaer
jeg Trost og Lise, Der faaer jeg Fred og
Roe, Der lærer jeg at prise, Der lærer
jeg at troe.

3. Din Haand det er, som bøier Mig
dybt i Støvet ned; Dit Navn jeg dog
ophøier; Thi du er Kierlighed. Og
snart skal jeg fuldendes; Det er mit store
Haab: Da skal min Klage vendes Til
Lyst og Fryderaab.

4. Da skal jeg løs for Jammer, Om
sider fryde mig. Min Siel du blid an-
nammer Til Salighed hos dig. Da skal
jeg dig velsigne, For Tidens Lidelser: Ei
ere de at ligne Mod Herligheden der.

Egen Melodie.

307. Ei Livets Kummer, Jordens
Noie, Ei Sorger skal nedtrykke mig;
Jeg vender Tanken til det Hvie, Og raas-
ber,

ber, o min Gud! til dig. Ja! kun hos dig
mit Hierte finder Den sikre Trost i al min
Nød; Og kun ved dig jeg overvinder
Sorg, Sygdom, Lidelser og Død.

2. Jeg veed din Godhed forbereder
Ved Kummer selv til Held og Fryd,
Jeg veed, din Wiisdom ofte leder Tjens-
nem Trængsler frem til Dyd. Thi ny-
der jeg med Tak mit Gode, Og bær mit
Kors med taalig Aand, Tilbeder dig, og
er tilmode, Som Barnet ved sin Faders
Haand.

3. Det Haab til dig, det lindrer Nø-
den, For hver, som trolig søger dig; Det
styrker, trøster selv i Døden Enhver, som
holder fast ved dig. Min Gud! jeg al-
drig skal forglemme Din Wiisdom og din
Miskunhed; Med Haab og Troe skal jeg
istemme Din Lov i Tid og Ewighed.

Mef. Enhver som troer og bliver døbt.
308. Min Gud! hvor ofte glemmer
jeg, At Modgang mig skal prøve; At og
paa tornefulde Veie Du mig i Dyd vil øve.
O! hjælp mig, styrk mig, at jeg maa
Bel og Bee kun tænke paa, At det er
dig, som styrer.

2. Jeg veed jo dog, at du, vor Gud,
Er Alles milde Fader; At hvad du vil er
Godheds Bud, At ingen du forlader. Til

dig, min Skaber og min Ven! Jeg da vil stedse søge hen. Du vil mit sande Bedste.

3. Jeg veed, din høie Wiisdom er Den Lov, som alt bestemmer; Du leder dine Mennesker, Og deres Gavn du fremmer. O! det er da mit sande Held, At overgive alt mit Vel I dine Faderhænder.

4. Jeg veed, du seer, Alvidende! Alt hvad som er og bliver; Os styrer ingen Hændelse; Du tager og du giver. Af dig da og beskicket er Hver Skiebne, som jeg frister her; Det Trost i Hjertet gyder.

5. Jeg veed, at mægtig er din Haand I Himlen og paa Jorden. Du holder Alt ved faste Baand I uforstyrret Ord den. Bort derfor al uværdig Frygt! O! ved din Haand jeg vandrer trygt Endog blandt Dødens Rædsler.

6. Jeg veed, dit Ord skal evig staae; Det ei fra Sandhed viger. Lad Jord, lad Himle selv forgaae; Dit Lovte aldrig sviger. Og du har lovet, gode Gud! At redde mig af Nøden ud, Naar jeg vil dig paakalde.

7. Giv, at jeg kun i Bee og Vel Din Bei med Lyst betræder; Ved dig min tilslidsfulde Siel, O Fader! da sig glæder. Ja, du er god, og viis og stor, Og Sandhed

hed er dit Naades Ord: Hvad kan mit Haab bestaae?

Mel. Mit Haab og Trost og al Tillid.
 309. O! gode Gud og Fader hør,
 Og hielp mig ved din Naade! Lær mig,
 at hvad jeg ønske tør, Jeg ønsker det
 med Naade. Styrk mig til Glid I al
 min Tid, Alt jeg mig kan ernære. Og
 lad for mig Mit Brød ved dig, O Gud!
 velsignet være!

2. Du hører Ravnungers Rost, Og
 kierlig dem bespiser; Thi har og jeg den
 glade Trost, Du Misfynhed mig viser.
 Som Fader huld, Du naadefuld Mig
 giennem Livet fører, Og skienker mig
 Saa rundelig Hvad til min Nødtørst
 hører.

3. Det aldrig nogen Mand bedrog, Alt
 lade Herren raade; Om Herren gav, om
 Herren tog, Det blev dog alt til Naade.
 Vil jeg mit Vel Ved Ret og Skiel, Da
 hielpes jeg og Mine. Min Lid staaer
 til, Gud aldrig vil Af Die slippe Sine.

Mel. Hvo ickun lader Herren raade.
 310. Min Gud! i Troe jeg til dig
 raaber, Jeg klager al min Nød for
 dig; Og hielp og Trost fra dig jeg haar
 ber, Du, Herre! skal ei glemme mig.

Du hører mig i Misfornhed, Og sender
Lindring til mig ned.

2. Du hører mig, naar tavst jeg
sukker; Du seer min stille Bemodss
Graad; Seer, naar sig Brodres Hierte
lukker, Og nægter mig Hielp, Trost og
Raad. Du seer, naar Haabet svinder
hen, Og jeg er nær Fortvivlelsen.

3. Dog ofte jeg, o Gud! miskiendte
Din Godheds vise Styrelser; I Frygt
og Tvivl min Lid jeg vendte Saa tidt
fra dig til Mennesker. Ja! svag er
jeg, men, gode Gud! Hielp mig at
holde stadig ud.

4. Befæst min Tillid, styrk mit
Hierte Ved alt, hvad her skal møde mig.
Giv, at jeg seer i Fryd og Smerte, Alt
mig tildeles Alt fra dig. Og giv, at
Tro og Virkelyst Og Haab maae herske
i mit Bryst!

5. Da skal jeg frydefuld erkiende
Din Godhed, naar det gaaer mig vel.
Jeg skal i Modgang mig henvende Til dig
med fro hengiven Siel. Skal stedse hæns-
ge fast ved dig, Som styrer Alting viselig.

Mel. Jesus han er Syndres Ven.

311. Sørger du endnu, min Siel!
Sørger for den Dag i Morgen? Vil
min Skaber ei mit Vel? Han? kan han

ei lindre Sorgen? Er ei Alting underlagt Herrens Wiisdom, Herrens Magt?

2. O! vort Haab har sikker Grund; Naar Guds Ord er godt at bygge. Trængsel varer kun en Stund, Og forsvinder, som en Skygge. Trost og Glæde tidt frembrød Midt i' angestfulde Nød.

3. Herrens Bei er altid god! Der til jeg min Lid vil fæste. Er den tung for Riid og Blod, O! det er dog til mit Bedste. Giennem Trængsler gaaer jeg frem, Til Guds Himmel, til mit Hiem.

4. Didhen, didhen lad mig see, Naar min Sorg vil Diet blinde; Der er ingen Lidelse; Fryd hos Jesum skal jeg finde. Fresser! ja du har bered Mig en herlig Ewigbed.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød.

312. Hvad du paalægger mig, o Gud! Vil jeg taalmodig bære. Et hvert dit Bud er Godheds Bud; Thi kan jeg trostlig være. Du har jo ført mig faderlig; Og du har trostet, hiulpet mig, I mangen Sorg og Vaande.

2. Din Kierlighed uroffet staaer; Mit Gavn du ene kiender; Hvad har jeg da at skielve for? Jeg er i dine Hænder. End krævede du strax min Siel; Saa veed jeg

vist, du vil mit Vel; Jeg bliver ved at haabe.

3. Min Gud, paa dig i Alt jeg troer; Ei vakle skal mit Hierte. Jeg kiender dine Wiisdoms Spor, End naar jeg foler Smerte. Du fører Alting herligt ud; Og hvad du sender mig, min Gud! Det sendes ei i Brede.

4. Du lod ved din eenbaarne Søn Din Raade mig tilbyde. Du vil ei din Forløstes Bøn Og Suk og Raad forskyde. Nei! førend du forskyder mig, Skal Moderhiertet hærde sig Imod sit spæde Foster.

5. O! hielp mig, at fra Haab og Troe Jeg aldrig, aldrig falder, Da skal jeg føle Trost og Røe, Naar Dødens Røst mig falder. Min Prøvelse er da forbi; Da er jeg evig glad og fri Hos dig og min Forløser.

Mel. Jesu! dine dybe Bunder.

313. Trostens Land! du i de Svage Er saa stærk og hjælperig. Styrk og mig i Trængsels Dage, Naar mit Mod forlader mig! For min Siel dig aabenbar, Og Guds Kierlighed forklar! Da al Tvivl og Mishaab svinder; Døden selv jeg overvinder.

Egen Melodie.

314. Tabt er min Fred! jeg synker
ned i Uroe, Sorg og Jammer. Ei den
ene Nød er endt for den anden rammer.

2. O gode Gud! Fri du mig ud Af
denne haarde Kummer! Hiertets Sufte
hører du, Naar min Mund forstummer.

3. Gyd i mit Bryst Den stærke
Trost, At mine Naar du kiender; Og
at Alt er til mit Vel, Hvad din Bliis-
dom sender.

4. Din Bille, o Fader! skee. Giv
du min Afmagt Kræfter! Den, som
taalig lider nu, Troster du herefter.

Mei. Bee mig, at jeg saa mangelund.

315. Bevar, o Gud! i Naade mig,
At aldrig jeg forsager: Kun til vort
Gavn du viselig Tilsteder Nød og Plag-
ger. Giv mig, at slye hvert Utaal-
Ord; Thi du er Gud, og jeg er Jord,
Som ei med dig bør trætte.

2. Hielp mig, thi selv jeg kan det
ei, Min Engstelse at dæmpe; Styrk
mig, mens jeg paa trange Bei Til
Maalet frem skal kæmpe. Den glade
Tanke troste mig, Alvise Gud! at far-
derlig Du elsker den, du tugter.

3. Thi holder jeg saa fast ved dig, Du
bød mig selv at haabe. Jeg veed, du ikke

lader mig Forgieves til dig raabe. Jeg
 veed, jeg er i Provens Stand. Jeg
 veed, du baade vil og kan Dig over mig
 forbarne.

Mel. Herren han er min Hyrde god.

316. O Gud! hvor længe skal jeg her
 Mit usle Liv hendrage, Og i saa haarde
 Lidelser Bortfukke mine Dage? See! jeg
 forsmægter, svinder hen, Og ingen, in-
 gen jordist Ven kan mig i Nøden hielp.

2. Naar Morgensolen kalder op Til
 Arbeid og til Glæde, Da ligger tungt min
 matte Krop; Mens Taarer Diet væde.
 Naar Aftenstiernen byder Nøe, Den kiere
 blide Natteroe, Flyer Sønnen fra mit Leie.

3. Ja! Sorgen synes født med mig;
 Som Skyggen den mig følger; Jeg
 trues, ængstes idelig; Al Fryd sig for
 mig dølger. Og hvor jeg end omfring
 mig seer, Er ingen Hielp at vine meer;
 Al Verden mig forlader.

4. Dog see, o Herre! hvad du vil:
 Jeg aldrig skal forsage. Du boier vist
 dit Øre til Min Bemods Suk og Klæ-
 ge. Den kommer, Frelsens blide Stund;
 Den kommer, Dødens stille Blund,
 Naar du min Siel vil kalde.

5. Da glemmer jeg den hele Jord, Og

hvad jeg led i Stovet; Da skal jeg kien-
de grant, hvorfor Din Wiisdom mig
har prøvet. Da skal jeg see din Sa-
lighed, Og naae mit Bøsens Diemed;
Da skal jeg evig frydes.

6. O glade Haab! det gyder Trost
I mit beflemte Hierte. Jeg horer
Guds, min Faders Røst; Den lindrer
al min Smerte. Ja, Fader! ja jeg
er bered At vandre til din Himmels
Fred I giennem Sorg og Noie.

Met. Gud Hellig Mand i Troe os lær.

317. O Jesu Christ! jeg troer paa
dig, Udrøst min Siel med Styrke! Alt!
Herrens Raad er skint for mig; Tidt
trindt om mig er Mørke. Vil Skræk
forjage Hiertets Fred, Hielp da jeg ved
Laalmodighed I dine Fied maa træde.

2. Jeg veed, det til mit Gavn maa
skee, Naar Modgang jeg maa bære.
Jeg veed, at og Forfølgelse Er din
Bekienders Vre. Bed Alt du kierlig
drager mig Fra Jordens usle Tant til
dig, Og mig til Wiisdom leder.

3. Gud elsker mig! med denne Troe Jeg
Alting gaaer imøde. Derpaa jeg bygge
vil min Noe, Som Tvivl ei skal onstøde.
Min Guds, min Faders Kierlighed, I
Træng-

Trængsel og Gienbordighed Kan troste,
styrke, fryde.

4. Gud elsker mig! den Tanke skal
Mit sidste Skridt ledsage; Den følger
mig i Dødens Dal; Al Frygt kan den
forjage. Paa Frelseren jeg lider her:
Hos ham jeg herliggiøres der, Hvor
Suf og Klage svinder.

Mel. Herren han er min Hyrde god.

318. O Gud! din Godhed gaaer saa
vidt, Saavidt som Himlen rækker; Din
Frelse du os sender tidt, Naar farligst
Udsigt skrækker. Du faderligen staaer
os bi, Hvad Baande end vi stædes i.
Hør, Herre! hvad jeg beder.

2. Jeg beder ei om Overflod Af det,
som Lykken giver; Med den af dig til
deelte Lod Tilfreds jeg gierne bliver.
Forstand og Visdom skienk du mig, O
Gud! at jeg maa prise dig For hver din
Gødheds Gave.

3. Jeg beder ikke om et Raad, Som
brammer kun og blinder; Men giv, jeg
altid fremmer Gavn, Og Fryd kun
deri finder. Og lad den Hæder følge
mig: At jeg har vidst at tækkes dig Og
Dydens sande Benner.

4. Jeg beder ei om mange Aar; Hvad

er den længste Alder? Jeg bedre Liv
imøde gaaer, Naar Dødens Budskab
kalder. Didhen mit Die vender sig.
O! hvad er Jorden her for mig Mod
Himlen, som jeg venter?

Mel. Jesu søde Thukommelse.

419. Mit Haab, min Tillid staaer
til Gud, Som Liv og Lykke breder ud;
Hans Die skuer allesteds; Hans Wiis-
dom styrer Verdens Kreds.

2. Og denne Gud min Fader er;
Og jeg, hans Barn, jeg er ham tier.
Mens under Moders Bryst jeg laae,
Endogsaa da han til mig saae.

3. Mit Die, Fader! seer til dig;
Jeg veed du aldrig glemmer mig; Og
giver du ei Dverflod, Jeg dog er noiet
med min Lod.

4. Om det, som jeg skal kalde Mit,
Mod Andres Forraad blev kun lidt; O!
tag Belsignelsen ei bort, Saa er mit
Lidet altid Stort.

5. Forsørger du mig rigelig; Giv, jeg
da ei hovmoder mig, Men deler med den
Erængende Din Faderhaands Belsignelse.

6. Din Faderhaand velsigne kan Saa
rundelig paa Hav og Land. O! ræf-
den til os alle ud; Belsign Enhver! vel-
sign os Gud!

Mel. Jeg beder dig, min Herre og Gud.

320. Min Gud! jeg vil ei ængste mig
I forrigfulde Dage; Jeg ikke trætte vil
mod dig, Og ei vil jeg forsage. Klart
viser sig din Miskunhed I alt hvad du
tilsender. O Gud! din Faderkierlighed
Ei Naal, ei Grændse kiender.

2. Det Kors, der synes Straffedom,
Det til mit Bedste sigter; Det vækker
mig, og minder om Saa tidt forglemte
Pligter. Thi dan, o Gud! som bedst
du seer, Mit Hierte dig til Ære. Om
det endog ved Korset skeer; Med Taal
jeg det vil bære.

Mel. Hvad min Gud vil.

321. O Gud! giv os Taalmodighed,
I hvad os end skal møde! Da skal den
blide Sielofred Hver Kummer os forsøde.
Ethvert dit Bud, Alvise Gud! Til idel
Held os fører; Og snart du blid Os kal-
der did, Hvor Sorg og Nød ophører.

Mel. Allene til dig, Herre Jesu Christ.

322. Hielp, Fader! at Taalmodig-
hed Jeg af min Frelser lærer. Og ei til
Mismod trykkes ned, Fordi jeg Korset
bærer. Lær du mig selv med Sieleroe
Nig til dit Forsyn at betroe. En Hielp

pens Dag skal vist fremgrye Og Sorgen
flye Og Glæder spirer frem paa nye.

2. O Gud! paa mangen Glædens Sti
Du hidtil lod mig vandre! Hvor mangt et
Uveir trak forbi, Der ramte tusind An-
dre. Saa tidt mit Legem og min Aand
Blev signet af din runde Haand. Og
naar jeg bad, da hørte du; Hvi skulde
nu Du ikke komme mig ihu?

3. Bort da hver Tvivl, bort af min
Siel! Gud er min milde Fader. Alt
hvad han vil, er idel Held, Og ingen
han forlader. Og viist er hvert hans Dier
med Og fremmer min Lyksalighed. Jeg
lider paa, jeg er ham tier, Skiont ei jeg
seer Hvorledes det er godt som seer.

4. Saa tornefuld er Korsets Bei, Og
tung den er at vandre; Dog kan al Sorg
og Klage ei Guds skjulte Raad forandre.
Den Bei, saa modig og saa trang, Bed
Mismod bliver dobbelt lang. Hielp,
Herre! hielp mig, at jeg maa Udholde
saa, Alt jeg tilsidst kan Maalet naae.

5. O Evighed! du hvie Trost, Naar
Graad mit Dier blinder. Snart ender sig
al Sorg og Brost, Og Frelsens Dag
oprinder. Min Faders Huus jeg da skal
see, Som Jesus mig forjættede. O Jesu!
der er Fryd og Fred; Og der et Sted har
du, min Frelser, mig bered.

Mel. Gud Fader udi Himmerig.

323. Allgode Gud! med barnlig Hu
Paa dig mit Haab jeg bygger. I Nød
og Kummer troster du; I Farer du be-
trygger.

2. Du mægtig, viis og trofast er,
Dg aldrig os forlader. Den mindste
Skabning er dig tier; Du og er Ormens
Fader.

3. Hvert Dyr paa Jord, i Luft og Hav
Af dig sit Ophold nyder. Alt takker dig
for hvad du gav; Alt Levende sig fryder.

4. Men, Herre! staae vor Svaghed
bi! Af! ofte vi forsage. Din Godheds Un-
der glemme vi Saa tidt i Nødens Dage.

5. Lad Tanken om din Kierlighed Op-
live hvert et Hierte; Dg styrk enhver, som
bvies ned Af Trængsel, Mangel, Smerte.

6. Giv, Herre! hvad der tiener mig;
Blessign, hvad du har givet. Dg lær
mig ret at tækkes dig, Bed værdig Brug
af Livet!

Mel. Alene til dig, Herre Jesu Christ.

324. Paa dig, min Gud! som Alt
formaaer, Mit Haab saa fast kan hvile;
Lid dig i alle mine Kaar Kan jeg med Tillid
lle.

Men af! det skønne Haab til dig
Saa tidt med Frygten blander sig. Tidt
fængsles jeg af Mismods Baand, Som

var min Aand Ei tryg i' din, min Faders Haand.

2. O Fader! giv mit Hierte Fred; Lad Haabet altid smite! I Angest giv Frimodighed, I Kummer Roe og Hvile! Og lad dit Ord den blide Røst Dplive mig med Himlens Trost. Din Himmel er et Stødens Hiem For alle dem, Som i din Frygt gaae trolig frem.

4. Kierlighed til os selv og vor Næste.

Mel. Jeg beder dig, min Herre og Gud.
325. Lær mig, o Herre, rettelig At bruge dine Gaver; At jeg det Pund, du undte mig, I Jorden ei nedgraver. Lær mig, at elske hver en Pligt, Jeg dig og Næsten skylder; At alt, hvad dig er tækkeligt, Jeg redebøn opfylder.

2. Jeg beder dig, fra verdsligt Sind Du vilde mig bevare; At intet mig skal vikle ind I Fristelse og Snaare! Giv mig, i stærk og stadig Troe, At nøies med din Raade! Giv, i mit Kald jeg virker fro Til min og Andres Baade!

Mel. O søde Gud! din Kierlighed.
326. Giv jeg, som Kristen, elsker dig,
Min

Min Gud! af barnligt Hierte; Giv,
jeg betræder redelig Den Vej, min Jesus
lærte. Ei Stolthed da, ei Sikkerhed Skal
mig til Fald forlede; Thi ved din Kraft
jeg bliver ved At vaage og at bede.

2. Ak! saare svagt er Mennesket, Paa
Afsvei snart forvildet. Det lukte Die slum:
mer let, Og snart er Hiertet hildet. Men
styrket ved din Krastes Haand Jeg skræk:
kes ei af Farer; Og, mindet af din Būs:
doms Mand, Undgaaer jeg alle Snarer.

3. Held mig! naar jeg i Dyd og
Troe Fuldender mine Dage; Da skal
Samvittighedens Røe Til Himlen mig
ledsage. Der skal ei Stolthed friste
mig, Ei Sikkerhed besuære; Men, gode
Gud! at tækkes dig, Min Jd skal evig
være.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød.

327. Hvad er min Dyd for dig, o
Gud! O hvor den slet forsvinder! Jeg
Blisdom seer i dine Bud, Dog Daar:
skab mig forblinder. Bed hvert dit
Bud du vil mit Vel, Og dog saa tidt
min dorjke Siel Til Dyden Ulyst føler.

2. Det saare dybt ydmyger mig, At jeg
saa svag er vorden, At Sielen, naar den
hæver sig, Flux synker ned til Jorden.

Tidt er min Attraae Hellighed, Men
Sandsers Lyst mig snarlig ned Til syns
dig Jdræt drager.

3. Dig ene vender jeg mig til, O
Gud! med Bemods Klage, Naar ved
min Svaghed Sielen vil Mistviele og
forsage. Du est min Fader, jeg det
veed; Og at dig tækkes Ydmyghed Det
bødste du mig at haabe.

4. Thi skal min Svaghed altid mig
I Hu og Tanker være; Og da at vandr
dre klogelig, Jeg meer og meer skal lære.
O! naar min Trang jeg føler meest,
Da til min Gud jeg beder bedst, Mig
vogter bedst for Synden.

5. Hielp mig, og lær mig selv, o Gud!
Alt Alt af dig vi have; Alt naar jeg folk
ger dine Bud, Da er min Kraft din Gave.
Jeg da ei skal hovmode mig, Men Vren
give ene dig, Og tækkes dig, o Herre!

Met. Fader vor udi Himmerig.

328. Vogt mig, o Gud! at Over
mod Ei i mit Hierte fæstet Rod; Alt hvad
jeg har det gav du mig, Alt det skal brug
ges viselig. Men tidt jeg veeg fra dine
Bud, Gad det ydmyge mig, min Gud!

2. Om Lykken var mig end saa huld;
Om den mig gav ad Jordens Guld; Om
jeg

jeg var meer end andre viis, Og hver
forkyndte høit min Priis; Om jeg end
blev en Helgen kaldt; Hvad var det
dog? hvad er det alt?

3. Lær mig, o Gud! med Ydmyg-
hed, At følge min Forlofers Fied; At
aldrig af mit Sind det gaaer Fra
hvem jeg Alting, Alting faaer. Af!
af mig selv jeg intet er. O Gud! mig
Synder naadig vær!

Mel. Gaa under Jesu Kors at staae.

329. Hvor kunde jeg, o Gud! for
dig Af noget Godt hovmode mig? Hvad
Godt tør jeg vel kalde mit? Hvad har
jeg, Gud! som ei er dit?

2. Din Allmagtshaand mig dannet
har, O Herre, da jeg intet var. Din
Godhed gav mig Liv og Alt! Hvo har
din Godheds Gaver talt?

3. Den Fare jeg ei tænkte paa, Dit
Forsyns Die klarligt saae; Ustkadt jeg
blev, og vidste ei, At jeg gik frem paa
slibrig Vei.

4. Naar Fristelser omspendte mig,
Jeg Mod og Styrke fik fra dig. Jeg
ved din Aand fik Kraft at staae, Og i
dit Lovte Sandhed saae.

5. Og hvis min Vandel tækkes dig,

Da har dit Ord veiledet mig; Dit Ord
 mig lærte Pligt og Dyd, Og gav mig
 Haab om Himlens Fryd.

6. Jeg aldrig, aldrig da for dig, O
 Herre! vil hovmode mig. Fra dig, du
 Gudheds rige Væld, Fra dig er Liv og
 Kraft og Held.

Mel. Kommer til mig, sagde Guds Son.
 330. O Gud! hvad er et Menneske
 For dig, du Høie, Mægtige! Som Liv
 og Alt tilmaaler? Dybt synker jeg i
 Støvet ned Ved Tanken om din Herlig-
 hed, Som hist i Lyset straalere.

2. Blandt hine høie Manders Hær
 Den viseste, den største er Kun ringe
 mod sin Skaber. Men jeg mod dem?
 hvor synker ned Min Blisdom, Magt
 og Hellighed, Og sig i Intet taber!

2. Giv, Herre! at min Ringhed maa
 Mig idelig for Die staae, Og Ydmyg-
 hed mig lære. Den Ydmyghed mig Je-
 sus bød, Og viste selv i Liv og Død.
 Dig, Gud! bør ene Være.

Mel. Nu vel an! vær frisk til Møde.
 331. Herre! giv jeg aldrig falder
 Hen til Lædhed i min Stand. Overalt,
 hvor du mig kalder, Giv, jeg virker, hvad
 jeg

jeg kan. Lediggang var aldrig god. Den blev mange Lasters Rod. Wiselig du lod mig, Herre! Slittig i mit Kald at være.

2. Styrk mig, at jeg ikke trættes; Noien er ved Haabet sod; Ved det Haab, at jeg skal mættes, Naar jeg stræber for mit Brød. Hielp, jeg bruger vel min Tid, Sparer ingen lovlig Flid. Lad min Gierning heldig drives, Og mit Mod ved dig oplives.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade.

332. Det Gods, som Rust og Mol fortære, Lad det, o Gud! ei friste mig; Men lad mit Die stadigt være Henvendt til Himlen og til dig. Alt hvad jeg her kan trænge til, Jeg veed du mig tildele vil.

2. Af Gierrighed saa mange Lyder, Som af en giftig Rod, opgroe; Men salig den, som noisom nyder Sin Lod, og i sit Kald er troe. Belsign, o Gud! mit Ansigts Sved, Og giv mig Flid og Noisomhed.

Mel. Herren han er min Hyrde god.

333. O Gud og Fader! styrk min Siel, Naar Gierrighed mig frister. Saa let ved den mit sande Held, Min Sieleroe jeg mister. Bee mig, om jeg greb Leilighed,

At jeg mig Frygt af Næstens Svend
Ulovligen tilvendte.

2. Med Synd det kom, med Sorg
det gaaer! Som Avner det adspredes;
Bedrageren ei længe staaer; Hans Fald
ham snart beredes. Og falder han fra
Velstand ned I Kummer og i Uffelhed,
Hvad er ham da tilbage?

3. Du, Herre! hver en Tanke seer,
Som Næstens Ret fornærmer; Retfær-
dige! du aldrig er Bedragerens Bestier-
mer. O! skielve vil jeg for din Dom.
Om Guds til mig med Uret kom, Det
skal hos mig ei blive.

4. Vel mig, o Gud! naar mig dit
Frygt Paa rette Veie leder; Da skal
mit Hus ei vorde bygt Paa Uretfær-
digheder. Da gjør jeg alle Ret og
Skief, Og har i Nøisomhed mit Held;
Da vil du mig velsigne.

Mel. Waag op, og staae paa dine Strænge.
334. O Gud! du ved dit Ord os
lærte, At Rigdom ei gjør lykkelig. Bes-
var fra Sierrighed vort Hierte, At vi
maa kunne tænkes dig! Afvei vor Lod,
som du det vil; Læg kun Velsignelsen
dertil!

2. Lad Troe og Dyd vor Rigdom være!
Den Rigdom svinder aldrig hen. Ei Mel

og Rust skal den fortære. Ei Næverhaand
skal ramme den. Den Rigdom giver Sie:
len Fred. Den følger os i Ewighed.

Mel. Jeg beder dig, min Herre og Gud.
335. O Gud! du vil, at Kierlighed
skal hver min Daad oplive; Du vil, at
jeg skal elske Fred, Og broderlig tilgive.
See! mig til Bedste Alting er, Hvad
du, o Herre! byder; Og ingen Glæde
har jeg der, Naar jeg dig ei adlyder.

2. Boer i mit Bryst Forbitrelse Og
i mit Die Brede, Hvor tør jeg da til
Himlen see? Hvor tør jeg dig tilbede?
O! hist er idel Fryd og Fred Blandt de
Udvalgtes Hære; Og kun ved sælles Kier:
lighed Lyksalige de ere.

3. O! giv, at jeg af ganske Siel Maa
elske hver min Næste! Giv, at jeg frem:
mer eget Vel, Og fremmer Andres Bed:
ste! Da, naar du kalder, jeg med Fred
I Graven skal nedstige, Og frydes hist i
Ewighed, I Kierlighedens Rige.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade.

336. Dig, Jesu! bør vi efterligne I
virksom Broderkierlighed; Da vil du
naaderig velsigne Vor Siel med Fryd,
med himmelsk Fred. Bed Dyd og ædle
Gierninger Vi føle Livets sande Værd.

2. I Broderkierlighed vi nyde Den
 Trost, at Herren er vor Ven; Hans Lov-
 ter os det Haab indgyde, At han vil
 elske os igien. Ja! Kierligheden følger
 med, Og glæder os i Ewighed.

3. O Frelser! giv du os din Raade,
 Paa denne Dyd at lægge Bind; Din
 gode Sandheds Mand os raade, Og
 danne selv vort hele Sind. At ærlig, syrig
 Gavnelyst Maa virke stadig i vort Bryst.

Met. Af dybest Nød lader os til Gud.

337. Os alle af det faldne Rion Gud
 til sit Rige kaldte: Han os ved sin den
 elskte Son Til Elskelige valgte. O
 Herre! giv, at redelig Hver af os vorder
 Christo lig I Gierning og i Tanker.

2. Lad Fromhed pryde vore Ord, Og
 smile fra vort Die! O du, som er alene
 stor, Vil Ydmyge ophøje. Giv os at
 stifte Held og Fred, Og at med kierlig
 Hielpsomhed Den Trængtes Nød vi
 lindre.

3. Ja, skienk os Jesu blide Mand!
 Hans Mønster er det bedste. Da Breden
 ei faaer Overhaand Imod den svage
 Næste. O! stod jeg end, hvor Andre
 faldt; Min Gud! jeg stod dog ei i Alt.
 Hvi skulde jeg da vredes?

4. O Frelser! som for Sjender bad,

Lad Hevn mig ei fornede. Forfølges
jeg af Uvens Had, Giv, jeg da tænker
bedre; Og gavner ham, som skader mig,
Og beder for ham broderlig, Og saa dig
efterfølger.

5. Gud! hielp, vi til Fuldkommenhed
Dyphoies maae alt mere; At Jesu Christi
stille Fred Blandt Alle maa regjere! Giv
os Samdrægtighedens Aand, At frem vi
vandre Haand i Haand, Som Børn af
fælles Fader!

Met. Enhver som troer og bliver døbt.
338. O Gud! hver Skabning er dig
fier. Din Haand til Hielp er rede.
Du med os Svage overbær. Du straf-
fer ei i Brede. O! at jeg kunde ligne
dig, Og stedse kierlig vise mig Mod
mine svage Brødre.

2. Er nogen ved mit Uheld glad,
Giv, jeg ham det forlader; Forfølger
nogen mig med Had, Giv, jeg ham dog
ei hader! Og seer jeg ham at lide Nød:
O! giv, jeg rækker ham mit Brod, Og
rækker ham det gierne.

3. Lær mig at fremme Fred og Ret,
Og ligne dig, min Fader! Lær mig at
elske Mennesket, Naar Lasterne jeg hader.
Mig lede Jesu blide Aand, At jeg maa
række

række Broderhaand Til Sjender, som
til Benner.

Met. Nu bør ei Synden mere.

339. Dig, Gud! at kalde Fader, Er
sødt for Mennesket; Men hvo, som Næ-
sten hader, Har ingen Børneret. Giv,
at i Jesu Fied Vi broderligen vandre, Og
vise mod hverandre Ufrømtet Kierlighed.

2. Du selv os sammenbinder Til Eet
paa denne Jord; Eet Blod i Alle rinder,
Een Aand i Alle boer. Du hører Alles
Naab, Som Alles blide Herre. Vi Al-
le kaldte ere Til fælles Troe og Haab.

3. O! skulde jeg da glemme Mit
Kristen; Samfunds Baand? Og døve
Hiertets Stemme? Og lyde Tvedragts
Aand? Nei! om end Bold og Ewig Til
bitre Suk mig driver, Jeg ved din Hielp
tilgiver, Som du tilgiver mig.

4. Lad Jesu Aand og Lære Ret hellige
min Siel; Lad al min Jdræt være, At
fremme alles Vel. Jeg da ydmygelig
Skal i hans Fodspor træde. O! det
er salig Glæde; Det er et Himmerig!

Met. Af dybeste Rod, raaber jeg til dig.

340. Giv, Herre! at paa Livets Bei
Mig Ordets Lys ledsager, Saa jeg min
Bro:

Broders Hierte ei Med Haan og Uret
plager! Ei skulle da hans Sukke mig
Med Rette klage an for dig, Vor fælles
hulde Fader

2. Fri mig fra daarligt Selvbehag,
Fra Hovmod's lede Dromme: At ei min
Broders Sindelag Jeg ublid skal bedom-
me. Lad altid rinde mig i Hu, Hvad i
mit eget Hierte du Tidt seer, du Hier-
tets Dommer!

3. Og om jeg saae min Broder gled
D! giv jeg da ei synder; Ei trykker ham
end mere ned, Og ei hans Skam for-
kynder. Lad mig betænke, milde Gud!
Hvor tidt jeg handler mod dit Bud;
Og dog vil du mig skaane.

4. Ja! vend mit Hierte selv til den,
Hvis Fjendskab mig bedrover, At jeg er
uden Skromt hans Ven, Og Venskab
mod ham øver. Og om jeg seer ham
staadt i Nød, I Trang for Hunsly,
Klæder, Brød, At jeg ham villig
hielper!

5. Af! til det Gode, som jeg vil,
Min egen Kraft er ringe. Gud! du
mig give Styrke til, At ville og fuld-
bringe. Besiel med Kierlighed mit Bryst,
At jeg adlyder dig med Lyst, Og elsker
mine Brødre!

Egen Melodie.

341. O Fader! lad din Godhed mig
 I Tanke stadig være. At ligne og at
 tækkes dig, Det vilde du mig lære! O
 see mig! om jeg umild var, Jeg, som
 saa mild en Fader har.

2. Du os en kierlig Fader er, Og dine
 Børn vi ere; Og er min Broder mig ei
 fier, Jeg dig ei fier kan være. At elske
 Næsten Jesus bod: Han selv os elske
 til sin Død.

3. Min Synd du vil tilgive mig, Og
 hver min Feil udlette; Hvo er da jeg,
 som strængelig Med Brødre gaaer i Rets-
 te? Hvis du til Doms med mig vil
 gaae, Hvor skal jeg da for dig bestaae?

Mel. Et trofast Hierte, o Herre min.

342. Min Gud! o lad Sagtmodig-
 hed Min Vandel stedse pryde! Kun da
 jeg kan din hoiere Fred I Fryd og Kum-
 mer nyde. O Gud! fordriv al Splid
 og Riv, Som tidt forbitrer her vort
 Liv, Og Kristennavnets skicender.

2. O Jesu Christ! du taalig led For-
 haanelse og Smerte; Du Fromhed og
 Sagtmodighed Os ved dit Monster lær-
 te. Lad altid mig see hen til dig, Naar
 Verden vil forraske mig, Da skal jeg
 Seier vinde.

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg.

343. Vi bede, Hielp os Jesu Christ!
Du vil os jo bønføre. Lad Verden ei
ved Magt og List Til Tvedragt os for-
føre! Lad os med villig Aand Hveran-
dre række Haand, Og aldrig bryde Fred.
Lad Broderenighed Bestandig blandt os
herske.

2. Vi hisset da og samles skal, Og
Fredens Glæde smage, Hvor Salige i
tusindtal Os fro blandt sig optage,
Vi ogsaa samles der Med dine Engles
Hær. O Fryd! evindelig Vi samles
og med dig, Med dig, o Fredens Fyrste!

Mel. Fader vor ubi Himmerig.

344. Din Kirke, Herre! lad bestaae,
Og for dit Afsyn Raade faae. Lad
Kierligheds det faste Baand Forene tro:
fast Aand med Aand. Lad alle i Samdræg-
tighed Gaae Haand i Haand i Jesu Fied.

2. O! giv, at Tvedragt, Bitterhed,
Og Had blandt os ei finder Sted. Lad
Kierlighed og Fred og Roee i vore Hjer-
ter stedse boe. Giv, at vi vandre maae
for dig, Som gode Børn eendrægtelig.

3. Ja giv, vi ei fortørne dig Ved Un-
derfundighed og Svig! Dit Die seer dog
al vor Daad, Vor Tanke, Paafund,
Stilste Raad. Grant seer du Dudskaabs

ffiuilte Sti, Og staaer den Undertrykte
te vi.

4. Gud! du er idel Kierlighed. D!
see til os i Raade ned. Fra dig, fra dig
alt Godt gaaer ud. Velsign vort Sam-
fund, gode Gud! At her vi leve bro-
derlig, Og dannes for dit Himmerig.

Mel. Fader vor ubi Himmerig.

345. O Fader! du er Fredens Gud!
Dit Bud er Kierlighedens Bud; Og i
dit blide Sandheds Ord Du kalder
Uvind Brodermord. Det staaer da fast,
at Ufredsmand Lyksalighed ei vente kan.

2. Thi hvi, o Gud! det haarde
Sind, Og vore Hierter sammenbind!
At ikke Rid og Had og Riv Forbitrer
vort og Andres Liv. D! led os, Fader!
led os frem Paa Fredens Wei til
Fredens Hiem!

Mel. Jeg beder dig, min Herre og Gud.

346. Giv os, o Gud! at elske Fred,
Mens vi er her i Live; At vi i Bro-
derkierlighed Forenede maa blive. Saa
sraabe vi i Jesu Navn, Selv ham at es-
terligne, Og fremme villig Brodres
Gavn; Og du skal os velsigne.

Mel. O søde Gud! din Kierlighed.

347. Som du, o Jesu! lærte mig,

Vil jeg mit Sind berede, At ingen Uret
eller Ewig Skal egge mig til Bræde.
Med aabent Ansyn, Broderaand, Vil
jeg min Uven møde; Ham byde Hierte,
byde Haand, Og glemme al hans Brøde.

2. O! hvilken Glæde ligner den,
At ende Riv og Trætte, Og trofast Benz
stabs Pagt igien Med Brodre at oprette.
O hvilken Fryd, naar hist engang Vi
Nag og Harmen glemme; Og da vor
fælles Jubelsang Hos Fredens Gud
isemme.

Mel. Bredden din aften.

348. O Gud! din Kierlighed vil Alle
le signe: Lær os, vor Fader! dig at ef-
terligne. Hvo ei har Kierlighed, han
kan ei være Dit Barn, o Herre!

2. Giv mig, at jeg med ømt og ær-
ligt Hierte Maa føle Brodres Fryd og
Brodres Smerte. Og lad mig aldrig
Lyst og Evne savne Til dem at gavne.

3. Giv mig og Brød til Hungrige
at mætte. Giv Kraft og Held Betræng-
tes Sorg at lette. Og frem for Alt, giv
jeg kan Mange lære Dit Navn at ære.

4. Jeg da med Fred skal for dit Ans-
syn vandre. Mit Liv er Held for mig,
og Gavn for Andre. Og om din Raade
er jeg her forvisset, Om Himlen hissit.

Met. Waag op og slaac paa dine Straar ge.
 349. Dig, Gud! skee Tak for alt
 det Gode, Vort Borgersamfund fik fra
 dig. O! gid vi alle grant forstode. Hvad
 Held det gav os hver for sig. Og gid
 vi alle bruge det Kun til at stifte Gavn
 og Ret.

2. Vort Land os nærsom Grøde yder,
 Ved Lov vi trygt i Landet boe; Og fæl-
 les Kraft, naar Faren byder, Mod Sjellens
 den værger for vor Noe. Gud! du gav
 Land og Frugtbarhed, Du satte Lov og
 Dyrighed.

3. Thi vil vi Lov og Konge lyde, Og
 det med Kristen Ærlighed; Og da den
 Tanke os skal fryde: At dig vi vise
 Lydighed. Og at du selv vil lønne
 blid Hver trofast Borgers Daad og
 Id.

4. Saa vil vi og som Samfund's
 Lemmer Hinanden elske broderlig, Og
 virke hen til hvad som fremmer Vort
 fælles Liv i Fred, i Krig. Og vinde
 Styrke, Held og Fryd, Ved F. og og
 virksom Borgerdyd.

5. O Gud! vor Gud! giv dertil Raad
 de! Sign os, og sign vort Fædreland!
 Giv dem som lyde, dem som raade, At
 virke hver hvad Godt han kan. Og
 Alles

Alles Attraa være Fred, Og gavnrig
Daad og Enighed!

Mel. Hvad kan os kemme til for Nød?

350. Du skabte os, algode Gud! Til
Salighed at nyde; Kun at vi høre dine
Bud, Og dem af Hiertet lyde. Sam:
vittigheden redelig Om denne Sandhed
minder mig, Naar jeg dens Barsel agter.

2. Og den mig lønner, naar jeg tro
Gaaer frem i sande Dyder; En trøstes:
fuld og stille Røe Den i mit Hierte gyder.
Ja! reen og høi og himmelsk Lyst Sig
da udbreder i mit Bryst, Og signer mine
Dage.

3. See! disse glade Følelser Kan in:
tet mig betage. Om jeg endog miskiend:
tes her, Jeg har dog Trost tilbage. Du,
Herre! som min Uskyld seer, Jeg veed
du min Belønner er; Det Haab min Siel
opliver.

4. Men af, jeg ubesindigen Til Synd
tidt gaaer tilbage. Da Rolighed og Lyst
igien Mit Hierte snart forsage. Og Bluz:
sel, Uroe, Sielenag, Og Frygt for Doms:
mens store Dag Mig idelig forfølge.

5. Forgieves jeg forsøger her At dø:
de Hiertets Stemme; Forgieves i Forly:
stelser, Min Synd og Skyld vil glemme.

Den Dvale har ei Varighed; Thi Sielens fred er ei den Fred, Som Verdens Gæster give.

6. Lad mig da stedse, o min Gud! Samvittigheden høre, Og efter dine vise Bud Min hele Vandel føre! Saa bliver jeg lykkelig her; Og naar du kalder, faaar jeg der Al Salighedens Fylde.

Mel. Jeg beder dig, min Herre og Gud.
351. O! var min Siel fra Synden fri, Henvendt til Gud alene! O! fandt jeg al min Lyst deri Ham, Godheds Gud, at tiene! Snart af mit Hierte da forsvandt Urolighedens Plage; Og Lysen i min Siel oprandt; Og Freden kom tilbage.

2. Vor Gud er stor og viis i Raad, Og blid han Held udbreder. Vor egen ufuldkomne Daad Os Sorg og Nag bereder. Vi Arme! hvor vi daarligen Os selv forvolde Smerter, Og gaae tilsidst fra Jorden hen Med angestfulde Hierter.

3. Styrk selv, o Gud! min svage Flid, At jeg kan Wiisdom lære; At meer og meer jeg stunder did, Hvor jeg skal evig være. Led mig, at jeg med Varmsomhed Maa undgaae Syndens Snarer. Giv, jeg kun seer Lykkelighed I det, som evig varer.

4. O Gud! jeg i dit Velbehag Mit
Held vil stedse søge; Da skal jeg viselig
hver Dag Min sande Fryd forsøge. Hver
Time levet rettelig Engang mig Trost skal
være, Naar hisset jeg engang hos dig
Dit Forsyns Raad skal ære.

5. Tilsender du mig Livets Fryd, Med
Laf jeg den vil nyde: Saa kan jeg
uden Tab af Dyd Mig ved min Lykke
fryde. Bed alt det Gode vil jeg see
Paa dig, det Godes Giver; Men altid
mod det Bedre see, Som hist os skænd-
ket bliver.

6. Endnu jeg Støvets Byrde bær, Og
tidt den mig nedtynger; Jeg dog i Gud
frimodig er, Og Lov og Priis ham syn-
ger; Vor Fader udi Himlene! I Riget
dit vi ere. Med os i Alt din Villje skee.
Den skee, den skee, o Herre!

Mel. Kommer til mig, sagde Guds Son.

352. Led mig, o Gud! paa Dydens
Bei, Og hielp mig, at jeg viger ei Fra
Maalet du mig satte! Thi, naar jeg ei
med dig har Fred, Da kan al jordisk Her-
lighed Mig ei mit Tab erstatte.

2. Ak! naar jeg elsker syndig Lyst, Da
visselig fra dette Bryst Den sande Glæde
flygter. Naar da mit Hierte mindes om,

At jeg skal stædes for din Dom, Saa ængstelig jeg frygter.

3. O! lær mig da, alvise Gud! At vandre efter dine Bud I Livets Prøvedage! Jeg her din Fred da nyde skal, Og hiffet Glæder uden Tal I Fredens Land modtage.

5. Jesu Efterfølgelse.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød.

353. O Jesu Christ! du lærer mig At gaae paa Sandheds Veie; Nød dette taber Altting sig, Som Verden har i Cie. Ved dig jeg har en naadig Gud, Naar jeg kun følger dine Bud, Mit Mønster og min Lærer!

2. Og, o hvor stor en Kierlighed! Du bar min Synd og Brøde; For mig du Haan og Marter led, Og Korsets Død du døde. Hvorved kan jeg fuldtakke dig? Kun derved, at jeg redelig I dine Fodspor træder.

3. Dit Løfte fast som Klippen staaer: Du hielper mig at kæmpe, At Modgang ei mit Sind nedslaaer, At jeg kan Lyster dæmpe. Jeg ølker, beder, haaber, troer, Og følger dig, og hiffet boer Hos dig i Fryd og Ære.

Mel. Naar min Tid og Stund er forhaand.

354. O Jesu! ret at ligne dig, Det
ville du os lære; Kun dette gjør os
lykkelig, Kun dette er vor Ære. Ja
hvi, usmittet Hellighed Omstraalte dig
paa hvert dit Fied: Ei Jorden saae din
Lige.

2. Men vi! hvor let forvildest vi Fra
dig og Dydens Bane, Og høre Lysters
Tryllerie, Og lyde Lastens Bane. Hos
os sig blande Feil i Alt. Vor Dyd er
svag: Af! tidt vi faldt; Og tidt endnu
vi falde.

3. Hver Lidende, som til dig kom, Til
Ynksumhed dig rørte; I Tale blid, i
Hierte from, Hvert Angestraab du hørte.
Os røre tidt ei Suk, ei Graad; Vi nægte
te Hielp, vi nægte Raad, Naar os vor
Næste beder.

4. De høie Evner, Gud dig gav, For
dem hans Navn du prisste; Og ydmyg var
det Sindelag, Som du i Alt udviste.
Tidt falde vi til Stolthed hen; Og næp-
pe kiende vi vor Ven, Naar Lykken til
os smiler.

5. Alt hvad din Faders Wiisdom bød,
Det var din Lyst og Ære; Til Døden,
ja til Korsets Død Du vilde lydig være.
Vi glemme tidt vor Pligt mod Gud; Vi
overs

overtræde tidt hans Bud, Ekiont de til
Held os lede.

6. Ei dine Fienders Grusomhed Dy
bragte dig til Brede; I al den Uret, som
du led, Du hørtes for dem bede. Hvor
let antændes Had og Harm Og Hevn og
Grumhed i vor Barm, Naar Brødre os
fornærme.

7. O Jesu-Christ! vi bede dig: Din
Aand lad os ledsage, At vi maa vandre
viselig I alle vore Dage. I dine Spor vi
da gaae frem, Og aldrig vige af fra dem.
O, styrk vor Svaghed! Amen.

Met. Gud Hellig Aand i Troe os lær.

355. O Jesu Christ! du kom fra Gud;
Dig skee Lov, Priis og Ære! Dit Ord
var Viisdoms høie Bud; Dit Liv var Dy
dens Lære. O, himmelsendte Frelser!
giv, At vi dig lyde, at vort Liv Din
Bandel maatte ligne!

2. Men af! til din Fuldkommenhed
Vi stræbe her forgieves. Du selv din
Aand os sende ned, At vi af Støvet hæ
ves; Og synke vi, da Kraft os giv, Til
hisset i et bedre Liv Vi meer og meer
dig ligne.

Met. Jesu! dine dybe Bunder.

356. Jesu! Frelser, lad mig lære Æt

at følge dine Fied! Giv, min Vandel dig
maa ære, Skiont mig Svaghed trykker
ned! Hvergang Synden lokker mig, Lad
mig skue hen til dig. Lad dit Monster
mig op'ive, Dig og Dyden tro at
blive!

2. Du, hvem Himlens Vænder dyrke,
Her i Ringhed vandrede. Rolig bar du
og med Styrke Armod og Fornedrelse.
Hielp mig, at jeg lægger Bind Paa et lige
ydmuygt Sind; At jeg, hvad min Lod skal
være, Altting uden Knur maa bære!

3. Edel Jver i dig brændte For dit
store Værende; Og i hvor du dig henvendte
te Bragte du Belsignelse. Giv mig, at
jeg ogsaa maa Trosig i mit Kald frem-
gaae, Og rundt om mig Held udbrede
Med uskromtet Si-leglæde.

4. Men din Kierlighed, din Jver,
Lønnes dig med Spot og Nød. Ero du
dog til Enden bliver, Tro, af! indtil
Korssets Død. Du endnu paa Korsset bad:
Fader! Fader! dem forlad! Jesu! lad
mig, dig til Ære, Tro som du, og
fierlig være!

5. I Gethsemane vi horte: Fader!
skæe din Villie! Og da du dit Værk fuld-
førte, Ham du dig befalede. Af! naar
Kampen bliver hed, Lær mig din Hengi-

venhed! Og naar da mit Liv sig ender,
Tag min Siel i dine Hænder!

Mel. Jesu! dine dybe Bunder.

357. Kristne! lad os sanke Kræfter,
Fatte stadigt Mod i Bryst; Lad os fol-
ge Jesum efter; Lad os følge ham med
Lyst. Vi vil lyde hvad han bød, Os til
Gavn i Liv og Død; Vi vil elske hver sit
Næste. Soge tro hverandres Bedste.

2. Snart vi skulle heden vandre; Ewig-
heden er os nær: Lad os bede med hver-
andre! Lad os stræbe hver især! Kommer
Store! kommer Smaa! Frem ad Maa-
let lad os gaae! Følger Alle! ingen
svige! Veien gaaer til Himmerige.

Mel. Jesu! dine dybe Bunder.

358. Milde Frelser! lad os lære Virk-
søm Hielpelyst af dig, At ved Raad og
Daad vi ere Dem til Trost, som græm-
me sig. Er for svag til Hielp vor Haand,
Giv os dog en villig Mand, Til at troste,
styrke, raade Den, som er i Rod og
Baade!

Mel. See Solens skionne Lys og Pragt.

359. Hielp, Jesu! at i Livets Gang
Jeg dig maa følge nøie; Dit Mod i Rum-
mer

mer og i Trang Lad det mig staae for Die!
 Vil Verden, Riød og Blod, End sætte
 sig imod; Lad mig dog trofsig træde frem,
 Indtil du vil mig kalde hjem!

2. O salig Fryd! naar jeg skal der
 Din Fresses Fylde kiende, Og see, at
 al min Kummer her Forsvandt ved Baz
 nens Ende. Dit Mønster og din Røst
 Mig giver Kraft og Trost; Saa at jeg
 mindes idelig: Den farer vel, som fol-
 ger dig.

3. Velan! saa gaaer jeg uforsagt
 De tornestrøede Stier; Dit Løfte evig
 staaer ved Magt: Ved Maalet Kronen
 bier. Igiennem Provelsen Gaaer Bei til
 Himmelen. Og naar jeg der dit Ansigt
 seer, Da sørger jeg jo aldrig meer!

Mel. Hjertelig mig nu længes.

360. O Jesu! vær min Lærer, Naar
 jeg gaaer Trængslers Bei! Giv, naar jeg
 Korset bærer, Jeg dog mistrostes ei! O!
 styrk mig ved din Raade, Gyd Balsom i
 hvert Saar; Da til min sande Baade
 Jeg Kraft ved Korset faaer.

2. Lad stadig mig betragte A't, hvad
 du led for mig, Og Spot og Had forag-
 te, Naar jeg kun tænkes dig. Og sou-
 du kom med Seier Fra blodig Kamp og

Strid, Gaa giv mig ogsaa Seier Mod
syndig Daad og Id.

3. Tilfreds jeg da skal være I Smer-
te som i Fryd; Dig, Jesu! skal jeg være
Med Troe og stadig Dyd. Og gaaer,
naar Timen kommer, Med Trost af Ber-
den ud; Thi du, min blide Dommer! Vil
føre mig til Gud.

Mel. O kiere Siel! fald ydmog ned.

361. Den Qual og Død, dig fore-
stod, Den gik du med et stadigt Mod, O
Jesu Christ! imøde. Du led med Gud
hengiven Siel; Thi det var Jordens
Fred og Vel, Hvorfor du led og dede.

2. Ophoiede! o lær du mig I Ly-
dighed at ligne dig, Og Gud hengiven
være! Al! skrobelt er Riød og Bled;
Let mig forsager Haab og Mod, Naar
jeg skal Korset bære.

3. O! lad mig skue op til dig: Et
Mønster efterlod du mig, Giv, at jeg
det maa ligne! Til dig alene staaer mit
Haab. Hør du i Nødens Stund mit
Raab; Min Stræben du velsigne!

Mel. Naar min Tid og Stund er forhaand.

362. Lad, Jesu! tidt mig tænke paa
Dit gudhengivne Hierte, Dig Berden
altid

altid rolig saae, Endog ved Haan og Smerte. Naar Rød og Trængsel bryder ind, O! vel mig da, om samme Sind Hos mig maa stedse blive.

2. Du villig gif til Lidelsen, Som Gud din Fader sendte; Og ei du truede igien, Da Ondskab dig omspændte. Din Siel ei fiendte Hevn og Had; Du end for diae Sjender bad J Korsets grumme Baande.

3. For Modgang da jeg gruer ei; Den ei mit Haab formørker; Min Jesus paa den trange Bei Mig ved sit Monster styrker. Selv led han, den Guds rene Søn; Med ham at lide har sin Lon, Som os hans Bud forjætter.

4. Lad komme da hvad komme vil; Lad komme Modgangs Dage; Lad Kors og Trængsel støde til, Jeg skal dog ei forsage. Din Raade giv mig, gode Gud! At jeg kan trostlig holde ud, Og saa min Frelser ligne.

Mel. Breden din afvend.

363. Du har, o Jesu! os et Monster givet. Held den, der følger dig i hele Livet! O! maatte dog min Bandel stedse være Som din, o Herre!

2. Men hvor kan jeg med mine svage Kræfter Naae hen til Maalet, som jeg

tragter efter. Jeg aldrig i det Stov,
som mig omgiver, Fuldkommen bliver.

3. Dog vil jeg stræbe altid dig at ligne,
Min Frelser! du vil selv min Jød velsigne.
Forvildes jeg, o! du mig vist vil drage Til dig tilbage.

4. Saa vil jeg stræbe da, som du, at vandre,
Som du at virke Gavn og Held for andre,
Som du at holde fast ved Gud i Nøden,
Bed ham i Døden.

5. Og naar jeg saa dit Sandheds Ord adlyder,
Jeg følger dig, saavidt jeg kan, i Dyder.
Da veed jeg vist, at Naadens Gud mig lønner,
Mig evig lønner.

6. Ordet og Bønnen.

Met. Vaag op, og staae paa dine Strænge.
364. Uvidende! du kiender noie Enhver,
som vandrer redelig. Og om du hulde
Fadervore Bevogter dem, som elske dig.
Enhver Oprigtig dig er fier Blandt alle
Jordens Folkfærd.

2. Vi dine Børn saa kjerlig ledes Af dig
ved Jesu Sandheds Ord. O! lad dets
milde Lys udbredes Blandt alle Slægter
paa vor Jord! Dets Lys er Liv,
dets Bud er Held Og Trost og Fryd til Liv
og Siel.

3. Giv Ordets Tiener Kraft at lære
Dit Ord med Wiisdom, Fynd og Held,
At fremme Jesu Christi Ære, Og frem-
me Brodres sande Vel. Sign dem,
som lære Ordet ret! Velsign enhver,
som hører det!

4. Lad os ydmygelig erkiende Vor
Trang til Sandheds vise Raad. Lad os
vor Hu til Jesum vende, Og følge ham
i al vor Daad! Han blid husvaler os i
Nød. Han styrker os i Liv og Død.

5. O du! som ene kan velsigne Dig
prise vi med Jubellyd! Du bød, vi skulle
Jesum ligne, O! det er Held, er Sie-
lesfynd. Halleluja! Tak skee dig, Gud!
For Jesu Mønster, for hans Bud.

Mel. Vi takke dig, o Gud! vor Fader kiere.
365. Lad, Jesu! lad din naadefulde
de Lære Os altid dyrebar og hellig være;
Thi den er salig, som oprigtig lyder,
Hvad du os byder.

2. Din Lærdom ene kan vor Siel
bevæbne Med Haab og Mod og Trost i
hver en Skiebne; Thi den bebuder, at
vor Gud og Fader Os ei forlader.

3. Vor Fader Markens Græs saa yn-
dig flæder, Han Føde for det mindste
Kryb bereder; Han mig ei glemmer, naar

jeg paa ham haaber, Og til ham raaber.

4. O! vel mig, om jeg tro til Enden bliver, Og tillidsfuld til Gud mig overgiver; Da skal min Jesus visselig mig lede Til varig Glæde.

5. Er jeg end ikke reen for Feil og Synder, Dog Jesu blide Lærdom Trost forkynder; Thi Gud ved ham er mig en naadig Fader, Og Synd forlader.

6. Saa skal da Jesu naadefulde Lære Mig evig dyrebar og hellig være! Hielp, Herre! hielp mig, at jeg trofast lyder, Hvad du mig byder!

Mel. Jesu søde Ihukommelse.

366. Giv, Herre! at dit Sandheds Ord Maa lyse for den hele Jord! Giv, at vi lyde, hvad du bød, Og elske dig i Liv og Død.

2. Da væles Banart, Syndens Rod; Da ledes vi til salig Bod; Da faae vi Kraft til Bøn og Troe, Og fremme Næstens Gavn og Roe.

3. Og gaaer det os i Verden vel, Vi prise dig for saadant Held; Og dele gierne med Enhver, Som Trang og Modgang kommer nær.

4. Forgives truer Sorg og Nød, Forgives

gieves selv den visse Død; Thi Ordet virker i vort Bryst At vi faae Mod og Haab og Trøst.

5. O! kom da Guds og Jesu Aand!
Kom Ordets, Bønnens, Trøstens Aand!
Oplys os, led os, hvor vi gaae, Til vi
vor Banes Ende naae!

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade.

367. Min Gud og Fader! til dit Rige
Du ved dit Ord har kaldet mig, Og
naar mig Lyster vil besvige, For jeg om
Hielp anraabe dig. Oplys du mig, at jeg
kan ret Og værdelig paaftionne det.

2. Med ivrig Bøn jeg dig paakalder;
Led mig, o Fader, ved din Haand! Giv,
at jeg ei til Synd henfalder, Men lyder
din den gode Aand! Og Aanden styre mi-
ne Fied Ved Sandheds Ord til Hellighed!

3. Paa sikker Bei jeg da skal vandre
Med Sielesfred til Himlen frem. Seer
jeg den Bei forladt af Andre, Jeg i min
Fred skal ynke dem; Og bede: du vil
styrke mig, Og over dem forbarne dig.

4. Tak være dig for alt det Gode,
Som du os ved din Lære gav! I Livet er
jeg vel tilmode, Og frygter ei for Død og
Grav. Et større Gode, jeg det veed,
Mig venter i din Evighed.

Mel.

Met. Gud Hellig Aand i Troe os lær.
 368. Tak, Fader! for dit Guddoms
 Ord, For Jesu blide Lære! Vi lærte,
 hvad paa denne Jord Bor Lyst og Id
 skal være. Nu staaer vort Haab til dig,
 o Gud! Du til at følge dine Bud Os
 give Mod og Kræfter.

2. Os Svage kun din Faderhaand
 Kan tryggelig veilede. O! lær os ved din
 Sandheds Aand At vaage og at bede.
 Saa vi gaae frem med sikre Fied, Og
 Belyst, Hovmod, Sierrighed Os aldrig
 fra dig drage.

Met. Jeg beder dig, min Herre og Gud.
 369. Gud! giv os Lærere, der vil
 Staae frem, som gode Hyrder! Og giv
 dem Kraft og Naade til At bære Embeds
 byrder. Lad dem utrætteligen gaae Den
 Vej, du dem vil lede, At deres Idraet
 være maa, Din Sandhed at udbrede.

2. Giv, at med Mod de træde frem,
 Dit Wiisdoms Ord at lære! Og Jesu
 Blidhed lad hos dem Med Modet sam
 let være: Lær dem ved din den Kraftens
 Aand Mod Lasterne at stride; Lær dem
 at byde hielpsom Haand, Og Trost til
 dem, som lide.

3. Lad deres Lærdom være reen, For
 Jesu

Jesu egen Lære, Saa altid den for hver
og een Maa lys og kraftfuld være. Giv,
at de stedse leve saa, Dit Ord og dig til
Ære, At de det Vidnesbyrd kan faae:
De leve, som de lære.

Mel. Vor Gud han er saa fast en Berg.

370. De trodse hart imod Guds Ord,
De Jesu Christi Fjender; De spotte den,
som ærlig troer, Og Frelseren bekiender.
Vel sørgе maa vor Siel, De rovs vil
vort Held. Ak, de Bildfarende! Dplys
dem, at de see, Du vor og deres Fader!

2. Vei selv vort Hierte, vei vort
Eind Til i dit Ord at granske! Giv, vi
paa Sandhed legge Bind, Og den erkien-
de ganske! Og giv os i vort Bryst Til
Dyd oprigtig Lyst: Da skal vi see saa
grant, At ei dit Ord er Tant; Men Vei
til Lys og Lykke.

3. Vær med din Aand og Kraft hos
dem, Som os dit Ord forkynde, At de
oprigtigen gaae frem, Ei Tant, ei Smiz-
ger ynede! Lad dem ei trættes ved Fornuf-
tig Ridskierhed; Saa de ved Sandhed
maae Den frække Spot nedslaae, Som
vil dit Ord formørke.

4. Vor Ungdom vi befale dig, Du seer
hvor Snarer spendes. Ak! alt for let den

træd:

trædskelig Vort fra det Gode vendes.
 Først Spottelatteren Indtager, river
 hen; Saa trodses Dydens Bud, Og da fra
 dig, vor Gud! Det unge Hierte drages.

5. O du vor Gud i Himlene! Dit
 Navn os helligt være; Dit Rige komme!
 Alt ing skee Til din og Jesu Ære! Mod
 Fjendens Bold og Svig Vort Haab kun
 staaer til dig. I haarde Fristelser Bær
 du med Hielpen nær, Og frie os fra det
 Onde!

Mel. Alene Gud i Himmerig.

371. Bered os selv, o Gud! naar
 vi Ind i dit Tempel træde, At ei uvær-
 digt Hyklerie Er da blandt os tilstede.
 Men at med Andagt og med Lyst. Og
 os til Lærdom, Raad og Trost Dit
 Sandheds Ord vi høre!

2. Lad dette Ord ret fiendelig Paa
 os velsignet være! Vor Lov og Priis lad
 tækkes dig, Og hør hvad vi begiere!
 I Jesu Navn og Jesu Troe Vi bede,
 at dit Ord maa boe Blandt os til Ver-
 dens Ende.

Mel. I Jesu Navn skal al vor Sierning skee.

372. Afgode Gud! gyd Andagt i
 min Siel, Imens jeg hører dine vise Bud,
 Som du gav os til vort Vel. Giv, at

jeg troer, Og adlyder dit Ord; Jeg
 Synden da undgaaer, Og fast i Dyden
 staaer. Ved din Aand du mig bered
 Daglig meer til Hellighed! Kun ved
 den jeg Maalet naaer.

Mel. Gode Jesu! vi er her.

373. Dem, o Gud! du naadig er,
 Som dit Bud med Lyst udføre; Giv, at
 vi, som samles her, Maa dit Ord med
 Andagt høre! Lad din Fred, din stille
 Glæde i hvert Hierte fæste Sæde.

2. Du, vor Fader! naaderig selv
 vor Svaghed understøtte; Lær os ret
 at elske dig. Fremme vor og Næstens
 Nytte! Dig, du Store, Gode, Vise
 Al vor Id og Vandel prise!

Mel. Gud Hellig Aand i Troe os lær.

374. Vi samles for dit Aasyn her,
 O Gud! dit Ord at høre. Giv os din
 Bistand, at Enhver Maa det til Hiertet
 føre! Giv Lyst og hellig Agtsomhed, Giv
 Kraft og villig Lydighed! Vær selv
 blandt os tilstede!

Mel. Gode Jesu! vi er her.

375. I dit Tempel møde vi, Dig,
 vor Fader, at tilbede. Gode Gud! staae
 du

du os bi; Du vort Hierte selv berede, At
hver Tanke vi henvende Til dit Ord, til
dig at kiende.

2. Bed din Sandheds Aand, o Gud!
Du os Alle, Alle røre! At vi dine vise
Bud Med uskromtet Andagt høre. Og
dem dybt i Hiertet giemme, Til vort san-
de Vel at fremme!

3. Lad hvert Ord, vi høre her, Troe
og Haab i os oplive! Og til gode Gier-
ninger Det os Lyst og Styrke give. O
velsign os allesammen! Hør os, Fader!
hør os! Amen.

Mel. I Jesu Navn skal al vor Sierning see.
376. Til dig, vor Gud! Oploste vi
vor Bøn. Du gav os vise, naadesulde
Bud Bed din elskelige Søn. Hielp os
da nu; Prent os Ordet i Hu; At vi med
fast Attraae Det stedse granske maae. Lad
det virke paa vor Siel, Saa det frem-
mer her vort Vel, Og vi hist din Hims-
mel naae!

Mel. Gode Jesu! vi er her.

377. Gud og Fader! i dit Navn Her
forsamlede vi ere: Lad det vorde os til
Gavn; Lad det vorde dig til Ære! Giv,
vi føle det med Glæde, Du er selv blandt
os tilstede!

2. Stryk os til Lærvillighed; Lad din
 Aand vor Tanke lede; Selv til Andagt
 os bered, Naar vi synge, naar vi bede.
 Lad det Ord, vi her skal høre, Os til
 Troe og Dyder føre!

3. Salige vi ere da Her i Livets Prø:
 vedage, Og naar vi skal gaae herfra,
 Vil din Himmel os modtage. Der
 blandt de Udvalgtes Hære Skal vor Ans:
 dagt evig være.

Mel. Enhver som troer og bliver døbt.

378. Dit Ord, o Gud! er Sand:
 heds Ord, Til Salighed os givet! Deri
 Enhver, som paa dig troer, Skal fins:
 de Bei til Livet. Og dette Ord forkyn:
 des her. O! giv os alle een og hver,
 At vi det ret annamme!

2. Da naar vi følge dine Raad, Vil
 du vor Andagt signe, Og da vi skal ved:
 Id og Daad Bort Monstier, Jesum ligne.
 Og Troe og Haab og Kierlighed Skal
 lede os til Sielesfred, Og Himlen for os
 aabne.

Mel. O kiere Siel! frygt aldrig meer.

379. O Gud! naar vi paakalde dig,
 Lad Sielen fyrig hæve sig Op over Jor:
 dens Noie; Og glemme Verdens Flitter:
 guld, Og trostsig, from og andagtsfuld

Kun have dig for Die, Vor Fader i det Høie.

2. Vel dem, som altid bede saa; Alt hvad dem tiener skal de faae; Det Jesus os tilfiger. Jeg troster mig ved Jesu Ord Og stadig beder, haaber, troer. Thi aldrig, aldrig sviger, Hvad Frelseren os siger.

Mel. Nu vel an! vær frisk til Mode.

380. Gud! jeg Synder tør fremtræde For dit Alsyn bedende. Selv du fra dit Allmagtsfæde Lover mig Bønghørelse. Stor og høi den Tanke er, Sylder al min Siels Begier. Fader! mig din Aand veilede, Alt jeg rettelig maa bede.

2. Kun det Ene bør jeg agte, Frem paa Dydens Bei at gaae; Kun ved al min Idræt tragte, Saligheden hist at naae. Dette Ene for min Siel Er et uundt værligt Held. Denne Bøn jeg tryk fremfører: Gud! jeg veed du den bønholder.

3. For min Skiebne du maa raade, Jeg mit Gavn ei selv forstaaer. Det kun veed jeg, Alt er Vaade, Hvad af dig, o Gud! jeg faaer. Thi du styrer viselig; Hvad mig skeer, det skeer ved dig. Vel mig! du er Skiebneens Herre; Ene Gud og ene Herre.

4. Dog,

4. Dog, du er mig meer end Herre,
 Ogsaa Fader du mig er; Og jeg af dit
 Ord kan lære, Stedse huld er du os nær.
 Hvor den Tanke styrker mig, Naar jeg
 gjør min Bøn til dig. Fro jeg veed, at
 du, vor Fader, I min Nød mig ei for-
 lader.

5. Hielp mig, Fader! saa at bede Til-
 lidsfuld i al min Nød! Hielp mig, Fa-
 der! saa at bede, Naar jeg nærmer mig
 min Død! Hør mig da, og hør mig nu!
 Hver min Bøn velsigne du! Lad mig sted-
 se, ved at bede, Fole Kristnes Fred og
 Glæde.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade.

381. Gud! stort og evigt er dit Ri-
 ge; Du hersker høit i Himmelen; Men
 du, o Herre! er tillige Vor Fader og vor
 hulde Ven. O! dette Navn gjør Hjertet
 trygt, O! det indgyder sønlig Frygt!

2. Vel den, som rettelig dig kiender,
 Og hvad du bød os til vort Gavn. O!
 helligt indtil Jordens Ender, Høihelliget
 worde os dit Navn; Dit dyrebare Sand-
 heds Ord Giv, hver det hører, hver det
 tror!

3. Dit Rige sig blandt os udbrede; Lær
 os at troe og lyde dig! Lær os, som Born,
 til

til dig at bede, Og glemme Alvind, Had
og Svig, Og vandre i Samdrægtighed
Og fremme sælles Held og Fred!

4. Lær os, naar Verden vil forføre,
At den os drager fra vort Held! Lær os
at lide og at giøre, Hvad du fandt gavnligt
til vort Vel. Alvise Gud! din Bille
ske Paa Jorden som i Himlene!

5. O! giv os, du det Godes Kilde!
Arbeidsomhed og dagligt Brød. Og trænge
vi, og gaaer det ilde, Da giv os Kræfter
i vor Nød! Alt hvad der tiener til
vort Gavn, O! giv os det i Jesu Navn!

6. Alvidende! dit vaagne Die Seer al
vor Svaghed, al vor Brøst. Forbarm
du dig, o Evighøie! Ved Jesum Christ,
vort Haab, vor Trøst! Og viser Næsten
fiendlig Hu, Lad os tilgive da, som du.

7. Men og du seer, hvor mange Fær
rer Vi ledes i af Rind og Blod. Du
seer de mange skjulte Snarer, Dem Berz
den lægger for vor Fod. O! vær vor
Hielp i denne Nød, O! fri os Gud, fra
Synd og Død!

8. Giv, at vort hele Liv maa være
Opofret dig til Tak og Priis! Dit, Gud!
er Riget, Magt og Ære; Thi du er god
og stor og viis. Og hisset i din Himmel
da! Vi see dig, Gud! Halleluja!

Met. Nu vel an! var frisk til Mode.

382. Gud! min Skaber, Verdens Herre! Ikke du behøver mig; Men hvad er, hvad kan jeg være Her og hisset uden dig? Dette Legem, denne Aand fik jeg af din Almagts-Haand. Hvis du drog din Haand tilbage: O! hvad blev, hvad blev jeg Svage?

2. Som dit Barn til dig jeg beder: Giv, hvad bedst kan gavne mig! Eget Naad mig tidt misleder, Du kun styrer viselig. Saa til dig, algode Gud! Kommer jeg paa Jesu Bud. I hans Navn jeg dig anraaber. Alt mit Held fra dig jeg haaber.

Met. Gaag op og staae paa dine Strange.

383. Hvor naadig er du, milde Fader! Ved Bønnens Kraft du styrker mig; I Rodens Stund du mig tillader At slye med barnlig Hu til dig. Min Frelser's Ord jeg lider paa, At naar jeg beder, skal jeg faae.

2. Naar Jordens Kummer mig omspænder, Ei Verden mig kan give Trost. I Bøn jeg løfter mine Hænder Til dig, som hører Klagers Røst. Og naar jeg beder rettelig, Da Trost og Roer du sender mig.

3. Naar Fristelsen mig vil bedrage,
 Let vakler da min Troe, min Dyd.
 Jeg glider, falder let tilbage Til Syn-
 dens den urene Fryd. Men beder jeg,
 da faaer min Siel Til Kamp og Seier
 Kraft og Held.

4. Gud! hvad er jeg, at jeg tør
 raabe I hver min Nød og Trang til dig?
 Alt jeg saa tryggelig tør haabe, Du hø-
 rer og bønhører mig? Tak skee dig,
 Gud! at ved din Søn Jeg lærte Liddi-
 lærte Bøn!

Met. Guds Gødhed ville vi prise.

384. O salig Trost og Gæde: Gud
 se o min Fader er! Jeg tør for ham
 fremtræde, Og huld til mig han seer.
 Og han, o Kierlighed! Mit Hjerres
 Ønske hører; For Tungen det udfører,
 Er han til Hielp bered.

2. Thi vil jeg dig anraabe, Min
 Gud! med bærntlig Mand, Og Held og
 Frelse haabe Alt af din Faderhaand.
 Du ei forsmaaer min Bøn: Derpaa jeg
 mig forlader; Thi og for mig, o Fader!
 Til Jorden kom din Søn.

3. Priis, evig Priis og Ære, O Jes-
 su, vorde dig! At Gud vil Fader være,
 Har du forvissat mig. Styrk mig i Troe
 og Dyd, Og lær m'g vel at bede, Da

skal hver Bøn berede Min Siel til Him-
lens Fryd.

Met. Skynd fra Libanon dig ned.

385. Gud! din Godhed hiertelig Vi
erkiende; Du os bød, i Bøn til dig Os
at vende. Du, som hielse kan og vil,
Verdens Herre! Du vor Tilflugt være.

2. Og din Søn os lærte jo: Du er
Fader; Og du dem, som ærlig troe, Ei
forlader. Naar vi da, vor Siel til Gavn,
Dig anraabe, Vi din Hielse tør haabe.

3. Men os tidt en daarlige Lyst Vil
forføre; Tidt vi selv din Faderrost Ei
vil høre. Vi ei styrke os ved Bøn, Til
itide Mandelig at stride.

4. Dog du ville ei din Haand Fra os
drage! Giv os Troens, Bønnens Aand!
Styrk os Svage! Hist med større Lyst og
Kraft Vi anraabe, Og din Frelse haabe.

Met. O søde Gud! din Kiærlighed.

386. Til Bønnen du os selv indbød,
Du Herrers Overherre! Om a vor Larv,
i al vor Nød Vi tør vort Suk frembære.
Du naadig høre vil vor Røst, Naar vi
for dig fremtræde. O! hvor det giver
sierttet Trost Og Haab og salig Glæde!

2. Tak, Fader! at du ved din Søn

Os denne Sandhed lærte. Dig tækkes
 hver hengiven Bøn, Opsendt fra barn-
 ligt Hierte. Algode! selv en Synder ei
 Uhort sin Bøn opsender, Naar anger-
 fuld fra Lasters Bei Han sig til Dyden
 vender.

3. Giv os din Aand, at stadelig Vi
 dette trøe og haabe, Naar vi for os og
 Andre dig I Jesu Navn anraabe. Af
 ganske Siel i Takkesang Vi synge da saa
 glade: Lov skee dig, Gud! for hver ens
 gang Du hørte, naar vi bade.

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg-

387. Forsmægtende jeg vanked' ont
 I Mistvovl, Angest, Smerte; Ei Trost
 jeg fandt, ei Lindring kom Til mit be-
 klemte Hierte. Min Siel hvor den var
 mørk! Hvorhen jeg saae var Drk. Nu
 jeg i Bøn udbrod: „See, Herre! til min
 Nød, Og frels mig, frels mig Arme!“

2. Da hørte du mig, Raadens Gud!
 Du gav mig Kraft og Styrke; Du
 førte mig af Angest ud, Gav Lys i
 rædsomt Mørke. Du brod med Faders
 haand Min Trængsels haarde Baand.
 O Gud! jeg priser dig; Paa nye du
 skabte mig. Til Lovsang blev min Klage.

3. O! Gud, din Misfornhed er stor,
 Er uden Maal og Ende. Det i din Hjert

mel, paa din Jord Hver Skabning skal
 bekiende. Høit over Bierg og Dal
 Vor Lovsang lyde skal: O Gud! du er
 vor Trost! Du vender Sorg til Lyst.
 Vel den, som paa dig haaber!

7. Daaben og Nadveren.

Mel. Mit Barn frygt den sande Gud.

388. Led os, Herre! ved din Haand;
 Styrk vort fristne Samfunds Baand!
 Giv os, at vi Daabens Pagt Stedse
 holde høit i Agt. Lær os, at i Jesu
 Fied Vi gaae frem til Hellighed, Og
 gaae frem til Salighed.

Mel. Jesu søde Thukommelse.

389. Befæst os, Gud! i Daabens
 Pagt Mod onde Lysters Svig og Magt;
 Og giv, vi altid tænke paa, Ved Dyd
 dit Velbehag at naae!

2. Da gaae vi rolig Livets Gang;
 Om den endog er mørk og trang; Og
 hiffet vi evindelig Skal love, takke,
 prise dig.

For Daaben.

Mel. Mit Barn frygt den sande Gud.

390. Fader, Søn og Hellig Aand!
 See! vi møde Haand i Haand. Vi de

Spæde, høre frem; Gaf du selv i Pagt med dem! Unge, Gamle, Store, Enaae, Hielp os alle, at vi maae Fast med dig i Pagten staae!

2. Gud! du fra vor første Stund Siger os saa mangelund. Du os holder i din Favn, Kalder os med Børnenavn, Leder os saa faderlig, Skienker os dit Himmerig. Gud! vor Gud! vi prise dig!

Mel. Mit Barn frøgt den sande Gud.

391. Dig, vor Gud og Herre! dig Bære Priis evindelig! Du os alle i vor Daab Skienker Salighedens Haab. Hielp os, at vi altid maae For dit Ansyn vandre saa, At vi Saligheden naae.

Efter Daaben.

Mel. O søde Gud! din Kierlighed.

392. Lad dem, som fik Forældres Navn, O Gud! dig aldrig glemme, Men deres Affoms sande Gavn Ved Ord og Gierning fremme. Da, naar fra Stovets Lænker fri, Paa nye de gaae til Livet, De sige; Gud! her ere vi, Og de, du os har givet.

For Utergangen.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød.

393. O Gud! du seer mig, og du

veed Alt, hvad mit Hierte beder, Seer
 jeg i Troe og Ydmyghed Frem til dit
 Alter træder. Giv, jeg med hellig For-
 lelse Maa hente her Belsignelse, Og
 Naade hos dig finde!

Ved Nadveren.

M. 1. Jesu søde Skufommelse.

394. O Jesu Christ! hvor er du
 blid, At du os kalder kjerlig hid! Vi
 samles nu endrægtelig, At søge Kraft
 og Trost hos dig.

2. Det Samfund du beredte os,
 Hvor se'v du vilde være hos. Og her
 vi mindes, som du bød, Din Kierlighed,
 din Marterdød.

3. See, vi adlyde dette Bud! Bels-
 signet du, der kom fra Gud! Gud elskte
 Verden, elskte mig; Thi sendte han, o
 Frelser! dig.

4. Saa trofast var din Kierlighed,
 At Døden du paa Korsen led. For
 dine Brodre døde du, Det komme vi
 med Tak ihu.

5. Dit Liv, din Død, din Kierlighed
 Har skienket os en evig Fred. O! giv
 os, at vi værdelig Ved Id og Daad
 maae prise dig.

6. Belsign paa os dit Sandheds Ord!

D 4

Beslign os ved dit Raadebord! Her du forener os med dig Saa tierlig og hoitidelig.

7. Giv, vi maae alle vorde eet, Som du med Faderen er eet. Og eiste Faderen og dig Af Hiertets Fylde inderlig.

8. Da vil han, Gud og Faderen Os eiste faderlig igien, Og tierlig give, os til Gavn, Alt hvad vi bede i dit Navn.

9. O giv os Trost og Sieleroe! Til dig vi fæste Haab og Troe. Giv Kraft at holde det, du bød, Og følge dig i Liv og Død.

10. Giv, at vi tage vel i Alt Din Kierligheds og Raades Pagt; Den du har stiftet ved dit Blod, Da du dit Liv paa Korset lod.

11. Min Frelser! af, den Pagt jeg brød; Jeg brød den, mig til evig Død. Du dommer jo retfærdelig, Og Synd kan ei bestaae for dig.

12. Dog see! d.t var din Miskundhed; Du kom fra Himlen til os ned, Og trosterig bebudede Os Syndernes Forladelse.

13. O! lad din Aand, den Sandheds Aand Beslign her vort Samfunds Baand! Og prente Attraa i vor Siel, Alt søge kun hos dig vort Vel.

14. Og naar vor Afsted nærmer sig,
Giv, Jesu! at vi see til dig, Og hæve
os fra denne Jord Med Haab og Tillid
paa dit Ord!

15. Halleluja! o Gud! vor Gud!
Bort Held er Jesu Ord og Bud. Gud,
Herren, kommer Frelsen fra, Fra Gud,
vor Gud! Halleluja!

Mel. Jesu søde Ihukommelse.

395. Min Siel i Andagt nærmer
sig, O Jesu, Frelser! nu til dig, Og
ihukommer, som du hød, Din Lidelse,
din Marterdød.

2. Af Naade led du, Heltigste! Paa
Korset al Forsmædelse. Du boiede dit
Hoved ned Og døde, mig til Salighed.

3. Nu har jeg Haab, jeg ikke skal Gaae
Sted blandt de Fordømtes Tal. Men
Gud, min Gud, formedelst dig, O Jesu
Christ! tilgiver mig.

4. Det troer min Siel og finder Røe
Og Fryd og Tilflugt i sin Troe. Gaaer
jeg, som du, i Graven ned, Saa staaer
jeg op til Herlighed.

5. Tak, Frelser! for din Kierlighed,
For Alt, hvad du saa villig led! O giv,
at ei forgieves her Jeg mindes dine Li-
delsler.

6. Men hjælp og styrk min Siel der:

ved J. Tillsid til din Miskunhed! Din
Raades Fylde røre mig, At villig jeg
adlyder dig!

7. Det Forsæt her jeg møder med, At
vandre frem i dine Fied. Lad det befæstes
i min Siel, Og følge mig i Bæe og Bæl!

8. Og farer jeg end stundom vild, Da
vær mig naadig, huld og mild! Led mig
igien paa rette Bei! Styrk mig paa den,
for ad mig ei!

9. Min Bannmagt, Herre! bedst du
veed; O! viis mod mig Langmodighed.
Giv Raag og Tvivl min Siel forsagt,
Raab selv til mig: det er fuldbragt!

10. Til dig, min Frelser! o til dig
Min Siel i Andagt hæver sig. Giv,
at jeg lyder, hvad du bød, Og følger dig
i Liv og Død!

Mel. Se'u søde Ihukommelse.

396. Du, Jesu! bød mig i dit Ord,
At møde ved dit Raadebord; Her jeg
skal ihukomme dig, Saa vist du ihukom-
mer mig.

2. Men tidt henrev mig Verdens
Lant, At jeg i den min Glæde fandt,
Hvor ofte frister Kiødet ei, At vige af
fra rette Bei.

3. Af! da jeg kommer ei ihu, Hvor
svag jeg er, hvor naadig du; Let glem:

mer jeg da Pligt og Kald, Og syns
ker dybt fra Fald til Fald.

4. O styrk mig, at jeg tidt maa see
Til dig, som her du vandrede. Da
taber Verden al min Agt, Da taber
Synden al sin Magt.

5. Men at jeg syndet har mod dig,
Med Frygt og Tvivl det ængster mig.
Ak! skulde jeg dig være kier, Saa svag,
ustadig som jeg er?

6. Jo jeg i Haab og Troe tør see
Til Jesum, den Korsfæstede. Hvor
kunde han forglemme den, For hvem
han døde villigen?

7. Saa komme hvo som modig er,
Og hvo som ængstes, komme hver;
Hos ham er Fred, hos ham er Røe For
dem, der angre Synd, og troe.

8. Vi komme, Jesu! paa dit Ord;
Vi møde ved dit Raadebord. Bønhør
vort Hiertes Angerraab! Til dig, til
dig staaer alt vort Haab.

9. Giv, at vi mindes idelig Den
Frelse, som vi fik ved dig! Og giv os
ved din Miskunhed Tilstedt hos dig i
Himlen Sted.

Met. Jeg beder dig, min Herre og Gud.

397. Jeg møder ved dit Raadebord,
D 6 Min

Min Frelser og min Dommer! Dit
Marter, dine Afskedsord Med Tak jeg
ihukommer. I Ydmyghed jeg nærmer
mig, Og troende dig priser. Her, for
Enhver, som troer paa dig, Din Mir-
skunhed sig viser.

2. Men af! er jeg den Raade værd,
Som jeg af dig modtager? Er du mig
fremfor Altting kier, Saa mig ei Synd
behager? Er i min Siel en virksom Troe,
Der ene dig kan tækkes? Og kan jeg
hist dig møde fro, Naar jeg af Graven
vækkes?

3. O Herre! du ransager mig, Du
fiender Siel og Hierte; Du veed, at tidt
jeg glemmer dig I Glæde, som i Smer-
te. Af! syndig Daarskab i mig boer:
Dog vil jeg ei forsage. Paa dig jeg i
min Afmagt troer: O Jesu! styrk mig
Svage!

4. Min Troe jeg dig tilfuger nu; Ans-
nam mit Løfte, Herre! Til dig henven-
der jeg min Hu; Din egen vil jeg være.
O Jesu! mig nu selv bered, Alt værdig
jeg fremtræder; Da priser jeg din Kier-
lighed, Og føler Himmelglæder.

Efter Nadveren.

Mel. Nu vel an! var frisk til Møde.
398. Jesu Christ! du gav mig Livet;

Dødens Magt du overvandt! Jesu
Christ! nu har du givet Mig min Frel-
ses hvide Pant. Styrk du mig i Bøn
og Troe! Giv mig Fred og Sieleroe!
Giv, at jeg din Ære fremmer, Og dig
aldrig, aldrig glemmer!

Mel. Jesu søde Thukommelse.

399. O Jesu Christ! jeg takker dig,
At du har vederqvæget mig. Dit Min-
de Sielen styrkede; Derfor dig Priis og
Ære skee!

2. For Syndere du gav dig hen Til
Pinen, til Forsmædelsen. Du gav dig
hen i Dødens Bold, Betalte skyldfri
Syndens Sold.

3. Ak! skulde jeg ei elske dig? I Liv
og Død du elskte mig. Ak, skulde jeg
ei elske dig? Mig aabner du dit Him-
merig.

4. O! lad mig idelig, som nu, Din
Godhed komme ret ihu, At jeg til mit
og Næstens Held Maa altid handle ret
og vel.

5. Jeg da, skjønt jeg er skrøbelig,
Tor see med Tillid op til dig. Og frøs-
kes jeg, dog jeg bestaaer, Og hiffet
Seierkronen faaer.

8. Døden, Opstandelsen og Dommen.

Mel. Hvo veed, hvor nær mig er min Ende.
400. Som Morgendag mit Liv henspinder;
Som Strømmen skynder Tiden sig.
Maaskee, naar næste Dag opvinder,
Den rinder ikke op for mig.
O hielp mig, Gud! at hver min Dag
Maa bruges dig til Velbehag.

2. Hvor flygtigt er alt jordisk Gode!
Selv Ungdom, Styrke, Munterhed!
Tidt naar vi det end mindst formode,
Til Død og Grav vi segne ned. O!
lær mig Alt at bruge saa, Som det,
der snart skal Ende faae.

3. Eet er fornødent! dertil ene Du
satte os paa Jorden her; I Troe og
Sandhed dig at tiene, Og vorde gode
Mennesker. O! lad hver Dag, som
spinder hen, Berede mig til Himmelen!

4. Bær hos mig Fader, Herre,
Dommer! Du kiender mine Dages Tal;
Alt Livets Aften, naar den kommer,
Mig uberedt ei finde skal! Og naar du
falder mig herfra, Forbarm dig, Gud!
forbarm dig da!

Mel. O, kiere Siel! frygt aldrig meer.
401. Engang mit Liv er Dødens

Rov; Det er Naturens store Lov; I Alt jeg det kan kiende. Ved hvert et Skridt paa Jorden her Jeg kommer Graven mere nær. Lær mig, o Gud! at kiende, Alt snart mit Liv har Ende.

2. Jeg saa den skionne Lillie; Men af! hvor snart den visnede Med sine Yndigheder. Paa Jorden intet kan bestaae. Det er en Lov: Alt skal forgaae! Som Blomstrets Yndigheder Bortsvinde Livets Glæder.

3. O giv! jeg gransker dine Bud, Og troer og lyder dig, min Gud! Og Synd og Udyd hader. Naar du da kalder mig til Røe, Da komme Døden! jeg er fro; Og i din Haand, o Fader! Min Siel jeg overlader.

Mel. Alt! vidste du, som gaaer i Syndens Lankr.
402. O du, som gav mig Liv og Livets Glæder! Min Vandring's Tid og Maal bestemte du. Maaskee i Nat du for din Dom mig stæder; Maaskee du falder mig i dette Nu. Bradt ile mine Dage frem. O gode Fader! lær mig ret at tælle dem.

2. Al Jordens Yndighed og Pragt forsvinder; Hvert Blomst fremsvirer, for at visne hen; Og hvert et Blomst som visner,

ner, seer! det minder, At ogsaa jeg til
Støv skal falde hen. Ja Døden er
Naturens Krav, Og hver en Grav, jeg
seer, mig spaaer min egen Grav.

3. O! lad blandt Gravene mig altid
agte Paa det, som tiener til min egen
Fred! Jeg døer, men Gierningen jeg
her fuldbragte, Ja Ord og Tanken selv
skal følge med. De følge over Graven
hen, Og hisset ved din Dom jeg faaer
Giengielsen.

4. Tilgiv mig du, min Herre og min
Dommer! At tidt jeg veeg fra dine
milde Bud. Og lad min Siel, naar
Dødens Time kommer, Faae Hielp og
Trost hos dig, al Naadens Gud! Selv
styrke du min Troe til dig, At du min
Anger seer, og ei forskyder mig.

5. Lad for mit Sind, lad for mit
Dje svæve Min Frelsers Død og al
hans Kierlighed! Saa skal min Siel i
Dødens Stund sig hæve Til Aanders
Hiem til Himlens Salighed. Ophøiet
over Død og Grav Jeg evig priser dig,
som Liv og Frelse gav.

Met. Naar min Tid og Stund er forhaand.

403. Som Skyggen svinder Livet
bort, Tung er den Bei vi træde; Vor

Ung

Ungdoms favre Vaar er kort, Ustadig al
vor Glæde. Alt spirer, modnes og for-
gaaer. Eys Gange Ti er Støvet's Aar,
Dg sielden, sielden flere.

2. Men herligt Haab vi trostes ved,
Et Haab, som ei kan svige. For Sio-
len er en Evighed I Guds vor Faders
Rige. Dg Legemet, som lægges hen,
Fremgaaer engang til Liv igien Ved
Herren Jesum Christum.

Mel. Naar min Tid og Stund er forhaand,

404. Jeg veed, til Graven gaaer
min Bei, Dg jeg skal heden fare; Men
naar, o Gud! det har du ei Mig villet
aabenbare. Det ene er bekiendt for
dig, Du i din Verden satte mig, Du
talte mine Dage.

2. I Kette jeg med dig ei gaaer Om
Dødens Tid og Maade; Min Gud!
som Alt ting bedst forstaaer, Maa derfor
ene raade. Hold kun min Siel i stadig
Tro, Alt med Hengivenhed og Noe
Dit Kal' jeg oppebier.

3. Maaskee fra Sottesengen mig En
langsom Død henkalder; Maaskee den
kommer pludselig; Maaskee i kraftfuld
Alder. Giv, at til Alt jeg er bered!
Jeg stoler paa din Trofasthed, Som
ingensinde svigter.

4. Gyd i mit Hierte denne Trost, At du min Synd forlader, At jeg ved Christum er forlost, Og at du er min Fader! Saa kan ei Døden skrække mig, For vedes den end nærmer sig. Jeg rolig den kan vente.

5. Til sidst jeg da med Gielesfred Kan dig min Aand befale. Du vilde selv ved Gravens Bred Mit matte Sind huseale! Skient Kraft og Mod i Dødens Strid, Og gjør dens Time lys og blid, Min Gud! min Trost! min Fader!

Mel. Naar min Tid og Stund er forhaand,
405. Min Gud! jeg gaaer frimod-
delig, Naar du herfra mig kalder. Jeg
veed, du har saa viselig Bestemt min
Levealder. Naar Døden løser Livets
Baand, Jeg i din faderlige Haand Med
sind Fortrosthing falder.

2. Os bragte Jesus Christus Fred,
Og saligt Haab om Raade. Han bort-
tog Dødens Bitterhed; Bed ham er
den min Baade. Thi kalde du, o Her-
re! mig Naar, hvor, og som det synes
dig! Du, du bør ene raade.

Mel. Hiertelig mig nu længes.
406. Du seer, o Gud! min Læng-
sel,

sel, Alt jeg udloses maa, Og ud fra Jor-
dens Trængsel Til Himlens Frihed gaae,
Tidt her jeg soles Smerte, Tidts stædes
jeg i Rød; Tidts ængstes Siel og Hierte;
Det endes ved min Død.

2. Den gaaer jeg glad imode, For
den jeg skræktes ei; Thi Jesus Christ,
som døde, har aabnet Livets Dei.
Naar det min Gud behager, Jeg doer
med Trost og Mod. Hans Kald jeg
fro modtager; En salig Død er god.

3. Maaskee min Vortgang saarer
De Benner, Gud mig gav; Maaskee
For'ardes Laarer Skal flyde paa min
Grav. Dog vil jeg ikke grue; Mit Haab
grundfæstet er; Jeg hist igien skal skue
Dem, jeg har elsket her.

4. Men hvad formaaer jeg ene I
Dødens sidste Strid? O Fader! du for-
lene Mig Kraft i Kampens Tid! Naar
mig din Fred husva'er, Da b iver Døden
let. Min Siel j: g dig besaler I sidste
Aandedræt.

Mel. Hvo veed, hvor nær mig er min Ende.

407. O! vaagner sørend Døden fal-
der Os i en uforventet Stund! Een doer
af Eygdom, Een af Alder; End doer
fra Mangen nag og sund. Ein sidste
Time

Time ingen veed. Vel den, som altid
er bered!

Mel. O fiere Siel! frygt aldrig meer.

408. Mit Liv, o Gud! er i din
Haand. Naar du opløser Livets Baand,
Da endes mine Dage. Da samle rørte
Venner sig Med Bemodstaarer om mit
Lig; Men Venners Suf og Klage Mig
falder ei tilbage.

2. End lever jeg; ved dig, det er, O
Gud! at jeg kan nyde her De mange
Livets Glæder. Men ogsaa fordrer du
af mig, At jeg dem nyder viselig, Og
her mig forbereder Til hine Eogheder.

3. Al syndig Lyst, al syndig Daad,
De stride mod dit hoiie Raad, Og mod
din Wiisdoms Lære. Her blev jeg plan-
tet, for at groe Til ædel Bæxt i Dyd og
Troe: Den Tanke lad, o Herre! Min
Siel indprentet være.

4. Maaskee min Aften stunder til,
Ja! fald mig, Fader! naar du vil, Og
jeg skal ei forsage. Kun at jeg her har
levet saa, At jeg mit Bæfens Maal kan
naae, Og værd de Godes Klage, Kan
ende mine Dage.

Mel. Jesus han er Syndres Ven.

409. Herre! hielp mig, hvor jeg

gaaer, Hielp i Alt, hvad mig skal hændes!
Bed din Kraft, som Alt formaaer, Snart min Sorg til Fryd ombendes.
Til mit Gavn du styrer Alt: Lov og Tak dig skee for Alt!

2. Lær mig her i Livets Tid Ret at tælle mine Dage, Alt ei Tant, ei daarlign Id,
Skal mig fra mit Kald afdrage. Hastig svinder Tiden hen, Af! den kommer ei igien.

3. Fristes jeg til syndig Daad, Lad mig da din Bistand finde! Giv mig Mod og Kraft og Raad Til at stride og at vinde!
Hver en Seier føre mig Frem til Himlen, frem til dig!

4. Kun fra dig nedstrømmer Held, Kundskab, Rigdom, Magt og Ære. Det og Alt lad til mit Vel Af dig selv velsignet være!
Lad mig ei misbruge det Til at krænke Næstens Ret.

5. Stædes jeg i Sorg og Nød, Du er den, paa hvem jeg haaber. Til: lidsfuld som Jesus bød, Jeg til dig om Redning raaber.
Hør mig, hielp mig, Raadens Gud! Drag mig af min Baande ud!

6. Tiden rinder, Dødens Røst Tid: lig eller sildig lyder; Da al Jordens Held og Lust Ikke meer mit Hierte fryder. End da

da ogsaa denne Rød Ved en blid og
salig Død.

egen Melodie.

410. Hov veed, hvor nær mig er
min Ende? See Tiden meget hastig
gaaer. Hvor let og snart kan det sig
hænde, At jeg mit Vandrebudskab
faaer! Giv mig, o Gud! ved Jesu Troe
I Afskedstimen Trost og Røe!

2. I næste Nat maaskee du falder
Min Siel hen i din Evighed. Maas-
kee mit Legems Hytte falder Forinden
Solens Lys gaaer ned. Giv mig, o
Gud! ved Jesu Troe I Afskedstimen
Trost og Røe!

3. Lær mig at tælle mine Dage, Og
viselig at bruge dem! Giv mig i Runds-
skab at tiltage; Giv mig i Dyd at vandre
frem! Giv mig, o Gud! ved Jesu
Troe I Afskedstimen Trost og Røe!

4. Hielp mig i Ulde at bevare Mit
Hierte fra Letsindighed, At naar du fal-
der, jeg kan svare: Ja, Herre! see, jeg
er bered! Giv mig, o Gud! ved Jesu
Troe I Afskedstimen Trost og Røe!

5. Lad alt det Gode, du vil give, Min
Siel bestyrke i din Frygt. Paa dig er al
min Lyst i Live, Paa dig mit Haab i Dø-
den

den bygt. Giv mig, o Gud! ved Jesu
Tro. I Afstedstimen Trost og Røe!

6. I Jesu Navn tilgiv, o Fader!
Alt hvad jeg syndet har mod dig! Ved
ham i g veed du Synd forlader, Naar
jeg kun troer, og bedrer mig. Giv mig,
o Gud! ved Jesu Troe I Afstedstimen
Trost og Røe!

7. Lad da mit Endeligt kun komme,
Jeg gaaer tilfreds af Verden ud. Min
Fre ser lever mig til Fromme; Ved ham
er du min Frelses Gud, Og giver mig
ved Jesu Troe I Afstedstimen Trost
og Røe!

Egen Melodie.

411. Gud! Herre! jeg er i din
Magt; Thi du har mig til Livet bragt;
Du ene holder mig i Live. Du kiender
mine Dages Tal. Jeg veed, at jeg
mit Legem skal Til Gravens Giemme
overgive; Men naar, hvorledes det skal
stee, Det veed kun du, Alvidende!

2. Hvem har jeg uden ene dig, Som
i den sidste Time mig Med Hielp og
Trost formaaer at styrke? Hvem ellers
kan jeg lide paa, Naar mine Kræfter slet
forgaae, Og Sind og Sandser sig for-
mørke? Naar jeg skal gaae ad Dødens
Eti, Kun du, min Gud! du staaer mig bi.

3. Mig synes alt jeg ligger der, Og dette matte Legem er Dødsdødens bittre Smerte. Og midt i Dødens Bitterhed Den talende Samvittighed Forkynder Dommen i mit Hierte: Hvo trøster mig i denne Nød? Kun han, som er paa Korset død.

4. O Jesu Christ! jeg hører fra Dit marterfulde Golgatha, Alt du endog for Fiender beder. Lad Døden da mig føre hen, Alt stilles frem for Dommeren, Til dig, min Frelser! den mig leder; Thi gjør mig Døden ei forsagt: Jeg er i Gud, min Faders, Magt.

Mel. Herre Jesu Christ! sand Menneske.
412. O Jesu Christ! Guds Salvede! Du kom og blevst et Menneske. Du led paa Korset Qual og Død, For mig at redde af min Nød.

2. Jeg beder dig giv mig din Fred, Naar jeg til Graven segner ned; Og her fuldender Provens Tid I Dødens sidste Stund og Strid.

3. Naar Diet bristescærdigt er, Naar Dret intet hører meer, Naar Tungen ei kan røre sig, Giv mig endda at tænke dig!

4. Men mørknes Tanken selv for mig, Giv Hiertet dog at føle dig! Og lad mit Liv

Livs den sidste Stund Forkortes i en
sagte Blund!

5. Og min ved dig forløste Aand,
Annam du, Herre, i din Haand! Ja
styrk mig, naar jeg skielver ved At nær:
me mig din Ewigbed!

6. Mit Legem gives Graven hen, Det
bliver nu til Jord igien; Men her iggiort
skal jeg opstaae, Det Lyvte tør jeg lide paa.

7. Ved dig jeg Naade har hos Gud,
Naar jeg adlyder dine Bud. Ja, naar
jeg troer og følger dig, Da lever jeg
evindeligg.

8. Vel maa jeg døe i Tiden her,
Men leve skal jeg hos dig der. Thi du
vil selv med kraftig Haand Udlose mig af
Dødens Baand.

9. Jeg lider, Jesu! paa dit Ord.
Det er min Trost, det Sandheds Ord.
O! jeg vil troe og følge dig, Da lever
jeg evindeligg!

Mel. Jesu! dine dybe Bunder.

413. Jesu Christ! du led og døde,
Og med Kraft igien opstod; Thi gaaer
jeg min Død imøde Med et usforfærdet
Mod. Naar jeg troer og lyder dig, Kan
ei Døden skade mig. Mig, som evig
dig tilhører, Mig til bedre Liv den fører.

2. Lad

2. Lad da mine Kræfter svækkes,
Frelser! jeg seer op til dig; Og dog
kan jeg ei forskrækkes For den Grav,
som aabner sig. Trygt jeg min for-
løste Aand Overgiver dig i Haand.
Dødens Dal kan jeg betræde Fuld af
Haab og Trost og Glæde.

3. Du er Sandhed, du er Livet. Fast
jeg bygger paa dit Ord. Du har mig det
Løfte givet: Kun mit Legem b'iver Jord.
Herliggiort skal jeg opstaae, Og fra Held
til Held fremgaae; Og fra Kraft til Kraft
opstige. O det Haab, som ei har Lige!

Mel. Naar min Tid og Stund er forhaand.
414. Jeg i mit Livs det sidste Blund
Seer for mig Gravens Mørke; I den
høitidelige Stund, O Gud! du selv
mig styrke! Det ikkun'er bekiendt for
dig, Som her i Verden satte mig,
Naar denne Stund skal komme.

2. Da Syn og Hørelse forgaaer, Og
Tungen ei kan tale; Da ingen Ven min
Nød forstaaer, Og ingen kan husvæle.
O Fader! da forbarm du dig! Din Fred
du lyse over mig I denne sidste Vaande.

3. Du styrke ved din Kierlighed Min
Siel i Dødens Smerte! Du gyde Trøs-
stens Balsom ned I mit beklemte Hierte!
Bekræft du selv min Troe til dig; Da

Dødens Nat er lys for mig, Og Gravens Mulm forsvinder.

4. Saa kan jeg uforsfærdet gaae Min Død og Grav imøde! Saa veed jeg, og er vis derpaa, At du tilgav min Brode. Og at du blid optager mig I dit det skion: ne Himmerig, Hvor Jesus Christus lever.

Mel. Jesu søde Thukommelse.

415. Styrk selv, o Gud! min bange Aand, Naar kraftløs segner Fod og Haand; Og hor mig i min sidste Stund, Naar jeg kun stammer, sukker kun.

2. End naar jeg ei kan sukke meer, Giv, jeg din Himmel aabnet seer! Og tag min Siel, tag den til dig, Ved Jesum, som er død for mig!

3. Og de, som sørge i mit Hiem, O Fader! vær du selv hos dem! Trost dem naar de begræde mig. Den savner intet som har dig.

4. Jeg hist med dem skal samles glad, Hvor vi ei mere skilles ad; Hvor Hiertet ei af Kummer veed; Hvor Alt er Fryd og evig Fred.

Mel. Jesu! dine dybe Bunder.

416. Naar mit Hoved sig skal bøie, Naar sig løsner Stovets Baand; Fader!

Fader! i det Høie. O annam du da min Aand! Som min Frelser, vil jeg mig Overgive, Gud! til dig. Du vil mig i Raade høre, Og til evigt Liv mig føre.

Mel. Jesus er mit Liv i Live.

417. Grav, jeg venter dig med Længsel, Tag mig i din trygge Favn. Her saa tidt er Nød og Trængsel; Hisset er den sikke Havn. Hvorfor skulde jeg da grue? Rolig vil jeg Døden stue; Thi den fører mig jo hen Til min Frelser, til min Ven.

2. Dog vil jeg taalmodig vente, Gud! til det behager dig. Alting herligt du fuldendte; Du vil og fuldende mig. Herre! selv du Kraft mig give Dig til Døden tro at blive; Da jeg venter vel bered Dødens Kald til Evighed.

Mel. O store Gud din Kierlighed.

418. Min Dødsdag, denne store Dag, Tro gaaer jeg den imøde! Giv, at jeg efter Guds Behag Alt saae dens Morgenrøde. O! da skal Suk og Jammerraab Til Glædens Lovsang blive, Naar Gud min Troe, min faste Haab Fuldbyrkelse vil give.

2. Men Herrens Raad er ikke mit;

Maaskee han dvæler længe; Og jeg paa
Banen Skridt for Skridt Mig modig skal
fremtrænge. Velan, mig skee som Her-
ren vil; Det alt er mig til Vaade. Naar
jeg kun, medens jeg er til, Hos ham
maa staae i Raade.

3. I Jesu Navn da gaaer jeg frem;
Hans Budskab vil jeg vente. I Himlen
finder jeg mit Hiem, Hvor han sin Ban-
dring endte. Jeg veed paa hvem jeg haas-
ber nu, Ved Jesu Ord forvissat; Han
her mig kommer huld ihu, Og saliggjør
mig hiffet.

Met. Hvo veed, hvor nær mig er min Ende.
419. De gif forbi, de favre Dage;
Min Alders Vaar den er ei meer. Dog
vil jeg ikke modløs klage Fordi mit Maal
jeg kommer nær. Men stræbe, at et Liv
saa kort Skal ei unyttet svinde bort.

2. Lær mig, o Gud! at jeg dig priser
For alt det Held jeg hidtil nød. Giv,
jeg min Tak i Gierning viser, Og mig be-
stikker til min Død. Er jeg bered, jeg
venter den Med Haab om Liv i Himme-
len.

3. Styrk høie Alders svage Kræfter;
Til moden Kundskab led min Siel! Hver
Stund du skienker mig herefter, O gif,
jeg

jeg den anvender vel. Og naar du løser Livets Baand, Annam, o Fader! da min Mand.

4. J Dale synker, Bierge falder! Mit Haab, min Tiltid vakler ei. Til Evigheden Gud mig falder. Til Evigheden gaaer min Bei. Naar jeg opsvinger mig herfra, O Gud! hvor salig er jeg da!

Mel. Jeg raaber til dig, Herre Jesu Christ.

420. Snart jeg ved Banens Ende staaer; Flux Timerne bortile; Min svage Haand, mit sølvgraa Haar Bebude Gravens Hvile. Hver Dag og Stund Til sidste Blund Vil jeg for dig, o Herre! Tak frembære. Gid kun min Levetid Bar anvendt dig til Ære!

2. Gud! jeg kan ei fuldtakke dig For al din store Naade: Paa Faders Hænder bar du mig, Og hialp af Nød og Vaade. Din Trofasthed Blev daglig ved. Meer Godt, end jeg fortiente, Du mig sendte. Og al Slags Sorg og Nød Til Trost og Glæde vendte.

Mel. Store Gud, som dig til Ære.

421. Min og Alles Gud og Fader! Som dit Barn jeg kommer nu. Snart jeg denne Jord forlader; Fader! kom dit Barn

Barn ihu. Hør mit Hjertes matte Suk:
 fe. Du mig horte tidt i Nød: Hør mig
 ogsaa i min Død! Lad din Himmel sig
 op'uffe; Bed din Haand led selv mig
 frem, Til jeg naaer hos dig mit Hiem!

2. Helligt er dit Navn, o Herre! Over
 alt, hvad tænkes kan: Helligt lad og mig
 det være; Styrk mit Hjerte, min For:
 stand! Lad den Sandhed, du mig lærte,
 I min Siel ophoie dig, At du bliver Alt
 for mig, Selv i bristefærdigt Hjerte.
 Sidste Suk jeg stonner ud, Lad det prise
 dig, min Gud!

3. Lad dit Raadens Rige herlig Na:
 benbares i min Siel; Lad din Faderhaand
 saa kierlig Al min Svaghed ende vel!
 Lad mig meer og meer affige Jordist
 Dnske, jordist Sind; Ud fra Trængsler
 før mig ind I dit Herlighedens Rige.
 Der jeg skal tilbedende Dine skjulte
 Veie see.

4. Skee din Bilsje, gode Fader! Lær
 mig Taal og Bøn og Troe! Aldrig os din
 Hielp forlader: Deri finder Hjertet Ro.
 Egen Bilsje jeg fornægter, Og mit Riids
 Selvraadighed. Du mit Bedste vil og
 veed, Om mit Legem end vansmægter.
 Jeg er Støv, og du er Gud! Herligt
 Alt du fører ud!

5. Daglig skienkte du mig Brødet,
 Hielp mig, naar om Hielp jeg bad. Far-
 derlig du har mig fødet: Jeg blev styr-
 ket, mæt og glad. Fader! Tak for dine
 Gaver, For hver Smule af din Haand!
 Mæt og nu og styrk min Land Med din
 Raades rige Gaver. Fordist Træng op-
 hører nu. Til det Bedre staaer min Hu-

6. Men, o Hellige! jeg bæver For
 dit Ansigt at indgaae; Naar du mig til
 Regnskab kræver, Hvor kan jeg for dig
 bestaae? Ak! tilgiv mig, fromme Fader!
 Ak, for Jesu Christi Skyld! Din Forjæt-
 telse opfyld: At du gierne Synd forlat-
 der. See min Anger, hør mit Raab!
 Styrk min Troe, opliv mit Haab!

7. Bedebon jeg vil tilgive Den, som
 her forfulgte mig. Had skal ikke høs
 mig blive; Jeg for ham anraaber dig.
 Ogsaa Fjenden er min Næste: Giv ham,
 Gud! forsonligt Sind. For ham til dit
 Samfund ind. Frem hans Siels og
 Legems Bedste! Har jeg krænket Næ-
 stens Ret, Du og han tilgive det!

8. Nødig jeg paa slibrig Bane Bant
 drer mine sidste Fied. Fristelser og syn-
 dig Bane Tidt i Skyld mig droge ned.
 Men dog holdt mig dine Hænder. D!
 jeg veed, du til mig seer. Giv, jeg nu
 ei

ei fristes meer, Om end Skræk min
Siel omspender; Lad mig trolig holde
ud, Og staae fast ved dig, min Gud!

9. I saa mangen Nød og Fare Far-
derlig du stod mig bi. Blev jeg hildet
i en Snare, Giorde du mig løs og fri.
Snart min sidste Nød sig nærmer: Dø-
dens Rædsler true mig; Alt mit Haab
staaer kun til dig; Frie og frels mig,
min Beskiermer! Sidste Strid lad være
fort! Rolig lad mig drage bort!

10. Amen! Ja, thi dit er Riget,
Og jeg er din Undersaat; Bold og List
har mig bekriget, Men du gjorde dem
til Spot. Din er Magten, du kan
gøre Meer, end nogen bede kan. O!
langt over vor Forstand Herligt Alt du
kan udføre. Din er Æren, Ewige!
Her og hisset Priis dig stee!

Mel. Hvo veed, hvor nær mig er min Ende.

422. Saa samles vi til vore Fædre;
Vel den, som fare kan i Fred! Kan no-
gen Vandring være bedre, End den til
Himlens Herlighed? Hvo vil da ønske hid-
igien Den, som i Fred er draget hen?

2. Nei! vi ei ønske dem tilbage, Som
Døden har ledsaget hjem! Skal Døden
Benner fra os tage; Engang dog samles

vi med dem. Og hist, hvor Livet evigt er, Ei Ben fra Ben adskilles meer.

3. Vor Levetid henrinder sage, Og snart vi høre Dødens Bud. Saa lad os tælle vore Dage, Og vandre viselig for Gud! Da gaae vi fro vort sidste Trin, Det fører os til Himlen ind.

Mel. Hvo veed, hvor nær mig er min Ende.
423. Med Bemod og med Andagt træde Vi trindt omkring den aabne Grav. En trofast Ben, vort Haab, vor Glæde, Har nedlagt her sin Vandrestav. Hengivne ære vi dit Raad, O Herre! men du seer vor Graad.

2. Vor Bei og vore Vandringdage, Dem kiender, maaler ene du. Hver Stund vi have her tilbage, Hold du os stadig det ihu! Vort Liv er Pilgrimens Færd. Vort rette Hiem er ikke her.

3. Naastke det er dit Raad, at ene Tilsidst een af os færdes maa; Ham dobt belst Styrke du forlene! Hiint bedre Liv han tænke paa! Hist i vort rette Hiem igien De Gode samles, Ben med Ben.

4. Snart vi forlade denne Bolig, Og Graven for os aabner sig; Vor Hedens fart da være rolig, Den trætte Vandrer's Hiemfærd lig; Og lad os for dit Ausigt fro I alle Godes Samfund boe!

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade.

424. Vort Tanke bort fra Jorden
iler Ved Synet af den stille Grav,
See! Haabet giennem Graven smiler,
Det store Haab, som Jesus gav. Vort
Legem her kun smulrer hen; Det væk-
kes herligt op igien.

2. Den store Dag vi gaae imøde,
Da Gravene skal aabne sig. Da skal
de Levende og Døde, O Frelser! stilles
frem for dig. Vel den, som her
har levet saa, At da for dig han kan
bestaae!

Mel. Naar min Tid og Stund er forhaand.

425. Gud! naar du byder, skal det
skee, At Tidens Ende kommer; Da
skulle Jordens Slægter see Al Verdens
Overdommer. Han, som paa Korset
døde her, Da retviis dommer een og
hver For Gierning, Ord og Tanke.

2. Den Stund ei nogen Skabning
veed, Da Eighed begynder; Men det
er vist, med lette Fied Sig Tiden fra os
skynder. O! lad ei Døden fore mig
Uforberedet frem til dig; Selv styrk
mig til at vaage!

3. Styr, Herre! hvert af mine Trin
Paa dine gode Veie! Da skal mit Stov
gaae

gaae roligt ind Til Gravens stille Leie.
Lad Jorden synke og forgaae; Naar
den forgaaer skal jeg bestaae, Og staae
for dig med Ære.

Mel. Af Høiheden oprunden er.

426. Det lyder, som et Jordenslag,
Det Budskab, Jesu! om din Dag, Da
du i Almagt kommer! Af Graven du
fremkalder mig; Af! da jeg stædes skal
for dig, For dig, al Jordens Dommer.
Skjelve Maa jeg. Mig omsvæver,
Mens jeg lever, Allskens Fare; Tidt
mig hilder Syndens Snare.

2. O! vee mig, Syndens Sold er
Død! O! vee mig, hvis du mig for-
skjød, Naar Dommen du affiger. O!
hvor min Siel forfærdes ved, At tænke,
jeg kan styrtes ned I hine Mørkets Ni-
ger. Jesu! Herre! Lad mig Svage
Ei forsage, Naar du kommer, Bær
mig da en naadig Dommer!

3. Ei mere da jeg raaber Vee; Jeg
uden Ængstelse kan see, Hvor du i
Skyen troner. Min fri og frelste Siel
skal da Istemme sit Halleluja, Og kiende
sin Forsoner. Held mig! Held mig!
Hos dig, Herre! Skal jeg være. Du
skal sige: Kom at arve Himlens Rige.

Mel.

Mel. O søde Gud! din Kierlighed.

427. O Gud! dit Sandheds Ord
har sagt: Vi for din Dom skal stædes.
Hielp os at dæmpe Syndens Magt, Og
kun ved Dyd at glædes. At fro vi her
den vandre maae, Naar Stov til Stov
henfalder; Og at vi hiffet vel bestaae,
Naar du til Regnskab falder.

Mel. Gode Jesu! vi er her.

428. Styrk, o Fader! styrk vor
Siel, At til dig vi trostlig bede! Fro i
Haab om evigt Held, Lad os Dydens
Bei betræde! Du, som troner i det
Høie, Hold du os vort Maal for Die!

2. Jordens korte Sorg og Nød
Give du os Kraft at bære! Og lad
Tanken om vor Død Aldrig ængstelig os
være. Daglig meer du os berede Til
de Saliggjortes Glæde!

Egen Melodie.

429. Far, Verden, Farvel! Fra
dig vil jeg vende min trættede Siel.
De Glæder, du giver, er intet mod dem,
Jeg veed, jeg skal vinde i Himlen, mit
Hiem! Thi seer jeg til Himlen, og kie:
des nu ved Forsængelighed ;:

2. Hvad er det dog Alt, Som Ber:
den

den saa falskelig Lykke har kaldt? Det er jo kun Skygger i flyvende Fart; Kun Bobler, som glindse, men briste saa snart; Kun Gøgleværk, svangert med Sorg og Fortred; Forsængelighed;:

3. Hvad Rigdommens Guld? Den Afgud for Daarer, det skinnende Muld? Som lokker saa mange fra Ret og fra Skiel, Og mætter dog aldrig den higende Siel. O Rigdom! du est, som Erfaringen veed, Forsængelighed;:

4. Og Ære og Magt Og seirende Vælde, og bramrende Pragt? Hvor ofte misundt og forfulgt og forhad! Hvor ofte umstyrtet, forhaanet, forladt! O daarlige Stolthed! du plager dig med Forsængelighed;:

5. Nu Styrke og Klar Og Sundhed og Snildhed og heldige Raar? Og Menneskers Yndest og Bistand og Raad Og Arbeid og Møie og drabelig Daad? Hvad er det, naar Døden os kalder afsted? Forsængelighed;:

6. Farvel da, Farvel! ustadige Verden! ustadige Held! Jeg seer kun til Himlen og stunder derhen Til Jesum, min Herre, min Frelser, min Ven. Blandt sine Udvalgte har han mig bered Mit blivende Sted;:

7. Der

7. Der skal jeg opnaae, Hvad jeg her
paa Jorden ei kiendte, ei saae: En Rig:
dom, en Hæder som altid bestaaer; En
Saligheds Fylde, som aldrig forgaaer.
Der savner jeg Intet, der vinder jeg
Alt. Min Gud er mig Alt :::

8. Livsalige Stund! Naar jeg skal
henslumre i Afskedens Blund; Og Sielen
fra Støvet da vikler sig ud, Og svinger
sig op til sin Skaber, sin Gud. O kom
da, velsignede herlige Stund! Kom sa:
lige Stund :::

Met. Jesu! dine dybe Bunder.

430. Evighedens Haab og Ære Er
det Maal, jeg skabtes til. Hvo kan tænke
det og nære Lasternes urene Jld? Hvo
kan tænke det og ei Bølge Hellighedens
Bei? Den til Himlens Glæde fører,
Naar al Jordens Lyst ophører.

2. Dig, o Gud! min Aand paakalder;
O! hør mig Naadens Gud! Styrk
mig, at jeg ikke falder Fra din Villje og
dit Bud. Glider Foden, faldt jeg end,
O! saa reis mig strax igien! Og tilgiv
mig al min Brøde: Mig til Frelse Jesus
døde.

3. Hielp mig værdig at anvende Naad:
dens dyrebare Tid! Ingen Dag lad gaae
til

til Ende, Som jeg nytter jo med Flid!
 Hielp mig, at jeg stedse maa Frem i Dyd
 og Guds frygt gaae! Da kan jeg med
 Trost og Glæde Ind i Evigheden træde.

4. Der skal Kamp og Noie vendes
 Til en salig Fred og Røe; Der skal Suf
 og Klage endes; Der Udødelighed boe.
 Der skal jeg forklaret see Dig, du Allfor
 barmende! Der i evig Fryd og Ære
 Hos min Frelser salig være.

9. Forbøn.

a) For det Almindelige.

Mel. *Christe!* lad din ædle Fred.

431. Send, o Gud! din blide Fred
 Fra din Himmel til os ned! Med din
 Trost husval Enhver, Som forsagt og
 modløs er! Vær din Kirkes Lys og Liv!
 Lærerne din Visdom giv! Mørket meer
 og meer fordriv!

2. Vær os alle mild og blid; Styr
 til Held hver gavnlig Tid! Sign enhver i
 Kald og Stand! Giv os Frugt af Land
 og Vand! Os for smitsom Syge spar,
 Og mod Fjendens Bold forsvar! Kongen
 og hans Slægt bevar!

3. Fremfor Alt, o gode Gud! Udbred
 Lyst

Lyst til dine Bud, At dit Naaderige maa
Daglig Fremgang blandt os faae! Virk:
som vise Troen sig, At vi maa eendræg:
telig Elste, lyde, tiene dig!

Mel. Nu vel an! vær frisk til Mode.

432. Fader! dig al Priis tilhører,
Thi du skabte os til Held. Selv vor
Skiebnes Gang du fører Dg fuldender
den saa vel. Giv, at hver af os forstaaer
Ret at nytte sine Kaar! Giv, vi agte
paa din Stemme, Dg din Hensigt als
tid fremme!

2. Dem, som lide, giv de lære Dy:
dens trange Bei at gaae, Giv, de Kor:
set taalig bære; Lad dem fast i Proven
staae! Lad dem fuldt forvisses om, At fra
dig den Prove kom! Da forstummer
Mistvibls Klage; Da skal Hiertet ei
forsage.

3. Vær med dem, som her sig fryde
I en uforstyrret Noe! Lær dem Lykken
saa at nyde, At de blive Dyden tro!
Fader! mind dem idelig, At det kommer
Alt fra dig! Ja, fra dig er Alt, o Herre!
Evig du hoilovet være!

Mel. Nu vel an! vær frisk til Mode.

433. Fader! tænk paa dem, som
græde Under Modgangs haarde Stød!
Vær med kjerlig Trost tilstæde Hos en:

hver, som lider Nød! Alle Dødeliges
 Raar, Gud! i dine Hænder staaer! Du
 kan revse; du kan qvæge; Du kan saa-
 re; du kan læge!

2. I dit Forsyns blide Skygge Her
 vi uden Trængsler boe. O vi leve her
 saa trygge I velsignet Fryd og Røe. Giv,
 at med erkiendrlig Siel Vi paastionne alt
 vort Held! Giv, at lige Held maa glæde
 Dem, som savne Fred og græde!

Met. Jesu! dine dybe Bunder.

434. Gud! du kan og vil os give
 Alt, hvad her os tiene kan; Lad Enhver
 velsignet blive I sit Kald og i sin Stand!
 Giv os Kraft til Liv og Siel, Saa vi
 virke fælles Vel! Lad os aldrig Lysten
 savne Til at glæde, til at gavne!

2. Ham du Septret gav at føre, Lær
 ham det at føre vel! Giv, han dine Bud
 maa høre, Og udbrede Ret og Held!
 Giv, han skionsom agter hver, Som har
 Dyd og Sandhed kier, At han kan med
 Wiisdom byde, Og vi ham med Lyst
 adlyde!

3. Sign du dem, som Jorden dyrke,
 Sign du deres Ansigts Sved! Giv dem
 Klogskab, giv dem Styrke, Velstand,
 Hæder, Sikkerhed! Sign hver ærlig,
 stræbsom Mand I sit Kald paa Land og

Band. Alles, Alles Jdrøet være Lan-
dets sande Gavn og Ære!

4. Giv, at de, som Ordet lære, Ufor-
troden vandre frem. Altid dem i Minde
være, Hvad du kræve vil af dem! Lad
dem lære reent dit Ord, Vandre selv i
Dydens Spor, At de deres Embed føre
Os til Gavn, som Ordet høre.

5. Dem du bød for os at værge, Lad
dem stedse frygte dig! Lad den Trostabs
Ed de sværge, Være dem ubrødelig! Lad
dem staae med stadig Fod, Stride med
uroffret Mod; Lad dem aldrig Blod ud-
gyde, Naar ei Mod og Pligt det byde!

6. Gud! dit Ord, din Aand os lede
Lil at vandre rettelig! Hielp og styrk os,
naar vi bede. O! hvad kan vi uden dig?
Lad os stræbe Dag fra Dag Dig at leve
til Behag! Vi os da i Haabet fryde, Din
Velsignelse at nyde.

Mel. Gud Hellig Aand i Troe os lær.

435. O Gud! du evig viis og stor
I Himles Him'e troner; Du seer og naas-
dig til vor Jord, Bort Haab med Held
du kroner. O Herre! vi anraabe dig,
At du fremdeles naadelig Bort Fædres-
land velsigner!

2. Vor Konge skienk den høie Fryd,
Sit

Sit Riges Vel at fremme. Alt elste
Fred og hædre Dyd, Den Pligt han al-
drig glemme. Sit Kald lad ham op-
fyldte saa, Alt du ham hiffet finde maa
Til Livets Krone værdig!

3. Vor Konges gode Mænd og Raad
Du mægtig understøtte! Du styre deres
Td og Daad Til Alles sande Nytte. Hver
ærlig Borger nyde Fred, Beskyttet ved
Retfærdighed Mod Ondskabs List og
Bælde!

4. Allgode Gud! lad Frugtbarhed i
Jordens Skiod nedregne! Mod Krigens
vilde Grusomhed Du selv vort Land om-
hegne. Dog, Alt du styrer viselig, Lad
selv i HungerSnød og Krig Os dig som
Fader kiende.

5. Hold hver en Borger i hans Stand
Hans Borgerpligt i Minde, At han sit
Brød paa Land og Vand Ved ærlig Slid
maa vinde. Og at han sin Velsignelse
Maa dele med den Trængende, Ved
Raad og Trøst ham gavne!

6. Ja, lær os, Gud! i Kierlighed,
Dig meer og meer at ligne! Med Bor-
gerheld, med Dydens Fred Vor Stræben
du velsigne! Til i vort rette Fædreland
Med større Kraft vi bedre kan Din Tæ-
derhensigt fremme.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød.

436. Vor Konge signe du, o Gud!
 Hans sande Held du fremme! Lad dine
 vise Faderbud Hans Id og Daad be-
 stemme! Den Tanke svæve for hans
 Siel: At du, som bød ham stifte Held,
 Vil og hans Idræt dømme!

2. Lad Mænd omkring hans Trone
 staae, Som uden Svig ham tiene.
 Giv, de af ganske Siel sig maa Til Lan-
 dets Gavn forene. Lad dem ei glemme
 Pligt og Ed, Men fremme Sandhed,
 Ret og Fred, I Borgen og i Hytten!

4. Os, Landets Folk, o Herre!
 giv At villig hver adlyder. At hver
 opofrer Gods og Liv, Naar Landets
 Tary det byder. Belsign os, Gud!
 af Land og Vand, At uden Nag vi yde
 kan Hvad sælles Tary udfræver!

4. Belsign os, Fader! een og hver,
 Hver i sin Stand og Orden, Fra ham,
 som Kongesmykket bær, Til ham, som
 vogter Hiorden! Belsign vort Land med
 Ro og Fred; Styrk os til Flid og Næi-
 somhed! Belsign os Gud, vor Fader!

Mel. Nu vel an! vær frisk til Nøde.

437. Gud! du signer og belønner Dem,
 som virke Brodres Held; Hør, o hør da
 vore

vore Bønner For vor gode Konges Vel!
 Styrk ham ved din Wijsdoms Mand!
 Led ham ved din Faderhaand! Lad ham
 længe Kronen bære, Os til Gavn og
 dig til Ære!

b) I Krigstid.

Mel. Naar jeg betænker den Tid og Stund.
 438. Er Gud med os i denne Tid,
 Da tør vi ei forsage. Til ham Enhver
 kan fæste Lid I Nøds og Trængsels Da-
 ge. Han staaer os bi, den gode Gud!
 Og fører os af Nøden ud, Naar Frel-
 sens Time kommer.

2. O Gud! det har du ofte gjort,
 Naar derpaa mindst vi tænkte. Tidt
 over os var Himlen sort, Du Soelstien
 atter skienkte. Naar vi ei turde haabe
 meer, Just da, just da var du os nær,
 Og Hielp og Redning sendte.

3. Du er den samme Gud endnu, Og
 lige stor din Naade: Kom os, og kom
 vort Land ihu; Lad Fjenden ikke raade!
 Giv vore Stridsmænd ærligt Mod;
 Spar baade vort og Fjendens Blod.
 Een Faders Born vi ere.

4. O milde Gud! vi bede dig: Vor
 Bøn lad dig behage. Sæt Grændse for
 den grumme Krig, Giv heldig Fred til-
 bage.

bage. Alt vi din Frelse skue maae,
 Og glade til dit Tempel gaae, Dig
 Gud, vor Gud! at prise.

Mel. Breden din afvend.

439. O Gud! til dig vort Haab vi
 ene sætte; Alt hvad du vil, formaaer
 du at udrette. Thi Alt er dit, er rede
 dig at lyde, Naar du vil byde.

2. See Fjender sig til Strid imod
 os hæve, Dog vil vi ei for Fjendens
 Trusler bæve. En modig Hær sig nær-
 mer, og tør vente Sig Noe at hente.

3. Alt, hvad vi eie, Gud! er dine
 Gaver, Bed Fred og Flid du os dem
 skienket haver. O! skulde da en Bolds-
 mands Haand dem røve Og os bedrøve!

4. Nei! vil end Fjenden os med
 Feide true, Dog hos vor Gud vi Hielp
 og Redning skue. Han styrede i Fei-
 der til det bedre For vor Fædre.

5. Saa vil han og med os til For-
 svar stride, Og give fridigt Mod og
 Kraft itide, Og give Held til hver, som
 værger trolig For elskte Bolig.

6. O Gud! til dig, til dig vort Haab
 vi sætte. Alt hvad du vil, formaaer
 du at udrette. O Gud! om Fredens
 Held og trygge Glæde Vi alle bede.

Mel.

Mel. Kommer til mig, sagde Guds Son.
 440. Hærskarers Gud! med Ydmyghed
 Vi for din Trone knæle ned I disse
 Feidens Dage. Du, Herre! du alvældig
 kan Beskytte os og Stad og Land Og
 standse Krigens Plage.

2. O Gud! bønhor, bønhor vort
 Raab! Det er vor Trøst, det er vort
 Haab, At du os ei forlader. Forbarm
 dig, Gud! vær du vort Skjold Mod
 vore Fjenders List og Vold! Forbarm
 dig, hulde Fader!

3. Al vor Fortrosthning staaer til dig;
 Du mægtig er og naaderig; Du tidt
 har frelst os, Herre! Giv Kraft i vore
 Stridsmænds Arm! Og lad i vore Fjend-
 ders Barm Snart Lyst til Fred regiere!

4. Din Aand lad kraftig staae os bi,
 At vore Hierter blive fri Fra Bitterhed
 og Brede! Lad os i Jesu Fodspor gaae,
 At vi af ganske Hierte maae For
 Avindsmanden bede!

5. Du hører Alles, Alles Raab, O
 du, vor Trøst! o du vort Haab! Vi be-
 de allesammen: O! see til os i Misfunt-
 hed, Du, Fredens Gud! o giv os Fred!
 Bønhor, bønhor os, Amen!

Mel. Breden din afvend.

441. Paa dig, o Herre! haabe alle

Slægter; Din Redning du ei den For-
trængte nægter. Din Guddoms Bælde,
som er uden Ende, Maa hver bekiende.

2. Du, Herre! har grundfæstet For-
dens Fælde, Og ved et Bink igien du
dem kan fælde. Du har omgiordet dig
med Kraft og Styrke, Dig vil vi dyrke.

3. For dig neddysses Stormens hule
Susen; Du stiller de oprørte Bølgers
Brusen. Et Ord af dig kan grimme
Volds mænd fue, Naar meest de true.

4. Vi stole, Gud! paa din Retviis-
heds Domme, Naar vore Avindsmænd
med Feide komme; Og Fjenden maa,
trods al sin Magt og Trusel, Bortflye
med Blusel.

5. Og Urefrygt og Rædsel giennem-
bæver hver Folkesærd, som sig i Stolt-
hed hæver, Naar det for silde paa din
Almagts Bærker Ydmyget mærker.

6. O Gud, vor Gud! vi lide paa din
Bælde: Da kan os Intet skrække, Intet
føelde. Og truede al Verden os med
Farer, Du os bevarer!

c) I smitsomme Sygdomme.

Mel. Naar min Tid og Stund er forhaand.

442. O Gud! du er jo stedse blid

2

Mod

Mod dem, som paa dig lide. Dog
 har du os i denne Tid Tilskicket Sorg
 og Nvide. Forsvunden er vor trygge
 Fred, Og Døden styrter mange ned
 Saa bradt i Gravens Hule.

2. Her gaae vi dybt nedboiede I
 Skræk og Frygt og Jammer; Paa hvert
 et Fied vi Døden see Og skælver at den
 rammer. Og Ben fra Ben maa bange
 flye, Og Frende maa sin Frende skye,
 For eget Liv at redde.

3. Men skee, o Gud! din Villie,
 Som altid er den bedste. Vi bede om
 Forbarmelse; Vort Haab til dig vi fæste.
 End raser Døden meer og meer; Dog
 styrer du Alt, hvad som skeer, Til Gavn,
 thi du er Fader.

4. Dem trøste selv din gode Aand,
 Der nu skal heden fare! I Dødens
 Stund ræk dem din Haand; Du deres
 Troe bevare. Lad dem ved god Sam-
 vittighed Saae Sieleroe og Haab og
 Fred I sidste Afskedstime!

5. O Jesu Christ! kom os ihu; De
 Lidende du ynker. Giv, Troen i vort
 Hierte nu Ei under Mismod synker.
 Og lad i denne store Nød Os daglig
 stræbe, at vor Død Os maa beredte
 finde.

d) For Døende.

Mel. Jeg har min Sag til Gud henvendt,
443. De, som nu Døden nærme sig,
Gud! over dem forbarm du dig! De
hart bestædte ligge der. Hvad Jordens
er, Nu ei dem fryder, trøster meer.

2. Styrk du dem selv, Almægtige!
Af! Dagens Byrde bare de. Nu Af-
tenen dem falder paa: Giv, nu de
maae Den blide Aftenhvile faae.

3. Lad Smertens Ild ei rase saa,
At Sands og Tanke dem forgaae. Til
dem du sende Lindring ned; Lad Sie-
lens Fred Formindste Vaandens Piin-
lighed.

4. O! lad dem komme vel ihu, At
sidste Gang de lide nu, Og at paa Liv-
vets trange Sti Dog aldrig vi For-
Frygt og Fare vorde fri.

5. Dit Ord dem være sikkert Pant,
At Jesus Christus Seier vandt; Og at
ved ham os er bered Hos dig et Sted,
Det lad dem troe med Stadighed.

6. Din Aand udruste deres Siel
Med Kraft at vine evigt Held; Det stor-
re Held, evindeligt At skue dig, Og
meer og meer at lyde dig.

7. O! sign dem, sign dem, milde
Gud,

Gud! Som Fader, send dem Dødens
 Bud; Og naar nu briste Livets Baand,
 Gud! i din Haand Du da annamme
 deres Aand!

Tids-Psalmer.

1. Marskifte.

Mel. Jeg raaber fast, o Herre.

444. Til Ende Aaret haster; Har jeg anvendt det vel? Har jeg forsaget Laster, Og søgt i Dyden Held? Har jeg og Fremgang vundet I Klogskab, som i Aar? Har jeg mit Hierte bundet Til det, som ei forgaaer?

2. O Gud! du dig forbarme; Du kiender al min Id. Du seer, hvor tidt jeg Arme Forsømte Raadens Tid. Tilgiv begangne Synder! Skienk mig dit Velbehag! Og giv, at jeg begynder Nytt Liv fra denne Dag!

3. Vil du endog mig skienke End flere Leveaar, Jeg daglig vil betænke, At Døden forestaaer. Hvo veed, hvo veed, hvor sage Mit Støv gaaer til sit Hiem? Du tæller vore Dage: Du ene tæller dem.

4. O! skulde jeg da dvæle I Verdens

Tant og Lyst? Nei! jeg for dig vil knæle,
 O Herre! hør min Røst. Saa længe
 som jeg lever, Giv, at jeg lever dig! Og
 naar min Siel du kræver, Jeg døer i
 Haab til dig.

Mel. Jeg raaber fast, o Herre.

445. Alt iler til sin Ende Jgien et
 Leveaar! O Gud, lær mig at kiende,
 Hvor fage Tiden gaaer! Saa uformærkt
 den skrider, Som Flodens stille Strøm,
 De forbigangne Tider Kun mindes som
 en Drøm.

2. Med Skam vi see tilbage Til vor
 hensvundne Tid; I disse mange Dage,
 Hvad var vor Daad og Id? Dog Kraft
 og Held du sendte, Og gav os dagligt
 Brød; Og Farer du afvendte, Og hialp
 i alskens Nød.

3. Giv, at vi vore Dage Maa bruge
 viselig; Saa naar vi see tilbage, Vor
 Siel kan fryde sig. Til sidst ved Banens
 Ende Du løser Livets Baand; Da, Far-
 der! dig ihænde Befale vi vor Aand!

Egen Melodie.

446. Lovsynger Gud, den Vældige,
 den Vise! Lovsynger Herrens Miskun-
 hed! Hans Storhed alle Himlens Aander
 prise

prise Fra Evighed til Evighed. Men os han ogsaa er en Fader. Paa ham sig Mennesket saa trygt forlader. Saa vidner hvert henrundet Aar, Hver Morgensoel, som skion fremgaaer.

2. Vi saae for os et Leveaar hensvindende: O takker Gud, som gav os det! Fra ham kom hver en Dag vi saae oprinde, Fra ham ethvert vort Aandedraet. Alt hvad vi ere, hvad vi have, Hver Trost, hvert Haab, hver Fryd var Herrens Gave. End naar os Kummer trykte ned, Vor Frelse var hans Diemed.

3. Men tankesuld jeg seer og nu tilbage Til Aaret, som henrundet er. Misbrugtes ingen af de mange Dage Ved Tanker, Ord og Gierninger? Har jeg forvaltet vel det Gode, Som Herrens rige Naade mig betroede? Og var mit Hierte, var min Haand Til Næstens Bistand redebon?

4. Ak! ydmyg jeg min Svaghed maa bekiende: Giv, Fader, Kraft, at bedre mig! Alt dette Aar jeg værdig maa anvende, Og stedse mere tænktes dig. Giv, at min Jesu Liv og Lære I al min Idraet maa mit Monster være! Da signes mig hver Aarets Dag, O Fader! ved dit Velbehag!

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade.

447. O Gud! vor Tillid og vor Styrke!
 I Trængsler du vor Tilflugt er. Hos
 dem, som dig i Sandhed dyrke, Din
 Kraft, din Hielp er altid nær. Naar
 Nød og Fare nærmer sig, Da frelser du
 forunderlig.

2. O! Held det Folk, som Gud be-
 skiermer, Hvad Fare det end stædes i!
 Naar Ddelæggelsen sig nærmer, Den
 bøies af og gaaer forbi. Held dig, o
 Folk! Gud er hos dig: Allgodheds Gud!
 hvo er ham lig.

3. Lad Jordens Mægtigste tillige Dyr-
 staae og drage frem til Krig; Lad dem
 imod vort Land og Rige Til Bold og
 Mord udruste sig. Vi frygte ei den stolte
 Hær, Thi Gud vor Hielp og Tilflugt er.

4. Han rører Bierget, og det ryger,
 Og der er Dal, hvor Bierget stod. Den
 stolte Boldsmand han ydmyger; Ei
 Sværdet tør udgyde Blod. Fred send
 der han fra Himmelen, Og i dens Fied
 Belsignelsen.

5. Thi skal den hele Verden lære, At
 Herren er al Bældes Gud. Ham worde
 Lov og Priis og Ære! Han frelser os fra
 Nøden ud. O! Land og Folk, Gud er
 hos

hos dig. Gud, Jehova! hvo er ham lig?

Mel. Guds Godhed ville vi prise.

448. Vor Sang skal festlig lyde Paa Aarets første Dag. O Gud! vi Tak dig yde: Hør den med Velbehag. Din Haand var hielperig I de hensvundne Dage; Til dem vi see tilbage Med Fryd, og prise dig.

2. Du skienkte os, o Herre! Den blide Landefred. Belsignet bød du være Vor Flid og Stræbsomhed. Saa god, saa viisdomsfuld Du stedse selv os ledte, Og Veien os beredte, Som Fader from og huld.

3. Din Aand ved Ordets Stemme Os mindte kraftelig. Den bød os ei at glemme, At Synd mishager dig. Og naar vor svage Siel Sig lod fra Dyden drage, Du kaldte den tilbage Til Berding og til Held.

4. Og naar vi os omvendte; Med: tog du os igien. Du Fred og Trost ned: sendte Til os fra Himmelen. O Gud! vi takke dig Med ydmyg, hellig Glæde; Din Godhed vi tilbede; Den er ufattelig.

5. Bønhor os nu, o Herre! Sign os i dette Aar! Din Godhed med os være

I Alt, hvad forestaer! Sign hver i
 Ratd og Stand! Lad Kundskab, Dyd og
 Glæde Og Velstand sig udbrede! Sign
 Konge, Folk og Land!

Mel. Nu vel an! vær frisk til Møde.

449. Stemmer Alle i til Glæde,
 eens i Hierte, eens i Sind! Alle, som
 i Dag kan træde Her i Herrens Tempel
 ind. Livet have vi af Gud; Meget mere
 gav os Gud; Meget meer af idel Naade
 Til vor Siels og Legems Vaade.

2. Tak, o Gud! for alt det Gode Du
 beredte for vor Siel; Bedre end vi selv
 forstode ledte du os frem til Held. Far
 der! tak for dagligt Brod; Tak for Hielp
 af mangel Rød! Tak i Jesu Navn dig
 være; Ewig Tak og evig Ære!

3. Hør fremdeles hvad vi bede: Næf
 os faderlig din Haand. Du paa rette Vej
 os lede; Styrk vor Svaghed ved din Mand.
 Lad gaae frem hver ærlig Daad! Giv
 Forladte Trøst og Naad! Lad i hver en
 Livets Noie Redning lyse fra det Høie!

4. Saa hver Dag til Aarets Ende
 Biser, du os ei forlod; Og i Alt og
 Alt vi kiende, At din Styrelse er god.
 Fader! vi med barnlig Mand Alt hens
 give i din Haand, Du er alt vort
 Haab

Haab herveden, Alt vort Haab i Ewig-
heden.

Egen Melodie.

450. Vort glade Hierte hæver sig,
Allgode Fader! op til dig. Modtag vor
Tak for hver en Gave, Vi fra din Haand
annammet have. Stor er din Godhed,
Jehova! Stor er din Magt, Halleluja!

2. For dig vi ydmyg knæle ned. Vor
Trang kun du alene veed. O! vær os
huld, at vi ei savne, Hvad os i dette
Aar kan gavne! Din Hielp os være
stedse nær; Thi du, kun du, vor Tillsid er.

3. Belsign dit Ord! Giv Landet Fred!
Giv Held til nyttig Virksomhed! Lad
hver adlyde Pligtens Stemme, Og ærlig
fælles Belsærd fremme! Let Armod's
Byrde; Trost enhver, Som daandefuld
og ængstet er!

4. O hør os, Fader, naar vor Siel
Opfender Bøn for Kongens Held! Giv
Sielesfred, og huuslig Glæde i Hytte,
som i Herresæde! Belsign enhver i Kald
og Stand! Belsign vort Folk, velsign
vort Land!

Mel. Rind nu op i Jesu Navn.

451. Aftter nu er endt et Aar: Dig

vi prise, Livets Herre! Alting breder ud
din Ære, Vinter, Sommer, Høst og
Baar. Hver en Dag, som sig bortskyn-
der, Bringet Held til Jorden ned; Tid
og Evighed forkynder, Alt vor Gud er
Kierlighed.

2. Tak for den forgangne Tid; Jodel
Naade du os sendte; Uheld du fra os af-
vendte, Du vor Gud, vor Fader blid!
Frugtbarhed du gav til Jorden; Freden
du os nyde lod. Og i uforstyrret Dr-
den Ved dit Forsyn Alting stod.

3. Milde Gud! lad dette Aar Og af
dig velsignet blive; I din Haand vi over-
give Os og alle vore Kaar. Meer, o
meer end vi fortiente, Har du givet hid-
indtil. O! med Tillid tør vi vente
Du fremdeles signe vil.

4. Bred din Sandhed vældig ud!
Herre! lad dit Lys oprinde. Af! saa
mange gaae i Blinde Og ei kiende dine
Bud. Os du gav din Viisdoms Lære;
Lad den stedse blandt os boe; Sande Dy-
der Vidne bæret Om vor Kundskab, om
vor Troe.

5. Hold fremdeles Tvist og Krig Fiern
fra os og vore Ægne; Mod alt andet
Ondt omhegne Os dit Forsyn naadelig.
Lad igien hver gavnlige Grode Bore op
af Jordens Skiod; Og lad Held vort

Arbeid møde. Giv enhver nødtørstigt
Brod.

6. Kongen og hver Dyrighed, Lad dem
dig med Iver dyrke; Send dem Wiis-
dom, send dem Styrke Fra din høie Him-
mel ned. Lad dem i dit Fodspor træde;
Lær dem at udbrede Held; Og beløn dem
med den Glæde, At den Jdræt lykkes
vel!

7. Lad hvers Glid i Kald og Stand,
Gud! af dig velsignet være! Lær os sam-
lede at bære, Hvad enhver for sig ei kan.
Lad den sande Gudsfrøgt finde Nabent
Hierte hos enhver. Kierlighed lad sam-
menbinde Alle Jordens Menneſker.

8. Dig til Ære, os til Gavn Lad dit
Forsyn os veilede! Derom, Fader, vi
dig bede I vor Frelſers Jesu Navn! Paa
hans Lofte fast vi haabe, At du os hør-
høre vil; Og med Tillid dig anraabe;
Læg du selv dit Amen til.

Mel. Breden din afvend.

452. Velsign, o Gud! det Aar, jeg
nu begynder; Tilgiv de forbigangne Da-
ges Synder. Og lad min Fremtids
Bandel stedse være Dit Navn til Ære.

2. Din gode Aand mig minde, lede,
styrke, At jeg af ganske Hierte dig maa
dyrke,

dyrke, Og ganske dine Ord, du mig
har givet Til Lys i Livet.

3. Lær du mig og at haabe, troe og
bede, Og til din Himmel mig at for-
berede. Og hielp, at jeg mod syndig
Lyst itide Maa kraftig stride.

4. Giv, at jeg handler redelig mod
Alle, Og hører dem, som mig til Bistand
falde; Og virker, hvad jeg kan til
Gavn og Bedste For hver min Næste!

5. Er da min Lod at friste Sorg og
Møie, O! jeg paakalder dig, du evig
Høie! Lad mig ei prøves over min For-
mue, Men Frelsen skue.

6. See! mine Dage ile bort som
Strømme; Hvo veed, naar du mig fal-
de vil og dømme? Maa skee i dette Aar,
for det forsvinder Min Død jeg finder.

7. Men kalder du mig tidlig eller silt
de, Min Gud! jeg veed, du vil mig al-
drig ilde. End giennem Døden selv
din Haand mig leder Til Saligheder.

8. Thi kaster jeg mig tryk i dine
Arme. For Jesu Skyld du vil dig jo
forbarme. I Jesu Navn jeg derfor
dig anraaber Og troer og haaber.

2. Vaar: og Høst: Psalmer.

Mel. Min Siel nu lover Herren.

453. Gud Herren vil vi prise; Ham
være Lov, den Herlige! Ham være Lov
den Bise, Den Gode, den Almægtige!
Han er hos os tilstæde; Hans Die Alting
seer. Han skaber Lys og Glæde. Han
styrer Alt, hvad skeer. Fra ham er
Held og Orden; Fra ham er Frugt og
Fred. Bed ham velsignes Jorden, Og
Jordens Slægter med.

2. See! Dagens Lys forlænges; Den
mørke Vinter er ei meer. Nu Kuld og
Slud fortrænges, Og Solen atter qvæg;
som er. Nu Strømmen sønderbryder De
stærke Isens Baand, Og Sang i Luften
lyder, Og fro er hver Mand's Land. Saa,
vakt paa nye til Live, Naturen skion
fremgaaer. Gud vil, og Gud kan
give; Gud Herren alt formaaer.

3. Den spæde Blomst frembryder Af
Jordens Skiod med yndig Pragt; Og
Grenen Knopper skyder; Snart Skoven
staaer i Hvitidsdragt. Nu drivtig Bonde
haster Med Plov paa Marken ud, Og
Sæd i Furen kaster Med Tillid til sin
Gud. Af Sædeforn hans Alger Kun liz
det

det tog ind; Dog mangefold han tager
Af den; thi Gud er god.

4. Ja! du er god, du hører, O Gud!
naar vi anraabe dig. Du Skyerne frem-
fører: De under Himlen hvælve sig. Dit
Fadervink de lyde, Røddrysse Frugtbar-
hed; Og Bierg og Dal sig fryde Ved
din Almiskunhed. Nu Eng og Ager
herlig Om Hostens Fylde spaaer; Alt
vidner om, hvor kierlig Du er, som
Alt formaaer.

5. Dig, Herre! vil vi prise, Din
Kraft velsigner Alt, hvad er; Du Stær-
ke, Gode, Vise! Hør dine glade Mens-
nesker. Vor Jubel vi udqvæde: Alt,
hvad du gjør, er vel. Du skaber Held
og Glæde For Legem og for Siel. O
Gud! vor Gud og Fader, Vor Priis lad
tæfkes dig! O Gud! vor Gud og Fader,
Lær os at lyde dig!

Met. Af Høiheden oprunden er.

454. Lovsynger ham, hvis Skaber-
magt Har denne skønne Jord frembragt
Og alle Himlens Hære! Lovsynger ham,
hvis Kierlighed Fra Evighed til Evighed
Skal uforandret være. O Gud! Vor
Gud! Som udbreder Alle Glæder; Dig
vi ære, Dig vi Lov og Tak frembære!

2. Du

2. Du sender Liv og Frugtbarhed I
Regnens Draaber til os ned, Og fryder
al Naturen. Med Græsset klæder Jor-
den sig, Og Skoven grønnes yndelig, Og
Sæd opgroer i Juren. Marken, Sko-
ven Os indbyde, Til at nyde Vaarens
Glæder, Dem du, Herre! os bereder.

3. Dig priser blomsterklædte Dal; Dig
priser Bækken i sit Fald. Din Priis i
Lusten toner. Paa Mark og Eng, i grøn-
nen Skov Gienlyder høit din Godheds
Lov Fra glade Millioner. Fader! Skab
ber! Himlens Herre! Dig til Ære De
sig fryde. O! med dem vor Tak vi yde.

4. Men ikke blot vor Stemme dig
skal sünge Lov høitidelig, Du Vaarens
blide Herre! At vise dig vor Tak, vor
Fryd I Kierlighed og virksom Dyd, Det
skal vor Jdræt være. Din Hielp, Din
Kraft, Hos os blive Her i Live; Giv os
Styrke, Bed vort Levnet dig at dyrke!

Met. Kom Gud Skaber, o Hellig Mand.

455. O Fader! Gud! din Godheds
Spor Vi skue paa den hele Jord. Den
skionne Soel ved Allmagts Bud Sit Lys,
sin Barme breder ud.

2. See! Regnen væder Bierg og Dal;
Her vore Urter uden Tal; Og Kornet
groer,

groer, og Træet med, Og Alt bebuder
Frugtbarhed.

3. Tak skee dig, fiere Herre Gud!
For alt hvad Godt du deler ud. Det er
din hulde Miskunhed, Som os forlener
Fryd og Fred.

4. Lad os da Grødesveirligt faae, At
Jordens Frugt kan vel bestaae. Saa far-
derlig kom os ihu; Thi hvo er mild og
god, som du?

5. O! byd, at Solen skinner blid;
Giv Dug og Regn i rette Tid; Lad
Storm og Hagl ei Sæden slaae; Lad
Mark og Eng velsignet staae!

6. Dog bedst du veed, hvad tiensligt
er; Vi fik saa tidt Belgierninger. Og
tidt du Frelse har tilsendt, Naar Hier-
tet var af Frygt omspændt.

Mel. Mind nu op i Jesu Navn.

456. Vaaren nu i al sin Pragt Alt-
ter ned fra Himlen stiger; Vinterflud
og Kulde viger, Viger bort for Solens
Magt. Gud! du ei din Skabning
glemmer. Alt til Liv igien opstaaer:
Dg en tallos Hær fornemmer Livets
Kraft, og glad fremgaaer.

2. Rundelig, Allgodheds Gud! Føden
du for hver bereder. Livets Kræfter, Li-
vets

vets Glæder, Strømme fra din Godhed ud. Du den nøgne Jord omskaber Til et yndigt Paradiis. Henrykt Alt i Lyst sig taber; Henrykt synger Alt din Pries.

3. Bonden til sin Gierning gaaer, Løfter op til dig sit Die, At du signe vil hans Nøie, Signe Sæden, den han saaer. I dit Navn, du Alles Fader! Stræber han med ærlig Flid; Alt han seer de fyldte Lader I den glade Høstens Tid.

4. Sign, o Fader! Alles Svæd, Som du signer Markens Grøde! Giv os Sundhed, giv os Føde, Lad os nyde den i Fred! Herre! fra din Guddoms Trone Kommer al Belsignelse. Lad din Godhed Naret krone! Amen! Fader, ja det skee!

Mel. Fader vor ubi Himmerig.

457. "Arbeid og bed saa skal du faae, Hvad til din Tars du kan attraae!" Saa siger Gud os i sit Ord: Den Lov er for den ganske Jord. Vi have fulgt hans Faderbud: Vor Sæd er strøet paa Jorden ud.

2. Nu ligger den i Agrens Skiod. Belsign den, Gud! giv dagligt Brød! Vi vogte paa din milde Haand, Og bede med oploftet Mand. Kron du vort Haab, og
kron

fron vor Flid; Giv Frugt og Held i Hø-
stens Tid!

3. Det haabe vi for Jesu Skyld. Vort
Ønske og vor Bøn opfyld! Ved Jesum
gav du Sielesfred Og Haab om Himlens
Salighed. Du vist da ogsaa give vil,
Hvad vi paa Jorden trænge til.

Mel. I Jesu Navn skal al vor Gierning skee.
458. See! Himlene Oplades ved dit
Bud. Og Mark og Eng, som du op-
livede, Prise dig, o milde Gud! Herre!
din Regn Har oplivet vor Egn. Det
tørre, matte Straae, Som visnesføers
digt laae, Lædskes, frydes, reiser sig
Med fornyet Kraft fra dig. Naadig
du til Jorden saae.

2. Landmandens Naab Er i det Høie
hørt, Og Frugtbarheds og gylden Gro-
des Haab Blev ved dig tilbageført. Gud!
fra dit Skiod Sendes Næring og Brød.
Fra dig, Almægtige! Kom rig Belsig-
nelse. O! hvor fryder sig vor Jord,
O, hvor er din Godhed stor; Dig Lov,
Priis og Ære skee!

3. Ja, Markens Dyr, Du og mod
dem er god. Græsgangens rige Fylde
du fornyer; Mætter dem med Overflod.
Gud! op til dig Trængte Hungerens
Strig.

Skrig. Og hver din Skabning bad: „D
Gud! din Haand oplad!„ Da ved dit,
det Allmagts Bliv, Gav du Føde, gav du
Liv, Giorde al Naturen glad.

4. Fornyet nu Al Egnen Vidne bær,
At Alles Lær du kommer blid ihu, At
du Alles Fader er. Dig priser Sang Fra
den blomstrende Bang. Dig priser høien
Hald; Dig priser laven Dal. Skulde
vi da glemme dig? Nei! vor Gud! hvi
tidelig Vi din Prais istemme skal.

Mel. Breden din afvend.

459. Allgode Gud! hvor er du viis
og herlig! Mod alle Jordens Slægter
god og kierlig! Du skabt: Held og Fryd
i vore Egne Og allevegne.

2. Saa rundelig du Markens Furer
lædsfer, Med Nattens Dug og Regnens
rige Bædsfer. Den gode Jord velsig:
nes da med Grøde, Til Alles Føde.

3. Og kraftig modnes Grøden, Mar:
ken smiler, Og Meieren til Høstens Ar:
beid iler. Dig takker han imellem rige
Eraver For dine Gaver.

4. Saa med Belsignelse du Aaret fro:
ner, Og rundt omkring istemmes Frydes
toner. Din Faderomhu allevegne kien:
des, Og aldrig endes.

5. O Gud! vor hele Siel i dig sig fryder, Og for din Misfynhed sin Tak dig yder. Du er vort Haab, du aldrig os forlader, Allgode Fader!

Mel. Enhver som troer og bliver døbt.
460. O Gud! hvor gavmild aabner du Din Haand for alle Dine? See! Mark og Eng og Have nu Bær Frugt til mig og Mine. Du signede vor Ansigt Sved Med al den Overflødighed. Tak være dig, o Fader!

2. Din grændseløse Misfynhed Til Alle sig udstrækker, Du er til Trost og Hielp bered, Hvor Noe og Fare skræker. Og tover end din Hielpetid, Dog staaer urokkelig vor Lid Til dig, o vise Fader!

3. Nu bede vi i Jesu Navn: Din Aand du os vil sende: At vi til Siels og Legems Gavn Din Godhed ret anvende! Da leve vi saa glade her, Og døe i Noe, og frydes der, Hos dig og Jesum. Amen!

Mel. Et lidet Barn saa lystelig.
461. Fuldendt er Høsten glædelig; Ei vil vi Takken glemme. O store Gud! vi prise dig Med fælles Glædskabs Stemme. Du os i Aar velsignet har, Og

viist din Godhed aabenbar I Markens
rige Grøde. Den ved dit Forsyn vorte
frem, Og nu af os er hentet hiem Til
vor og Nværgets Føde.

2. Din Soel den gif sin vante Gang
Paa Himlens skionne Due; Den Vinter-
fulde haard og lang Bortveg for Solens
Lue. Og Himmelen sin Regn udgiød,
Og Jorden aabnede sit Skiod for Sæ-
den at modtage. Med Tillid gav vi
Jorden den, Og Jorden gav os den
igien Saa mangefold tilbage.

3. O Gud! dig Priis og Ære skee!
Du lønnede vor Nøie. Vor Flid, det
kan vi klarlig see, Fandt Raade for dit
Die. Med Fryd vi see Belsignelsen,
Som kom til os fra Himmelen, Fra dig,
Naturens Herre! Du var det, som til
hver en Eng Gav Solens Skin og frugt-
bar Regn. Dig skee Lov, Priis og Ære!

Mel. Nu vel an! vær frisk til Nøde.

262. Kommer Herren at tilbede, Pri-
ser ham med fyrig Aand! Ham vi hel-
lige vor Glæde; Glæden kommer fra
hans Haand. Uden Herren er os blid,
Sviater Klygt og Konst og Flid. Han
fremkaldet Liv og Orden, Han velsig-
ner, pryder Jorden.

2. Du er ikke skjult, o Fader! All Naturen viser dig, Og din Haand, som du oplader, Mætter os saa rundelig. O! vi see den, see den grant, Finde hvert dit Løfte sandt. Vaar og Høst, o milde Fader! Jorden over ei aflader.

3. Den er seet, din store Vælde; Den er kiendt, din Miskunhed. Drøner selv og nøgne Fielde Blomstre under dine Fied. Ogsaa os du kom ihu; Ogsaa os velsigner du; Eug og Uger os forkynder, Du vort Jd, vort Arbeid ynder.

4. Dig til Lov skal Leen klinge, Seglen klinge dig til Priis! Ind i Laderne vi bringe Tunge Meger tusindviis. O! hvor er vor Glæde stor; Du gav Kierner, du gav Foer; Du gav os og Dvæget Fode. Vintren see vi trygt imøde.

5. Dig vi hellige vor Glæde, Glæden kommer fra din Haand; Dig vi love, vi tilbede, Godheds Gud! giv os din Aand! Lær os, at vi rettelig Bed vort Levnet prise dig. Dig, som os og Alt opliver, Dig, som Høstens Rigdom giver.

Mel. Enhver som troer og bliver døbt.
463. O! priser Herren alle Mand,
Gaaer ham med Sang imøde! Han sig-
ner os, vort Folk og Land Med Fred og
Fors

Jordens Grøde. O Gud, vor Gud!
vi takke dig! O Gud! du er miskundelig!
Gid vi det aldrig glemme!

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade.

464. Tak være dig, vor Gud og Fader!
Saa naadig horte du vor Bøn; Og
rige Stakke, fulde Lader Du gav os til vort
Arbejds Løn. Hvert Ax, hvert Straa du
vore lod, Bær Vidne om, at du er god.

2. Du har velsignet Høstens Dage,
Og barnlig Tak vi bringe dig. Vor Lov-
sang naadig du modtage! Fremdeles vær
miskundelig! Og giv os, at vi bruge
vel, Hvad her du skienker til vort Held.

3. Lad vore Hænder sig udbrede
Mod Hver, som efter Brødet gaaer!
Det være vore Hjerters Glæde, At lind-
dre Armod's tunge Kaar! Gav du os
meer, v gode Gud! Da sagde du:
"deel Brødet ud!"

4. Giv, at vi stræbe her i Live I
Kierlighed at ligne dig! Fuldkomnere
det hist skal blive, Naar klarere vi skue
dig. Din Kierlighed vi see alt her:
Hvor grant skal vi den fiende der!

Mel. Jeg vil mig Herren love.

465. Saa er vor Høst til Ende, Og
N Laden

Laden fyldt med Sæd. O Gud! vi Tak
 opsende For al din Kierlighed! Du skabte
 Straa og Kierne; Du lønnede vor Glid;
 Du giver os saa gierne, Og Alt i rette Tid.

2. Thi vil vi os forbarne, Som du
 forbarmer dig, Og dele med den Arme,
 Hvad du gav rundelig. Derved vi ene lig-
 ne Dig, som gjør Alting vel. Og du vil
 os velsigne Til Legem og til Siel.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød.
 466. Vi forrigfulde knæle ned For
 dig, alvise Herre! Ei Jorden lønnede vor
 Sved, Ei kan vor Høst os nære. Thi
 fylder Frygt og Angst vor Land, End-
 skönt vi vide, at din Haand Ei tugter os
 i Brede.

2. Du veed Alt, hvad os tienligt er,
 Og rammer Tid og Maade. Hver den
 du skabte, er dig kjer; Thi bør du ene
 raade. Du ene er vort Haab, vor Trost.
 Til dig opløste vi vor Røst I Siels og
 Legems Baande.

3. Dig, Fader! nu vi lide paa, At
 vi din Hielp ei savne. See ned til os og
 vore Smaae, Dem vi med Graad om-
 savne! Vi føle dobbelt Trang og Nød,
 Naar vi maa sukke for det Brød, Hvort
 med vi dem skal mætte.

4. Lad

4. Lad Frygt kun ei faae Overhaand,
Lad den vor Gliid ei svække! Du selv, o
Fader! ved din Aand Vor Stræbsomhed
opvække! Og naar din Time kommer,
da Til takkende Halleluja Vor Klagesang
skal vendes.

Mel. Paa dig haaber jeg min Herre from.
467. See! Marken taber nu sin
Pragt; See! Skoven har sit Smykke
lagt, Sin stolte grønne Krone. Den
muntre Fugl Nu søger Skjul, Og glemmer
Glædens Tone.

2. Rundt om os er Forkrænkelse;
Rundt om os idel Død vi see. Det er Na-
turens Orden. Til Jorden maa Tilba-
ge gaae Alt det, som kom af Jorden.

3. En Lærdom dette Syn mig er. O
Gud! du mig den Viisdom lær, At tæl-
le mine Dage; At jeg maa ret Betænke
det, Jeg snart herfra skal drage.

4. Men, o! der kommer Vaar igien!
Priis være dig! Dplivelsen See vi med
Haab imøde. Lad Planten døe, Den af
sit Frøe Igien staaer op af Døde.

5. Saa kommer og for mig en Vaar,
Da Legemet igien opstaaer Af Gravens
kolde Giemme. Da skal mit Bryst Med
salig Lyst Nytt Liv igien fornemme.

6. Allgode Gud! jeg takker dig! Dit Ord og Løfte trøster mig; Mig Graven ikke skrækker! Thi Jesus Christ, Det veed jeg vist, Til evigt Liv mig vækker.

3. Morgen: Psalmer.

Mel. Af Høiheden oprunden er.

468. Den mørke Nat svandt rolig hen; Alt Herrens Soel for mig igien Paa høien Himmel straalere. I Magt og Godhed lige stor, Allwise Gud! du ved dit Ord Os Tid og Stund tilmaalere. Prais dig! Tak dig! Fader, Herre! Dig til Ære Vil jeg leve, Vil jeg hver min Dag henleve.

2. Der laae jeg nys i Søvn og Nat, Af Sands, af Tanken selv forladt; Ei Farerne jeg kiendte. Mod Alting, hvad mig truet har, Du Herre! min Beskiermer var; Din Haand det fra mig vendte. Nye Kraft, Ny Mod Mig opliver; Det du giver, Gode Farer! Jeg mig trygt paa dig forlader.

3. Nu jeg i Jesu Christi Navn Begynder Dagen, og til Gavn Skal ogsaa den mig vorde. Det er Guds Bærk, hvad om mig skeer; Det er Guds Bærk, hvad med

med mig skeer; Han, Herren, Gud,
det gjorde. Amen! Amen! Herren
raade! Herrens Raade Med os være:
Ham for Alt skee Priis og Ære!

Mel. Enhver som troer og bliver døbt.

469. Jeg seer nu Dagens Lys igien,
Dg Nattens Mørke viger; Til dig min
Siel sig vender hen, O Gud! og Tak
dig siger. Du vogtede saa saare vel
I Nat mit Legem og min Siel, At
intet Ondt mig ramte.

2. For Mangen, mueligt, Natten
er Seent draget hen i Smerte; Saa
mangen Uffel her og der Laae med be-
ængstet Hierte. For mig den Nat saa
rolig gif, Dg jeg ved qvægsom Hvile
fik Nye Kraft i Sind og Sandser.

3. For Raaden, som du viiste mig,
Min Tak jeg vil ei glemme; Men fryde:
fuld lovsynge dig Med Hierte, Siel og
Stemme. Staae mig fremdeles naa:
dig bi, Dg lad os alle blive fri Fra
Smerte, Nød og Jammer!

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade.

470. En Levedag du atter sender; Jeg
seer, o Gud! din Soel igien. Giv, jeg
din Raade ret erkiender, Dg ei ved Synd

forspilder den. D! fremfor mange Andre mig Du har velsignet faderlig.

2. Saa mangan Een, nedtrykt af Noeden, Paa Leiet ingen Lindring fik; Saa mangan Anden gif til Døden, Da han til Nattehvilte gif. Mig ængstede ei Noe, ei Frygt; Min Noe var blid, mit Liv var trygt.

3. Saa mangan vaagner op, og gruer Ved Synet af den skønne Dag, Thi Morgenen paa ny ham truer Med Smerste, Trang og Sorg og Nag. Jeg, styret ved min Natteroe, I Belmagt vaagner sund og fro.

4. Tak være dig, o Livets Herre! For Nattens Noe, for Dagens Fred! Til Næstens Gavn, og dig til Være Jeg heltiliger min Virksomhed. Led du mig efter dine Raad! Velsign min Tid! velsign min Daad!

Mel. Rind nu op i Jesu Navn.

471. Atter jeg opvaagner er, Seer den glade Morgenrøde, Seer den nye Dag imøde, Gud! min Tak jeg dig frembær. Tak, at du mig har bevaret, Da i Søvnens Skiod jeg laae: Ved din Allmagts Haand forsvaret, Dagens Lys jeg atter saae.

2. Gode Gud! jeg takker dig For det Liv, du mig har givet! O min Gud! hvor skøn er Livet! O hvor skönt er Alt om mig! Dog engang det Lys forsvinder, Som nu straaler til mig ned. Men et bedre Lys oprinder Hisset i din Evighed.

3. O den glade Evighed! Dagen mig ei saa opliver, Fader! som det Haab, du giver, At mit Liv skal vare ved. Men, o giv, jeg vel anvender Hver en Dag, mig undes her, At engang, naar Livet ender, Jeg i evigt Lys dig seer!

Mel. Nu vel an! vær frisk til Mode.

472. Dagen nu igien frembryder; Natten med sit Morke svandt. Herre! jeg min Tak dig yder For den Natteroe jeg sandt! Mens jeg sov saa tryggelig, Har du vaaget over mig. Den, som du, o Gud! beskiermer, Intet Ondt til ham sig nærmer.

2. Fader! lad din Haand ledsage Mig i Dag paa rette Veil! Hold fra Afvei mig tilbage; Styrk mig, at jeg snubler ei! Giv, jeg elsker dine Bud! Lyder dig, Allgødheds Gud! Lad mig mindes, at dit Die Skuer hver min Jdræt noie.

3. Hielp mig, troligen at giøre, Hvad mig byder Kald og Stand. Og hvad

saar jeg skal udføre, Hielp mig at det lykkes kan! Giv, jeg med oprigtig Siel Stedse søger Næstens Vel! Naar jeg kan min Næste fryde, Glad jeg skal mit Gode nyde.

4. Dog, hvad Dagen mig skal give, Ene staaer i dit Behag. Jeg veed ei, om den skal blive Medgangs eller Modgangs Dag. Giv, at jeg med stille Aand Leger Alting af din Haand; Jeg da ender Dagen rolig; Thi jeg veed, du forger trolig.

5. End om saa din Biiisdom byder, Være det min sidste Dag! Billig jeg dit Kald adlyder, Og befaler dig min Sag; Du, min Gud! min Fader er; Jeg ved Jesum blev dig kier; Og ved ham du har forviffet Mig om Saligheden hiffet.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade.

473. Saa venlig Dagen atter smiler, Og breder Liv og Glæde ud. Min Siels den første Tanke iler Med Tak til dig, o gode Gud! Nu karst og munter jeg igien Kan ile til min Gierning hen.

2. I Søvnens Skiod jeg tryg og rolig Ny Kraft og Styrke samlet har. Mit Liv og Legem, Guds og Bolig, O Gud! i dine Hænder var. Og du har forget faders

faderlig, Alt intet Ondt har rammet mig.

3. Thi ofrer jeg dig Tak, o Herre!
 Og priser dig med Sind og Røst. Du
 skal min Tilflugt stedse være, Du alt
 mit Haab, og al min Trost! Thi hvo til
 dig sin Lid har sat, Han aldrig blev af
 dig forladt.

4. O hielp, at jeg i Dag opfylder
 Alt, hvad du bød mig til mit Held.
 Lad mig ei glemme, hvad jeg skylder
 Mit eget og min Næstes Vel. Hielp
 mig at følge Jesu Fied, Som føre mig
 til Salighed!

Mel. Naglet til et Kors paa Jorden.

474. Godheds Gud! den Spæde
 stammer Dig sin Lovsang: du annammer
 ogsaa den med Velbehag. See da og
 med naadigt Die Til min Tak, du Ewig-
 hvie! For din Godhed Dag fra Dag.

2. Efter Nattens trygge Hvile Kan
 jeg glad og styrket ile Nu til Dagens
 Sierninger. Giv, at jeg maa stræbe
 efter Saa at bruge mine Kræfter, Alt din
 Være fremmes her!

3. Giv, jeg meer og meer erkiender
 Alt det Gode, du mig sender, Huuslye,
 Føde, Klædebon! Uden Ende er din Naas-

de, Mig til Siels og Legems Vaade;
 Altid aaben er din Haand.

4. Fader! skulde jeg da ikke Og det
 bedste Bæger drikke, Naar du det vil
 række mig? Jo! jeg vil i Fryd og
 Smerte Ved et dig hengivent Hjerter
 Bise, at jeg elsker dig.

Mel. O Gud skee Lov til evig Tid.

475. Dig, Gud! skee Tak, at her
 jeg kan Dig elske, troe og frygte; At
 jeg fornøiet med min Stand Mit Kald i
 Fred kan røgte!

2. I Morgensolens Herlighed Din
 Storhed, Gud! jeg ærer. Hver frugts
 bar Regn, du sender ned, Mig din All-
 godhed lærer.

3. Til Held du virker allesteds; Alt
 Levende du mætter; I din den store
 Skabnings Kreds Du Ingens Trang
 forgietter.

4. Ja! du er over Alting stor, Du
 er saa blid en Herre; Og vel mig! at
 jeg stadig troer, Du vil min Fader være.

5. Nu veed jeg, hvem jeg elske bør,
 Veed og, hvad jeg tør haabe; Og der-
 for trøstelig jeg tør Dig om din Hielp
 anraabe.

6. Hielp mig at bruge denne Dag, Og
 hver

hver af mine Dage, Saa Tanken om dit
Velbehag Mig stedse maa ledsage.

7. At tænke, leve kristelig, Du vilde
selv mig lære! At elske og at lyde dig,
Det al min Glæde være!

8. Giv, at jeg ei ved Guds og Guld
Mit Hjertes Attraa hænger; Men giver
altid medynksfuld Min Skierø til den,
der trænger!

9. Glad beder jeg, og glad jeg gaaer
Flux hen mit Kald at røgte. I Fader:
haand min Skiebne staaer; Hvad skulde
jeg da frygte?

Mel. Den prægtig' Soel, sam hele Verden.
476. See! Dagen Lys saa blidt
igien oprinde! O! skulde det mig lad
paa Leiet finde? Nei, Hvilen har til
Arbeid styrket mig. O gode Gud! du
gav mig denne Hvile; Du giver Lyst
paa ny; thi vil jeg ile, At prise dig.

2. Lov skee dig, Gud og Fader i det
Hvie! Ved Nat, ved Dag, dit milde
Forsyns Die Er vaagent mig til Bares:
tægt og Held. Hvo er, som du, saa
rig i Miskunheder? Og hvad er jeg, at
du i Alt mig leder Saa saare vel?

3. Jeg gaaer nu hen mit Arbeid at for:
rette, Og aldrig skal jeg daarligen for:
giette,

giette, At jeg kun tækkes dig ved Dyd
og Flid. Men naar jeg vel anvender
mine Dage, Lad lykkes da, hvad jeg
skal foretage, I al min Tid!

4. Giv ogsaa Held til alle, alle Ans-
dre, I hvor de end i denne Verden
vandre, Giv, de kun vandre efter dine
Bud! Giv, hvert et Huus, hver Slægt
dit rige Gode! Velsign hvert Land paa
hele Jordens Klode, Du Jordens Gud!

5. Dit Ord lad lyse klart og Hiertet
minde! Lad Ret og Sandhed staae og
Fremgang finde! Enhver lad nyde Frugt-
ten af sin Svad! Giv Raad til den, du
satte til at byde! Giv skionsom Sind
til dem, du bød at lyde! Giv Alle Fred!

6. O Gud! til dig vil jeg mig altid
vende, Naar Dagen kommer, naar den
gaaer til Ende, Og naar paa Leiets jeg
mig lægger hen. Hør hvad min Svag-
hed her formaaer at sige: Til mere
værdig Priis min Røst skal stige I
Himmelen!

Egen Melodie.

477. Nu rinder Solen op med Straal-
ler blide, Forgylder Skovens Top og
Biergets Side. Hæv dig, min rørte
Siel, til Lysets Fader. Din Takkesang
istem;

istem; Bær Morgenoffer frem For Lysets Fader.

2. Jeg sov saa tryggelig, Saa fri for Fare. O Gud! jeg takker dig, Du togst mig vare. Dig, Kraftens Gud, som skaber Lys af Mørke, Min Lid jeg sætter til: Du og i Dag mig vil Med Bistand styrke.

3. O! led mig ved din Haand, At jeg ei synder! Styr ved din gode Hand, Hvad jeg begynder! Belsign du selv min Flid med Held og Raade! Min Gierning i dit Navn Til mit og Andres Gavn Lad vel geraade!

4. Du bedst min Tarv og Trang, O Herre! kiender; Du har min Lykkes Gang I dine Hænder. Beleiligst Tid, beqvemmost Hielpemaade Du klarlig forudseer; Hvad vil, hvad vil jeg meer? Gud, Herren raade!

5. Belsign, o Gud! vort Land Med Frugt og Grøde, At ingen stræbsom Mand Maa savne Føde. Vor Konge med dit Raad du selv regiere! Lad hant og al hans Elægt, Gud! i din Bares tægt Befalet være!

6. Bevar fra Bold og Svig Din Kristenkirke! Lad Troen idelig Til Dyder virke! Udbred alt meer og meer din Viis-

doms Lære, Alt du kan vorde kiendt, Og
han, som du har sendt, Din Son,
vor Herre.

7. O Gud! gjør Dagen god For mig
og Alle! Men og i Nød mit Nød Skal
ikke falde. Med denne Trost jeg da mit
Hierte styrker: En Dag skal hiert grye,
Hvor ingen Sorrigs Skye Min Siel
formørker.

Mel. Nu vel an! vær friff til Mode.

478. Nu vil jeg af ganske Hierte
Laffe Gud, og være fro; Jeg er vaagt
net uden Smerte, Og staaer op i Fred
og Ro. Gud! dit Forsyn var mit
Bagt; Selv du tog mig vel i Agt.
Siern var Nød og Sorg og Jammer
Fra mit trygge Hvilekammer.

2. Hav du mig i kjerligt Minde
Denne Dag og hver en Dag! Lad mig
Naade for dig finde. Styrk du mig,
thi jeg er svag! Giv, at med Standt
haftighed Jeg gaaer frem i Jesu Fied,
Altid hører hvad du byder, Og som
Barn dit Bud adlyder!

3. Som du mig tildeler Dage, Saa
tildeel mig og mit Brød! Lad mig ei mis-
trostig klage, Om mig møder Trang og
Nød! Mørknes det omkring min Boe,
Jeg

Jeg vil bede, haabe, troe. Efter Nat:
ten følger Morgen; Glæden følger efter
Sorgen.

4. Over Landet bred din Raade, Som
du breder Lyset ud! Han, som skal for
Landet raade, Læg Raad af dine Bud!
Giv ham Lyft og Mod og Held Til at
fremme Alles Vel! Og du selv, vor
Gud! befæste Landets Hæder, Landets
Bedste.

5. Vore Dage du velsigne, Fredens
Gud! med Ro og Fred! Men for Alt
du os velsigne Med en god Samvittighed!
Uden Angest, uden Ræge See vi da vor
sidste Dag. Og naar Graven sig oplas
ter, Kaldes vi til dig, vor Fader!

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade.

479. See! Hviletiden gif til Ende;
En qvægsom Søvn har styrket mig; Thi
skal min rørte Siel sig vende I Tak og
Bøn, o Gud! til dig. Den Ro, som
du mig nyde lod, Den Natteroe var sød
og god.

2. Vi Alle, Fader! ere Dine; Fra
ingen er din Raade fiern. Enhver af os
da sig og Sine Befaler i dit trygge Børn!
Hør os, o du, som naadig er! Til Bedste
tænk paa Een og Hver.

3. Op:

3. Ophold, o Gud! din Kristenkirke,
 Og kom ihu din Raades Pagt! Lad Dr
 det stedse kraftig virke Mod Ondskabs
 List og Ondskabs Magt! Lad Spot og
 Haan til Skamme staae! Sand Kris
 stendom lad Fremgang faae!

4. Din gode Aand vor Konge lede!
 Kron hver hans ædle Daad med Held!
 Af ganske Siel for ham vi bede: Hans
 sande Vel er Folkets Vel. Hold ogsaa
 i din Baretægt, O Herre! Kongens
 hele Slægt!

5. O Gud! hver rædsom Landeplage
 Mistkundelig fra os bortvend! Lad os i
 vore Levedage Ei friste, mindst fortiene
 den. Vor hele Bandel være saa, At
 den dig altid tækkes maa!

6. Lad trives Jordens rige Grøde!
 Betsign, o Gud! hver stræbsom Haand,
 At hver kan sig og Sine føde, Og prise
 dig med sorgfri Aand. Og hielp os,
 at vi rettelig Anvende, hvad vi faae
 af dig!

7. O du! hvis Haand sig aldrig
 sukker, Giv Hver, som hungrer, dag
 ligt Brød! Styrk Hver, som under
 Smerten sukker! Staae Alle bi i deres
 Nød! Gud! du er viis og god og stor!
 Sign os, og sign den ganske Jord!

Mel.

Mel. Enhver som troer og bliver døbt.

480. Jeg atter da i Jesu Navn Min
Gierning skal begynde: O! maatte jeg
kun virke Gavn, Mod Ingen mig for-
synde. Ja! maatte jeg nu denne Dag
Anvende Gud til Velbehag, Og ham
ved Idræt tænkes.

2. Jeg er som Andre skrøbelig, Og
kan saa let forføres; Lidt Riødets Ly-
ster lokke mig, Og Verdens Stemme
høres. O! giv mig Kraft at staae
imod, Og vandre frem med sikker Fod
Den trange Vej til Livet!

3. I Jesu Christi Troe mig da Et
stadigt Haab opliver. Naar Gud vil
falde mig herfra, Han Salighed mig
giver. Kom Død og Dom og Ewig-
hed! Min Siel forfærdes ei derved.
Gud, Herren er min Fader.

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg.

481. Paa Natten følger Dagen nu.
Dig, Gud, min Tak jeg yder; Thi du
i Nat kom mig ihu, Og styrket Kraft
mig fryder. Den Kraft jeg bruge skal
Til Nytte i mit Kald; Betsign, o Gud,
min Id, Mit Anlæg og min Flid, Og
giv mig Held og Lykke!

2. Jeg holde vil ved dine Bud, Og
ved

ved din Wiisdoms Lære: At tænkes altid dig, min Gud! Det skal min Attraa være. Min Vandel vorde saa, Jeg dette Maal kan naae! O Gud! jeg beder dig: Din Aand ledsage mig! Thi hvad formaaer jeg ene?

3. Nu jeg mig da i Jesu Navn Til Dagens Verk begiver. Giv, det ei blot til eget Gavn, Men og til Næstens bliver! Min Fryd det var at see, At! gid det maatte skee! At det gif Alle vel, Til Legem og til Siel; Ei mig, ei nogen ilde!

Mel. Kommer til mig, sagde Guds Son.
482. For mig oprandt en Dag igien; O Gud! gif Raade, at jeg den Dig til Behag anvender! Jeg da med god Samvittighed Kan lægge mig til Hvile ned, Naar Dagens Løb sig ender.

2. Din Hielp jeg mig fortroster til, At hvad jeg bør, og hvad du vil, At mig skal aldrig glemmes. Og styr mig da til gavnlig Tid; Lad lykkes Stræbsomhed og Flid; Lad al min Idræt fremmes!

3. Jeg giver dig i Baretægt Mig selv, o Fader! og min Slægt, Og hvad jeg har i Eie! Vil du i Raade staae os bi, Da uden Rædsel vandre vi Dit Forsyns skulde Veie.

4. Hvad der i Dag skal møde mig,
 Det er kun aabenbart for dig; Jeg kan
 det ikke vide. Men det jeg veed, du styr-
 rer vel; Thi vil jeg med en trostlig Siel
 Paa dig i Alting lide!

5. Om Alting efter Ønske gaaer, Mit
 glade Hiertes Tak du faaer, Du min al-
 gode Fader! Men sender du mig Mod-
 gang til, For den jeg ogsaa takke vil;
 Jeg seer og da min Fader.

6. Saa gaaer jeg til min Gierning
 hen; Jeg i dit Navn begynder den, Og
 i dit Navn den ender. Ei Tvivl, ei Frygt
 mig kommer nær; Thi vist jeg veed, jeg
 altid er, Min Gud! i dine Hænder.

Mel. Hiertelig mig nu langes.

483. Min Siel i Lovsang yder Sin
 glade Tak til dig. O Gud! din Hielp
 mig fryder, Du har bevaret mig. Din
 Raade gav mig Livet; Den gav mig
 denne Dag. Lad Dagen, du har givet
 Dig bruges til Behag!

2. Din Aand lad mig ledsage, At jeg
 maa handle ret! Mit Arbeid dig behage,
 Og du velsigne det! Og naar om Kraft
 jeg beder, O Gud! du høre mig! Mig
 intet da forleder, At vige af fra dig.

3. Jeg næres, om du sender Bekym-
 ring

ring eller Fryd; Kun giv, jeg det anvender, Saa jeg gaaer frem i Dyd
 Og lad mig altid mindes, At Døden
 forestaaer; Saa jeg bered maa findes,
 Naar jeg dens Budskab faaer!

Mel. Mind nu op i Jesu Navn.

484. Solen straalere frem igien.
 Gode Gud! du Alt opliver; Du en
 Dag endnu mig giver; Giv mig, ret at
 bruge den! Kun en Vandringstærd er
 Livet, Hvor jeg skal berede mig; Saa
 det Haab, du mig har givet, Hift op-
 fyldest kan hos dig.

2. Mueligt mig kan møde her Farer,
 Sorger, Trængsel, Møie; Jeg da hæf-
 ter Sind og Dine Til Lyksaligheden der.
 Giv mig Kraft, at jeg maa trolig Hand-
 le dig til Velbehag! Jeg engang da seer
 saa rolig Svinde bort min sidste Dag.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade.

485. Tak være dig, min Gud! min
 Fader! For Evn og Røe i denne Nat!
 Jeg kraftfuld Leiet nu forlader, Og tak-
 ger saa min Gierning fat. O Godheds
 Gud! ledsag du mig, At al min Daad
 kan tækkes dig!

2. Den Kraft, du gav, den mig op-
 liver

liber Til at gaae frem i gavnrig Flid.
 Til Seier du mig Styrke giver I Fri-
 stelsens den haarde Strid. Og naar
 jeg vaagner, strider vel, Du styrer Al-
 ting mig til Held.

3. O! salig den, som du veileder Til
 virksom Flid, til Tro og Dyd. O!
 salig den, som du bereder I Livet her til
 Himlens Fryd. Han naaer sit sande
 Held ved dig, Er her, er hiffet lykkelig.

Mel. Af Høiheden oprunden er.

486. Hielp, Herre! mig, at jeg med
 Flid I Dag og al min Levetid Maa
 stræbe dig at tænkes! Jeg det af ganske
 Siel attraaer, Og skiont jeg lidet kun
 formaaer, Mit Mod dog ikke svækkes.
 Herre! Fader! Jeg anraaber Dig, og
 haaber Barig Styrke, At mit Levnet
 dig kan dyrke.

2. Det Kald, jeg har i Livet her,
 Og hvad min Næste gavnligt er, Det
 skal min Glæde være. Jeg slittigen vil
 røgte det, Og fremme Sandhed, ove-
 Ret, Og virke til Guds Ære. Mig bør,
 Mig skal Ingensinde Gaae af Minde:
 Jeg hernelen Leve skal for Evigheden.

3. O! lad Enhver, hvis Kierlighed
 Her fremmer min Lyksalighed, Af dig
 velsignet blive! Det hele Folk, min store

Slægt Jeg i din Allmagts Baretægt Vil
 bønlig overgive. Medgang, Modgang,
 Hvad du sender, Alt du vender Os til
 Bedste Al vor Lid til dig sæste.

Mel. Himlens Gud og Jordens Herre.

487. Himlens og Jordens Herre!
 Nu jeg seer din Dag saa skøn; Første
 Tanke nu skal være: Dig at ofre Tak og
 Bøn. O! den Tak skal i mit Bryst
 Bække høi og himmelsk Lyst.

2. Mørkets Farer mig omspendte;
 Du dem saae, jeg saae dem ei; Du dem
 naadelig afvendte; Tryg jeg vandrer nu
 min Bei. Og den Bei, den leder hen
 Til mit Hiem til Himmelen.

3. Giv, at jeg med Jver røgter, Hvad
 dit Kald mig foreskrev! Aldrig vakler,
 aldrig frygter, Om min Løn end Sjend:
 skab blev; Men i Gierning, som i Sind,
 Paa det Gode lægger Bind.

4. Godt det er, dig, Gud! at lyde,
 Godt, at fremme Ret og Skiel, Godt,
 ved Dyden sig at fryde; Godt, at virke
 Brødres Held. Kan jeg bruge saa min
 Dag, Saare vel staaer da min Sag.

5. Nu jeg i dit Navn begynder Dagen
 og mit Arbeidsværk; Lad mig gaae, som
 den, du ynder, Frem ad Banen fro og
 stærk!

stærk! Du paa Bannen satte mig. Liv
og Alt jeg fik af dig.

6. Om mig Dagen Glæde skienker,
Giv, jeg dig ei glemmer da, Men i hver
en Glæde tænker, Hvor det Gode kom:
mer fra, Og at hver et Held jeg fandt,
Paa din Godhed er et Pant.

7. End kan Dagen med sig føre Baas
de Siels og Legems Nød; Lad da dette
viis mig giøre, At jeg tænker paa min
Død. Og da skal det drage mig Bort
fra Verden, hen til dig.

8. Gode Gud! hør din Tiener:
Ei han beder blot for sig. Konge, Folk
og Slægt og Venner Sign dem Alle naas
delig! Du er min og Alles Gud! Jor:
dens Gud, som Himlens Gud!

Egen Melodie.

488. Fader! dig jeg mig betroede,
Før jeg sank i Søvnens Dvale ned. Lov:
bet være du, Allgode! Lovet høit for Søv:
nens Dvægsomhed. Ingen Sielenag kan
vække Den, som barnlig frygter, elsker
dig. Nattens Rædsler ham ei skrække.
Daagner han, da tænker han kun dig.

2. Glad jeg iler fra mit Leie; Dagen
falder mig til Virksomhed; Sign du alle
mine Veie! Mind mig og om Tidens Kost:
bars

barhed. Lad mig ei til Dorstshed falde!
 Ingen Time ubrugt svinde hen: Selv
 din Almagt ei kan falde Tabte Dieblikke
 frem igien.

3. Lad min Syffel nyttig være! Kron
 du selv min Id og Daad med Held; Lad
 mig fremme, dig til Ære, Mit og Næ-
 stens nær forbundne Vel. Lad en Id
 mit Bryst antænde, Keen som din, for
 mine Brodres Gavn. Rolig da ved
 Dagens Ende Jeg til Hvile gaaer i Jesu
 Navn.

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg.
 489. Tak skee dig, Gud! for hver
 en Dag, Du mig af Raade giver; Giv
 og, at til dit Velbehag Mit Liv, mit
 Bandel bliver! Giv mig nødtørstigt
 Brod! Fri mig fra Sorg og Rød! Dit
 Villje altid skee! Endog i Lidelse Din
 Miskunhed jeg kiender.

2. O! giv, at jeg anvender vel Ens
 hver af mine Dage; Lad ikke Rød, lad
 ikke Held, Fra dig mit Sind afdrage!
 Giv, jeg ydmygelig I Belmagt priser
 dig. Og giv Laalmodighed, Naar Sorg
 mig boier ned; Til Himlen jeg da vandrer.

Mel. O Gud! du fromme Gud.
 490. Min Gud! jeg vaagnet er Af

svægsom Nattehvide. Til mit anviste
 Kald Jeg nu med Lyst vil ile; Men først
 i Jesu Navn Jeg træder frem for dig,
 Og ofrer Lov og Tak: Annam den naas
 delig!

2. Min Fader! o det er Din uforstyldte
 Naade, At jeg i Nat blev fri Fra Syg-
 dom, Skræk og Baade. Et sikkert Værn
 for mig Var din udstrakte Haand. I
 Tryghed hvilede Mit Legem og min Aand.

3. O! giv, at jeg i Dag Udspørger
 først dit Rige; Lad Lyst ei daare mig,
 Lad Verden mig ei svige! Veiled mig
 ved dit Ord, Og lad det minde mig,
 At hver min Gierning sees, Hver Tan-
 ke sees af dig.

4. Beskiem du selv mit Liv; Giv
 Siels og Legems Styrke, At i mit Kald
 jeg dig Ved ærlig Flid kan dyrke; Giv
 Held til hver en Sag, Som jeg i Jesu
 Navn Skal foretage mig Til mit og
 Næstens Gavn!

5. For Stad og Land og Folk Jeg ber-
 der dig, o Herre! Og dyrebar for dig
 Vor Konge stedse være! Giv du ham Raad
 og Kraft, Saa signes hver en Slægt,
 Du ham betroede Til kierlig Varetægt.

6. Nu i din Haand jeg mig Og Mine
 overgiver: O Gud! vort Haab, vor Trost

Du er, og ene bliver. Giv Sundhed, dagligt Brød Og Røe og Nøisomhed! Men fremfor Altning giv En god Samvittighed!

Mel. Nu vel an! vær frisk til Møde.

491. Dagen, som paa nye begyn-
der, Møder jeg med freidigt Mod; Thi
mit glade Haab forkyn-
der blid og god. Dog hvo kan vel for-
udsee, Hvad endnu i Dag vil skee! Jeg
til Gud mig overgiver, Og med alt for-
nøiet bliver.

2. Skal mig møde det som krænker;
Ei mistrostes dog min Siel. Jeg tilbe-
der Gud og tænker; Han gjør det og Alt-
ting vel. Og med Lid til Frelsens Gud
Holder jeg da Proven ud. Jeg for ham
hengiven tier, Hielpetimen oppebier.

3. Gud! min Gud! jeg dig paakalder,
Lad din Aand veilede mig! Styrk mig,
at jeg ikke falder I forsætlig Synd mod
dig! Lad min Vandel blive saa, At jeg
kan for dig bestaae. Da skal Dagen hels
dig være, Mig til Gavn og dig til Ære.

Mel. O kiere Siel! frygt aldrig meer.

492. Opvaagnet uden Hiertenag,
Befigener jeg den nye Dag, Som lys-
ser for mit Die! Jeg er med Herrens

Raad tilfreds, Som styrer hele Verdens
Kreds; Forlader fro mit Leie; Gaaer
trostlig mine Beie.

2. Jeg frygter ei, om Beien mig Skal
føre did, hvor pludselig En Fare mig
kan skrække. Jeg veed, min Gud er
ogsaa der; Jeg veed, han selv min Le-
der er; Han vil mig Haanden række;
Hvad skulde da mig skrække?

3. Betsignet være, Gud dit Navn!
Du fører os fra Moders Favn Til høie
Graahaars Alder! Du mætter os med
Faderhaand; Du skienker os dit Ord,
din Aand; Du hører den, som falder;
Du reiser den, som falder!

4. Aften-Psalmer.

Egen Melodie.

493. Den lyse Dag forsvunden er.
Den mørke Nat sig nærmer. O Gud!
vor Gud! vær du os nær, Vor Fader,
vor Beskiermer. Herre, vor Gud! vi
bede dig.

2. Du gav idag os Kraft og Flid,
Vor Gierning at udrette. Glad gjorde
du vor Arbeidstid, Og vore Byrde lets-
te. Herre, vor Gud! vi takke dig.

3. Nu byder du os gaae til Noe,
 Og spørge os med Hvile, At vi igien kan
 vaagne fro, Og til vort Arbeid ile.
 Herre, vor Gud! vi prise dig.

4. Vi følge dette milde Bud, Og
 os til Sengs forsoie! Og naar vort
 Lys vi slukke ud, Vi glemme Dagens
 Noie. Herre, vor Gud! vi prise dig.

5. Dig vi befale os i Haand, Og
 frygte ingen Fare. Du selv vort Legem
 og vor Land Skal naadelig bevare.
 Herre, vor Gud! vi prise dig.

6. Gud! hoi dit Dre til vor Sang,
 Skiont den er svag og ringe; I Himlen
 vi med Jubelklang En bedre Lov dig
 bringe. Ewig vi der skal prise dig!

Mel. Kommer til mig, sagde Guds Son.
 494. O Gud! min Tak jeg bringer
 dig For alt det Gode, som du mig Idag
 har ladet nyde! Hvad jeg af dig annam
 met har, Saa tidt har viist mig aabent
 bar, At du min Siel vil fryde.

2. Hver Levedag, hvert Dieblif Af
 dig jeg Godheds Prøver fik Til Siels og
 Legems Baade. Af! hvor jeg da maa
 blues ved, Om jeg i Hiertets Ydmyghed
 Ei skionner paa din Raade.

3. Jeg vil af ganske Hiertens Grund
 Med

Med Tak for hver en Glædens Stund
 Til dig min Tillid fæste. Giv, jeg kun
 lyder dine Bud! Du tænker da paa mig,
 min Gud! I Altid til det Bedste.

4. Men ogsaa vil jeg takke dig For
 Prøvelsen, du sendte mig I tunge Mod:
 Gangs Dage. Du altid vil mit sande
 Vel; Og derfor priser dig min Siel,
 Og vil, og skal ei klage.

5. Medlidende jeg seer til dem, Der
 ei, som jeg kan træde frem Med velfor:
 noiet Hierte. Saa meget Godt har
 prøvet mig, Imedens Mangen sørgelig
 har vaandet sig i Smerte.

6. Afhielp, o Gud! de Manges
 Trang; Let for dem Livets tunge Gang;
 End deres Sørgeklage! Og deres Siel
 i Fryd og Fred skal prise hoit din Mi:
 skunhed, Og aldrig meer forsage.

7. Læg, Fader, selv dit Amen til!
 I Haab og Troe paa dig jeg vil Til
 Hvile mig begive. Og efter prøgsom
 Natteblund skal atter næste Morgens
 stund Til Lovsang mig oplive.

Mel. Waag op, og slaae paa dine Strænge.

495. O Fader! du mig Livet skien:
 fer, Og tusindfold velsigner mig. Med
 Wiisdom du min Tars betænker, Og

styrer Alt misfundelig. O Gud! for
hver din Styrelse Dig Lov og Priis og
Ære skee!

2. Du mig min Kraft og Sundhed gi-
ver Og Brød og Huus og Klædebon, Og
Ufred fra min Bolig driver, Og holder
over mig din Haand. Ja, store Fader!
uden den Gik ingen Dag velsignet hen.

3. Hvo er det, som min Sygdom
læger Og hjælper mig igien paa Fod?
Hvo rækker mig et Trostens Bæger,
Naar Sorgen svækket har mit Mod?
Hvo, gode Fader! uden du? Du tier-
lig kommer mig ihu.

4. Hvo er det som mig huld bevarer?
Hvo vender Sorg og Uheld af? Hvo gi-
ver Mod i alle Farer? Hvo giver Trost
mod Død og Grav? Min Gud! ved
dig kun jeg bestaaer, Og Tryghed ved
din Raade faaer.

5. Thi kan jeg og i Nattens Skyg-
ger Fuldt stole paa din Baretægt; Saa
faderlig du mig betrygger, Og værner
om mit Huus, min Slægt. Jeg sover da
saa sødelig, Og vaagner fro og priser dig.

Met. Nu vel an! vær glad til Nøde.
496. Utter jeg en Dag fuldender;
Hvilestunden nærmer sig. Gode Gud!
mit

mit Sind jeg vender Nu med Tak og Bøn
til dig. Du min svage Lov modtag Med
en Faders Velbehag! Paa din Raade,
milde Fader, Jeg mig tryggelig forlader.

2. Du idag har mig bevaret Ved
din hulde Mistunhed; Intet er mig ve:
derfaret, Som jo tiende til min Fred.
Kraft og freidig Virkelyst Har ved dig
opfyldt mit Bryst; Og din Raade har
ledsaget Alt, hvad jeg har foretaget.

3. Ved Samvittighedens Stemme
Har du kierlig mindet mig, At jeg ikke
skulde glemme Barmhertig Lydighed mod dig.
Jeg ved dig har vandret trygt Uden Drø:
velse og Frygt. Karst jeg nød de Livets
Glæder, Som din Godhed os tilstæder.

4. Tryg jeg nu vil overgive Mig til
Sovn og Rolighed. Du, o Gud! mit
Bærn skal blive; Hvile skal jeg i din Fred.
Og naar Mørket svinder hen. Vækkes
jeg ved dig igien; Og fra Leiet skal jeg
træde Frem til Arbeid og til Glæde.

met. Vor Gud han er saa fast en Borg.

497. Den mørke Nat frembryder nu;
Jeg mig til Ro begiver. O Gud! hvi:
lovet være du, Som var og er og bliver!
Fra dig, Almægtige! Kom al Betsignel:
se. Den Dag, jeg fuldbragt har, Den

din Begierning var; Fra dig kom al
dens Glæde.

2. For Mange denne Dag henstred
I Graad og Suk og Klage; De følte
Modgangs Bitterhed, Sik Sorgens
Kalk at smage. Saa Mangen vaanz
der sig I Løndom ynkelig; Den Sorg,
som Ingen seer, Dig ei forborgen er,
O see til dem i Raade!

3. Men Dagen, o min Gud! for
mig En Glædesdag har været. Den
Glæde ene kom fra dig. Din Godhed
vorde æret! Mig ramte ingen Nød;
Du gav mig dagligt Brod; Du gav
mig Sindets Røe; Gav mig at være
fro Ved det du mig tildeelte.

4. O! var kun denne glade Dag
Henlevet dig til Ære! O! var den brugt
dig til Behag, Du Tidens, Livets Her-
re! Men, o jeg veed, jeg veed, Hvor
ofte Foden gled; Hvis du til Doms vil
gaae, Hvor kan jeg da bestaae? Tilgiv,
tilgiv mig, Fader!

Mel. Enhver som troer og bliver døbt.
498. Saa ender jeg nu denne Dag,
Og ender den med Glæde! Mig ængstet
intet Hiertenag; Ei Taarer Diet væde.
Mit Sind er nu saa let og fro. O Fader!

der! for jeg gaaer til Roe, Jeg dig min
Taf vil yde.

2. I Dag jeg aarle til dig bad, Du
vilde mig bevare, Mig giøre Dagen
god og glad, Bessierme mig fra Fare.
Nu Dagen er tilendebragt, Taf skee din
Kierlighed og Magt! Min Bøn du
naadig horte.

3. Mild du oplod din runde Haand,
Lod mig det Gode nyde. Af ydmyg og
erkiendtlig Aand Min Lovsang skal ud-
bryde. Min Taf du skuer i min Fryd;
Hør den og i den svage Lyd, Som nu
din Godhed priser.

4. Alt det, der fra din Haand gaaer
ud, Du til mit Held mig sender. O!
dan mit Hierte, gode Gud! At jeg det
ret erkiender; Og giv af Raade, giv du
mig, At jeg for Alting takker dig I Tan-
ke, Ord og Bandel!

Egen Melodie.

499. Saa lægger jeg min Sysfel-
ned, Og skikker mig til Hvile. O Gud!
du gav mig Held og Fred; Til dig min
Taf skal ile. Med Bøn og Haab, og
Tro. Jeg mig nu lægger fro; Hav Taf
min Gud! for denne Dag; Den hen-
svandt uden Sorg og Nag.

2. Saa kalder Livets Aften mig En- gang til sidste Hvile. Opstandne Frel- ser! tryk ved dig Kan jeg ad Døden smile. Da, Jesu! i din Haand Befal- ler jeg min Aand. Jeg skal opstaae til Hellighed, Til evig Fryd, til evig Fred.

Mel. Kom Gud Skaber, o Hellig Aand.
500. Tak skee dig, Gud! for denne Dag, D! hør min Tak med Velbehag! Jeg yder den i Troe til dig, Fordi du er saa naaderig.

2. Saa let jeg Dagens Byrde har, Thi du med Bistand hos mig var; Giv nu mit matte Legem Ro! Til dig jeg sætter Haab og Troe.

3. Dmgiv mig med dit trygge Bærn; Lad Sorg og Ufred blive fiern! Lad mig i Morgen karst opstaae, Og styrket til min Gierning gaae!

4. Skal Sygdom end anfalde mig, O Gud! du styrer viselig. Skal jeg end døe i denne Nat, Dog er jeg ei af dig forladt.

5. Vel er min Synd og Svaghed stor; Men du mig trøster ved dit Ord. Dit Lovte du paa mig opfyld; Tilgiv min Synd for Jesu Skyld!

6. Saa har jeg Siels og Legems Fred,
O Far

O Fader! ved din Miskunhed. Annam
 min Tak med Velbehag For denne og
 for hver en Dag!

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg.

501. En Dag jeg atter nu har endt,
 Og fri den var fra Farer; Alt Ondt blev
 fra min Volig vendt, Thi Herren mig
 bevarer. O Gud! jeg takker dig! Dit
 Bærn betrygger mig. Naar jeg er i
 din Haand, Hvad frygter da min Land?
 Du vaager naar jeg slummer.

2. Saa lad da Soel og Dag henflye,
 Og Mørket mig omsvæve; Lad end paa
 Himlen rødsom Sky Sig sort af Uveir
 hæve. Min Siel tilvisse veed, At Gud
 er Miskunhed; Og Alting ordner han,
 Og Alting styrer han Med Visdom og
 med Styrke.

3. Mig er ei Natten mørk og fæl;
 Den falder mig til Hvile. Men først
 med Tak skal nu min Siel Til dig, o
 Fader! ile. Du gav mig Brød og
 Fred, Ja meer end selv jeg veed. O!
 at kun denne Dag Dig ogsaa til Behag
 Af mig var blevet nyttet!

4. Forbarmende! o hør min Bøn,
 Tilgiv mig Dagens Brøde! Tilgiv mig
 ved din elskte Søn, Som led for mig

og døde. Velsignet er det Navn, Det høie Jesu Navn; I det jeg sover hen, Staaer op i det igien, Og lever ham til Ære.

5. Døer jeg før Natten Ende faaer; Belan, som Gud det byder! Engang af Graven jeg fremgaaer, Naar Jesu Stemme lyder. Men skal jeg her paa ny See Dagens Lys fremgrye, Da styrker Hvilen mig. I Haab, o Gud! til dig Jeg tryg og rolig sover.

6. Hver sove saa i Herrens Fred, En hver af mine Kiere! O! lad din rige Miskunhed, Vor Fader! hos dem være. Det Alt, hvad du mig gav, Og jeg har Glæde af, Det dig befales nu. Du gavst, og togst end du, Dit Navn dog skulde prises!

Mel. Den prægtig' Soel! som hele Verden.
502. Den blide Soel, som glæder hele Jorden, Den iilte bort; saa bød Nat- turens Orden, Og Natten breder nu sit Mørke ud. O Lysets Fader! vær hos mig tilstede! Af Mørket kan du Lys og Liv berede; Thi du est Gud!

2. Vær du hos mig! jeg frygter ingen Fare; Thi den som du, Almægtige! bevarer, Han staaer, om Alting end om-

omkring ham faldt. Han er i Mørket,
som ved Dagen sikker; Ham end i Dø-
den selv du Hielp tilskikker; Ham est du
Alt!

3. O Gud! min Gud! hvor tidt lod
du mig kiende Hvad Godt, din Almagts
Haand mig kan tilvende, Hvad Ondt
den hindrer baade nær og fiern. Hver
Dag, jeg saae din Soel staae op og dale,
Hver Nat, jeg slummede i Søvnens
Dvale, Var du mit Børn!

4. Du og i denne Dag har mig bes-
skiermet; Ei Sorg, ei Sygdom sig til
mig har nærmet; Jeg gif min Bane,
gif den tryg ved dig. O du, som saa
har signet mine Beie, Beskierm og nu
mit værgeløse Leie Mod Bold og Svig!

5. Beskierm og alle dem, som boe i
Landet Og alle dem, som svæve om paa
Bandet! Bliv Alle med din Kraft og Bis-
stand nær; Du signe Kongens Huus og
Hyrdens Hytte, Og hver, som fremmer
Dyd og Ret og Rytte, I hvo det er!

6. Saa lukker jeg da tryg mit mats-
te Die, O Gud! min Gud! min Fader i
det Høie! Lad lyse over mig din Misfuns-
hed! Og jeg skal vaagne fro, og atter
ile Til dig med Tak for vægsom Nattes-
hvile, For Roe og Fred!

Met. Hvo ikkun lader Herren raade.

503. Min Gud! en Dag igien sig
ender, Din Raade er dog ikke endt!
Om Solens Lys sig fra os vender, Dit
Dag dog er til os vendt. Let Dagens
Byrde blev ved dig; Tryk ogsaa Nat-
ten er ved dig!

2. Ja! om jeg vaager eller sover, I
dit Hus jeg altid boer. Tak for din
Raade Dagen over, For hvert din Faders
godheds Spor! Tak for din Baretægt i
Dag, For hver en vel udrettet Sag!

3. Til dig i Jesu Navn henvender
Min Siel med Bøn og Anger sig. Dit
alle mine Feiltrin kiender, For Jesu
Skyld miskunde dig! Og see til mig i
Raade ned, Da ender jeg min Dag i
Fred!

4. Omgiv nu og min Seng, min
Hytte, O Herre, med dit Forsyns
Bagt! Tryk hviler den, du vil beskytte,
Hvert Uheld viger for din Magt. Ved
dig indslummer jeg i Røe; Ved dig jeg
atter vaagner fro.

5. Lad ogsaa Stad og Land betryg-
ges Ved din Algodheds Baretægt! Lad
med din Raade overstynges Vor Konge
og vor Kongeslægt! Hold i din faders-
lige Favn Enhver, som fremmer Ret
og Gavn!

6. End beder jeg dig, hulde Fader!
 For Slægt og Venner fiern og nær! Og
 er der nogen, som mig hader, Du ogsaa
 ham en Fader vær. Ja! Alle, som paa
 Jorden boe, Lad nyde Sundhed, Fred
 og Røe!

7. I Søvn jeg nu saa rolig falder,
 Min sidste Tanke er til dig. End om i
 Nat mig Døden kalder, Det bør, det
 skal ei skrække mig. Kræv, Fader! naar
 du vil, min Aand; Den er og bliver i
 din Haand.

Mel. Nu vel an! vær glad til Mode.

504. O, min Siel, vær glad til
 mode! Sind og Sands opmuntre sig!
 Gud bør Tak for alt det Gode, Han
 mig skienker rundelig. Ogsaa denne
 Dag jeg var For hans Die dyrebar,
 Frolig han mig har bevaret, Og imod
 alt Ondt forsvaret.

2. Denne Dag er bragt til Ende,
 Nat og Mørke herske nu; Dog skal
 Frygt mig ei omspende. Thi jeg kommer
 Gud ihu. Gud! dit Die skuer mig;
 Natten selv er Dag for dig. Al min
 Lærv og Trang du kiender, Jeg er
 tryk i dine Hænder!

3. Lad din Almagt mig omgierde. Lad
 mig

mig hvile i dit Skiod! Intet Uheld mig forfærde. Lad min Sovn mig vorde sød! Jeg befaler i din Haand Trygt mit Legem og min Aand! Dig befales Slægt og Frende, Mine Huusfolk, Ven og Fjende.

4. Naadelig du os bevare I den skumle Nattetid. Selv afvende du hver Fare! Ingen vække os til Strid! Da kan vi i Ro og Fred Nyde Sovnens Dvægsomhed; Saa vi styrkede ved Hvile, Atter til vort Dagværk ile.

Mel. Min Gud jeg prise vil med Glid.
505. Saa gaae vi til vort Hvilested: Lys, Fader! over os din Fred! Beskiern vort Huus, vort Leie! Beskiern alt, hvad vi eie! Bevar os, Gud! vor Gud!

2. Og efter qvægsom Natteroe, Giv, at vi vaagne sunde, fro! Og da din Lov istemme, Og gavnlig Syssel fremme, Dit høie Navn til Priis!

Mel. Naglet til et Kors paa Jorden.
506. Solen daler, Lyset svinder, Natten kommer, Sovnen minder, Hvileus Time stunder til. Saa skal og mit Liv henvinde, Saa engang mig Døden minde, Naar min Gud, min Fader vil!

2. Gode Gud! o hör mig Svage; Du

velsigner mine Dage, Sign og minz
Nætters Røe! Og naar her mit Liv er
omme, Og min Afstedstund skal komz
me, O! saa sign mit Haab, min Troe!

3. Tryg skal jeg i dine Arme Glemz
me Verdens Sviig og Harmz, Drive
bort al Daarstabs Id! Sønnen skal
mig Lise give; Og min sidste Sønn skal
blive Frem for alle sød og blid!

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade.

507. Jeg takker dig, du Livets Herz
re, For den tilendebragte Dag. O!
var den levet dig til Ære, Og anvendt
dig til Velbehag! Min Gud! kun du
kan domme mig, Thi ingen Ting er
skult for dig.

2. Tidt Egenkierlighed bedrager Mit
stolte, mit forvendte Sind. En Broz
ders Feil jeg let opdager, Men er
mod egne Lyder blind. Gud! lad mig
stedse redelig, Som for dit Afsyn prove
mig!

3. Jeg vil mig selv for dig anklage,
For dig, du Allforbarmende! Du stodte
aldrig den tilbage, Som søgte dig med
Ruelse. Jeg styrker mig ved denne
Troe, Og venter quægsom Natteroe.

4. Skal denne Nat min sidste være;
Mit Liv, min Død er i din Haand, Giv

mig en salig Død, o Herre! Annam
 min dyrefisgte Land! Jeg gaaer til
 Fredens Bolig hen, Til min Forløser,
 til min Ven.

Egen Melodie.

508. Dig, Gud! skee Tak for denne
 Dag. Jeg stunder nu til Hvile. O!
 lad dit milde Velbehag Ned til min Ank-
 dagt smile! Fra dig, o Gud! Gaaer
 Natten ud. Endog i Midnats Skyg-
 ge Ved dig vi ere trygge.

2. I denne Dag du naadelig Din
 Faderhaand udrafte; Og hvert et Dier
 blif til mig Belsignelse nedbragte. Til
 dig jeg bad, Og følte glad, At jeg, du
 Evighøie! Sandt Naade for dit Die.

3. Jeg syndede, men see! du er
 En Gud, som Synd forlader. Du
 sendte mig Naamindelser, Og ikke Straf,
 o Fader! Saa medynksfuld, Saa blid
 og huld Ved Ordet du mig rørte, Og
 mig til Anger førte.

4. Forlad, forlad miskundelig Den
 angergivne Synder! Min Feil, min Brø-
 de skrækker mig, Og Dom og Straf
 forkynder. Men du er Gud, Algodheds
 Gud! Hos dig er ikke Harm; Du vil
 dig vist forbarme.

5. For

5. For Jesu Christi Skyld vil du J
Raade til mig skue, Med Tillid kan jeg
hvile nu, Og ei for Mørket grue. Selv
Dødens Nat Duskiftes bradt Ved dig
til Lys og Glæde, Til evig, evig Glæde.

Mel. Dagen viger og gaaer bort.

509. Gud! du seer i Miskunhed Til
den svage Synder ned; Vist jeg Raade
faaer hos dig, Thi du dømmes faderlig.

2. Ja! du vist en Fader er. Som
dit Barn er jeg dig tier. O! det veed
jeg mig til Trøst, Thi din Søn har mig
forløst.

3. Dig min Synd bekiender jeg:
Af! jeg veg fra Dydens Bei; Daars
skab's Lyst forledte mig, Fader! til at
glemme dig.

4. End ei brugtes denne Dag Gans
ske til dit Velbehag; Til din Raade tyer
jeg hen; Du er Angergivnes Ven.

5. O! den Trøst er mig saa sød:
Du vil ingen Synders Død. Jeg ved
dig fik Kraft til Bod. Jeg ved dig fik
friskent Mod.

6. Stride vil jeg al min Tid. Bruz
ge vil jeg al min Flid. Elske vil jeg
dine Bud, Vise Fader! gode Gud!

7. Nu jeg haaber Søvnens Røe Ved
mit

mit Forsæt hiertefro; Det mig aldrig
gaae af Hu! Og den Id velsigne du!

Mel. Nu vel an! vær frisk til Mode.

510. Endt er Dagen, er henlevet;
Den var og en Raadens Dag! Men
har jeg den ogsaa levet, Herre! dig til
Velbehag? Det, du Alretfærdige! Det
jeg hisset faaer at see, Naar din store
Dag frembryder, Naar din Dommers
stemme lyder.

2. Hellig er du, Gud! du kræver,
Id og Daad skal være reen. Hvilken
Tanke! hvor det bæver Mig til inderst
Marv i Been. Vee mig! o! hvor
staaer min Sag Paa den store Dom-
mens Dag? Den jeg daglig gaaer imo-
de; Da fremstilles al min Brøde.

3. Dog du kan, du vil tilgive. Syn-
deren forskydes ei. Du vil Kraft hos
hver opløse, Som forlader Lasters Bei.
Denne Trøst gav Jesus mig; Og hans
Lærdom kom fra dig. O! jeg tør da
til dig raabe; Jeg tør bede; jeg tør
haabe.

4. Jesu Christi Gud og Fader! I
hans Navn jeg beder dig: Du, som gier-
ne Synd forlader, O! tilgiv du ogsaa
mig! Evige, Allvældens Gud! Evige,
Algodheds Gud! See mig, hør mig, ynk

mig Svage. Lad min Anger dig be-
hage!

5. Tak, o Fader! du som gyder Trøs-
sten i min bange Siel. Fuld af Tillid
jeg mig fryder Ved mit Haab om evigt
Held. Saa i Jesu Christi Navn, Saa
i dit det høie Navn, Gaaer jeg Legems
Roe imøde, Venter fro din Morgenrøde.

Mel. Kom Gud Klæber, o Hellig Aand.

511. En Uge atter gif saa vel; Af
dig modtog jeg Fryd og Held; Gud jeg
din megen Godhed fandt, Naar Dagen
kom, naar Dagen svandt.

2. Saa meget nærmere jeg veed Mig
nu ved Grav og Eighed! Jeg veed, jeg
gaaer al Riødets Bei; Men Dodens Ti-
me veed jeg ei.

3. Gud! lad min Tid fremdrages
saa, Jeg for dit Aasyn kan bestaae, Og
at jeg med frimodig Siel Kan byde Ver-
den mit Farvel.

4. Du satte Hviledagen ind, At
jeg skal hellige mit Sind; Fra jordisk
Syssel vende mig Kun til min Sieletars
og dig.

5. Den Dag nu stunder til igien,
O! lad mig værdig bruge den; Og mø-
de i dit Huus for dig, At prise dig og
takke dig!

6. Jeg Sandheds-Ordet hører der,
 Og trostes ved Forjættelser, Og bliver
 fast i Haab og Troe, Og faaer i Hjer-
 tet Fryd og Roe.

7. Mig Raadens Midler bydes der,
 Ved dem jeg styrkes meer og meer.
 Hielp mig, at jeg i Jesu Navn Dem
 bruger til mit sande Gavn.

8. Da træder jeg med styrket Sind
 I den begyndte Uge ind. O Fader!
 lad den rolig gaae, Og en lykkelig Ende
 faae!

9. Jeg seer da fro og uden Nag
 Den endte Uges sidste Dag, Og Lov og
 Tak jeg yder dig; Thi du, min Gud!
 bønhorte mig.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade.

512. En Uge atter gik til Ende; For
 mig den lykkelig gik hen! Gud! jeg til
 dig min Tak vil vende; Du sendte mig
 hver Fryd i den. Hver Dag, hver
 Stund, hvert Dieblif Jeg paa din
 Raade Prøver fik.

2. Den første Dag blandt Ugens
 Dage Jeg traadde frem i Bon for dig.
 Jeg bad, du vilde huld ledsage, Bestier
 me og bevare mig; Dig bad jeg i min
 Morgensang Om Ugens lykkelige Gang.

3. Ved Ugens Ende vil jeg yde Tglen

min glade Tak til dig. O Gud! du
 Takken ei forskyde, Da Bønnen Naade
 fandt for dig. Giv jeg kun havde ret
 anvendt Det Gode, som du mig har
 sendt!

4. Giv, at herefter hver en Uge,
 Hver Dag maa bruges ret af mig! Ved
 Prøvetiden vel at bruge, Jeg dannes
 til dit Himmerig! O Gud! mig dertil
 Naade send! Hvad kan, hvad kan jeg
 uden den?

5. Bord:Psalmer.

Mel. Mit Haab og Trøst og al Tillid.
 513. O gode Gud! hvor rigelig For-
 sørger os din Naade; Den allevegne vi-
 ser sig, Og Alt er os til Baade. Al-
 vidende! Fra Himlene Du seer med Fas-
 dersøie. Du seer til hver; Din Fryd det
 er, At hielp og fornøie.

2. Bort Brød paa Steder ofte groer,
 Som ingen af os kiender. Vi haabe,
 Herre! paa dit Ord; Betsign hvad du
 os sender! Giv at vi maae Vel tænke
 paa, Vi faae det af din Naade! Og at
 vi ret Maae nyde det Med Glæde og
 med Naade.

3. Giv os fremdeles, at vi maae Bort

Brød med Ret adspørge; Alt dig i Alt
vi lide paa, Og ængstelig ei sørge; Alt
til vor Død Vi dagligt Brød I Nær-
sømhed maae nyde; Og at vor Haand
Med villig Hand Den Trængende vi byde.

4. Saa sidde vi i Ro og Fred Alt
nyde, hvad du giver. Vor Kraft du
ved din Miskunhed Forny og opløser!
Vi bede dig Ret hiertelig Din Raade
med os være. Vi spise da, Og drikke
da, O Fader! dig til Ære.

For Maaltidet.

Met. Dig bede vi Børnene dine.

514. Vi, dine Børn, dig bede: O
Gud! af Hiertets Grund, Med Raade
vær tilstøede Hos os i denne Stund!
Det Gode, du os giver, O hielp, at
det os bliver Til Sundhed og til Kraft.

2. Giv, at vi det maae nyde Paa
sande Kristnes Viis; Og at vi skionsomt
nyde Dig derfor Tak og Priis. Dig,
eviggode Fader! Som mild din Haand
oplader, Og daglig mætter os.

3. Ei skal vi da forgiette Den Ar-
mes haarde Nød. Som du det bød,
vi møtte Hans Hunger med vort Brød.
Da bruge vi, o Herre! Din Gave dig
til Ære, Og saa vi tækkes dig.

signe Vort Land med Ro og Fred! Og
hielp at vi dig prise, Og dig vor Tak be-
vise Ved Broderkierlighed.

Mel. Mit Haab og Trost og al Tilid.

517. Vort Maaltid vi beslutte nu.
Vi folde vore Hænder, Og komme dig,
vor Gud! ihu, Som os alt Godt tilsen-
der! At vi med Fred og Mynterhed Vort
Maaltid kunde nyde, Vi derfor dig Net
hiertelig Vor Tak, o Fader! yde.

2. O Gud! hvor Mangen vandrer om,
Og efter Brødet leder, Hvis Haand dog
ofte bliver tom, Hvor bønlig han end be-
der? Hvor Mangen gaaer Med Værk og
Saar, Beflemt og lider ilde, Og ønsker
tidt, At nyde lidt Af det, vi daarlig spilde.

3. Vi ei vor Brodkurv vil igien For
os alene giemme; Men tyer en Hungrig
til os hen, Hans Lærv vi ei vil glem-
me. Det, som vor Haand Gav redebon,
Skal aldrig savnet b'ive; Rødtørstigt
Brød Indtil vor Død Vil os vor Fader
give.

4. Vi takke dig i Jesu Navn, At du
os vilde mætte! Vi nu til vort og Nær-
stens Gavn Vort Arbeid vil forrette. Vels-
sign vor Daad! Lad Armod's Graad Vor
mindste Bid ei væde. Gyd i vort Bryst
En salig Lyst, At hielp, gavne, glæde!

Egen Melodie.

518. Med Sundhed, vel tilmode
 Vi nøde her det Gode, Vi af den store
 Fader fik. O, priser Alle, priser Den
 Gud, som os bespiser, Og giver os
 vor Lædskedrik!

2. Hans Kraft velsigner Jorden,
 Og efter Viisdoms Orden Fremspirer
 Alting ved hans Bud. Og Alt er Liv
 paa Landet, I Luften og i Vandet; Og
 Mælk og Honning strømmer ud.

3. Og Gud fra høien Himmel Seer
 denne glade Brimmel Fra Øst til Vest,
 fra Syd til Nord. Hans Godhed alle
 fryder, Og ham til Ære lyder I tusind
 Sprog et Jubelchor.

4. Lad os hans Navn velsigne, Og
 stræbe ham at ligne, Hvis Godhed vi ei
 maale kan. Hvis Soel opliver, glæ:
 der, Hvis Regn saa qvægsom væder
 Den Godes og den Ondes Land!

5. Bort Hierte sig forbarme! Vi
 hielpes fro den Arme, Hvordan hans
 Folk, hans Troe end er. Guds Børn
 vi alle ere Lad det vor Jdræt være,
 At vi som Brødre frydes her.

Ved Bryllup.

Mel. Guds Godhed ville vi prise.

519. Bort Maaltid er til Ende; Bort

Bord nu dækkes af. Til dig vi os nu vende, Som os dit Gode gav. Med Tak af Hjertets Grund Dig Lov, o Gud! vi siunge: Du lædskede vor Tunge; Du mættede vor Mund!

2. O! see til hver, som sukker For Brød til dig, o Gud! Din Haand du aldrig sukker, Den aldrig tommes ud. O Gud! til Alle see, At tusind, tusind Munde Dit Navn velsigne kunne. O Herre! lad det skee!

3. For dette Par vi bede: Du kom me dem ihu! Du deres Bord berede; Alt Godt saa giver du! Din Raade folge dem Paa alle deres Veie! Du signe hvad de eie! Du signe deres Hiem!

6. Bryllups-Psalmer.

For Brudevielsen.

Mel. Af Høiheden oprunden er.

520. Du ledte frem, algode Gud! Til første Mand den første Brud, Og bød dem Eet at være. See og i Raade ned til dem, Som for dit Afsyn her staae frem, Og enes dig til Ære! For dem, Dig Gud! Vi anraabe; Held vi haabe Fra det Høie. Sign dem Livets Fryd og Møie.

Mel. Herren han er min Hyrde god.

521. O Gud! du selv forenet har Det

første Mand og Kvinde; Thi kan hvert trofast Ægtepar Bist Naade hos dig finde! Ja! du velsigner faderlig Hver, som med Troe og Haab til dig I Ægtepagt indtræder.

2. Velsign og dem, som her idag Hinanden Hænder give, At det maa dig til Velbehag, Dem selv til Lykke blive. Dit Forsyn vaage over dem! Din Fred lad boe i deres Hiem, Din Frygt i deres Hierte!

3. Saa skulle de endrøgtelig Din Trofasthed bekiende, Og prise og lovsynge dig, O Gud, til Livets Ende! Fra dig, fra dig udgaaer vort Held! Og du giv Altting saare vel. Dit Navn tilbedet være!

Met. Enhver som troer og bliver døbt.

522. Dig, Livets Fader! Gud! vor Gud! Vi prise, vi tilbede. Du byder, og dit Allmagts Bud Fremkalder Lys og Glæde. Du gyder Fryd i Ungdoms Barm Og modnet Kraft i Manddoms Arm Og Held paa Graahaars Iffe.

2. O skion, ja skion din Verden er, Saa rig paa Livets Gode. Kun at vi, dine Mennesker Din Viisdoms Raad forstode! Af Noie selv fremspirer Noe; Paa Torneqvisten Roser groe; I Døden selv er Livet.

3. Hvo staaer i Frendekredsen her, Og seer ei glad tilbage. Ei tæller de Belgier:

ninger, Du gav i Fortidsdage? Dog!
hvo af os kan tælle dem? O Gud! idag
du kroner dem Med Naadens rige Gylde!

4. Thi skal vor Lovsang prise dig, All-
fader, i det Høie! Og Fædre, Børn en-
drægtelig Sig for dit Afsyn høie. Og

Alle, Alle raabe ud: Dit Navn, o Himlens,
Jordens Gud! Dit Navn høilovet være!

5. O Fad: r! giv Belsignelse Til Da-
gen, som os fryder! Sign Pagten, den
du stiftede; Lad den bestaae ved Dyder!
Sign hver en Alder, hver en Stand!
Sign Freden i vort Fædreland! Giv
Fred til hele Jorden!

Efter Brudevielsen.

Mel. Af Høiheden oprunden er.

523. De knælede med Ja mod Ja
For dig, o store Jehova, De Dydiges
Beskytter! Du signe med din Faderhaand
Det Kierligheds og Troskabs Baand,
Som deres Hierte knytter! Lad dem,
Herre! Glade vandre Med hverandre!
Fryd og Smerte Dele de med roligt Hierte!

Mel. Af Høiheden oprunden er.

524. O Gud! du har med Faders-
haand Selv knyttet Egteskabets Baand.
For dette Par vi bede: Lad hiertelig En-
drægtighed, Og fælles Flid og Røisom-
hed Dem huuslig Fryd berede! Hielp

dem! Ved dem! De da lære Ret at bære
Glædens Dage, Og i Nøden ei forsage.

7. Katechisations-Psalmer.

Sor Katechisationen.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade.

525. For dig, o Gud! vi her fremtræ:
de I Jesu vor Forløfers Navn! Dit Ord
er Kraft, dit Ord er Glæde; Det virker
til vort sande Gavn. Du selv os ved din
Hand bered Til Andagt og Lærvillighed.

Mel. Mit Barn frygt den sande Gud.

526. Lad dit Ord, alvise Gud, Over
Jorden brede ud! Giv, den Unge tidlig
maa Lyst til Dyd og Guds frygt faae!
Helliggjør din Menighed! Smaa og Stor:
re du veiled Til dit Lys, til Salighed.

Mel. O Menneſke! vil du betænke.

527. Lov, Tak og Priis og Ære Skee
Gud i Evighed! Ved Jesu Christi Lære
Han gav os Lys og Fred. Fremdeles han
os give Den Lære, tro at blive, Vor
Siel til Salighed.

Mel. I Jesu Navn skal al vor Sierning skee.

528. O Jesu Christ! De Svages,
Faldnes Ben! Dit klare Sandheds Ord
vi troe forvist; Thi du kom fra Faderen.

Giv, at vi her Kiende Saligheds Bærd!
 Voks du den Unges Siel Den sande Bei
 til Hæd. Giv ham Kundskab, giv ham
 Flid! Styrk hans Mod i Provens Tid,
 At sin Strid han ender vel.

Efter Katechisaticnen.

Egen Melodie.

529. Tak skee dig, evig vise Gud! Som
 førte os af Mørket ud, Og Lyset for os
 tændte! Du lærer os saa naadelig Fra
 Barndom af at kiende dig, Og ham,
 som du udsendte.

Mel. Mit Barn frygt den sande Gud.

530. Sign, o Jesu! naadelig Hvad
 vi hørte her om dig! Lad din Sæd, dit
 gode Ord Spire frem i frugtbar Jord! At
 vi derved Kræfter faae Til det Onde at
 modstaae, Og paa Dydens Bei at gaae.

Mel. Af dybeste Nød lader os til Gud.

531. Bevar, o Herre! i vort Sind Din
 himmelfendte Lære; At vi paa Guds frygt
 lægge Vind, Og Troens Frugter bære; Og
 leve dig til Velbehag; Og derved modnes
 Dag fra Dag, Til Himlens Fryd og Ære

8. Konfirmations: Psalmer.

Mel. Fader vor udi Himmerig.

532. O Gud! som Alting har fremt

bragt, Med Adams Børn du gjorde Pagt:
 Ved Daaben du os Kristne bød, At blive
 tro i Liv og Død. Da faae vi her din
 blide Fred, Og hiffet evig Salighed.

2. Og Jord og Himmel skal forgaae;
 Men hvad Gud siger, det skal staae. O!
 gid det da var al vor Agt, At holde fast
 ved Daabens Pagt, Saa Rødets Lyst
 og Berden ei os lokke af fra Dydens Bei!

3. Dertil hielp os, o Jesu Christ! Hielp
 os mod Syndens Magt og List! Ræf os i
 Stridens Rød din Haand, Og send os din
 den gode Aand! Da holde vi saa vel vor
 Pagt, Og faae hvad Gud har os tilfagt.

Mel. Af Høiheden oprunden er.

533. O Fader, Søn og Aand! din
 Pagt Usvækket staaer hos dig ved Magt,
 Om jeg end Løftet bryder. O! mind
 mig altid om min Eed; Og hvis jeg da
 paa Banen gled, Hielp jeg det strax for-
 tryder! Af da Beed jeg, Du vil, Her-
 re! Naadig være. Fro og trygge, Her-
 re! paa din Pagt vi bygge.

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg.

534. Lad denne Dag, o Gud, vor
 Gud! For os velsignet være! Bind os
 til dig, til dine Bud! Befæst os i din
 Lære; Vi for dit Ansigt staae, Vi alle,
 Store,

Store, Smaa. See, Fader! til os ned
 I al din Miskunhed! Og lad din Aand
 os styrke!

2. Sign Ordet i de Unges Mund! Dets
 Kraft i Hiertet brænde! At de vor Troe og
 Troens Grund Afkrumtet maae bekiende.
 Engang de bares frem, Vi bade, sign du
 dem! I dit Navn døbtes de; Med Haab
 vi til dig see. O lad det Haab opfyldes!

3. Fornye med dem din Raadepagt;
 Vrent dem den fast i Sinde! Og lad det
 Ja, her vorder sagt, Dem aldrig gaae
 af Minde! Men svag er dog Enhver:
 Du ene mægtig er. Styrk med din
 Kraftes Haand Enhver oprigtig Aand
 Til Enden tro at blive.

4. Engang de ud fra Fædreboe Skal
 om i Verden vank; Da være Jesu Chris-
 sti Troe Dem stadelig i Tanke! Da lyde
 de kun dig! Da haabe de paa dig! Den
 aldrig blev forladt, Som Haab til dig
 har sat, Du Faderløses Fader!

Mel. Den Ibræt Gud er takkelig.

535. Med Aand og Kraft og Raade
 vær, O Gud, blandt os tilstede! Høitidelig
 vi samles her; I Jesu Navn vi bede:
 Velsign dem faderlig, Som her bekiende
 dig; Og styrk dem, at de maae I Pagt
 med dig indgaae Af Hiertets heke Fylde.

2. Staae dem, ja staae os alle bi, At vi vor Pagt bevare. Hvad Red, hvad Kamp vi stædes i, Dit Navn os trygt forsvare! Hvor let forvildes ei Vi Svage fra din Bei? Af! skulde det os skee; Du, Fader! til os see. Rald os, led os tilbage!

Met. Min Siel og Aand opmuntre dig.

536. O Jesu Christ! saa lod dit Ord; "Enhver, som vorder dobt og troer, Skal hiffet salig blive." I Troe til dette Raadens Ord Jeg ogsaa døbtes, og jeg troer. Den Troe jeg her i Live Vil aldrig overgive.

2. Min Troe paa Fader, Søn og Aand Den vil jeg være redebøn I Gierningen at vise. I Medgangs Tid ved Ydmynghed, I Modgang ved Saalmodighed. Mit hele Liv skal prise Den Stærke, Gode, Vise!

3. Da er det til mit største Gavn, At Herre! Herre! paa dit Navn Jeg har annammet Daaben. Og naar jeg vandre skal herfra, O Gud! min Gud! du hører da Mit Suk, min Bøn, min Raaben; Og Himlen staaer mig aaben.

Met. Kristus kom selv til Jordans Flod.

537. Min Gud! dig svor jeg hellig Ed: At tro jeg dig vil dyrke, Og vandre frem til Hellighed; O giv mig dertil Styrke! Naar Syndens Glæder lokke mig,

mig, Lad mig af Rædsel bære; Og altid
 ove redelig, Hvad dine Bud udfæve: At
 jeg maa dig behage.

2. Vel den, som dig hengiven er Med
 ærlig Flid og Iver! Vel den, som har din
 Sandhed kiert, Og troe til Enden bliver!
 Dit Ord er Lys og Salighed For hver,
 som det ransager. Din Vej er Vej til
 Herlighed; Den ingen Tid bedrager.
 Giv, vi den trolig følge!

9. Reformations-Psalmer.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød.

538. Allgode Fader! Lysets Gud! Dit
 Navn hoilovet være! Af Mørket førte du
 os ud Til Jesu Christi Lære. Da Mulm
 og Taage skulde den, Du kaldte Lyset frem
 igien. Dit Navn hoilovet være!

2. Fiendst mod din Kirke Ondskab stod,
 Men du til Hielp var rede. Du dine
 Mænd gav Kraft og Nød; De kiert for
 Sandhed strede. Og Mørkets Bølge
 snart forsvandt; Vi atter Lys og Frihed
 vandt. Som Klippen stod din Kirke.

3. O Gud! lad os ei mere see De fors
 dums mørke Dage! Bevar dit Folk for
 Lærere, Som Skiul for Sandhed drage!
 At alle Kristne rettelig Maa kiende, elske,
 lyde dig, Og ham som du udsendte!

4. Din er, o Gud! Belsignelsen; Belsign os af det Høie! Skient Kirken Fred, og over den Hold selv dit Forsyns Die! Da skal vi her ved Troe og Dyd Beredes til, at hist med Fryd Dig, Lysets Gud, vi prise!

Mel. Hiertelig mig nu længes.

539. Grundfæstet staaer, o Herre, Dit Huus evindelig; Du reiste det med Ære Til Trods for Bold og Ewig. Din Helligdom at fælde Ei Ondskab's Magt formaaer; Den staaer trods Mørkets Bælde; Den bygt paa Sandhed staaer.

2. Gud, Herre, Lysets Fader! Du kaldte os til dig. Dit Huus du blid oplader For hver, som nærmer sig. Du bød, og Rattens Mørke Og Dvertroe forsvandt. Nu trygge vi dig dyrke I Lysset, som oprandt.

3. O! giv os ret at kiende Din hulde Misfærd! Lad os dit Ord anvende Vor Sjel til Salighed! Ophold dit Lys Norden, Ophold det, milde Gud! Og over hele Jorden Lad det sig brede ud!

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg.

540. Tryk Klippen op fra Havets Bund I Stormen staaer urygget: Saa hviler paa sin faste Grund, Hvad du,

vor Gud! har bygget. Din Sandheds
Helligdom, Hvo kan den styrte om? Du
selv, al Vældens Gud, Dig den har
faaret ud; Den staaer ved egen Styrke.

2. Vor Gud vi sikkert lide paa, Og
trodsø Mørkets Rige; Det intet kan mod
os formaae; Tilbage maa det vige. Selv
Gud iblandt os boer; Den Trost, hvor
er den stor! Giv! at vi rettelig i Gierning
prise dig; Vor Gud og vor Beskiermer!

Mel. O søde Gud! din Kierlighed.

541. Saa mildelig du bliver ved At
lede os, o Herre! Dit Ord er Lys og Sa-
lighed! Dit Navn høiløvet være! Du
falder os med helligt Kald; Du giver
Aand og Styrke; Din Raade vogter
os fra Fald, Naar vi dig trolig dyrke.

2. Din Helligdom med vældig Haand
Fremdeles du beskytte; Og Hierterne med
Fredens Baand Saa kierlig sammenknytt-
te! Lad Kundskab stige Aar fra Aar! Lad
alle Sandhed fiende! Da flippefast din
Kirke staaer, Og staaer til Verdens Ende.

Mel. Brede din aften.

542. Gud! dig vor Tak og Lov og
Priis vi yde: Du fryder alle dem, som
dig adlyde; Thi samles dine Børn her
om dit Alter Med Sang og Psalter.

2. Du er en Gud, der hører hver, som beder. Tallose ere dine Miskunheder; Det vide dine Troende, og træde For dig med Glæde.

3. Hvor salig den, der tør til dig sig nærme; Thi vist han veed, din Haand vil ham beskieme! Trygt er hans Haab; han i dit Forsyns Skygge Kan sikkert bygge.

4. Med Mandens rige Gaver du ham mætter, Med alt det Gode, som din Pagt forjætter; Du er ham huld, du er hos ham tilstæde I Sorg og Glæde.

5. Thi frydes vi, o Herre! i det Stille; Men ogsaa høit vi dig forkynde vilse. Hvor er en Gud, som du, Jehova! Fader! Vor Gud, vor Fader!

10. Kirke-Vielses-Psalme.

Met. I Jesu Navn skal al vor Sierning see.

543. Ei Huns, ei Land, O Gud! indslutter dig; Ei Jordens Kred, ei Himles Himle kan, Store Gud! indslutte dig, Alting du seer; Allevegne du er. Du seer din Menighed, Som for dig knæler ned, Her vort Hierte føler dig, Og til Himlen hæver sig, Hvor du boer i Herlighed.

2. See, Fader! ned Til os for Jesu Skyld,

Skuld, Og naadelig paa dette Samlings
Sted Hans Forjættelse opfyld! Her i
dit Ord, Her ved Nadverens Bord, Vi
søge Lys og Trøst, Og til det Gode Lyst.
Ræk os da din Faderhaand! Giv os din
og Jesu Aand! Giv os Kraft og Mod i
Bryst!

3. Saa mangen er Med Drovelse our
spendt; Ak! dybt nedbøiet han indtræder
her; Dig kun er hans Sorg bekiendt.
Herre, vor Gud! Led af Sorgen ham ud!
Lad den Nedbøiede Din Frelses Time see!
At han gaaer med lutret Sind Atter i
dit Tempel ind, Yder dig Tilbedelse.

4. Dig bede vi, Vor Gud! paa dette
Sted: At du vil Stad og Land fra Uheld
frie, Og forlene Held og Fred. Hør da
vor Bøn! Hør ved Jesum din Søn! Vor
Siel, vort Hierte troer, Og lider paa
hans Ord: At du giver os til Gavn,
Hvad vi bede i hans Navn, Som hos
dig i Æren boer.

5. Engang hos dig Vi boe blandt Aans
ders Tal; Vor bedre Lovsang vi evindeligt
Da for dig istemme skal. Fader! vi der
Skue dig, som du er, Og Herren Jesum
Christ, Som hos dig troner hist. Der
du os i Evighed Giver salig Fryd og Fred.
Amen, Amen, det er vist!

11. Søe: Psalmer.

Mel. Herren han er min Hyrde god.

544. Vort gode Skib henglider snart
 I giennem Havets Bølger; Og Medbør
 giver skyndsom Fart, Naar Strømmen
 Binden følger. Saa løbe Dage, Uger,
 Aar. Med hvert et Dieblif, som gaaer,
 Vort Liv saasnart henglider.

2. Men hvo er det, vi færdes hen
 I vore Balsfarts Dage? O! at vi ei
 uvarligen Paa vildsom Afvei drage! O
 lad os holde stadig Vagt! O! lad os give
 osvie Agt Ad rette Bei at styre.

3. Jeg til Udødeligheds Land Af
 ganske Siel vil stunde; Og at jeg did:
 hen komme kan, Gud! du din Hielp
 mig unde! Kun dertil skal min Længsel
 staae: Saa lad min Levetid da gaae;
 Did ei for snart jeg kommer.

4. O, gode Fader! du til dig Engang
 min Siel vil tage. Da seer jeg i dit
 Himmerig Kun Freds og Glædes Dage.
 Der bruser ingen Bølge meer; Der
 truer ingen blinde Skier; Der Alt er
 Røe og Tryghed.

Mel. Nu vel an! vær frisk til Mode.

545. Hvor jeg skal i Verden vanke,
 O min Gud! ledsag du mig. Lad mit
 Hierte,

Hierte, lad min Tanke Stedse holde fast ved dig! O! du er jo allesteds; Du opfylder Verdens Kreds; Vidt din Himmels Hvælving rækker, Videre din Magt sig strækker.

2. Stundum tumles jeg af Bølger, Strider mod det vilde Hav; Stundum Strømmen mig forfølger, Jeg alt seer den aabne Grav; Giv mig varsom, modig, stærk Til ethvert mit Søemands Værk! At jeg strækkes ei for Døden, Kiemper uforsagt i Nøden.

3. Led mig, naar jeg skal betræde Kristen: eller Hedning: Kyst: Lad ei Bantroe, syndig Glæde Finde Udgang til mit Bryst! Glemte jeg end Moders Sprog, Saae jeg aldrig Kundskabs Bog; Giv, at dog ei nogensinde Du, min Gud! mig gaaer af Minde!

4. Lad mig altid saa erkjende, At kun du os leder frem; Og naar dette Liv har Ende, Led mig da til bedste Hiem! Her os dog ei Land, ei Hav Varig Røe og Glæde gav. Kun hos dig i Fredens Bolig Er jeg evig tryg og rolig.

Ved Udreisen.

Mel. Rind nu op i Jesu Navn.

546. Far nu vel, du fiere Land!
Dine

Dine Høie, dine Dale Ham i Haand vi
 anbefale, Som velsigner Land og Vand.
 Gud! dit Forsyn overstygge Slægt og
 Benner i vort Hiem! Lad dem sunde,
 fro og trygge See, at du hukommer dem!

2. Na vor Bei vi drage frem Over
 Havets vilde Bølge; Gud! din Baretægt
 os følge, Til vi naae igien vort Hiem.
 Sign os alle, som paa Vandet Bove Liv
 for dagligt Brød! Sign dem alle, som
 paa Landet Vinde det af Jordens Skjød.

3. Lad Retfærdighed og Fred Gierde
 om vor Konges Sæde, Som i Folkets
 Røe og Glæde Søger sin Lyksalighed!
 At vi, kommende tilbage, Kiende maae
 vort Land igien, Og i Favn saa glade
 tage Hver sin Broder, hver sin Ven!

Ved Hiemkomst.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød.

547. Dit Lys og Leide du os gav;
 Din Haand, o Gud! os førte. Vel
 saae vi det opreiste Hav, Og Stormens
 Brøl vi hørte. Men Herre! du som
 styrer Alt, Du bød et Ord, og Havet
 faldt; Du bød, og tavst var Stormen.

2. Naar dybt vi sank i Bølgens Skjød,
 Hvo førte os i Beiret? Hvo holdt fra
 os den viffe Død, Som trindt om os var

lei:

leiret? Og naar vi paa den høie Raa i
Nattens Mulm og Mørke laae, Hvo gav
os Mod og Kræfter?

3. Dig var det, Fader! du vor Gud!
For os du Moien letter. Du fører os af
Faren ud; For os du Veien sletter; Du
klarer op den vilde Drk; Hvor Banen er
saa lang, saa mørk; Du er vor tro Led-
sager.

4. Saa fører du os ind og ud; Dit høie
Navn skee Ære; Saa glade vi, o Raa-
dens Gud! Bort Dffer dig frembære. Og
naar til Søes vi atter gaae, Din Bares-
tægt vi lide paa i Uveir og i Havblif!

Efter Uveir.

Mel. Bor Gud han er saa fast en Borg.
548. Høilobet være, Gud! dit Navn
For al din store Naade! Os fører du fra
Havn til Havn, Og fresser os af Vaade.
Uk! var du ikke hos, Hvor var da Skib og
Gods? Hvor snart var Diet luft; Og
Livets Lys udslukt! Men i din Haand
er Tryghed.

2. Bildt Stormen Segl og Tonge
flaaer, Og Skræk og Rædsel bringer;
Hvad er som mod dens Magt bestaaer, Om
du den ei betvinger? Tidt Volgen gyselig,
Som Bierget høiner sig. Hæst bliver da
vort Raab; Vi see ei Glimt af Haab;
End fresser du os, Herre!

3. Med Angestraab af Hiertens Grund
 Til dig vor Arm vi rakte: Da lyste ned
 den glade Stund, Som Liv og Redning
 bragte. Vor Angest er forbi. O Gud!
 dig takke vi! Vi synge dig til Lov, At os
 ei tog til Rov Afgrundens dybe Hule.

4. O Gud! almægtig er din Haand,
 Det see vi, og tilbede; Paa Stormens
 Fart du lægger Baand, Og tæmmer Ha-
 vets Brede. Saa vist vi vide nu, Du
 er vor Fader, du! Vi tye i Jesu Navn
 Saa trygge til din Favn, I alstensk Rod
 vor Lidsid!

Efter Tordenveir.

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg.

549. Dit Lyn foer ud, din Torden
 slog, Da truede os Døden! Du i din
 Baretægt os tog, Og frelst os i Roden.
 Bradt frembød Lyn paa Lyn, Og blænd-
 dede vort Syn; De truede med Død;
 Men du, o Herre! bød: I Havets Skiod
 de sluktes.

2. Af Stormens Hvin, af Tordnens
 Brag Gienlød al Himlens Bue. Til Mid-
 nat blev den klare Dag; Vort Lys var Ly-
 nets Lue. Kort Havet var som Jord;
 Da lød dit Magtens Ord: Forbi var
 Farens Tid, Og, som en Engel blid,
 Af Mulmet fremgik Solen.

3. Ja! stor, o Herre! er din Magt:
 Du tæmmer Lyn og Torden. Lov, evig
 Lov dig være sagt, I Himlen og paa Jor-
 den! Saa trygt paa Bølgen blaa Bort
 frelste Skib skal gaae. Thi prise vi dit
 Navn; Du os fra Havn til Havn Beskiers
 mende ledsager.

Til Orlogs.

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg.
 550. Med Gud i lovligt Kald vi
 gaae, Om Fødeland at frede; At Or-
 logsstoget lykkes maa, Saa tillidsfuld vi
 bede. Kun ene du, vor Gud! Kan dele
 Seier ud. Giv Seier! men, o giv,
 At ogsaa spares Liv Blandt os og vore
 Brødre.

2. Den vilde Storm adlyder dig; Du
 standser Lynets Lue; Hvor grum end Bøl-
 gen reiser sig, Du kan den underkue; Saa
 let formilder du Vor Ubens vrede Hu;
 Hvor stærk end er hans Magt, Hvad
 Raad han har oplagt, Let gjør du dem til
 Skamme.

3. Vor Fjendes Blod er Broders
 Blod, Vi ikke det begiere; Men skal vi
 slaae, da skienk os Mod, At hævede Lan-
 dets Ære! Lad da vor Tordens Røst For-
 førde Ubens Bryst! Belsign vort heie
 Flag Paa Kampens varme Dag Med
 seiersfulig Lykke!

Morgensang.

Mel. Nu vel an! vær frisk til Møde.

551. Skummel Nat er overvunden,
Gud! din Soel igien opstaaer; Mørkets
Fare er forsvunden; Lettere nu Alting
gaaer. Dig, vor Fader! være sagt Tak
for Hvile, Tak for Vagt. Dig, som os
ved Søvn har styrket, Dig, som kaldte
Lys af Mørket!

2. Du bortvender Søens Farer; Storm
og Bølge lyde dig. Du os Liv og Lykke
sparer. Altid er du hjælperig! Skib og
Guds, og Een og hver Kun ved dig be-
holden er. Vær ei du, hvor snart i Ha-
vet Læge da Skib og Alt begravet!

3. Hvordan denne Dag skal blive,
Iffun du kan dette see. Alting vi dig
overgive; Som du vil, saa lad det skee!
Vi anvorde dig i Haand Guds og Legem,
Liv og Mand! Salig den, som du for-
svarer. Tryk han møder alle Farer.

Uften = Psalme.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød.

552. Er Herren med os paa vor Bei,
Hvad kan os da vel skade? Gud er vor
Fader: han vil ei Os sine Børn forlade.
I alskens Nød han frelse skal Hver den,
som gaaer i lofligt Kald; Vel den, som
frygter Herren!

2. Hans Fadervie slummer ei; Han selv vil for os vaage. Paa Havet han os viser Vej, End giennem Nat og Laage. Er Bølgen høi, han jævner den; Og Stormen tæmmer han igien; Vel den, som frygter Herren!

3. Til vort henrundne Liv, o Gud! Vi see med Tak tilbage. Vor Lod du kjerlig deler ud, Og tæller vore Dage; For denne Dag, for hver en Stund Vi takke dig af Hjertens Grund. Hielp os fremdeles, Herre!

Ligsang.

Mel. Naar min Tid og Stund er forhaand.
553. I lovligt Kald, i Kristentroe Bedst endes vore Dage; Vi da med Haab og Sieleroe Fra Verden Afsted tage. O vel enhver, som dette kan! Han havner i det bedste Land, Og længes ei tilbage.

2. Vi sænke nu en Broder ned Imelslem disse Bølger, Dog ikke for Guds Nietskunhed Det dybe Hav ham dølger: Engang, naar Tiden kommet er, Han da med de Udvalgtes Hær Ind for Guds Trone følger.

12. Freds: Psalme.

Mel. Breden din afvead.

554. Pries være ham, som vore
Erængsler endte! Den Ild er slukt, som
rundt omkring os brændte. Gud Herren
bød, thi ham vor Jammer rørte, Og
Krig ophørte.

2. See! nu er endt graahærdet D:
dings Klage; Sin Søn, sin Alders Haab
fik han tilbage. Ei mere Qvinden sin For:
sørger savner; Hun fro ham savner.

3. Herskarers Gud lod Freden herlig
stige Fra Himlen ned til Nordens Tvilling:
rige. Algodheds Gud! du hørte os at
bede, Og gav os Glæde.

4. Med hellig Andagt dig vor Tak vi
hde; Bor Jubelsang til Jordens Ender
lyde! O du! som gav os Fredens Held
og Glæde, Dig vi tilbede!

13. Efter Sygdom.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade.

555. Alt her mig mangt et Gode
fryder; Det kommer, Fader! fra din
Haand. Du Trost i Kummer, Kraft til
Dyder Mig giver ved dit Ord, din Aand.
Og daglig Rødtørst, Benskab, Fred Mig
skienkes ved din Miskunhed.

2. End eet, Allgode! du mig skienke:
Med Helbred du velsigne mig! Kun fri
den Sundes Aand kan tænke, Kun han
ved Livet glæder sig; Men under Syg-
doms Lidelser Mit Legem Sielens Byr-
de er.

3. I Smerte nu, og nu i Dvale Jeg
mås paa Sygeleiet laae; Alt aabnede sig
Dødens Dale, Den skumle Bei jeg for
mig saae. Og uden Trost og uden Mod
Omkring mig Ven og Frende stod.

4. Halleluja! da fra det Høie Din
hielperige Stemme lod; En qvægsom
Slum faldt paa mit Die: Nytt Liv i hver
en Aare stod. Jeg vaagned', o hvor vel
tilfreds! I taus, andægtig Vennekreds.

5. Hvor yndig saaes Naturen smile!
Saa skøn jeg Solen aldrig saae. Min
Sundheds Værd ved rolig Hvile, Ved
Kræfters Brug jeg skønner paa; Og
daglig er min Bøn til dig: Med Sund-
hed du velsigne mig!

6. Og hvad jeg beder, du mig giver,
Hvis det er til mit sande Held. Giv
at da og min Vandel bliver, Saa, at
den dig maa tækkes vel; Og Lønningen for
et velbrugt Liv Du hisset mig af Raade
giv.

14. For en Moder efter Barnefødsel.

Mel. Guds Godhed ville vi prise.

556. Lov, Priis og Tak og Ære,
Skee Gud i Evighed! Hvilovet Herren
være, Som seer til Svage ned! Han os
i Nødens Tid Beskytter, som en Fader,
Og aldrig den forlader, Der slaaer til
ham sin Lid.

2. Gud! du mig snart lod glemme
Min vaandefulde Nød. Hvor listlig var
den Stemme: Et Menneske er fød! O!
det har Arveret Til Herlighedens Rige;
O Haab foruden Lige! Hvad glemmes ei
ved det?

3. Giv, at jeg Klogskab vinder Til
heldig Barnetugt; I Himlen da jeg fins
der Min Nøies rige Frugt. Jeg raas
ber fra min Grav, Naar jeg staaer op til
Ære: "See! her er jeg, o Herre! Og
de, som du mig gav!

Mel. Fryd dig, o Christi Brud.

557. O Gud! jeg priser dig; Du
hielper faderlig; Din Kraft er hos de
Svage; Du skaber Fryd af Klage. Mi:
skundelige Herre! Dig skee Lov, Priis
og Ære!

2. Fra Buggen til vor Grav Er du vor Støtteslav. I alle Livets Farer Du naadig os bevarer. Miskundelige Herre, Dig skee Lov, Pries og Ære!

3. Du elskte vore Smaae, End før de Lyset saae; Du fryder Qvindens Hierte; Snart glemmer hun sin Smerte. Miskundelige Herre! Dig skee Lov, Pries og Ære!

4. Giv nr., at rettelig Mit Levnet priser dig, Og mine Børn maae lære, Dig stedse tro at være: Indtil vi Allesammen Hift see dit Afsyn. Amen!

15. Bed en Huusfaders Udreise.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød.
558. O Gud! du skuer al vor Tid,
Og vore Erin du leder! Du signer faderslig vor Flid, Og om vort Held du freder!
Min Pligt mig kalder fra mit Hiem; O!
led du mig paa Reisen frem. Min
Jdræt du velsigne.

2. Lad Sundhed, Mod, og Held fra dig Paa Veien mig ledsage, At jeg maa færdes lykkelig, Og vende glad tilbage.
Mod Uheld, Fare, List og Bold Bær du

Bed en Huusfaders Hiemkomst. 461

du paa Land og Vand mit Skiold, Bed
Nat og Dag min Styrke!

3. Min elskte Hustru og mit Hiem
Saa nødig jeg forlader.

eller:

(Min Hustru, Børn og elskte Hiem Saa
nødig jeg forlader.

eller:

(De fiere Børn, det elskte Hiem Saa
nødig jeg forlader.

Men du vil ei forlade dem, Du min og
Mines Fader! Alt hvad jeg har, mit
Huus, min Slægt, Jeg giver dig i Ba:
retægt; Din Almagt dem beskierme!

4. Da reiser jeg saa tryk og fro, Mit
Kald opfylder trolig: Tilbage vender jeg
med Roe, Og seer med Fryd min Boelig.
Blandt mine Kiere glædelig, Algode Gud!
Jeg takker dig For al din Fader; Raade.

16. Bed en Huusfaders Hiem: komst.

Mel. Fader vor udi Himmerig.

559. Min Bolig staaer, Tak skee
dig, Gud! Trygt staaer den ved dit For:
syns Bud! Saa mangen En forlod sit
Huus, Kom hiem, og sandt det da i Gruus.

Ved Vand, ved Ild, ved Storm det faldt; Og huusvild mistede han Alt.

2. Du kierlig hørte hvad jeg bad, Da jeg og Mine skiltes ad; Du mig og dem bevaret har; Din Naade med os alle var. Du til min Reise gav mig Held, Og hiemme fandt jeg alting vel.

3. O Gud! du vor Beskiermer er. Fremdeles du os naadig vær! Alt vi i huuslig Fred og Roe Maa glade hos hverandre boe; Og tænke, leve kristelig I Bøn og Haab og Troe til dig!

4. Skal nogen af os vandre ud, Det staaer i dit Behag, o Gud! Din Haand veilede hver især, Hvor de end vandre fiern og nær! Og giv, at vi tilsidst hos dig Maae samles i dit Himmerig!

17. Børne: Psalme.

Mel. Kommer til mig, sagde Guds Son.
560. O gode Gud! jeg takker dig, En kierlig Moder gav du mig, En god, en trofast, Fader! Jeg kiender ikke Livets Bei; Men deres Naad og Lærdom ei Paa Veien mig forlader.

2. O Gud! lad mig betænke ret, Hvad fra mit første Aandedræt Jeg deres Omhu skyl:

fylder; Da røres jeg saa inderlig, Og
Kierlighed til dem og dig Min hele Siel
opfylder.

3. Mit rorte Hierte bryder ud I Bon
til dig, algode Gud! Den Svage kan du
styrke. Giv! jeg dem lyder redelig! De
lære mig at kiende dig, Og trofast dig
at dyrke!

4. Løn du dem selv med Miskunhed,
Og din B:lsignelse udbred Til hvad de
foretage; Og lad dem finde Trost hos
dig. Naar Alderdommen nærmer sig
Med skrøbe'ige Dage!

5. Lad Dydens Glæde, Haab og Røe
I deres Hierter altid boe! Du stedse hos
dem være! Og naar fra mig du kalder
dem Til gode Sieles rette Hiem, Løn
dem med evig Ære!

Register.

No.		Side
281.	Åh, Gud og Herre! var jeg fri	237
260.	Åh! see til mig i Raade ned	218
96.	Aldrig skal vor Siel forsage	97
214.	Algode Fader, du os gav	182
538.	Algode Fader, Lysets Gud	444
372.	Algode Gud, giv Andagt i min Siel	306
459.	Algode Gud, hvor er du viis og herlig	381
323.	Algode Gud, med barnlig Du	271
3.	Alene Gud i Himmerig	11
2.	Almægtige, algode Gud	10
46.	Almægtige, din Gubdoms Ære	51
290.	Almægtige og gode Fader	244
277.	Afscende, jeg flamsfuld maa	234
555.	Alt her mig mangt et Gode fryter	457
105.	Alt, hvad du mig vil byde	104
53.	Alt, hvad du skabte ved dit Ord	57
41.	Alt, hvad som lever, prise Gud	46
445.	Alt iler til sin Ende	366
58.	Altting tiener dem til Bedste	63
106.	Alt, o Herre, Alt mig minder	105
18.	Alt skæer, o Gud, som du det vil	25
177.	Al Verdens Synd er sonet ud	158
22.	Alvidende, dit Viede mig ransager	28
364.	Alvidende, du kiender nøie	300

No.		Side
23.	Uvidende, du Fluert Alt	29
457.	Arbeid og beed, saa skal du faae	379
286.	At elste dig, min Gud og Herre	241
496.	Atter jeg en Dag fuldender	414
471.	Atter jeg opvaagnet er	390
451.	Atter nu er endt et Aar	371
389.	B efæst os, Gud! i Daabens Pagt	317
371.	Bered os selv, o Gud! naar vi	306
207.	Bestemt til Himlens Salighed	178
315.	Bevar, o Gud, i Naade mig	264
531.	Bevar, o Herre, i vort Sind	440
87.	Bort al den Trøst, som ei bestaer	88
288.	Bort med Verdens tomme Glæder	242
243.	Bønhet mig, gode, milde Fader	205
142.	C hriste, vi tilbede dig	133
472.	D agen nu igien frembryder	391
491.	Dagen, som paa nye begynder	410
158.	Dan, o Jesu Christ, mit Hierte	144
419.	De gif forbi, de savre Dage	341
523.	De knælede med Ja mod Ja	438
373.	Dem, o Gud, du naadig er	307
502.	Den blide Soel, som glæder hele	420
45.	Den hvalte Himmel, store Gud	50
493.	Den lyse Dag forsvunden er	411
497.	Den mørke Nat frembryder nu	415
468.	Den mørke Nat svandt rolig hen	388
361.	Den Qual og Død dig forestod	293
443.	De, som nu Døden nærme sig	363
148.	Det er fuldbragt, saa herligt lyder	138

No.		Side
180.	Det er fuldbragt, til Himlen foer	160
134.	Der er min Trøst, mit Haab, min	128
332.	Det Gode som Rust og Møl fortære	277
426.	Det lyder som et Jordenslag	318
370.	De trodse hart imod Guds Ord	305
235.	Dig bede vi, o Hellig Mand	199
339.	Dig, Gud, at falde Fader	282
475.	Dig, Gud, ske Tak at her jeg kan	394
349.	Dig, Gud, ske Tak for alt det Gode	288
508.	Dig, Gud, ske Tak for denne Dag	426
109.	Dig Herre, Herre bør allene	108
336.	Dig, Jesu, bør vi efterligne	279
237.	Dig Jesu, priser jeg af ganske Hierte	201
522.	Dig, Livets Fader, Gud! vor Gud!	437
391.	Dig, vor Gud og Herre	318
54.	Din Godhed, Gud, saa synlig er	58
82.	Din Kiærlighed, al gode Gud	85
344.	Din Kirke, Herre, lad bestaae	285
51.	Din Lov, o Skaber, vil jeg svinge	55
69.	Din Viisdom os, o Herre! leder	72
79.	Din Viisdom og din Raades Bei	82
549.	Dit Lys foer ud, din Torden st: 8.	453
547.	Dit Lys og Leide, du os gav	451
378.	Dit Ord, o Gud, er Sandheds Ord	309
26.	Du Aalestedsnærværende	32
302.	Du ene værdig er, du alle Herrers	254
102.	Du er min Gud, jeg frygter ei	102
363.	Du har, o Jesu, os et Mønster givet	299
396.	Du, Jesu, bød mig i dit Ord	322
176.	Du led, o Jesu, Dval og Død	158
520.	Du ledte frem, o gode Gud	439
66.	Du Livet gav os, gode Gud	70

No.		Side
276.	Du seer, hvor svag jeg er, o Gud!	233
406.	Du seer, o Gud, min Længsel	330
269.	Du seer, o Gud, min Eynd er stor	227
350.	Du skabte os, al gode Gud	289
194.	G i frygte vi for Sorg og Rød	169
543.	Gi Huus, ei Land, o Gud! indstutter	447
307.	Gi Livets Kummer, Jordens Nøie	257
501.	En Dag jeg atter nu har endt	419
510.	Endt er Dagen, er henlevet	428
219.	Engang jeg vaagner og mig hæver	185
401.	Engang mit Liv er Dødens Rov	326
470.	En Levedag du atter sender	389
511.	En Uge atter gif saa vel	429
512.	En Uge atter gif til Ende	430
438.	Er Gud med os i denne Tid	358
552.	Er Herren med os paa vor Wei	455
160.	Ewig du velsignet være	145
71.	Ewige Fader, sem tierlig regierer	74
430.	Ewighedens Haab og Vre	351
21.	Ewig prislet og ophøiet	28
432.	F ader, dig al Priis tilhører	353
488.	Fader, dig jeg mig betroede	407
390.	Fader, Søn og Hellig Mand	317
433.	Fader, tænk paa dem, som græde	353
546.	Far nu vel, du kære Land	450
429.	Far, Verden, farvel	349
111.	For dig, o Gud, ei gielder Stand	110
24.	For dig, o Gud, ei Skulesked	30
525.	For dig, o Gud, vi her fremtræde	439
210.	For Død og Grav jeg ikke bærer	180
252.	Forleen mig Kraft at elske dig	212

No.		Side
482.	For mig eprandt en Dag igien	402
387.	Forsmægtende jeg vanked' em	316
224.	Fra Evighed til Evighed	190
75.	Fra første Diebtik da jeg fik Livet	75
88.	Fra Gud vil jeg ei vige	89
236.	Fra Mennesket, fra Støvet her	200
195.	Frelser, Sandhed er din Lære	170
155.	Frelser, villig, ufortrøden	143
86.	Frygt ei min Siel, frygt aldrig	86
461.	Fuldendt er Høsten glædelig	382
169.	Fuldendt er nu din store Daad	152
107.	G av tu os ei, hvo Fulde da	106
366.	Giv, Herre, at dit Sandheds Ord	302
340.	Giv, Herre, at paa Livets Wei	282
326.	Giv jeg, som Kristen, elsker dig	272
238.	Giv, Jesu, Frelser, giv jeg maa	201
346.	Giv os, o Gud, at elske Fred	286
68.	Glædens Smil og Sorgens Graad	71
275.	Gode Gud, hvad er min Dyd	232
474.	Godheds Gud, den Spæde stammer	395
417.	Grav, jeg venter dig med Længsel	340
539.	Grundfæstet staaer, o Herre	445
283.	Gud, den Sandhed, du mig lærte	239
542.	Gud, dig vor Tak og Lov og Priis	446
385.	Gud, din Godhed hiertelig	315
36.	Gud, du est god, hvor herlig lyder	41
516.	Gud, du din Haand oplader	433
434.	Gud, du kan og vil os give	354
210.	Gud, du mig gav en Siel, dig s'ee	195
509.	Gud, du seer i Missunhed	427
437.	Gud, du signer og belønner	357

No.		Side
43.	Gud, du skabte Jordens Kreds	48
130.	Gud elskte saa det faldne Kion	125
80.	Gud er min Hielp, og stadelig	82
369.	Gud, giv os Lærere, der vil	304
189.	Gud har fra Evighed givet sin Søn	166
27.	Gud, Herre, dig tilbeder jeg	33
291.	Gud, Herre, du er nær hos mig	245
7.	Gud, Herre, hvo kan fatte dig	15
411.	Gud, Herre, jeg er i din Magt	335
47.	Gud, Herre, jeg vil prise	51
453.	Gud, Herren vil vi prise	375
295.	Gud, hvad du vil, det altid skee	247
285.	Gud, hvo bør elskes høit, som du	240
254.	Gud, hvo er jeg, hvad er min Kraft	213
64.	Gud, hvor er din Godhed stor	69
28.	Gud, i Alt, hvad er og skeer	34
380.	Gud, jeg Synder tør fremtræde	310
49.	Gud, Jehova, min Siel til dig	54
263.	Gud, i mit svage Kiøb og Blod	221
84.	Gud, kan paa alting raade	85
273.	Gud, min Dommer, tør jeg træde	221
382.	Gud, min Skaber, Verdens Herre	313
425.	Gud, naar du byder, skal det skee	347
284.	Gud, naar jeg seer mig, som jeg er	239
377.	Gud og Fader, i dit Navn	308
113.	Gud saae alt det, han havde giort	111
227.	Guds, Herrens Villie jeg veed	193
6.	Guds Priis forkynde Himlene	14
8.	Guds Soel oprinder, hvilken Pragt	16
114.	Guds Søn, som ingen, ingen skeer	112
381.	Gud, stort og evigt er dit Rige	311
239.	Gud, ved din Hand, ved Ordets Røst	202

No.		Side
267.	Gud, vi med angergivne Hjerter	225
296.	Gud, o Raadens milde Fader	248
110.	H alleluja, Gud er min Deel	109
170.	Halleluja, Korsfæstede	153
9.	Halleluja, vor Gud er stor	17
146.	Han døer, Guds Søn, o Søn, som	137
234.	Her i Livets Riede	198
331.	Herre, giv, jeg aldrig falder	276
409.	Herre, hielp mig hvor i-g gaaer	332
266.	Herre, jeg har handlet iide	224
292.	Herre, stor i Magt og Raade	246
322.	Hielp, Fader, at Taalmodighed	269
486.	Hielp, Herre! mig, at jeg med Glib	405
359.	Hielp, Jesu, at i Livets Gang	296
487.	Himlens og Jordens Herre	406
548.	Høilovet være, Gud dit Navn	452
246.	Hold, Fader, hold mig fast ved dig	207
213.	Hos dig du har et Himmerig	182
312.	Hvad du paalegger mig, o Gud	262
327.	Hvad er min Dyd for dig, o Gud	273
229.	Hvad er Verdens Guds og Magt	195
38.	Hvad Lov skal vi dig, Gud, vor Fader	43
300.	Hvad Ondt der end skal møde	252
99.	Hvi skalde du dig klage	99
91.	Hvi spørger jeg saa angstelig	92
52.	Hvo har mig givet Legemet	56
301.	Hvo ikkun lader Herren raade	253
17.	Hvor est du, Gud, forfærdelig	24
103.	Hvorfor skalde jeg mig græmme	103
233.	Hvor godt, hvor saligt er det dog	198
202.	Hvor hastig svinde Livets Dage	174

No.		Side
545.	Hvor jeg skal i Verden vanke	449
329.	Hvor kunde jeg, o Gud, for dig	275
74.	Hvorledes skal jeg prise dig	78
32.	Hvor meget Godt, o Godheds Gud	38
383.	Hvor naadig er du, milde Fader	313
410.	Hvo veed, hvor nær mig er min Ende	334
440.	Hærskarers Gud, med Ydmyghed	360
375.	I dit Bempel møde vi	507
262.	I dybest Nød vil jeg til Gud	220
31.	Jeg af din Godhed Livet fik	37
480.	Jeg atter da i Jesu Navn	401
218.	Jeg dig priser, Livets Herre	185
278.	Jeg er svag, men Gud er god	234
192.	Jeg frygter ei for Dødens Braad	168
203.	Jeg frygter ei, thi Død og Grav	175
206.	Jeg gaaer til Døden, hvor jeg	177
93.	Jeg haaber, og jeg stadig troer	94
414.	Jeg i mit Livs det sidste Blund	338
133.	Jeg kender ham, som jeg har	127
397.	Jeg møder ved dit Raadebord	323
469.	Jeg ser nu Dagens Lys igien	389
507.	Jeg takker dig, du Livets Herre	425
244.	Jeg trindt omkring omgivet er	205
215.	Jeg veed at snart den Hytte falder	183
298.	Jeg veed mig intet bedre Raad	250
404.	Jeg veed til Graven gaaer min Vej	329
121.	Jeg ved Jesum fryder mig	118
398.	Jesu Christ, du gav mig Livet	324
413.	Jesu Christ, du led og døde	337
179.	Jesu Christ, du overbandt	159
188.	Jesu Christ, vi offce dig	165
162.	Jesu Christ, vor Saliggjører	146

No.		Side
149.	Jesu dine dybe Wunder	139
145.	Jesu, du den gode Hyrde	136
124.	Jesu, du os give, at vi troe dig blive	121
132.	Jesu, Dydens milde Lærer	126
356.	Jesu, Frelser, lad mig lære	294
167.	Jesu, Guds cenbaarne Søn	152
193.	Jesu, Herre, lad dit Rige	169
157.	Jesu, i din bitre Nvide	144
163.	Jesu, i din Død er Livet	147
120.	Jesus Christus er vor Ven	117
171.	Jesus den Korsfæstede	154
168.	Jesus lever, Graven brast	152
199.	Jesu ved dit Ord vi kiende	172
191.	Jesu vi os dybt nedbøie	167
211.	I Gravens mørke tause Siemme	180
173.	I hellig Lovsang sig til Gud	155
25.	I Himles Himle troner Gud	31
151.	I Jesu Død og al den Nval han led	140
155.	I Jesu Navn bør al vor Sierning	128
183.	Jil, frelstte Siel, til Bierget hen	161
553.	I lovligt Kald, i Kristentroe	456
94.	I min Nød og Smerte	95
271.	Ingen er saa stor en Synder	229
108.	Kan jeg suldtakke dig, o Gud	107
116.	Kierligste Jesu, min Nand sig	114
462.	Kommer, Herren at tilbede	583
143.	Kem, store Livets Fyrste, kom	134
152.	Korslets Død min Jesus døde	141
357.	Kristne, lad os samle Kræfter	296
10.	Kristne, synger høit i Chor	18

No.		Side
392.	Lad dem, som fik Forældres Navn	318
534.	Lad denne Dag, o Gud, vor Gud	441
526.	Lad dit Ord alvise Gud	439
365.	Lad, Jesu, lad din naadesulde Lære	302
362.	Lad, Jesu, tidt mig tænke paa	298
225.	Lad i Gravens mørke Giemme	191
352.	Led mig, o Gud, paa Dydens Wei	291
388.	Led os, Herre, ved din Haand	317
61.	Lov og Priis dig evig vare	66
119.	Lov og Tak og evig Ære fæe dig	116
556.	Lov, Priis og Tak og Ære	459
11.	Lovsnynger Gud, den Herlige	18
446.	Lovsnynger Gud, den Vældige, den	366
37.	Lovsnynger Gud, I Skabninger	42
454.	Lovsnynger ham, hvis Skabermagt	376
12.	Lovsnynger Herren, den Stærke	19
165.	Lovsnynger Herrens Miskunhed	149
527.	Lov, Tak og Priis og Ære	439
48.	Lyd høit, min Sang, den hele	53
83.	Lær mig, gode Gud, at vare	84
325.	Lær mig, o Herre, rettelig	272
535.	Med Mand og Kraft og Raade	442
251.	Med barnlig Tillid jeg oplader	196
550.	Med Gud i lovligt Kald vi gaae	454
123.	Med høi og festlig Jubelklang	120
518.	Med Sundhed vel tilmode	435
423.	Med Bemod og med Andagt træde	346
282.	Med Bemods Graad jeg falder ned	238
77.	Med Wiisdom du, o Gud, regierer	80
358.	Milde Frelser, lad os lære	296
60.	Min Mand ved dig, algode Gud	65

No.		Side
559.	Min Bolig staaer, Tak Hæe dig	461
81.	Min Bøn jeg sender, o Fader op	82
147.	Mind, o Jesu, tidt mit Hierte	138
418.	Min Dødsdag, denne store Dag	540
272.	Min Fader, Gud, af tør jeg dig	229
184.	Min Frelser opstod seier g	162
156.	Min Frelser, undrende jeg Hæer	144
196.	Min glade Tak til dig, o Gud	170
72.	Min Gud, din Priis jeg vil istemme	76
59.	Min Gud, dit Navn jeg prise vil	64
251.	Min Gud, du i det Skiuite seer	211
232.	Min Gud, du kaldte mig til Jesu	196
503.	Min Gud, en Dag igien sig ender	422
256.	Min Gud, hvor er din Godhed	214
308.	Min Gud, hvor ofte glemmer jeg	258
405.	Min Gud, jeg gaaer frimodelig	330
538.	Min Gud, dig svor jeg hellig Ed	443
490.	Min Gud jeg vaagnet er	408
320.	Min Gud, jeg vil ei ængste mig	269
310.	Min Gud, i Troe jeg til dig raaber	260
131.	Min Gud, naar Verdner styrte om	126
367.	Min Gud og Fader, til dit Rige	303
261.	Min Gud, o hvor vil det mig	219
342.	Min Gud, o lad Sagtmodighed	284
90.	Min Gud! naar jeg kun troer paa	91
303.	Min Gud! til dig i Trang og Nød	255
117.	Min Jesu, aldrig skal jeg glemme	115
128.	Min Jesus er min faste Borg	123
198.	Min Lyst og alt mit Haab er Gud	172
421.	Min og Alles Gud og Fader	342
212.	Min sidste Levedag mig er	181
92.	Min Siel, hvi vil du græmme dig	93

No.		Side
395.	Min Siel i Andagt nærmer sig	321
485.	Min Siel i Lovsang yder	403
29.	Min Siel skal Herren prise	34
319.	Mit Haab, min Tillid staaer til Gud	268
264.	Mit Legem visner hen som Løv	212
222.	Mit Liv er Ubestandighed	187
408.	Mit Liv, o Gud, er i din Haand	332
255.	Mit Mæ seer, o Gud, til dig	213
78.	Mit Sind og Hjerte jeg til Gud	81
44.	Naar jeg dig tænker, store Skaber	46
416.	Naar mit Hoved sig skal bøie	339
304.	Naar Nød og Modgang rammer	255
95.	Naar Nød omspender mig	96
98.	Naar Sorgen mig omspender	98
16.	Naar Stjerners Hær udbreder sig	23
154.	Naar Synden mig anklager	142
305.	Naar under Modgangs Bægt jeg	256
67.	Naar vi i Nød og Fare staae	71
247.	Nu bør ei Synden mere	208
477.	Nu rinder Solen op med Straaler	396
57.	Nu talter alle Gud	62
478.	Nu vil jeg af ganske Hjerte	398
115.	D et var et Glædens Bud	113
122.	Du, de Angergioners Ben	119
402.	Du, som gav mig Liv og Livets	327
345.	Du Fader, du er Fredens Gud	286
495.	Du Fader, du mig Livet skienker	413
455.	Du Fader, Gud din Godheds	377
240.	Du Fader, lad din Hand ledsage	202
341.	Du Fader, lad din Godhed mig	284

No.		Side
533.	D Fader, Søn og Mand din Pagt	441
174.	D Fryd, jeg nu kan trøste mig	156
166.	D Fryd, o Held, han er, han er	151
279.	D gif det os til Liv og Siel	235
178.	D glade Budskab for mit Hjerte	159
513.	D gode Gud, hvor rigelig	431
560.	D gode Gud, jeg takker dig	462
309.	D gode Gud og Fader, hør	260
259.	D Gud, Alviisdoms Gud, som	217
318.	D Gud, din Godhed gaaer saavidt	267
348.	D Gud, din Kierlighed vil Alle	287
34.	D Gud, din Misfynhed mod mig	39
293.	D Gud, dit Forsyns Die	246
249.	D Gud, dit Navn er stort i alle	210
427.	D Gud, dit Sandheds Ord har sagt	349
19.	D Gud, dit Væsens Majestæt	25
442.	D Gud, du er jo stedse blid	361
435.	D Gud, du evig viis og stor	355
524.	D Gud, du har med Faderhaand	438
306.	D Gud, du og ved Smerte	257
62.	D Gud, du overfluer Alt	66
393.	D Gud, du seer mig, og du veed	318
521.	D Gud, du selv forenet har	456
558.	D Gud, du fluer al vor Id	460
334.	D Gud, du ved dit Ord og lærte	278
335.	D Gud, du vil at Kierlighed	279
321.	D Gud, giv os Taalmodighed	269
330.	D Gud, hvad er et Menneffe	276
338.	D Gud, hver Skabning er dig kier	281
274.	D Gud, hvor er din Godhed stor	231
126.	D Gud, hvor er din Raade rig	122
460.	D Gud, hvor gavmild aabner du	382
253.	D Gud, hvor lidet uden dig	212

No.		Side
287.	D Gud, hvor lykkelig er den	242
316.	D Gud, hvor lange skal jeg her	265
204.	D Gud, jeg gierne følger dig	176
557.	D Gud, jeg priser dig	459
299.	D Gud, jeg stundom troer saa	251
294.	D Gud, med stille Sind jeg giver	247
208.	D Gud, min Gud, jeg ved dit Ord	178
220.	D Gud, min Skaber og min Herre	186
70.	D Gud, min Stemme ingenlunde	73
494.	D Gud, min Tak jeg bringer dig	412
245.	D Gud, mit Hjerte angster sig	206
379.	D Gud, naar vi paakalde dig	309
333.	D Gud og Fader, styrk min Siel	277
85.	D Gud, paa dig jeg bygger	85
532.	D Gud, som alting har seembragt	440
439.	D Gud, til dig vort Haab vi ene	559
39.	D Gud, vor Gud, vi prise dig	45
447.	D Gud, vor Tillid og vor Styrke	368
150.	D Held mig, at jeg kiender dig	140
216.	D Held mig, held mig, naar engang	184
228.	D Held mig, om jeg aldrig træder	194
200.	D Hellig Mand, vor Bistand vær	173
242.	D Herre, frels min soage Dyd	204
65.	D Herre, hvor begynder	69
226.	D Herre, fulde Død og Grav	191
258.	D Hielp mig, gode Fader	216
217.	D Himlens Haab mit Hjerte glæder	184
161.	D hvor maa min Siel bedrovet	146
270.	D hvor mit Livs fremfarne Dage	228
528.	D Jesu Christ, de Svages, Faldnes	439
355.	D Jesu Christ, du kom fra Gud	294
353.	D Jesu Christ, du lærer mig	292
412.	D Jesu Christ, Guds Salvede	536

No.		Side
394.	D Jesu Christ, hvor er du blid	319
399.	D Jesu Christ, jeg takker dig	325
317.	D Jesu Christ, jeg troer paa dig	266
223.	D Jesu Christ, min Tanke hæver	188
536.	D Jesu Christ, saa lød dit Ord	443
118.	D Jesu, du har elsket mig	116
125.	D Jesu, du saa mangelund	121
354.	D Jesu, ret at ligne dig	293
138.	D Jesu, vor Forsøner, som kom	131
360.	D Jesu, vær min Lærer	297
140.	D Kristne, frem for alle Dage	132
172.	D Kristne, føler hellig Glæde	155
164.	D lader os til Korset gaae	147
97.	Om jeg end seer mig stædt i Rød	97
504.	D min Siel, vær glad tilmode	423
42.	Op al den Ting, som Gud har gjort	46
30.	Op hver, som Jordens Kreds beboer	36
185.	D priser, frelste Skarer	162
463.	D priser Herren, alle Mænd	384
112.	Op, stemmer i med Englers Sang	110
492.	Opvaagnet uden Hiertenag	410
384.	D salig Trøst og Glæde	314
337.	Os alle af det faldne Rion	280
182.	D see med Fryd, du frelste Fjord	161
5.	D store Gud, vi love dig	12
407.	D vaagner, sørend Døden kalder	331
351.	D var min Siel fra Synden frei	290
89.	Paa dig, min Gud, jeg lide vil	91
324.	Paa dig, min Gud, som alt formaaer	271
441.	Paa dig, o Herre, haabe alle Slægter	360
297.	Paa Gud allene jeg sætter Haab	249

No.		Side
481.	Paa Ratten følger Dagen nu	401
144.	Paa sit Kors i Dødsens Smerte	134
50.	Priis Gud med Sang, priis ham	35
554.	Priis være ham, som vore Trængsler	457
40.	R . Ifærdig er du, store Gud	45
153	Mind min Taare, Jesus døde	142
498.	S aa ender jeg nu denne Dag	416
465.	Saa er vor Høst tilende	385
241.	Saa faresuld er Veien her	203
141.	Saa frelstes vi fra Synd og Død	133
505.	Saa gaae vi til vort Hvilested	424
499.	Saa lægger jeg min Syffel ned	417
541.	Saa mildelig du bliver ved	446
422.	Saa samles vi til vore Fædre	345
473.	Saa venlig Dagen atter smiler	392
476.	See Dagens Lys saa blid igien	395
175.	See, den guldne Soel frembrøder	157
139.	See, din Tere brebes ud	132
136.	See, han kommer, Jesus Christ	129
458.	See, Himlene oplades ved dit Bud	380
479.	See, Hviletiden gik tilende	399
467.	See, Marken taber nu sin Pragt	387
431.	Send, o Gud, din blide Fred	352
530.	Sign, o Jesu, naadelig	440
15.	Skion er den Jord, som vi betræde	22
56.	Skulde jeg min Gud ei prise	61
551.	Skummel Rat er overvunden	455
420.	Snart jeg ved Banens Ende	342
306.	Solen daler, Lyset svinder	424
484.	Solen straalet frem igien	404

No.		Side
347.	Som du, o Jesu, lærte mig	286
104.	Som Herren det vil søie	104
400.	Som Morgendug mit Liv hensvind. r	326
403.	Som Skyggen svinder Livet bort	328
248.	Stadig Kamp vort Liv maa være	209
449.	Stemmer alle i til Glæde	370
20.	Stor er du, Gud, utalte Engles	26
35.	Stor er din Miffunhed, o Skaber	40
428.	Styrk, o Fader, styrk vor Siel	349
415.	Styrk selv, o Gud, min bange Siel	339
63.	Sving dig op, forlagte Siel	67
311.	Sørger du endnu, min Siel	261
314.	Tabt er min Fred, jeg synker ned	264
368.	Tak, Fader, for dit Guddoms	304
137.	Tak, Jesu, Frelser, at du kom	130
201.	Tak ssee dig, evig gode Gud	173
529.	Tak ssee dig, evig vise Gud	440
500.	Tak ssee dig, Gud, for denne Dag	418
489.	Tak ssee dig, Gud, for hver en Dag	408
209.	Tak ssee dig, Gud, jeg rolig	179
485.	Tak være dig, min Gud, min	404
464.	Tak være dig, vor Gud og Fader	385
386.	Til Bønnen du os selv indbød	315
257.	Til dig jeg raaber, Jesu Christ	215
280.	Til dig, min Gud, vil jeg af Hiertet	236
250.	Til dig, min Gud, vil jeg mig	210
73.	Til dig, o Gud, min Takkesang sig	77
76.	Til dig, o Herre, staaer min Hu	79
128.	Til dig, til dig, o Jesu Christ	125
376.	Til dig, o Gud, opløste vi vor	308

No.		Side
444.	Til Ende Karet haster	365
221.	Til evigt Liv har du, min Skaber	186
181.	Til Faderen, fra den forløste Jord	160
100.	Til Himlen er mit Hjerte vendt	100
186.	Til Himlen, Frelser, du opsoer	164
129.	Til Jorden kom du blid og from	124
540.	Tryk Klippen op af Havets Bund	445
313.	Trøstens Mand, du i de Svage	263
101.	Tungt flaaer mit Hjerte bange	101
13.	U sattelig for Menneſker	20
456.	V aaren nu i al sin Pragt	378
265.	Ved dig, o Jesu Christ, kom Frelse	223
268.	Vee mig, at jeg saa mangelund	226
187.	Vel os, vi have grundfast Haab	164
452.	Velsign, o Gud, det Aar jeg nu	373
343.	Vi bede, hielp os Jesu Christ	285
514.	Vi, dine Børn, dig bede	432
384.	Vi samles for dit Afsynsher	307
477.	Vi sorrigfulde knæle ned	386
515.	Vi takke dig, vor Fader	433
4.	Vi takke dig, o Gud, vor fiere Fader	12
1.	Vi troe, vi alle troe paa Gud	9
528.	Vogt mig, o Gud, at Overmod	273
289.	Vor Gud allene Herren er	243
14.	Vor Gud er evig viis og stor	21
33.	Vor Gud er idel Kierlighed	39
55.	Vor Gud er i det Høie	59
190.	Vor Gud han er saa fast en Borg	166
436.	Vor Konge signe du, o Gud	357
448.	Vor Sang skal seftlig lyde	369
197.	Vor Skaber og vor Gud vi dig	171

No.		Side
424.	Vor Tanke bort fra Jorden iler	347
450.	Vort glade Hierte hæver sig	371
544.	Vort gode Elib henglider snart	449
519.	Vort Maaltid er tilende	435
517.	Vort Maaltid vi beslutte nu	434
205.	Vær trøstlig, Siel, og ængst dig ei	176
159.	Ængstet under Lovens Brede	145

Collecter, Epistler

og

Evangelier

paa Søn: og Helligdagene

i det ganske Aar,

og

vor Herres Jesu Christi

Leidelses Historie,

der næst

Bønner for og efter Gudstienesten og

aarlige Kirke-Bønner, samt Morgens

og Aftenbønner.

Første Søndag i Advent.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! vi takke dig tilbørligen, og love og prise dig evindeligen, at du satte os arme Menneſker, som for Syndens Skyld ſkulde være under Dødens og Satans Tyrannie, din Søn til en Konge, hvilken er en retfærdig og ſagtmodig Konge, og vil formedelſt ſin Død gjøre os fri fra vore Synder, og være vor Frelſer, ſom vil redde og hielpe os imod Døden: Vi bede dig ogſaa, at du formedelſt din Hellig Aand vil ſaa oplyſe, ſtyre og regiere os, at vi allene kunne holde os til denne retfærdige Konge og Frelſer, og ikke, ſom Verden gjør, forarge os paa hans fatige Skikkelse og foragtede Ord, men formedelſt en ſaſt Troe til ham til evig Tid blive ſalige, ved den ſamme din elſkelige Søn, Jeſum Chriſtum vor Herre, ſom med dig lever og regierer i Hellig Aands Eenighed, een ſand Gud fra Ewigbed og til Ewigbed, Amen.

Epiftel. Rom. 13 C. II, 14 V.

Og dette beſto mere i Betragtning af Tiden, da Stunden nu er der, at vi ſkulle opſtaa af Søvne; thi vor Frelſe er nu nærmere, end da vi bleve Troende. Natten er fremrykket, og Dagen er kommen nær. Derfor lader os aflægge Mørkets Gierninger, og iſøre Lyſets Baaden: lader os vandre ſkikkeligen, ſom om Dagen; ikke i Graadſerie og Drukkenſkab, ikke i Løſagtighed og Uteerlighed, ikke i Riv og Avind; men iſører den Herre Jeſum Chriſtum, og pleier ikke Kiødet til at vække Begierlighed.

Evang. Matth. 21 C. 1, 9 V.

Og der de kom nær til Jeruſalem, og vare komne til Bethphage, ved Oliebierget, da ſendte

sendte Jesus tvende Disciple, og sagde til dem: gaaer hen i den By, som ligger for Eder; og strax skulle I finde en Useninde bunden, og et Føl hos hende: løser dem, og fører dem til mig. Og dersom Noget taler Eder noget til, da siger, at Herren haver dem behov, saa skal han strax fremsende dem. Men dette skede allsammen, at det skulde fuldkommes, som er talet ved Propheten, som siger: Forkynder Zions Datter: see, din Konge kommer til dig sagtmodig, og ridende paa et Usen, og paa Usens indens Føl. Men Disciplene gik hen, og gjorde, som Jesus befoel dem; og de hentede Useninden og Føllet, og lagde deres Klæder paa dem; og han satte sig derpaa. Men de Fleste af Folket bredte deres Klæder paa Veien; Andre huggede Grene af Træerne, og strøede dem paa Veien. Men Folket, som gik foran, og fulgte, raabte, og sagde: hosanna den Davids Søn! velsignet være den, som kommer i Herrens Navn! hosanna i det Høieste!

Anden Søndag i Advent.

Collect. Eder os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! du, som formødelst din Søn aabenbarede os, hvorledes Himmel og Jord skulle forgaae, og vore Legemer skulle igien opstaae, og at vi alle skulle stilles for Dommen: Vi bede dig, at du formødelst din Hellig Mand vil holde os ved dit Ord, og udi en ret Troe naabeligen vogte os for Synd, og bevare os i alle Fristelser, at vi ikke skulle besvare vore Piertes med Fraadserie og Drukkenskab og Sorg for timelig Næring; men altid være raagne og bede, og med en vis og fast Tiliid til din Naabe gladeligen vente din Søns Tilkommelse, og da formødelst ham til evig Tid blive salige, ved den samme din elskelige Søn Jesum Christum, vor Herre, som med dig lever og regierer i Hellig Mands Genighed, een sand Gud fra Evigbed og til Evighed, Amen!

Epistel. Rom. 15 C. 4:9 V.

Thi hvadsomhelst tilforn er skrevet, det er skrevet os til Lærdom, paa det vi skulle have Haab ved Taalmodighed og Skrifternes Trost. Men Taalmodighedens og Trostens Gud give Eder at have eet Sind indbyrdes efter Christum Jesum, at I eendrægteligen med een Mund kunne prise Gud og vor Herres Jesu Christi Fader. Derfor antager Eder hver andre, ligesom Kristus haver antaget sig os, til Guds Ære. Jeg siger nemlig, at Jesus Kristus er bleven Omflærelsens Tjener for Guds Sanddrueheds Skyld, til at stadsfæste Forjættelserne til Fædrene; men at Hedningerne skulle prise Gud for hans Barmhertigheds Skyld; som skrevet er: derfor vil jeg bekiende dig iblandt Hedningerne, og lovsynge dit Navn.

Evang. Luc. 21 C. 25:36 V.

Dg der skal flæe Regn i Soel og Maane og Stierner; og paa Jorden skulle Folkene ængstes i Fortvivlelse, naar Havet og Bølgerne bruse; naar Menneskene forsmøgte af Frygt og de Ting Forventelse, som skulle komme over Jorderne; thi Himmels Kræfter skulle røres. Dg da skulle de see Menneskens Søn komme i Skyen med megen Kraft og Herlighed. Men naar disse Ting begynde at flæe, da seer op, og opløfter Eders Hoveder, efterdi Eders Forløsning stunder til. Dg han sagde dem en Lignelse: seer Figentræet og alle Træer; naar de springe ud, da skionne I af Eder selv, at Sommeren nu er nær. Ligesaa og I, naar I see disse Ting at flæe, da kiende I, at Guds Rige er nær. Sandelig siger jeg Eder, at denne Slægt skal ikke forgaae, førend det flæer alt sammen. Himmelen og Jorden skal for.

forgaae; men mine Ord skulle ingentunde forgaae. Men vogter Eder, at Eders Hjertter ikke nogen Tiid besværes med Fraadserie og Drukkenskab, og med Sotrig for Næring, og denne Dag skal komme pludselig over Eder. Thi den skal komme som en Snare over alle dem, som boe paa den ganske Jord. Derfor vaager og beder til enhver Tiid, at I kunne agtes værdige til at undslippe alle disse Ting, som skee skulle, og til at bestaae for Menneskens Søn!

Tredie Søndag i Advent.

Collect. Fader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! du som lob din Søn, vor Herre Jesum Christum, vorde Menneske, og derfor komme til Verden, at han skulle afværge Diævelens Tyrannie, og hielpe os arme Mennesker imod Synden og Døden, og gjøre os til evig Tid salige: Vi bede dig, at du vil med din Hellig Aand saa styre og regiere vore Hjertter, at vi ikke skulle see til noget andet, end til hans Ord, og derved undslippe al Forargelse, som vor Fornuft viser os til, paa det vi altid maa findes blandt den Hob, som ikke forarge sig paa din Søn Jesum Christum, men blive formedelst ham evindeligt salige, ved den samme din elskelige Søn Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Eenighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistel. 1 Cor. 4 C. 1-5 V.

Saaledes agte hvert Menneske os, som Christi Tienere og Huusholdere over Guds Hemmeligheder, I Dyrigt udkræves af Huusholdere, at de maae findes troe. Men mig er det saare Lidet at dømmes af Eder, eller af en menneskelig Ret; ja jeg dømmes mig end ikke selv. Vel veed jeg intet med mig selv, dog er jeg dermed ikke retfærdiggjort; men Herren er den, som mig dømmes. Derfor dømmes ikke Noget for Tiden, indtil Herren

ren kommer, som og skal føre til Lyset det, som er skjult i Mørket, og aabenbare Hierternes Raad; da skal Hver vederfares sin Lov af Gud.

Evang. Matth. II C. 2=10 V.
 Men der Johannes hørte i Fængselet Christi Gierninger, sendte han to af sine Disciple, og lod ham sige: Er du den, som kommer, eller skulle vi vente en Anden? Og Jesus svarede og sagde til dem: gaaer hen, og forkynder Johannes de Ting, som I høre og see: Blinde see og Halte gaae, Spedalske renses og Døve høre, Døde staae op, og Evangelium prædikkes for Fattige; og saelig er den, som ikke forarges paa mig. Men der disse gik bort, begyndte Jesus at sige til Folket om Johannes: hvad ere I udgangne i Ørken at see? et Rør, som bevæges hid og did af Bæiret? Eller hvad ere I udgangne at see? et Menneske iført bløde Klæder? See, de, som bære bløde Klæder, ere i Kongers Huse. Eller hvad ere I udgangne at see? en Prophet? Ja, jeg siger Edet, endog langt Mere end en Prophet. Thi han er den, om hvem der er skrevet, see, jeg sender min Engel for dit Ansigt, som skal berede din Wei for dig.

Fierde Søndag i Advent.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! det er tilbørligt, at vi takke dig, at du selv haver beredt den naadefulde Daab ved den hellige Døber Johannes, og lader os ogsaa komme dertil, hvort du tillagde os Syndernes Forlabelse, den Hellig Aand og det evige Liv, for din Sønns Jesu Christi Skyld. Vi bede dig, behold os udi Saadan Tillid til din Raade og Barmhiertighed, at vi aldrig skulle tvivle paa samme din Tillidelse, men trøste os dermed i alle Fristelser, og giv os din Hellig Aand, at vi kunne forvare os fra

fra Synd, og stedse blive i uskyldighed, til hvortiden vi komme ved Daaben, indtil vi af din Raade maa blive evig salige formedelst den samme din elskelige Søn Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Eenighed, een sand Gud fra Ewigbed og til Ewigbed, Amen.

Epistel. Philip. 4 C. 4-7 V.

Glæder Eder i Herren altid; alder siger jeg: glæder Eder! Eders Sagtmodighed vorde bitterlig for alle Menneſter! Herren er nær. Været ikke bekymrede for Noget, men i alle Ting lader Eders Begieringer fremsføres for Gud i Paakaldelse og Bøn med Takſigelse; og Guds Fred, som overgaaer al Forstand, skal bevare Eders Hjertter og Eders Tankter i Christo Jesu.

Evang. Joh. 1 C. 19-28 V.

Dg dette er Johannis Vidnesbyrd, der Jøderne sendte fra Jerusalem Præster og Leviter, at de skulde spørge ham: hvo er du? Han bekiendte, og nægtede ikke; og bekiendte: jeg er ikke den Christus. Dg de spurgte ham: hvad da? er du Elias? og han sagde: jeg er det ikke; er du den Prophet? og han svarede: nei. Da sagde de til ham: hvo er du? at vi kunne give dem Svar, som have udsendt os; hvad siger du om dig selv? Han sagde: jeg er hans Røst, som raaber i Drølen: jævner Herrens Wei: som Propheten Esaias haver sagt. Dg de, som vare udsendte, vare af Pharisæerne. Dg de spurgte ham, og sagde til ham: hvi døber du da, dersom du ikke er Christus, ei heller Elias, ei heller den Prophet? Johannes svarede dem, og sagde: jeg døber med Vand; men han staaer midt iblandt Eder, den I ikke kiende. Han er den, som kommer efter mig, hvilken har været for mig, hvis Skoer

twinge jeg er ikke værdig at opløse. Dette skede i Bethabara paa hiin Side Jordan, hvor Johannes døbte.

Christi Fødsels-Dag.

Collect. Fader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! vi takke dig for din store Naade og Barmhiertighed, at du haver ladet din kiere Søn annamme vort Kød og Blod, og formedelst ham naadeligen hjulpet os fra Synden og den evige Død: Vi bede dig, oplys vore Hjærter med din Hellig Aand, at vi for saadan Naade kunde være taknemmelige, og dermed trøste os i al vor Nød og Fristelse, og saa omsider blive evindeligt salige, formedelst den samme din kiere Søn vor Herre Jesum Christum, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Eenighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen!

Epistel. Hebr. I C. 1-5 V.

Efterat Gud forud havde talet mange Gange og paa mange Maader til Fædrene ved Propheterne, saa haver han i disse sidste Dage talet til os ved Sønnen; hvem han haver sat til en Arving over alle Ting, ved hvem han og haver giort Verden; hvilken, efterdi han er hans Herligheds Glands og hans Væsens udtrykte Billede, og bærer alle Ting med sin Kræftes Død, saa gjorde han ved sig selv vore Synders Renselse, og satte sig hos Majestædens høire Haand i det Høie; og han er bleven saa meget mere ypperligere end Englene, som han haver arvet et herligere Navn fremfor dem. Thi til hvilken Engel sagde han nogen Tiid: du er min Søn, jeg fødte dig i Dag?

Evang. Luc. 2 C. 1-14 V.

Men det begav sig i de Dage, at en Besøling udgik fra Keiser Augustes, at al Verden skulde skrives i Mandtal. (Denne første

ste Indskrivning skede, der Quirinius var
 Landsherre i Syrien.) Og Alle gik, at
 lade sig indskrive, hver til sin Stad. Men
 Joseph gik ogsaa fra Galilæa, fra den Stad
 Nazareth, til Judæa, til Davids Stad,
 som kaldes Bethlehém, (fordi han var af
 Davids Huus og Slægt) at lade sig indskri-
 ve tilligemed Maria, sin trolovede Hustru,
 som var frugtommelig. Men det skede,
 da de vare der, blev Tiden fuldkommet, at
 hun skulde føde. Og hun fødte sin Søn,
 den Førstefødte, og svøbte ham, og lagde
 ham i en Krybbe; thi de havde ikke Rum i
 Herberget. Og der vare Hyrder i den sam-
 me Egn, som laae ute paa Marken, og
 holdt Nattevagt over deres Hiord. Og see,
 Herrens Engel stod for dem: og Herrens
 Klarhed skinnede om dem, og de frygtede
 saare. Og Engelen sagde til dem; frygter
 ikke; thi see, jeg forkynder Eder en stor
 Glæde, som skal vederfares alt Folket. Thi
 Eder er i Dag en Kretser fød, som er den
 Herre Christus i Davids Stad. Og det skal
 være Eder et Tegn: I skulle finde et Barn
 svøbt, liggende i en Krybbe. Og strax var
 med Engelen en himmelsk Hærskares Vang-
 foldighed, som lovede Gud og sagde: Være
 være Gud i det Høieste! og Fred paa Jor-
 den! og i Mennesker en Velbehagelighed!

Ustensangs-Text paa Juledag.

Luc. 2 L. 15:20 D.

Og det skede, der Englene fore fra dem
 til Himmelen, da sagde disse Mennesker,
 Hyrderne, til hverandre: lader os dog gaae
 til Bethlehém, og see dit, som Herren ha-
 ver kundgjort os. Og de kom hastelig, og
 fandt baade Maria og Joseph, og Barnet
 liggende i Krybben. Men der de havde seet

det, kundgiorde de, hvad der var talet til dem om dette Barn. Og Alle, som det hørte, forundrede sig over det, som Hyrderne sagde til dem. Men Maria bevarede alle disse Ord, og overveiede dem i sit Herte. Og Hyrderne vendte tilbage, prisede og lovede Gud for alt det, som de havde hørt og seet, efter hvad der var sagt til dem.

St. Stephans-Dag.

Collect. Lader os alle bede:

Devige barmhertige Gud og himmelske Fader! du, som haver givet den hellige Stephan Raade, at han for dit Ord og din elskelige Sønns Skyld blev den første Martyr efter Christi Himmelfart, og med Taalmodighed gjorde Bøn for sine Forsølgere: Giv os ogsaa Raade, at vi taalmodigen kunne lide, hvad os tilfikkes efter din guddommelige Villie, og at vi ogsaa kunde elske vore Fiender og Uvenner, og bede for dem, formedelst den samme din elskelige Søn Jesum Christum, vor Herre, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Eenighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Lectien. Ap. Giern. 6 C. 8 V. og 7 C. 54 V.

Men Stephanus fuld af Troe og Kraft, gjorde Undergierninger og store Tegn iblandt Folket. Da opstode Nogle af den Synagoges, som kaldes de Frigivnes, og de Cyreners, og de Alexandrineres, og af dem fra Cilicia og Asia, og tvistede med Stephanus. Og de kunde ikke imodstaae den Viisdom og den Aand, som han talede af. Da besfikkede de hemmeligen Mænd, som sagde: Vi have hørt ham tale bespottelige Ord imod Moses og imod Gud. Og de oprørte Folket og de Ældste og Skriftekluge; og de overfaldt ham, og rev ham bort og førte ham for Raadet; og de fremstillede falske Vidner, som sagde: dette Menneske lader ikke

ikke af at tale bespottelige Ord mod dette hellige Sted og imod Loven. Thi vi have hørt ham sige, at denne Jesus af Nazareth skal forstyrre dette Sted, og forandre de Skikke, som Moses haver overantvordet os. Og alle de, som sadde i Raadet, stirrede paa ham, og de saae hans Ansigt som en Engels Ansigt. 7 C. 54 V. Men der de hørte dette, skar det dem i deres Hierte, og de bandede Tænderne sammen imod ham. Men som han var fuld af den Hellig Aand, stuede han op imod Himmelen, og saae Guds Herlighed, og Jesum staaende hos Guds høire Haand. Og han sagde: see, jeg seer Himlene aabnede, og Menneffens Søn staaende hos Guds høire Haand. Men de raabte med høi Røst, og holdt for deres Dren, og stormede samdrægteligen ind paa ham. Og de stødte ham ud uden for Staden, og stenede ham; og Vidnerne lagde deres Klæder af ved en ung Mands Fødder, som hedde Saulus. Og de stenede Stephanus, som bad og sagde: Herre Jesu! annam min Aand! Men han faldt paa Knæ, og raabte med høi Røst: Herre! tilregn dem ikke denne Synd! Og som han dette sagde, sov han hen.

Evang. Matth. 23 C. 34-39 V.

Derfor, see, jeg sender til Eder Propheete, og Viise, og Skriftkloge; og Nogle af dem skulle I ihjelslaae og korsfæste, og Nogle af dem skulle I hudstryge i Eders Synagoger, og forfølge dem fra en Stad til en anden; at alt det retfærdige Blod skal komme over Eder, som er udgydt paa Jorden, fra den retfærdige Abels Blod indtil Sacharias, Barachias Søn, Blod, hvilken I sloge ihjel imellem Templet og Alteret. Sandedlig

delig siger jeg Eder, alt dette skal komme over denne Slægt. Jerusalem! Jerusalem! som ihieslaaer Propheterne, og slæner dem, som ere sendte til dig: hvor ofte vilde jeg forsamlet dine Børn, ligerviis som en Høne forsamlar sine Kyllinger under Vingerne! Og I vilde ikke. See, Eders Huus skal lades Eder øde. Thi jeg siger Eder: I skulde fra nu af ikke see mig, indtil I sige: velsignet være den, som kommer i Herrens Navn!

Søndag efter Juul.

Collect. Fader os alle bede:

Devige almægtige Gud! vi bede dig, at du vil naadelig styre og regiere vore Veie, at vi kunne vandre efter din Villie, og for din elskelige Søns Skyld vore og forfremmes i et gudeligt Levnet, hvilken med dig lever og regierer i Hellig Aands Genighed, een sand Gud fra Ewig hed og til Ewig hed, Amen.

Epistel. Gal. 4 C. 1=7 V.

Men jeg siger: saa længe Arvingen er et Barn, er der ingen Forskiel mellem ham og Trællen, enddog han er Herre over alt Gøds set; men han er under Formyndere og Huus holdere indtil den af Faderen bestemte Tid. Saaledes stode og vi, saalænge vi vare Børn, som Trælle under Verdens Børne-Værdom. Men der Tidens Fylde kom, udsendte Gud sin Søn, fød af en Qvinde, fød under Loven, paa det han skulde fristøbe dem, som vare under Loven, at vi skulde faae den sønlige Udkaaarelse. Eftersom I da ere Søner, haver Gud udsendt sin Søns Aand i Eders Hierte, som raaber: Abba, Fader! Saa at du ikke længer er en Træl, men Søn; men er du Søn, da er du ogsaa Guds Arving formedelst Christum.

Evång. Luc. 2 C. 23=40 V.

Dg Joseph og hans Moder forundrede sig over de Ting, som bleve sagte om ham. Og

Simeon velsignede dem, og sagde til hans Moder Maria: see, denne er sat Mange i Israel til Fald og Opreisning, og til et Tegn, som imodsiges, (ogsaa din egen Siel skal et Sværd giennemtrænge!) at mange Hjerters Tanker skulle aabenbares. Og der var en Prophetinde, Anna, Phanaels Datter, af Afers Stamme; hun var meget bedaget, og havde levet syv Aar med sin Mand efter sin Jomfrusland; og var nu en Enke ved fire og siitindstive Aar, som ikke veeg fra Templet, tienende Gud ved Fasten og Beden Nat og Dag. Og hun traadte til i den samme Stund og iligemaade prisede Herren, og talde om ham til Alle, som forventede Forløsning i Jerusalem. Og der de havde fuldkommet alle Ting efter Herrens Lov, droge de til Galilæa igien, til deres Stad Nazareth. Men Barnet voxte, og blev stærk i Aanden, fuld med Visdom; og Guds Naade var over ham.

Nyt-Aars Dag.

Collect. Fader os alle bede:

D barmhiertige evige Gud, himmelske Fader! som formedelt Omvendelsen vilde give din elskelige Søn under Loven, at vi dermed skulle forløses fra Lovens Forbandelse: Giv os din Naade, at vi saa kunne vorde deelagtige i samme Forløsning, at vi til evig Tid kunne blive salige, formedelt den samme din elskelige Søn vor Herre Jesum Christum, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Eenighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistel. Gal. 3 L. 23-29 V.

Men førend Troen kom, bevogtedes vi indsluttede, under Loven, til den Troe, som skalde aabenbares; saa at Loven er vorden vor Tugtemester til Christum, at vi skalde blive retfærdiggjorte af Troen. Men nu Troen er kommen, ere vi ikke mere under Tugtemesteren. I ere jo alle Guds Børn

formedelst Troen i Christo Jesu. Thi I, saa Mange, som ere døbte til Christum, have iført Christum. Her er ikke Jøde eller Græker; her er ikke Træl eller Fri; her er ikke Mand eller Qvinde; thi I ere alle Een i Christo Jesu. Men ere I Christi, da ere I jo Abrahams Sæd, og Arvinger efter Forjættelsen.

Evang. Luc. 2 C. 21 V.

Og der otte Dage vare fuldkommede, at Barnet skulde omskæres, da blev hans Navn kaldet Jesus, som det var kaldet af Engelen, før han blev undfangen i Moders Liv.

Søndag efter Nytt-Mar.

Collect. Lader os alle bede:

D Herre Gud, himmelke Fader! du som lob din kiere Søn Jesum Christum blive Fremmed og Udlænding i Egypten for vor Skyld, og førte ham frem igien uskadt til sit Fædrenes land: vi bede dig, giv os din Raade, at vi arme Menneſker, som ere Fremmede og Udlændinge i denne farlige Verden, maatte snarigen komme hiem til Pimmeriges Rige, vort rette Fædreneland, der at leve altid i Herlighed og Glæde for din Søn Jesu Christi Skyld, som med dig lever og regierer i Hellig Nands Genighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistel. Rom. 3 C. 19=23 V.

Men vi vide, at hvadsomhelst Loven siger, siger den til dem, som ere under Loven: saa at hver Mund skal tilstoppes, og al Verden være skyldig for Gud. Derfor kan intet Kiød blive retfærdiggjort for ham ved Lovens Gierninger; thi ved Loven kommer Syndens Erkiendelse. Men nu er uden Loven Guds Retfærdighed aabenbaret, om hvilken er vidnet ved Loven og Propheteene; Guds Retfærdighed ved Jesu Christi Troe, for Alle, og over alle, som troe.

Evang. Matth. 2 C. 19=23 V.

Men der Herodes var død, see, da aabnedes Herrens Engel i en Drøm for Jo:

Joseph i Egypten, sigende: Staae op, og tag Barnet og dets Moder, og drag hen til Israels Land, thi de ere døde, som søgte efter Barnets Liv. Men han stod op, og tog Barnet og dets Moder, og kom til Israels Land. Men der han hørte, at Archelaus regierede i Judæa i sin Faders Herodes Sted, frygtede han at komme derhen; men han blev advaret af Gud i en Drøm, og veeg hen til Galilæa Egne. Og han kom, og boede i en Stad, som kaldes Nazareth, at det skulde fuldkommes, som sagt er ved Propheterne, han skal kaldes Nazareer.

Første Sønd. eft. H. T. Kongersd.

Collect. Fader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! du, som for medelst din Raade og Betsignelse haver givet os Børn og Tyende, vi bede dig, giv os saadanne Pieter, at vi kunne give dem gode Exempler, hverken forarge dem med Ord eller Gierninger, men holde dem flitteligen til Rette, at høre dit salige Ord, og giv dem din Raad og Raade, at saadan Sad kan bære god Frugt, paa det de kunde leve dig til Lov, Ære og Priis og andre Folk til Nytte og Forbedring, og ingen til Forargelse, ved din elskelige Søn Jesum Kristus vor Herre, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Eenighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen!

Epistel. Rom. 12 C. 1-5 V.

Desaarsag formaner jeg Eder, Brødre, ved Guds Barmhiertighed, at I fremstille Eders Legemer som et levende, helligt, Gud velbehageligt Offer, hvilket er Eders fornuftige Gudsdyrkelse. Og skikkel Eder ikke lige med denne Verden, men vorder forvandlede ved Eders Sinde Fornøelse, at I maae skionne, hvad der er Guds gode og velbehagelige og fuldkomne Villie. Thi formes delst den Raade, som mig er given, siger

jeg til Enhver iblandt Eder, at han ikke skal tænke høiere om sig selv, end han bør at tænke, men tænke om sig selv med Betænksomhed, eftersom Gud tilmaalte Enhver Troens Gave. Thi ligerviis som vi have mange Lemmer paa eet Legeme, men alle Lemmer have ikke den samme Gierning; ligesaa ere vi mange eet Legeme i Christo, men Hver for sig ere vi hverandres Lemmer.

Evang. Luc. 2 C. 42-52 V.

Dg der han var tolv Aar gammel, gik de op til Jerusalem efter Høitidens Sædvane. Dg der de havde tilendebragt de Dage, og de drog hjem igien, blev Barnet Jesus i Jerusalem, og Joseph og hans Moder vidste det ikke. Men da de meente, at han var i Reise-Selskabet, kom de en Dag Reise frem, og de ledte efter ham iblandt Slægtninge og Kyndinge. Dg der de ikke fandt ham, gik de tilbage til Jerusalem, og ledte efter ham. Dg det begav sig efter tre Dage, da fandt de ham i Templet siddende midt iblandt Lærerne, hvor han baade hørte dem og adspurgte dem. Men Alle, som ham hørte, forundrede sig saare over hans Forstand og Svar. Dg der de saae ham, bleve de forfærdede; og hans Moder sagde til ham: Søn! hvi gjorde du os dette? See, din Fader og jeg ledte efter dig med Smerte. Dg han sagde til dem: hvi ledte I efter mig? vidste I ikke, at mig bør at være i min Faders Gierning? Dg de forstode ikke det Ord, som han taledes til dem. Dg han drog ned med dem, og kom til Nazareth; og var dem underdanig. Dg hans Moder bevarede alle disse Ord i sit Hierte. Dg Jesus forfremmedes i Visdom, og Alder, og Naade hos Gud og Menneskene.

Anden

Anden Sønd. ef. H. T. Kongersd.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! vi takke dig, at du haver givet os din Naade, og ladet os komme i den hellige Egtffabs Stand, og dermed bevaret os fra Horerie og Skiorlevnet: Vi bede dig, giv os din Hellig Aand, som kan regiere os derudi, at vi kunne leve eendragtelige med hverandre, og ingen Aarsag give til Brede og Usamdrægtighed; men at vi kunne leve i Kierlighed og Gudfrøgtighed, paa det, at om vi blive ikke fri fra Fristelse, vi kunne dog altid fornemme din naadige Hielp, og opføde vore Børn efter din Villie, og i Troe og Tillid saaledes fremdrage vort Levnet her paa Jorden, at vi kunne blive til evig Tid salige, formedelst din Søn Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Genighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistel. Rom. 12 C. 6-16 V.

Men efterdi vi have adskillige Naade-Gaver, efter den Naade, som er given os: enten vi have Prophetiens Gave, da lader os bruge den i Forhold til vor Troe; eller vi have et Embede, da lader os tage vare paa Embedet; eller om Nogen lærer, paa Lærbommen; eller om Nogen formaner, paa Formannelsen; den, som uddeler, gjøre det med Redelighed; den, som er Høestander, være det med Føer; den, som gjør Barmhertighed, gjøre det med Glæde. Kierligheden være uden Skrømt; haver Affky til det Onde, hænger fast ved det Gode; værter hverandre inderligen hengivne i broderlig Kierlighed; forekommer hverandre med Erbødighed; værter ikke lunkne i Eders Føer; værter brændende i Aanden; tjener Herren; værter glade i Haabet, taalmodige i Trængsler, varartige i Bønnen. Antager Eder de Helliges Nødtørstighed; laaner gierne Huus. Velsigner dem, som Eder for-

følge; velsigner, og forbander ikke. Glæder Eder med de Glade, og græder med de Grædende. Haver eet Sind imod hverandre; tragter ikke efter høie Ting, men holder Eder til de Lave.

Evang. Joh. 2 C. I:II V.

Dg paa den tredie Dag var et Bryllup i Cana i Galilæa; og Jesu Moder var der. Men ogsaa Jesus og hans Disciple vare budne til Brylluppet. Dg der de fattedes Viin, sagde Jesu Moder til ham: de have ikke Viin. Jesus sagde til hende: Qvinde! hvad vil du mig? Min Time er ikke endnu kommen. Hans Moder sagde til Tjenerne: hvad som han siger Eder, det gjører. Men der vare sex Vandkar af Steen, satte efter Tjernerens Renselses Skik, som holdt hver to eller tre Maader. Jesus sagde til dem: fylder Vandkarrene med Vand; og de fyldte dem indtil det øverste. Dg han sagde til dem: øser nu, og bærer til Riigemeesteren; og de bare det til ham. Men der Riigemeesteren smagede Vandet, som var blevet Viin, (og vidste ikke hvorfra det kom, men Tjenerne, som havde øst Vandet, vidste det) kaldte Riigemeesteren Brudgommen, og sagde til ham: Hvert Menneſke sætter først den gode Viin frem, og naar de ere blevne drukne, da den ringere; du haver forvaret den gode Viin indtil nu. Denne Begyndelse paa sine Tegn gjorde Jesus i Cana udi Galilæa, og aabenbarede sin Herlighed; og hans Disciple troede paa ham.

Tredie Søndag efter Hellig Trekongers Dag.

Collect. Lader os alle bede:

Dalmægtige, evige Gud! vi bede, at du naadelig ville see til vor Skrøbelighed, og udreſke din vældige Haand til at bestierne os

Imod vore Fiender, formedelst Jesum Christum din Søn vor Herre, som med dig lever og røgierer i Hellig Aands Eenighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistel. Rom. 12 C. 16-21 V.

Menner Eder selv ikke kloge. Betaler ikke Mogen Ondt for Ondt. Beslitter Eder paa hoed der er godt for alle Menneskers Aasyn. Dersom det er muelig, da haver Fred med alle Mennesker, saavidt det staaer til Eder. Hævner Eder ikke selv, I Elskelige! men giver Straffen Tiid; thi der er skrevet: Hævn hører mig til; jeg vil betale, siger Herren. Dersom da din Fiende hungret, giv ham Mad; dersom han tørster, giv ham Drikke; thi naar du det gjør, samler du gloende Kul paa hans Hoved. Lad dig ikke overvinde af det Onde, men overvind det Onde med det Gode.

Evang. Matth. 8 C. 1-13 V.

Men der han gik ned af Bierget, fulgte ham meget Folk. Og see, en Spedalsk kom, faldt ned for ham, og sagde: Herre! om du vil, saa kan du rense mig. Og Jesus udstrakte Haanden, rørte ved ham, og sagde: jeg vil; worde reen! og hans Spedalskhed blev strax renset. Og Jesus sagde til ham: see til, at du siger Ingen det; men gik hen, betee dig selv for Præsten, og offree den Gave, som Moses haver befalet, dem til et Vidnesbyrd. Men der Jesus gik ind i Capernaum, traadte en Hovedsmand til ham, bad ham, og sagde: Herre, min Dreng ligger hiemme værkbruden, og pines svarligen. Og Jesus sagde til ham: jeg vil komme og helbrede ham. Og Hovedsmanden svarede og sagde: Herre! jeg er ikke værd, at du skal gaae ind under mit Tag; men siig ikkun
et

et Ord, saa bliver min Diener helbreddet. Thi jeg er og et Menneſke, ſom ſtaaer under Dyrighed, og haver Striidsmænd under mig; og ſiger jeg til denne: gaa! ſaa gaaer han; og til den anden: kom! ſaa kommer han; og til min Diener: gjør det! ſaa gjør han det. Men der Jeſus det hørte, forundrede han ſig, og ſagde til dem, ſom fulgte: ſandelig ſiger jeg Eder, end ikke i Iſrael haver jeg ſundet ſaadan Tro. Men jeg ſiger Eder, at Mange ſkulle komme fra Øſter og Veſter, og ſidde tilbords med Abraham og Iſaak og Jakob i Himmeriges Rige. Men Rigets Børn ſkulle utkaſtes i det yderſte Mørke; der ſkal være Graad og Tænders Gnidsel. Og Jeſus ſagde til Høvedsmændene: gaa bort, og dig ſtaa, ſom du troede! og hans Dreng blev helbreddet i den ſamme Time.

Fierde Søndag efter Hellig Tre- Kongers Dag.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmeſke Fader! du ſom af dit faderlige og gode Raad ſikker dine Børn her paa Jorden under Korſet, og lader komme adſkillige Storme over os, at dæmpe Synden med, og øve os i Troe, Haab og idelige Bønner: vi bede dig, at du vil forbarme dig over os og forſtaffe os naadelig Hielp i alle vore Friſtelſer og Nød, ſaa at vi kunde kiende din Naade og faderlige Biſtand, og med alle Helgene love og priſe dig til evig Tid, formedelſt din kiære Søn, vor Herre Jeſum Chriſtum, ſom med dig lever og regierer i Hellig Aands Genighed, een ſand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistel. Rom. 13 C. 8=10 V.

Bliver Ingen noget ſkyldige, uden dette, at elſke hverandre; thi hvo ſom elſker den Anden, haver opfyldt Loven. Thi det: du ſkal

skal ikke bedrive Hoer; du skal ikke ihjelslaae; du skal ikke stiele; du skal ikke bære falsk Vidnesbyrd; du skal ikke begiere; og om der er noget andet Bud, det befattes som i een Hovedsum i dette Ord: du skal elske din Næste som dig selv. Kierligheden gjør Næsten ikke Ondt; derfor er Kierligheden Lovens Fylde.

Evang. Matth. 8 C. 23-27 V.

Dg han gik i Skibet, og hans Disciple fulgte ham. Dg see, der blev en stor Storm paa Søen, saa at Skibet skuldes af Bølgerne; men han sov. Dg hans Disciple gik til ham, vakte ham op, og sagde: Herre, frels os! vi forgaar. Dg han sagde til dem: hvi ere I frygtagtige, I lidet troende? Da stod han op, og truede Veirene og Søen, og det blev ganske blikstille. Men Mennekkene forundrede sig, og sagde: hvo er dog denne, at baade Veirene og Søen ere ham lydige?

**Femte Søndag efter Hellig Tre-
Kongers Dag.**

Collect. Fader os alle bede:

Herre Gud, himmelste Fader! vi takke dig, at du haver saaet den gode Sæd, dit hellige Ord, i vore Hierte, vi bede dig, at du vil formeidst din Hellig Aand lade denne Sæd blive levende i os, og bevare os fra den onde Fiende, at han saer ikke Rinte der iblandt. B. var os fra liødelig Tryghed, og hielp os i allehaande Fristelser, indtil vi blive evindeligt salige, ved den lamme din elskelige Søn Iesum Christum vor Herre, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Genighed, een sand Gud fra Ewighed og til Ewighed, Amen.

Epistel. Colloss. 3 C. 12-17 V.

Saa isører Eder da, som Guds Udvalgte, Hellige og Elskte, inderlig Barmhiertighed,
Guds

Godhed, Ydmyghed, Sagtmodighed, Lang-
 modighed, saa I fordrage hverandre, og
 tilgive hverandre, dersom Noget haver Klæ-
 gemaal imod Noget; ligesom og Christus
 tilgav Eder, saaledes og I. Men fremfor
 alt dette ifører Eder Kierligheden, thi denne
 er Fuldkommenhedens Baand. Og Guds
 Fred seire i Eders Hierte, til hvilken I
 og ere kaldte i eet Legeme; og værre tak-
 nemmelige. Lader Christi Ord boe rigeligen
 iblandt Eder i al Wiisdom, saa I lære og
 paaminde hverandre med Psalmer og Lov-
 sange og aandelige Viser, i det I synge yn-
 deligen i Eders Hierte for Herren. Og Alt
 hvad I giøre i Ord eller Handling, det giør-
 rer alt i den Herres Jesu Navn, takkende
 Gud og Faderen formedelst ham.

Evang. Matth. 13 C. 24-30 V.

Han fremsatte en anden Lignelse for dem,
 og sagde: Himmeriges Rige lignes ved et
 Menneske, som saaede god Sæd i sin Ager.
 Men der Folkene sov, kom hans Fiende, og
 saaede Klinte iblandt Hveden, og gif bort.
 Men der Grøden vorte, og bar Frugt, da
 lod ogsaa Klinten sig tilsyne. Men Huus-
 bondens Tienere kom frem, og sagde til
 ham: Herre, saaede du ikke god Sæd i din
 Ager? hvorfra haver den da Klinten? Han
 sagde til dem: det haver et fiendsk Menne-
 ske giort. Da sagde Tienerne til ham: vil
 du da, at vi skulle gaae hen, og luge den
 af. Men han sagde: nei, paa det I ikke
 skulle tillige med den rykke Hveden op, naar
 I luge Klinten af. Lader dem begge vore
 tilsammen indtil Høsten; og i Høstens Tid
 vil jeg sige til Høstfolkene: sanlæt først Klint-
 ten tilsammen, og binder den i Knipper, at
 opbrænde den; men samlet Hveden i min
 Lade.

Siette Sønd. cf. H. T. Kongersd.

Det skeer undertiden, dog sielden, at der falder og den siette Søndag imellem Hellig Tre Kongers Dag og Septuagesima; derfor, naar det skeer, da maae man bruge den Collect, Epistel og Evangelium, som falder paa den 27de Søndag efter Trinitatis, fordi der falder ikke da saa mange Søndage imellem Trinitatis og Advent.

Søndag Septuagesima.

Collect. Fader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! du, som formedelst dit salige Ord kalbede os i din Wiingaaerd! Vi bede dig, giv os din Hellig Haand i vore Hiertes, at vi kunne i din Wiingaaerd flitteligen arbeide, og vogte os fra Synd og al Forargelse, rette os hørsommeligen efter dit Ord og Billie, og sætte alt vort Haab allene paa din Naade, som du saa rigeligen haver beviist os i din Søn Christo Jesu, paa det vi kunne ved ham blive til evig Tid salige: han, som med dig lever og regierer i Helliglands Eenighed, een sand Gud fra Ewighed og til Ewighed, Amen!

Epistel. 1 Cor. 9° C. 24 V. til 10 C. 1 V.

Vide I ikke, at de, som løbe paa Banen, løbe vel alle, men ikkun Een faaer Klenodiet; løber saaledes, at I kunne erholve det. Hver den, som kæmper, er afholdende i Alt; Hine vel, fer at annamme en forkrænkelig Krone, men vi en usofkrænkelig. Derfor løber jeg, ikke som paa det Uvisse; jeg sægter, som den, der ikke slaer i Beiret, men jeg spørger mit Legeme, og holder det i Trældom. at ikke jeg, som prædiker for Andre, skal selv blive forskudt. 10 Cap. 1 B. Jeg vil, I skulle mindes, og de gif alle igiennem Havet, og de ere alle døbt til Moses i Skyen og Hovet, og de naade alle den samme aandelige Mad, og de

drak alle den samme aandelige Drik; thi de drak af den aandelige Klippe, som fulgte dem; men Klippen var Christus. Men Gud havde ikke Behag i de fleste af dem; thi de bleve nedslagne i Drken.

Evang. Matth. 20 C. 1-16 V.
Thi Himmeriges Rige lignes ved en Huusbonde, som udgik tidlig om Morgenen, at leie Arbeidere til sin Wiingard. Men der han blev eens med Arbeiderne om en Penning om Dagen, sendte han dem i sin Wiingard. Og han gik ud ved den tredie Time og saae Andre staae ledige paa Torvet; og han sagde til dem: gaaer I og hen i Wiingarden, og jeg vil give Eder, hvad som ret er. Men de gik hen. Han gik atter ud ved den siette og niende Time, og gjorde ligesaa. Men ved den ellefte Time gik han ud, og fandt Andre staae ledige, og sagde til dem: hvi staae i her den ganske Dag ledige? De sagde til ham: fordi Ingen leiede os. Han sagde til dem: gaaer I ogsaa hen i Wiingarden, og hvad som ret er, skulle I faae. Men der det blev Aften, siger Wiingardens Herre til sin Foged: kald Arbeiderne, og giv dem Lønnen, og begynd fra de Sidste til de Første. Og de kom, som vare leiede ved den ellefte Time, og fik Hver en Penning. Men der de Første kom, meente de, at de skulde faae Mere, og de fik og Hver en Penning. Men der de sidde, knurrede de imod Huusbonden, og sagde: Disse Sidste have ifkun arbeidet een Time, og du haver gjort dem lige med os, som have baaret Dagens Byrde og Hæder. Men han svarede, og sagde til Een af dem: Ven! jeg gjør dig ikke Uret; er du ikke bleven eens med mig om een Penning? Sag Dit,

Dit, og gik hen. Men jeg vil give denne Sidste ligesom dig, Eller haver jeg ikke Magt til at gjøre med Mit, hvad jeg vil? Eller er dit Die ondt, fordi jeg er god? Saaledes skulle de Sidste blive de første, og de Første de sidste; thi Mange ere kaldede, men Faa ere udvalgte.

Søndag Seragesima.

Collect. Fader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! vi takke dig, at du haver formædelt din Søn, Christum Jesum, saadet dit hellige Ord iblandt os. Vi bede dig, at du vil med din Hellig Aand saa berede vore Hjærter, at vi samme dit Ord med tilbørlig Glid og Andagt kunde høre, glemme det i gode Hjærter, og bære Frugt deraf i Naalmodighed, paa det vi skulle ikke hange ved Synden, men ved din Hjælp dæmpe den, og i allehaande Forsølgelser trøste os ved din Naade og evige Hjælp, formædelt den samme din elskelige Søn Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Eenighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistel. I Cor. 12 C. 2. 9 V.

Jeg kiender et Menneske i Christo, som for storren Aar siden (hvad heller han var i Legemet, veed jeg ikke, eller udenfor Legemet, veed jeg ikke, Gud veed det;) blev henrykt indtil den tredie Himmel. Og jeg kiender et saadant Menneske, (hvad heller han var i Legemet, eller udenfor Legemet, veed jeg ikke; Gud veed det;) at han blev henrykt ind i Paradiis, og hørte uudsigelige Ord, hvilke det ikke er et Menneske tilladt at udtale. Af Saadant vil jeg rose mig; men af mig selv vil jeg ikke rose mig, uden af mine Skrøbeligheder. Vilde jeg end rose mig, blev jeg ikke en Daare, thi jeg sagde Sandhed; men jeg holder tilbage, paa det ikke Noget skal tænke høiere om mig, end det,

det, han seer mig at være, eller det, han hører af mig. Dg at jeg ikke skal hovmode mig af de høie Habensbærelser, er mig given en Torn i Riødet, en Satans Engel, at han skal slaae mig paa Munden, paa det jeg ikke skal hovmode mig. Om denne bad jeg Herren tre Gange, at han maatte lade af fra mig; men han sagde til mig: mit Naade er dig nok, thi min Kraft fuldkommes i Skrøbelighed. Derfor vil jeg helst rose mig af mine Skrøbeligheder, at Christi Kraft kan boe i mig.

Evang. Luc. 8 C. 4:15 V.

Men da meget Folk kom tilsammen, og de droge til ham fra alle Stæder, sagde han ved en Lignelse: der gik en Sædemand ud at saae sin Sæd; og i det han saae, faldt Noget ved Veien, og blev nedtraadt, og Himmelens Fugle aade det op. Dg Noget faldt paa en Klippe; og der det vorte op, visnede det, fordi det ikke havde Bædste. Dg Noget faldt midt iblandt Torne, og Torrene vorte op med og qualte det. Dg Noget faldt i god Jord, og det vorte op; og bar hundredefold Frugt. Der han dette sagde, raabte han: hvo som haver Øren at høre med, han høre. Men hans Disciple spurgte ham: hvad denne Lignelse skulde betyde? Men han sagde: Eder er det givet, at vide Guds Riges Hemmeligheder, men de Andre ved Lignelser, at de Seende skulde ikke see, og de Hørende ikke forstaae. Men dette er Lignelsen: Sæden er Guds Ord. Men de ved Veien ere de, som det høre: derefter kommer Diævelen, og tager Ordet af deres Hierte, at de skulde ikke troe og blive salige. Men de paa Klippen ere de, som annamme Ordet med Glæde, naar de det høre; og disse have ikke Rod; de troe til en

en Tiid, og falde fra i Fristelsens Tiid. Men det, som faldt iblandt Tornene, ere de, som det høre; og de gaae hen og qvæles under dette Livs Bekymringer, og Riigdom, og Bellyster, og bære ingen fuldkommen Frugt. Men det i den gode Jord ere de, hvilke, naar de høre Ordet, beholde det i et smukt og godt Hierte, og bære Frugt i Taalsmodighed.

Fastelavns Søndag.

Collect. Lader os alle bede:

O Herre Gud, himmelske Fader! du som aabenbarede dig med den Hellig Aand med al Raade hos din fiere Søns Daab, som haver lagt paa sig alle vore Synder, og viiste os med din Røst til ham, at vi formedelst ham skulle have Raade og Syndernes Forladelse: Vi bede dig, ophold os i Troen til dig. Og efterdi vi ere ogsaa døbte efter din Befaling, og din fiere Søns Exempel, da styrk vor Troe med din Hellig Aand, og hielp os til det evige Liv og Salighed ved den samme din elskelige Søn Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Eenighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistel. I Petr. 3 C. 18:22 V.

Jhi og Christus leed engang for vore Synder, den Retfærdige for de Uretfærdige, at han kunde føre os frem til Gud; han, som vel leed Døden efter Kiødet, men blev levendegiort efter Aanden; i hvilken han og sig bort, og prædigede for Aanderne, som vare i Forvaring, som fordum vare gienstridige, der Guds Langmodighed ventede i nogle Dage, der Arken byggedes, i hvilken faa, nemlig otte, Sieler bleve frelste i Vandet, hvis Modbillede nu frelser os, Daaben, hvilken ikke er Renselse fra Kiødets Ureenhed, men en god Samvittigheds Pagt med Gud ved Jesu Christi Opstandelse; som, efterat

han er faren til Himmelen, er hos Guds høire Haand, og Englene og Magterne og Kræfterne ere ham underlagte.

Evang. Matth. 3 C. 13-17 V.
 Da kom Jesus fra Galilæa til Jordanen til Johannes, at døbes af ham. Men Johannes formeente ham det, og sagde: jeg haver behov at døbes af dig, og du kommer til mig! Men Jesus svarede og sagde til ham: tilsted det nu, thi saaledes bør det os at fuldkomme Alt, hvad Ret er. Da tilstedte han ham. Og der Jesus var døbt, steg han strax op af Vandet; og see, Himlene aabnedes ham, og han saae Guds Mand fare ned som en Due, og komme over ham. Og see, der kom en Røst fra Himlene, som sagde: denne er min Søn, den Elskelige, i hvilken jeg haver Behagelighed.

Første Søndag i Fasten.

Collect. Fader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! vi bede dig, efterdi den arrige Fiende stedse og altid derefter staaer, og som en brølende Løve gaaer omkring os, og søger, at han kan opfluge os; at du for din Søns Jesu Christi Døds og Pines Skyld vil med din Helligsands Raade komme os til Hielp, og ved dit Ord styre vore Hiertes, paa det vor Fiende ikke faaer vore Raade, og vorde evindeligt falige ved den samme din elskelige Søn Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regierer i Helligsands Eenighed, een sand Gud fra Ewighed og til Ewighed, Amen.

Epistel. 2 Cor. 6 C. 1-10 V.
 Men som Medarbeidere formane ogsaa vi, at I ikke forgieves maae have modtaget Guds Raade; (han siger jo: paa en behagelig Tiid bønhoerte jeg dig, og paa Frelsens Dag hialp jeg dig. See, nu er den behagelige Tiid; see,

see, nu er Frelsens Dag.) Og vi give ikke i nogen Ting noget Anstød, paa det Tiens-
 ten skal ikke blive lastet; men vi bevise os selv i Alting som Guds Tienere, med stor
 Taalmodighed, i Trængsler, i Nød, i Anger, under Slag, i Fængsler, i Dyrer, i Arbejder, i Nattevaagen, i Fasten, ved
 Rundskab, ved Langmodighed, ved Belvil-
 lighed, ved den hellige Aand, ved uskrømtet
 Kierlighed, ved Sandheds Ord, ved Guds
 Kraft, med Retfærdigheds Vaaben baade til
 Angreb og Forsvar, under Uere og Bancere,
 under ondt Rygte og godt Rygte; som For-
 førere, og dog sanddrue; som misliendte,
 og dog erkjendte; som de, der døe, og see,
 vi leve; som de, der ere revsede, og dog
 ikke ihjelslagne; som bedrøvede, dog altid
 glade; som fattige, der dog gjøre Mange rige;
 som de, der have Intet, og dog besidde Alt.

Evang. Matth. 4 C. I-II V.

Da blev Jesus ført af Aanden i Ørken, at fristes af Dævelen. Og der han havde fastet fyrretive Dage og fyrretive Nætter, hungrede ham omsider. Og Fristeren gik til ham, og sagde: er du Guds Søn, da siig, at disse Stene blive Brød. Men han svarede og sagde: der er skrevet: Menneftet lever ikke alene af Brød, men ved hvert Ord, som udgaaer igiennem Guds Mund. Da tog Dævelen ham med sig til den hellige Stad, og satte ham paa Tindingen af Templet, og sagde til ham: Er du Guds Søn, da kast dig selv herved, thi der er skrevet: han skal give sine Engle Befaling om dig, og de skulle bære dia paa Hænderne, at du ikke skal støde din Fod paa nogen Sten. Da sagde Jesus til ham: der er skrevet: du skal ikke friste Herren din Gud. Atter tog Dævelen ham op med sig paa

paa et saare høit Bierg, og viiste ham alle Verdens Riger og deres Herligheder, og sagde til ham: Alt dette vil jeg give dig, om du vil falde ned, og tilbede mig. Da sagde Jesus til ham: viig bort, Satan! thi det er skrevet: du skal tilbede Herren din Gud, og tiene ham allene. Da forlod Diævelen ham, og see, Englene gik til ham, og tiente ham.

Anden Søndag i Advent.

Collect. Fader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! vi bede dig, at du vil formedelst din Hellig Aand fastsætte vore Hjerter, og giøre os visse i Troen og Haabet paa din Naade og Barmhiertighed, paa det, at endog vi have Aarsag til at frygte paa vor Samvittigheds, Synders og Uværbigheds Regne, at vi alligevel med den Gaaenæste Dvinde kunne hænge hart ved din Naade, og i al vor Nød og Fristelse finde Hjælp og Redning hos dig ved den samme din elskelige Søn Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Genighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistel. 1 Thess. 4 C. 1:7 V.

J Dyrigt, Brødre, bede og formane vi Eder i den Herre Jesu, at ligesom I have lært af os, hvorledes det bør Eder at omgaaes og tækkes Gud, I derudi maatte ydere mere tiltage. I vide jo, hvordanne Gud vi gave Eder formedelst den Herre Jesum. Thi dette er Guds Villie, Eders Helliggjortelse, at I skulle flye Horerie; at Hver af Eder veed at besidde sit Legeme i Hellighed og Ure, ikke i Begierligheds Brynde, som Hedningerne, der ikke kiende Gud: at Ingen skal undertrykke eller forfordele sin Broder i nogen Handel, thi Herren er Hevner over alt Saadant, som vi og forud have sagt og vidnet for Eder. Thi Gud kaldte os ikke til Ureenhed, men til Helliggjortelse.

Evang. Matth. 15 C. 21-28 V.

Dg Jesus gik bort derfra, og drog til Tyri og Sidons Egne. Dg see, en cananæisk Kvinde kom fra de samme Grændser, raabte og sagde til ham: Herre, Davids Søn, forbarm dig over mig! min Datter plages ilde af Dævelen. Men han svarede hende ikke et Ord. Da traadte hans Disciple til ham, bade ham, og sagde: Stil dig af med hende, thi hun raaber efter os. Men han svarede, og sagde: jeg er ikke udsendt uden til de fortabte Faar af Israels Huus. Men hun kom, og faldt ned for ham, og sagde: Herre, hielp mig! men han svarede, og sagde: det er ikke smukt at tage Børnenes Brød, og kaste det for smaa Hunde. Men hun sagde: jo, Herre! smaa Hunde æde dog og af de Smuler, som falde af deres Herres Bord. Da svarede Jesus, og sagde til hende: o Kvinde, din Tro er stor, dig skee som du vil! Dg hendes Datter blev karsk fra den samme Time.

Tredie Søndag i Faste.

Collect. Fader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! du, som ber for lod din fiere Søn, vor Herre Jesum Christum, vorde et Menneske, at han skulle forhindre Dævelens Tyrannie og befierme os arme Mennesker fra den arrige Fiende: vi takke dig først for saadan naadig Hielp, og dernæst bede vi dig, at du vil i alle Fristelser naadelig komme os til Hielp, vogte os fra lidelig Fryghed, og med din Hellig Aand naadelig bevare os ved dit Ord og din sande Frygt, at vi kunne indtil Enden blive friede fra den onde Fiende, og ved den samme din elskelige Søn Jesum Christum, vor Herre, blive evindeligt salige; han, som med dig lever og regier i Hellig Aands Eenighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistel. Eph. 5 C. 1-9 V.

Været derfor Guds Efterfølgere, som elskelige Børn, og omgaaes i Kierlighed, ligesom og Christus elskede os, og gav sig selv hen for os til en Gave, et Slagtoffer, Gud til en velbehagelig Lugt. Men Horerie og al Ureenhed, eller Gierrighed nævnes end ikke iblandt Eder, som det sommer de Hellige, og ublu Væsen, og giækkelig Snak, eller letfærdig Skiemt, som alt er utilbørligt; men heller Taksigelse. Thi dettes vide I, at ingen Skiorlevner, eller Ureen, eller Gierrig, hvilken er en Afguds. Dyrker, har ver Arv i Christi og Guds Rige. Ingen forføre Eder med forføngelige Død; thi for Saadant kommer Guds Brede over Bantroens Børn. Derfor vorder ikke deelagtige med dem. Thi I vare forhen Mørkhed, men nu ere I et Lys i Herren; omgaaes som Lysets Børn, (men Lysets Frugt viser sig i al Godhed, og Retfærdighed, og Sandhed.)

Evang. Luc. II C. 14-28 V.

Da han uddrev en Dævel, og den var stum; men det skede, der Dævelen var udfaren, talde den Stumme, og Folket forundrede sig. Men nogle af dem sagde: han uddriver Dævel ved Beelzebub, Dævelenes Dverste. Men andre fristede ham, og begierede Tegn af ham fra Himmelen. Men der han fornam deres Tanker, sagde han til dem: hvert Rige, som er spliidagtigt med sig selv, bliver øde, og et Huus, som er spliidagtigt med sig selv, falder. Men er og Satanas bleven spliidagtigt med sig selv, hvorledes skal hans Rige da blive bestandigt? Thi I sige, jeg uddriver Dævel ved Beelzebub. Men om jeg uddriver Dævel ved Beel-

Beelzebub, ved hvem uddrive da Eders Sønner dem? Derfor skulle de være Eders Doms mere. Men dersom jeg uddriver Diæble ved Guds Finger, da er jo Guds Rige kommet til Eder. Naar den Stærke bevæbnet vogter sit Pallads, bliver det, han haver, med Fred. Men naar en stærkere end han kommer over ham, og overvinder ham, da borttager han hans fulde Rustning, som han forlob sig paa, og uddeler hans Bytte. Hvo som ikke er med mig, er imod mig; og hvo som ikke sanker med mig, adspredes. Naar den urene Aand udsfarer af Mennesket, vandrer han igiennem tørre Steder, og søger Hvile; og naar han ikke finder den, da siger han: jeg vil vende om til mit Huus, som jeg gik ud af. Og naar han kommer, finder han det feiet og prydet. Da gaaer han bort, og tager syv andre Aander med sig, som ere værre end han selv, og naar de koms ind, boe de der; og det sidste bliver værre med dette Menneske, end det første. Men det begav sig, der han sagde disse Ting, opløstede en Kvinde af Folket Kysten, og sagde til ham: saligt er det Liv, som bar dig, og de Bryster, som du diede. Men han sagde: ja, salige ere de, som høre Guds Ord, og bevare det.

Midfaste Søndag.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! du som haver formedelst din Søn i Orden rigeligen bispiset sem tusinde Mand foruden Kvinder og Børn, med sem Brød og to Fiske: Vi bede dig, vær ogsaa naadelig hos os med din Besignelse! Bevar os fra Sierrighed og Sorg for timelig Næring, at vi først kunne adspørge dit Rige og din Retfærdighed, og at vi kunne fornemme dine saderlige Gaver i alle de Ting, som høre til Liv og Siel, ved din elskelige Søn Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regier.

gierer i Hellig Lands Genighed, een Land Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistel. Gal. 4 C. 21 31 V.

Siger mig I, som ville være under Loven, høre I ikke Loven? Der er jo skrevet, at Abraham havde to Sønner, een af Tieneste, Qvinden, og een af den frie Qvinde. Men den af Tienesteqvinden var fød efter Riødet; den af den frie Qvinden efter Forjættelsen. Dette tyder paa noget Hoiere. Thi disse ere de tvende Pagter, den ene fra Sinai Bierg, som føder til Trældom; den andre er Hagar. Thi Hagar er Sinai Bierg i Arabia, og svarer til det Jerusalem, som nu er, og er i Trældom med sine Børn. Men det Jerusalem heroventil er den frie Qvinde, som er alle vores Moder. Thi der er skrevet: vær glad, du Ufrugtbar, du, som ikke fødte! udbryd og raab du, som ikke havde Fødsels Smerte! thi den Forladtes Børn ere meget flere end dens, som haver Manden. Men vi, Brødre, ere Forjættelsens Børn, som Isaac var. Ligesom dengang han, som var fød efter Riødet, forfulgte den, som var fød efter Manden, saaledes ogsaa nu. Men hvad siger Skriften? Udstød Tienesteqvinden og hendes Søn, thi Tienesteqvindens Søn skal ingens lunde arve med den frie Qvindes Søn. Saa ere vi da, Brødre, ikke Tienesteqvindens Børn, men den fri Qvindes.

Evangel. Joh. 6 C. 1-15 V.

Derefter foer Jesus hen over Galilæa Sø, ved Tiberias. Og meget Folk fulgte ham, fordi de saae hans Tegne, som han gjorde paa de Syge. Men Jesus gik op paa et Bierg, og satte sig der med sine Disciple. Men det var nær Paaske, Jødernes Hoi-

tiid.

liid. Da Jesus nu opløstede sine Dine, og saae, at meget Folk kom til ham, sagde han til Philippus: hvor skulde vi købe Brød, at disse kunne æde? (Men han sagde dette, for at forsøge ham; thi han vidste selv, hvad han vilde gjøre.) Philippus svarede ham: Brød for to hundrede Penninge er ikke nok for dem, at hver af dem kan faae noget lidet. Een af hans Disciple, Andreas, Simonis Petri Broder, siger til ham: Her er en liden Dreng, som haver fem Bygbrød, og to smaa Fiske, men hvad er dette til saa mange? Men Jesus sagde: kommer Folket til at sidde; og der var meget Græs paa Stedet. Da satte Mændene sig ned ved fem tusinde i Tallet. Men Jesus tog Brødene, gjorde Taksigelse, og uddelade dem til Disciplene, men Disciplene til dem, som havde sat sig ned; desligeste ogsaa af de smaa Fiske, saa meget de vilde. Men der de vare møtte, sagde han til sine Disciple: sanker tilfammen de overblevne Stykker, at intet forkommes. Da samlede de, og fyldte tolv Kurve med Stykker, som bleve tilovers af de fem Bygbrød fra dem, som havde faaet Mad. Da nu Folket saae det Tegns, som Jesus havde gjort, sagde de: denne er i Sandhed den Prophet, som kommer til Berden. Der Jesus da vidste, at de vilde komme, og tage ham med Magt, for at gjøre ham til Konge, veeg han atter op paa Bierget, ganske alene.

Marixæ Bebudelses = Dag.

Collect. Løbet os alle bede:

O almægtige Gud! du, som af din usigelige Naade vilde, at din Søn skulde annamme menneskelig Natur paa sig af den hellige Jomfrue Maria efter den Engliske Hilsens Bebudelse, giv os naadelig, at vor syndige Undfangelse kan blive reen af hans hellige Undfangelse.

gelse, formedelst den samme din elskelige Søn Jesum Christum, vor Herre, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Eenighed, een sand Gud fra Ewigbed og til Ewigbed, Amen.

Lectien. Esaiæ 7 C. 10-15 V.

Dg Herren talede ydermere til Achas, og sagde; Begier dig et Tegn af Herren, din Gud, og begier det enten i det Dybe her neden til, eller i det Høie her oven til; men Achas sagde: jeg vil intet begiere, at jeg ikke skal friste Herren. Da sagde han: Nu vel, saa hører I af Davids Huus: Er det Eder for lidet, at I besvære Folket, at I ogsaa ville besvære min Gud? Derfor skal Herren selv give Eder et Tegn: See, en Jomfru er frugtommelig, og skal føde en Søn, hans Navn skal kaldes Immanuel, han skal æde Smør og Honning, indtil han forstaar at forkaste det Onde, og udvælge det Gode.

Evang. Luc. 1 C. 26-38 V.

Men i den siette Maaned blev Engelen Gabriel sendt af Gud til en Stad i Galilæa, som hedder Nazareth, til en Jomfru, som var trolovet en Mand, ved Navn Joseph, af Davids Huus; og Jomfruen hedde Maria. Dg Engelen kom ind til hende, og sagde: hil være dig, du Benaadede! Herren er med dig, du Belsignede iblandt Kvindene! Men der hun saae ham, forfærdedes hun over hans Tale, og hun tænkte, hvad denne skulde være for en Hilsen. Dg Engelen sagde til hende: frygt ikke Maria; thi du haver fundet Naade hos Gud. Dg see, du skal undfange og føde en Søn; og du skal kalde hans Navn Jesus. Han skal blive stor og kaldes den Høiestes Søn; og Gud Herren skal give ham Davids hans Faders Trone. Dg han skal være Konge over Israels

Jobs Huus evindelig, og der skal ikke være Ende paa hans Kongerige. Men Maria sagde til Engelen: hvorledes skal dette gaae til, efterdi jeg veed af ingen Mand? Og Engelen svarede og sagde til hende: den Hellig And skal komme over dig; og den Høiestes Kraft skal overskygge dig, derfor skal ogsaa det Hellige, som skal fødes af dig, kaldes Guds Søn. Og see, Elisabeth din Krenke, hun haver og undfanget en Søn i hendes Alderdom; og denne Maaned er den siette for hende, som kaldes ufrugtbar. Thi Intet kan være umueligt for Gud. Men Maria sagde: see, jeg er Herrens Tienerinde, mig skee efter dit Ord! Og Engelen skiltes fra hende.

Palme = Søndag.

Collect. Fader os alle bede:

Dalmægtige, evige Gud! som haver formædelst din elskelige Søns Manddom givet alle Mennesker Ydmygheds Exempel, og ladet ham lide Pine og Død paa Korslet for vore Synder; giv os naadelig, at vi i en ret Troe dette kunde kiende, og vogte os fra Synden, og ved en kristelig Taalmodighed blive deelagtige i hans hellige Pines og Døds Belgieringer, formædelst den samme din elskelige Søn, vor Herre Jesum Kristus, som med dig lever og regierer i Hellig Andes Eenighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistel. Phil. 2 C. 5-11 V.

Thi det samme Sindelag være i Eder, som og var i Christo Jesu, hvilken, der han var i Guds Skikkelse, ikke holdt det for et Rov at være Gud liig; men han forringede sig selv, i det han tog en Tieners Skikkelse paa, og blev Mennesket liig; og da han var funden i Skikkelse, som et Menneske, fornedrede han sig selv, saa han blev lydigh indtil Døden, ja Korslets Død. Derfor haver og Gud

Gud høit ophøiet ham, og kienket ham et Navn, som er over alt Navn; at i Jesu Navn skal hvert Knæ bøie sig, deres i Himmelen, og paa Jorden, og under Jorden, og hver Tunge skal bekiende, at Jesus Christus er en Herre til Gud Faders Vre.

Evang. Matth. 21 C. 1-9 V.

Dg der da kom nær til Jerusalem, og vare komne til Bethphage, ved Oliebierget, da sendte Jesus tvende Disciple, og sagde til dem: Gaaer hen i den By, som ligger for Eder; og strax skulle I finde en Aseninde bunden, og et Føl hos hende; løser dem, og fører dem til mig. Dg dersom Noget taler Eder Noget til, da siger, at Herren haver dem behov, saa skal han strax fremsende dem. Men dette skede attsammen, at det skulle fuldkommes, som er talet ved Propheten, som siger: Forkynder Zions Datter: see, din Konge kommer til dig sagtmodig, og ridende paa et Asen, og paa Asenindens Føl. Men Disciplene gik hen, og gjorde som Jesus befoel dem; og de hentede Aseninden og Føllet, og lagde deres Klæder paa dem; og han satte sig derpaa. Men de fleste af Folket bredte deres Klæder paa Veien; Andre huggede Grene af Træerne, og strøede dem paa Veien. Men Folket, som gik foran, og fulgte, raabte, og sagde: hosanna den Davids Søn! velsignet være den, som kommer i Herrens Navn! hosanna i det Høieste!

Skier-Torsdag.

Collect. Lader os alle bede:

D Herre Jesu Christe! vi takke dig, at du af din store Raade haver befikket os denne din Nadvere, i hvilken vi æde dit Legeme og drikke dit Blod: Vi bede dig, giv os formeist din Hellig Aand, at vi ikke skulle bruge denne Gave uværdeligen, men at vi kunne be-

fiende vore Synder, ihukomme din Død og Pine, og troe Syndernes Forladelse. Og forstemmes saa Dag fra Dag i Troe og Kierlighed, indtil vi blive formedelst dig evindeligt salige. Du som med Faderen lever og regierer i Hellig Aands Eenighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistel. I Cor. II C. 23-29 V.

Thi jeg annammede det af Herren, som jeg og haver overantvordet Eder: at den Herre Jesus i den Nat, der han blev forraadt, tog Brødet, takkede, og brød det, og sagde: tager, æder; dette er mit Legeme, som brydes for Eder; dette girer til min Thukommelse. Dertil og Kalken, efterat han havde holdet Nadvere, og sagde: denne Kalk er det nye Testament i mit Blod; dette girer, saa ofte som I det drikke, til min Thukommelse. Thi saa ofte som I æde dette Brød, og drikke denne Kalk, forkynder Herrens Død indtil han kommer. Derfor, hvo som æder dette Brød, eller drikker Herrens Kalk uværdeligen, skal være skyldig i Herrens Legeme og Blod. Men hvert Menneffe prøve sig selv, og saaledes æde han af Brødet, og drikke af Kalken. Thi hvo som æder og drikker uværdeligen, æder og drikker sig selv til Dom, i det han ikke gir Forstiel paa Herrens Legeme.

Evang. Luc. 22 C. 14-22 V.

Og der Timen kom, satte han sig tilbords, og de tolv Apostler med ham. Og han sagde til dem: jeg haver hierteligen længtes efter, at æde dette Paaskelam med Eder, førend jeg lider. Thi jeg siger Eder, at jeg skal ingenlunde mere æde af det, førend det bliver fuldkommet i Guds Rige. Og han tog Kalken, takkede, og sagde: tager dette, og deler det imellem Eder. Thi jeg siger Eder, at

at jeg skal ikke drikke af Viintrøets Frugt, før end Guds Rige kommer. Og han tog Brødet, takkede, og brød det, og gav dem det, og sagde: dette er mit Legeme, hvilket gives for Eder; dette gjører til min Thukommelse. Ligesaa tog han og Kalken, efterat de havde holdt Nadvere, og sagde: denne Kalk er det nye Testament i mit Blod, hvilket udgydes for Eder.

Paaske-Dag.

Collect. Vader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! du, som haver givet din Søn for vore Synders Skyld, og opvakt ham for vor Retfærdigheds Skyld: Vi bede dig, giv os din Hellig Aand, som kan styre og regiere os efter din Villie, og naadelig bevare os i en sand Troe, vogte os fra alle Synder, og efter dette Liv opvække os til det evige Liv, formødest den samme din elskelige Søn, Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Eenighed, een sand Gud fra Ewigbed og til Ewigbed, Amen.

Epistel. 1 Cor. 5 C. 7. 8 V.

Derfor udrenser den gamle Suurdei, at I kunne være en ny Dei, ligesom I ere usyrede; thi ogsaa for os er vort Paaske-Lam slagtet, Christus. Derfor lader os holde Høitid, ikke med den gamle Suurdei, ei heller med Ondskabs og Skalkheds Suurdei, men med Reenheds og Sandheds usyrede Brød.

Evang. Marc. 16 C. 1=7 V.

Og der Sabbaten var forgangen, købte Maria Magdalena og Maria Jakobi Moder og Salome vellugtende Salver, for at komme og salve ham. Og de kom til Graven paa den første Dag i Ugen meget aarle, der Solen gik op. Og de sagde til hverandre: hvo skal velte os Stenen fra Indgangen til Graven? Og der de saae hen, bleve de vaer, at Stenen var fravellet; (thi den var me-

get stor) og de gik ind i Graven, og saae en ung Person sidde ved den høire Side i et langt hvidt Klædebon, og de forsærdedes. Men han sagde til dem: forsærdes ikke! I lede efter Jesum af Nazareth, den Korsfæste; han er opstanden, han er ikke her, see, der er Stedet, hvor de lagde ham. Men gaaer bort, siger hans Disciple og Peder, at han gaaer forud for Eder til Galilæa; der skulle I see ham, som han haver sagt Eder.

Anden Paaske-Dag.

Collect. Fader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! du som aabenbarede din Søn for de to Disciple, som gik til Emaus, vi bede dig, du ville formedelst dit Ord og din Hellig Aand ogsaa oplyse vore Sielter, at vi kunne blive stærke og stadige i Troen, og blive hart ved dit Ord, gierne tale derom, og det flittig handle; paa det at, om vi end, efter Christi Exempel, skulle lide meget Ondt her paa Jorden, vi dog kunde have en vis Troe af dit Ord, og beholde den, indtil vi blive efter dette Liv opvakte til det ewige Liv, formedelst den samme din Søn Jesum Christum, vor Herre, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Eenighed, een sand Gud fra Ewighed og til Ewighed, Amen.

Lectien. Ap. G. 10 C. 34-41 V.

Men Petrus oplod Munden, og sagde: Jeg befinder i Sandhed, at Gud anseer ikke Personer; men hvo iblandt alle Folk, som ham frygter og gior Retsfærdighed, er ham behagelig. Hvad den Lære angaaer, som han udsendte til Israels Børn, det han lod forkynde Fred ved Jesum Christum; (han er Alles Herre!) da vide I, hvad der er skeet over al Judæa, og begyndte fra Galilæa, efter den Daab, som Johannes prædikede: antagende Jesum af Nazareth, hvorledes Gud salvede ham med den Hellig Aand og Kraft; hvilken drog omkring, og giorde vel og helbredede Alle, som vare overvældede af

Dævelen; thi Gud var med ham. Og vi ere Vidner til alt det, som han haver giort i Jødernes Land og i Jerusalem, hvilken de sloge ihjel, og hængte paa et Træe. Han opreiste Gud paa den tredie Dag, og lod ham aabenbares; ikke for alt Folket, men for de Vidner, som vare forud beskikkede af Gud for os, vi som aade og drak med ham, efterat han var opstanden fra de Døde.

Evang. Luc. 24 C. 13-35 V.

Og see, to af dem gik paa samme Dag til en Bye, som var tredfindstive Stadier fra Jerusalem, hvis Navn var Emaus. Og de talede med hverandre om alle disse Ting, som vare skete. Og det begav sig, der de talede og bespurgte sig med hverandre, kom og Jesus selv nær, og vandrede med dem. Men deres Dine holdtes til, saa de ikke kiendte ham. Men han sagde til dem: hvad ere disse for Taler, som I føre med hverandre paa Veien, og hvi see I saa bedrøvede ud? Men een af dem, som hedte Cleophas, svarede, og sagde til ham: er du alene fremmed i Jerusalem, og veed ikke de Ting, som ere skete i den i disse Dage? Og han sagde til dem: hvilke? Men de sagde til ham: angaaende Jesum af Nazareth, som var en Prophet, mægtig i Gierning og Ord for Gud og alt Folket; og hvorledes de Ypperste Præster, og vore Dverster have overantvordet ham til Døds-Dom, og korsfæstet ham. Men vi haabede, at han var den, som skulde forløse Israel. Men med alt dette er det i Dag den tredie Dag, siden det skede. Saa have og nogle af vore Kvinder, som vare aarle ved Graven, forfærdet os; thi der de ikke fandt hans Legeme, kom de, og sagde, at de havde og seet et Syn af Engle, hvilke sagde: han lever. Og nogle af Vore gik hen til Graven, og fandt det saaledes, som

og Dvinberne havde sagt; men ham saae de ikke. Og han sagde til dem: o I Daarer, og seenhiertede til at troe alt det, som Propheterne have sagt! Burde det ikke Christum at lide dette, og at indgaae til sin Herlighed? Og han begyndte fra Mose og fra alle Propheter, og ublagde dem i alle Skrifterne det, som var skrevet om ham. Og de kom nær til Byen, som de gik til; og han lod, som han vilde gaae længere. Og de nødte ham meget, og sagde: bliv hos os; thi det er mod Aften, og Dagen helder; og han gik ind, for at blive hos dem. Og det skede, da han sad med dem tilbords, tog han Brødet, velsignede og brød det, og gav dem. Da bleve deres Dine aabnede og de kiendte ham, og han blev usynlig for dem. Og de sagde til hverandre: brændte ikke vore Hjerter i os, der han talede til os paa Beien, og der han oplod os Skrifterne. Og de stode op i den samme Time, og vendte tilbage til Jerusaleem, og fandt forsamlede de elleve, og dem, som vare med dem, hvilke sagde: Herren er sandeligen opstanden, og seet af Simon. Og de fortalte de Ting, som vare skete paa Beien, og hvorledes han blev kiendt af dem, i det han brød Brødet.

Første Søndag efter Paaske.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! vi takke dig for din usigelige Naade, at du haver formedelst din Søn, os til Trøst og Syndernes Forladelse, indsat det hellige Evangelium, og de høioverdige Sacramenter: vi bede dig, giv din Hellig Aand i vore Hjerter, at vi kunne af Hjertet troe dit Ord, og ved de hellige Sacramenter Dag fra Dag styrke vor Troe, indtil vi blive evindeligt salige formedelst Jesum Christum din Søn vor Herre, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Eenighed, een sand Gud fra Ewighed og til Ewighed, Amen.

Epistel. I Joh. 5 C. 4:12 V.

Thi alt det, som er født af Gud, overvinder Berden; og vor Troe er den Seier, som haver overvundet Berden. Hvo er den, som overvinder Berden, uden den, som troer, at Jesus er Guds Søn? Denne er den, som kom med Vand og Blod, Jesus Christus; ikke med Vand alene, men med Vand og Blod; og dette er Aanden, som vidner, at Aanden er Sandhed. Thi de ere tre, som vidne, (i Himmelen: Faderen, Ordet og den Hellig Aand; og disse tre ere Eet. Og de ere tre, som vidne paa Jorden:) Aanden, og Vandet, og Blodet; og disse tre forene sig til Eet. Dersom vi antage Menneffenes Bidnesbyrd, da er Guds Bidnesbyrd større, thi dette er Guds Bidnesbyrd, hvilket han haver vidnet om sin Søn. Hvo som troer paa Guds Søn, haver dette Bidnesbyrd i sig selv, hvo som ikke troer Gud, haver gjort ham til en Løgner, fordi han haver ikke troet paa det Bidnesbyrd, som Gud haver vidnet om sin Søn. Og dette er Bidnesbyrdet, at Gud haver givet os det evige Liv; og dette Liv er i hans Søn. Hvo som haver Sønnen, haver Livet; hvo som ikke haver Guds Søn, haver ikke Livet.

Evang. Joh. 20 C. 19:31 V.

Men om Aftenen paa den samme Dag, som var den første i Ugen, da Dørene vare lukte, hvor Disciplene vare forsamlede af Frygt for Jøderne, kom Jesus, og stod midt iblandt dem, og sagde til dem: Fred være med Eder! Og der han det sagde, viiste han dem sine Hænder, og sin Side. Da bleve Disciplene glade, at de saae Herren. Da sagde Jesus atter til dem: Fred være med Eder! Ligesom Faderen haver udsendt mig, saa sender og jeg Eder. Og der han dette

sagde, aandede han paa dem, og siger til dem: annammer den Hellig Aand! Hvem I forlade Synderne, dem ere de forladne, og hvem I beholde dem, ere de beholdne. Men Thomas, een af de Tolv, hvilket betyder Tvilling, var ikke med dem, der Jesus kom. Derfor sagde de andre Disciple til ham: vi have seet Herren. Men han sagde til dem: uden jeg faaer seet Naglegabet i hans Hænder, og stikker min Finger i Naglegabet, og stikker min Haand i hans Side, vil jeg ingensunde troe. Og efter otte Dage vare atter hans Disciple inde, og Thomas med dem. Jesus kom, der Dørene vare lukte, og stod midt iblandt dem, og sagde: Fred være med Eder! Derefter siger han til Thomas: ræk din Finger hid, og see mine Hænder, og ræk din Haand hid, og stik den i min Side; og vær ikke vantro, men troende. Og Thomas svarede, og sagde til ham: min Herre, og min Gud! Jesus siger til ham: efterdi du haver seet mig, Thomas, haver du troet; salige ere de, som ikke have seet, og dog troet. Desuden har Jesus og gjort mange andre Tegn for sine Disciples Aasyn, som ikke ere skrevne i denne Bog. Men dette er skrevet, at I skulle troe, at Jesus er den Kristus, den Guds Søn, og at I, som troe, skulle have Livet i hans Navn.

Anden Søndag efter Paaske.

Collect. Fader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! du, som af din faderlige Godhed haver kommet os elendige Menneſker ihu, og sat din kiere Søn til en Hyrde over os, ikke alleneſte at søde os med sit Ord, men ogsaa at beſtierme os imod Synden, Døden og Diavelen: Vi bede dig, giv os formedelſt din Hellig Aand, at ligesom denne Hyrde kiender os, og tager sig vor Rød til, vi ogsaa iligemaade kunde kiende ham, og

holde os til ham, og søge Hielp og Trost hos ham, og af Hiertet efterfølge hans Røst, og blive til evig Tid salige formedelst den samme din Søn Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Eenighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistel. I Petr. 2 C. 21=25 V.

Thi dertil ere I kaldte, efterdi Christus har ver og liidt for os, efterladende os et Exempel, at I skulle efterfølge hans Fodspor. Hvilken ikke haver gjort Synd; der blev og ikke funden Sviig i hans Mund; hvilken ikke skændte igien, der han blev overskændt, ikke truede, der han leed, men overgav det til ham, som dommer retfærdeligen; hvilken selv bar vore Synder paa sit Legeme, paa Træet, paa det vi, afdsøde fra Synden, skulle leve i Retfærdighed; ved hans Saar ere I lægte. Thi I vare som vildfarende Faar, men ere nu omvendte til Eders Siels Hørde og Tilsynsmand.

Evang. Joh. 10 C. 11=16 V.

Jeg er den gode Hørde; den gode Hørde sætter sit Liv til for Faarene. Men Leiesvenden, og den, som ikke er Hørde, hvilken Faarene ikke høre til, seer Ulven komme, og forlader Faarene, og flyer; og Ulven rover dem, og adspredter Faarene. Men Leiesvenden flyer, fordi han er en Leiesvend, og haver ikke Omsorg for Faarene. Jeg er den gode Hørde, og jeg kiender mine, og kiendes af mine; ligesom Faderen kiender mig, kiender jeg og Faderen; og jeg sætter mit Liv til for Faarene. Og jeg haver andre Faar, som ikke ere af denne Sti; dem bør det mig at føre did, og de skulle høre min Røst; og der skulle blive een Hiord, een Hørde.

Tredie Søndag efter Paaske.

Collect. Fader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! du som af din faderlige Godhed holder os, dine

Børn, under Riset her paa Jorden, paa det vi skulle være din eenbaarne Søn lige baade i Høvelse og dernæst i Herlighed. Vi bede dig: Trefst os i Fristelse og under Korsat med din Hellig Aand, at vi ikke falde ubi Wisshaab; men at vi stadelig forlade os paa denne din Søns Forjættelse, at Pinen skal ikkun være en liden Stund, og da skal estersølge evig Glæde; paa det vi kunne i Taalmodighed med dette Haab overvinde al Uvffe, og saa endelig blive til evig Tid salige, ved den samme din Søn vor Herre Jesum Christum, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Eenighed, een sand Gud fra Eviighed og til Eviighed, Amen.

Epistel. 1 Petr. 2 C. 11:20 V.

J Høvelige! jeg formaner Eder som Fremmede og Udlændinge, at I holde Eder fra fiendelige Epistler, som stride imod Sielen. Eders Omgængelse være god iblandt Hedningerne, at de, i det de bagtale Eder som Misbædere, kunne see Eders gode Gierninger, og derover prise Gud paa Besøgelses Dag. Været derfor al mennekelig Døden underdanige for Herrens Skyld; være sig en Konge, som den Ypperste, eller Besælingsmænd, som de, der sendes af ham til Straf over Misbædere, men dem til Lov som gjøre Godt. Thi saaledes er det Guds Willie, at I, ved at gjøre det Gode, skulle bringe de daarlige Menneskers Bankundighed til at tie; som de, der ere frie, dog ikke som de, der have Friheden til Ondskabsskiul, men som Guds Tienere. Været Alle; elsker Broderskabet; frygter Gud; værret Kongen! I Tienere! værret Eders Herrer underdanige i al Uresfrygt; ikke alene de gode og billige, men ogsaa de fortrædelige! Thi dette finder Naade, dersom Nogen af Samvittighed for Gud fordrager Gienvordigheder, naar han lider uretsfærdigen. Thi hvad er det for en Roes, dersom I, naar

J synde, og blive slagne, lide taalmodig-
gen? Men dersom J, naar J gjøre Godt,
og lide derfor, ere taalmodige, dette finder
Naade for Gud.

Evang. Joh. 16 C. 19, 22 V.

Om en liden Stund skulle J ikke see mig;
og atter om en liden Stund skulle J see
mig; thi jeg gaaer hen til Faderen. Da sag-
de nogle af hans Disciple til hverandre: hvad
er dette, som han siger os: om en liden
Stund skulle J ikke see mig; og atter om en
liden Stund skulle J see mig; og: thi jeg
gaaer hen til Faderen? Da sagde de: hvad
er det, som han siger, om en liden Stund?
Vi forstaae ikke, hvad han taler. Da vid-
ste Jesus, at de vilde spørge ham; og han
sagde til dem: derom bespørge J Eder ind-
byrdes, at jeg sagde: om en liden Stund
skulle J ikke see mig; og atter om en liden
Stund skulle J see mig. Sandelig, sande-
lig siger jeg Eder: J skulle græde og hyle,
men Verden skal glæde sig; J skulle være
bedrøvede, men Eders Bedrøvelse skal vorde
til Glæde. Qvinden, naar hun føder, ha-
ver Bedrøvelse, fordi hendes Time er kom-
men; men naar hun haver født Barnet, kom-
mer hun ikke mere den Trængsel ihu for Glæ-
de, at et Menneſke er født til Verden. Og
saa J have da vel nu Bedrøvelse, men jeg
vil see Eder igien, og Eders Hierte skal glæ-
des, og ingen tager Eders Glæde fra Eder.

Almindelig Bede = Dag

paa fjerde Fredag efter Paaske.

Collect. Fader os alle bede:

O naadige Gud, barmhiertige kiere Fader!
du som er meget rund til at forlade, og
gjerne vil forbarme dig over alle dem, som
gjerne vil forbarme dig over alle dem, som
de dig hiertelig, allerkiereſte fromme Fader!
forlad, forlad os alle vore Synder, og giv os
din Naade, at vi alle, som paakalde dit Navn,

maae i Dag og hver Dag træde fra al Uretfærdighed og al Synd, og af vort ganske Hjerte saaledes omvendes til dig, at vi dagligen ved din Kands Kraft maae findes retskafne i din Troe og Lydighed, altid opfyldte med de rette Poenitentses og Omvendelses Frugter, paa det at, naar vi saaledes i en ret Troe og Tillid søge og paakalde dig, vi da maae finde dig, som en naadig Gud og Fader, og i al vor Ulyggende forsikre os om din naadige Hielp med Velsignelse baade til Liv og Siel, indtil vi omsider af din Naade maae blive evindeligt salige, formedelst din kære Søn, vor Herre og Frelser Jesum Christum, som med dig lever og regierer i Hellig Kands Eenighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Lectien. Ps. 55 C. 6. 7. V.

Søger Herren, medens han findes, kalder paa ham, den Stund han er nær. Den Ugudelige forlade sin Wei, og den Uretfærdige sine Tanker, og han omvende sig til Herren; saa skal han forbarme sig over ham; og til vor Gud, thi han er meget rund til at forlade.

Texten til Tolvprædiken i Kiøbstederne. Ps. 67, 2 V.

Gud være os naadig, og velsigne os! Han lade sit Ansigt lyse hos os, Sela! At vi maae bekiende din Wei paa Jorden, og din Salighed blandt alle Hedninger. Folkene skulle prise dig, o Gud! ja alle Folk skulle prise dig. Folkene skulle glæde og fryde sig; thi du skal bømme Folk med Ret, og regiere Folket paa Jorden, Sela! Folkene skulle prise dig, o Gud, ja alle Folk skulle prise dig. Landet har givet sin Grøde, og Gud, vor Gud skal velsigne os, og alle Jordens Ender skulle frygte ham.

Texten til Aftensang. Matth. 3 C. 8 V.

Bærer da Omvendelsens værdige Frugter; og mener ikke at ville sige ved Eder selv:

vi have Abraham til Fader; thi jeg siger Eder, at Gud kan opvække Abraham Børn af disse Steene. Men Dren ligger allerede ved Roden af Træerne; derfor, hvert Træ, som ikke bærer god Frugt, skal afhugges, og kastes i Ilden.

Fjerde Søndag efter Paaske.

Collect. Fader og alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! du, som for medelst din Søn lovede os din Hellig Aand, at han skal straffe Verden for Synd, Reisfærdighed og Dom. Vi bede dig, oplys vore Hjærter, at vi kunne bekiende vore Synder, ved Troen til Christum komme til den evige Retsfærdighed, og beholde denne Trøst i al vor Nød og Fristelse, at Christus er en Herre over Djevelen, Døden og alting; og at han vil med sin Naade hjælpe os af al Ulykke og gjøre os evindeligt salige. for medelst den samme din Søn Jesus Christum vor Herre, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Genighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistel. Jak. 1 C. 17, 21 V.

Al god Gave og al fuldkommen Gave er ovenfra, og kommer ned fra Himmels Fader, hos hvilken er ikke Forandring eller Skygge af Omvæltelse. Efter sit Raad fødte han os for medelst Sandheds Ord, at vi skulde være en Førstegæde af hans Skabninger. Derfor, mine elskelige Brødre, være hvert Menneſke snar til at høre, langsom til at tale, langsom til Vrede; thi en Mands Vrede udretter ikke det, som er ret for Gud. Derfor aflægger al Skidenhed og al Levning af Ondskab, og med Sagtmodighed annammer Ordet, som er indplantet i Eder, og som er mægtigt til at gjøre Eders Sieler salige.

Evang. Joh. 16 C. 5, 15 V.

Men nu gaaer jeg hen til den, som mig udsendte, og ingen af Eder spørger mig: hvor gaaer du hen? Men fordi jeg haver talt det dette til Eder, haver Bedrovelse opsvundet

Eder's Hierte. Men jeg siger Eder Sandhed: det er Eder gavnligt, at jeg gaaer bort; thi gaaer jeg ikke bort, skal Talsmanden ikke komme til Eder; men gaaer jeg bort, saa vil jeg sende ham til Eder. Og naar han kommer, skal han overbevise Verden om Synd, og om Retfærdighed, og om Dom. Om Synd, fordi de troe ikke paa mig. Men om Retfærdighed, fordi jeg gaaer hen til min Fader, og I see mig ikke længere. Men om Dom, fordi denne Verdens Fyrste er dømt. Jeg haver endnu meget at sige Eder; men nu kunne I ikke bære det. Men naar han, den Sandheds Aand, kommer, skal han vejlede Eder til al Sandhed; thi han skal ikke tale af sig selv, men hvadsomhelst han hører, skal han tale, og de tilkommende Ting skal han forkynde Eder. Han skal hertilgaaere mig; thi han skal tage af mit, og forkynde Eder. Alt, hvad Faderen haver, er mit; derfor sagde jeg, at han skal tage af mit, og forkynde Eder.

Femte Søndag efter Paaske.

Collect. Fader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! du, som for medelst din Søn tilsagde os, at alt hvad vi bede om i hans Navn, det vil du give os. Vi bede dig, behold os ved dit Ord, og giv os din Hellig Aand, som kan styre og regiere os efter din Villie! Bevar os fra Djevelens Rige, fra falsk Lærdom og orange Guds Tjenester! Bevar ogsaa vort Liv og Livet fra al Ulykke! Giv os din Betsignelse og Fred, at vi kunne ubi alle Maader befinde din naadige Hjelp, og baade her og der til evig Tid love og prise dig, som vor naadige Fader, ved vor Herre Jesum Christum, din Søn, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Eenighed, een sand Gud fra Eviighed og til Eviighed, Amen.

Evang. Jak. I C. 22=27 V.

Men vorder Dydets Gierere, og ikke alene dets Hørere, med hvilket I bebrage Eder selv.

selv. Thi dersom Nogen er Ordets Hører, og ikke dets Gjører, han er liig en Mand, der betragter sit legemlige Ansigt i et Speil; thi han betragtede sig selv, og gik bort, og glemte strax hvordan han var. Men den, som fluer ind i Frihedens fuldkomne Lov, og bliver ved dermed, denne er ikke bleven en glemsom Tilhører, men Gierningens Gjører, denne skal worde salig i sin Gierning. Dersom Nogen iblandt Eder synes, at han er en Gudsdyrker, men holder ikke sin Tunge i Tømme, og bedrager sit eget Hjerte, hans Gudsdyrkelse er forfængelig. En reen og ubesmattet Gudsdyrkelse for Gud og Faderen er denne, at besøge Faderløse og Enker i deres Trængsel, at bevare sig selv ubesmattet af Verden.

Evang. Joh. 16 C. 23-28 V.
Sandelig, sandelig siger jeg Eder, at hvadsomhelst I bede Faderen om i mit Navn, skal han give Eder. Hidindtil have I ikke bedet om noget i mit Navn; beder, og I skulle faae, at Eders Glæde maa blive fuldkommen. Dette haver jeg talet til Eder ved Lignelser; men den Time kommer, da jeg ikke mere skal tale med Eder ved Lignelser, men frit ud forkynde Eder om min Fader. Paa den samme Dag skulle I bede i mit Navn, og jeg siger Eder ikke, at jeg vil bede Faderen for Eder; thi Faderen selv elsker Eder, efterdi I have elsket mig, og troet, at jeg er udgangen fra Gud. Jeg udgik fra Faderen, og kom til Verden; jeg forlader Verden igien, og gaaer til Faderen.

Christi Himmelfarts-Dag.

Collect. Fader os alle bede:
O Jesu Christe! du almægtige Guds Søn, som er horefter ikke mere paa Jorden arm og elendig; men sidder hos din Faders høire Haand, og er en Herre over alting: Vi bede dig.

dig, at du vil sende os din Hellig Aand, og give os fromme Kirke-Tienere, og bevare dit Ord, styre og forhindre Dievelen og alle Tyranner paa Jorden, opholde dit Rige værdeligen indtil alle dine Fiender komme under dine Fødder at ligge, og at vi over Synden, Døden og Dievelen beholder Seirvinding formeget dig, som med Gud Fader lever og regierer i Hellig Aands Eenighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen!

Lectien. Ap. G. 1 C. I-II V.

Den første Beretning skrev jeg, o Theophilæ! om alt det, som Jesus foretog sig baade at gjøre og lære, indtil den Dag, han blev optagen, efterat han havde givet Apostlerne, hvilke han havde udvalgt, Befaling ved den Hellig Aand; for hvilke han og, efterat han havde lidt, fremstillede sig levende, med mange Beviisninger, da han blev seet af dem i fyrretive Dage, og taledes om det, som hører til Guds Rige. Og der han havde forsamlet dem, befoel han dem, at de skulde ikke vige fra Jerusalem, men oppebie Faderens Forjættelse, hvilken, sagde han, I have hørt af mig. Thi Johannes døbte vel med Vand, men I skulde døbes med den Hellig Aand, om ikke mange Dage. Som de nu vare forsamlede, spurgte de ham, og sagde: Herre, vil du paa denne Tid oprette Israels Rige? Men han sagde til dem: det tilkommer ikke Eder, at vide Tid og Stund, hvilke Faderen haver forbeholdt sin egen Magt. Men I skulde annamme den Hellig Aands Kraft, som skal komme over Eder; og I skulde være mine Vidner, baade i Jerusalem, og i det ganske Judæa og Samaria, og indtil Jordens Ende. Og der han dette havde sagt, blev han optagen, i det de saae derpaa, og en Sky tog ham bort fra deres Øine. Og som de stirrede op mod Himmelen, der han foer hen, see, da stode

to Mænd hos dem i hvide Klæder, hvilke og sagde: I galilæiske Mænd, hvi staae I, og see op til Himmelen? Denne Jesus, som er optagen fra Eder til Himmelen, skal komme igien saaledes, som I have seet ham fare til Himmelen.

Evang. Marc. 15 C. 14-20 V.

Paa det sidste aabendaredes han for de Eleve, der de sadde tilbords, og bebreidede dem deres Bantro og Hiertes Haardhed, at de ikke havde troet dem, som havde seet ham opstanden. Og han sagde til dem: gaaer bort i al Verden og prædiker Evangelium for al Skabningen. Hvo som troer og bliver døbt, skal blive salig; men hvo som ikke troer, skal blive fordømt. Men disse Tegn skulle følge dem, som troe: i mit Navn skulle de uddrive Dæmle; de skulle tale med nye Tunger; de skulle tage paa Slangar, og dersom de drikke nogen Forgift, skal det ikke skade dem; paa de Syge skulle de lægge Hænder, og de skulle helbredes. Da blev Herren, efterat han havde talet med dem, optagen til Himmelen, og satte sig hos Guds høire Haand. Men de gik ud, og prædikede alle vegne, og Herren arbeidede med, og stadfæstede Ordet ved medfølgende Tegn.

Siette Søndag efter Paaske.

Collect. Fader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! vi takke dig, at du haver formedelst din Hellig Mand sat os til at bære Bidnesbyrd om din kiere Søn vor Herre Jesum Christum. Vi bede dig, efterdi Verden ikke kan lide dette Bidnesbyrd, og derfor forfølger os paa alle Sider, at du vil give os Frimodighed og Trost, at vi ikke skulle forarge os af Korset, men blive hart ved dit Bidnesbyrd, og at vi kunne altid blive fundne i din Forsamling, som kiender dig og din Søn, til saa længe vi blive evindeligt salige, ved den samme din Søn, Jesum Christum.

Christum, vor Herre, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen!

Epistel. 1 Petr. 4 C. 7:11 R.

Men alle Ting Ende nærmer sig. Været derfor ædruet og aarvaagne til Bønnen. Men haver for alle Ting en inderlig Kierlighed til hverandre; thi Kierligheden skal skjule Syn- ders Mangfoldighed. Laaner hverandre gierne Huus uden Knur. Som Enhver haver faaet en Naadegave, saa tiener hverandre dermed, som gode Huusholdere over Guds mangeslags Naade. Taler Nogen i Menig- heden, han tale som Guds Ord; tiener No- gen deri, han tiene som af den Formue, hvilken Gud forleener; at Gud maae æres i alle Ting formedelst Jesum Christum; ham tilkommer Ære og Mægt i al Evighed! Amen.

Evang. Joh. 15 C. 26 V. og 16 C. 1:4 V.

Men naar Talsmanden kommer, hvilken jeg skal sende Eder fra Faderen (den Sand- heds Aand, som udgaar fra Faderen,) han skal vidne om mig. Men ogsaa I skulle vidne; thi I vare med mig fra Begyndelsen. Dette haver jeg talet til Eder, at I skulle ikke forarges. De skulle udelukke Eder af Synagogerne; ja den Tid skal komme, at hver den, som ihjelslaaer Eder, skal mene, han viser Gud en Dykkelse. Og dette skulle de giøre Eder, fordi de hverken kiende Fa- deren, ei heller mig. Med dette haver jeg talet til Eder, paa det, naar Timen kom- mer, I skulle komme ihu, at jeg sagde Eder det; men dette sagde jeg Eder ikke fra Bes- yndelsen, fordi jeg var hos Eder.

Forste Pintse-Dag.

Collect. Lader os alle bede:

O Herre Jesu Christe! du almægtige Guds Søn! vi bede dig, at du vil formedelst dit Ord

Orð give din Hellig Aand i vore Hjerter, at han kan styre og regiere os efter din Villie, og trøste os i allehaande Fristelser og Ulykke, og ledsage os i din Sandhed imod al Bidsfarelse, paa det vi kunne blive bestandige i Troen, forfremmes i Kierlighed og alle gode Gierninger, og med et vist Haab til din Raade, som du haver med din Død forhvervet os, blive evindeligt salige, du som regierer med din Fader og den Hellig Aand een sand Gud fra Ewig hed og til Ewig hed, Amen.

Lectien. Ap. Giern. 2 C. I-II V.

Dg der Pinesefestens Dag var kommen, vare de alle eendrægtigen tilsammen. Dg der kom pludseligen en Lyd af Himmelen, som af et fremfarende vældigt Veir, og fyldte det ganske Huus, hvor de sadde. Dg der viste sig for dem Tunger, som af Jld, der fordeelte sig, og satte sig paa enhver af dem. Dg de bleve alle opfyldte af den Hellig Aand, og begyndte at tale med andre Tungemaal, efter som Aanden gav dem at utfige. Men der vare Jøder boende i Jerusalem, gudsfrygtige Mænd af alle Folkeslag under Himmelen. Der denne Lyd høretes, kom Mængden tilsammen, og blev bestyrtet; thi enhver havde hørt dem tale med sit eget Maal. Men de forfærdedes alle, og forundrede sig, og sagde til hverandre: see, ere ikke alle disse, som tale, Galilæer? Dg hvorledes høre vi dem tale, hver paa vort eget Maal, hvorudi vi ere fødte? Parther og Meder, og Glau miter, og vi som boe i Mesopotamia, Judæa og Cappadocia, Pontus og Asia, i Phrygia og Pamphylia, Egypten, og Lybiens Egne ved Cyrene, vi her boende Romere, Jøder, og Profelyter, Creter og Araber? vi høre dem forkynde Guds store Gierninger med vore Tungemaal.

Evang. Joh. 14 C. 23, 31 V.

Jesus svarede og sagde til ham: om Noget elsker mig, skal han holde mit Orð, og min

Fader skal elske ham, og vi skulle komme til ham, og tage Bolig hos ham. Hvo mig ikke elsker, holder ikke mine Ord; og det Ord, som I høre, er ikke mit, men Faders, som mig haver udsendt. Dette haver jeg talet til Eder, medens jeg blev hos Eder. Men Talsmanden, den Hellig Mand, hvilken Faderen skal sende i mit Navn, han skal lære Eder alle Ting, og minde Eder paa alle Ting, som jeg haver sagt Eder. Fred lader jeg Eder, min Fred giver jeg Eder; jeg giver Eder ikke, som Verden giver. Eders Hjerte forfærdes ikke, og forsage ikke. I have hørt, at jeg sagde til Eder: jeg gaar bort, og kommer til Eder igien; dersom I havde mig kiert, da glædte I Eder, at jeg sagde: jeg gaar til Faderen, thi min Fader er større end jeg. Og nu haver jeg sagt Eder det, før det skeer; at, naar det er skeet, I da skulle troe. Jeg skal herefter ikke tale Meget med Eder; thi denne Verdens Fyrste kommer, og haver slet intet i mig. Men paa det Verden skal kiende, at jeg elsker Faderen, og ligesom Faderen haver befaleet mig, saa gjør jeg. Staaer op, lader os gaae herfra.

Anden Pintse = Dag.

Collect. Fader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! du, som af din faderlige Kiærlighed til os haver givet os din Søn, at vi skulle troe paa ham, og ved ham bliive salige: vi bede dig, giv os din Hellig Mand i vore Hjertes, at vi kunne blive var-agtige i saadan Troe indtil Enden, og saaledes worde evindeligt salige, ved den samme din elskelige Søn Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regierer i Hellig Mandes Genighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen!

Lectien. Ap. Giern. 10 C. 42. 48 V.
Og han haver budet os, at prædike for

Folket, og at vidne, at han er den af Gud bestemt Levendes og Dødes Dommer. Denne give alle Propheterne Vidnesbyrd, at hver den, som troer paa ham, skal faae Syndernes Forladelse ved hans Navn. Der Petrus endnu talede disse Ord, faldt den Hellig Aand paa alle dem, som hørte Ordet. Og de Troende af Dmskærelsen, saa mange som vare komne med Petrus, bleve meget forskædede over, at den Hellig Aands Gave blev og udøst over Hedningerne. Thi de hørte dem tale med fremmede Tungemaal og prise Gud. Da svarede Petrus: mon nogen kan formene Vandet, at disse ikke skulle døbes, som have annammet den Hellig Aand, ligesom og vi? Da han befoel, at de skulle døbes i Herrens Navn.

Evang. Joh. 3 C 16-21 V.

Thi saa haver Gud elsket Verden, at han haver givet sin Søn den eenbaarne, at hver den, som troer paa ham, ikke skal fortabes, men have et evigt Liv. Thi Gud haver ikke sendt sin Søn til Verden, at han skal domme Verden, men at Verden skal blive salig ved ham. Hvo som troer paa ham, dømmes ikke; men hvo som ikke troer, er allerede dømt; fordi han haver ikke troet paa Guds eenbaarne Søns Navn. Men denne er Dommen, at Lyset er kommet til Verden, og Menneffene elskede mere Mørket end Lyset; thi deres Gierninger vare onde. Thi hver, som gjør ondt, hader Lyset, og kommer ikke til Lyset, at hans Gierninger ikke skulle overbevises ham. Men hvo som over Sandhed, kommer til Lyset, at hans Gierninger maae blive aabenbarede; thi de ere giorte i Gud.

Hellig Trefoldigheds Fest.

Collect. Fader os alle bede:

O Herre Gud, himmelske Fader! vi arme Syndere bekiende, at der er intet godt

i vor Natur, og at vi af os selv bve og forbedres i Synden, efterdi, hvad som er født af Riødet, det er Riød, og kan ikke see Guds Rige. Men vi bede dig, vær os naadig og barmhiertig, og for din Søns Jesu Christi Skyld send din Hellig Aand i vore Hierte, og gior nye Menneſker af os, at vi kunne viſſeligen troe formedelſt Chriſtum Syndernes Forladelse, ſom os er tilſagt i Daaben; og at vi maae vore dagligen i Kiærlighed til vor Næſte, og i andre gode Gierninger, indtil vi blive evindelig ſalige ved den ſamme din elſkelige Søn Jesum Chriſtum vor Herre, ſom med dig lever og regierer i Hellig Aands Eenighed, een ſand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistel. Rom. II. C. 33, 36 V.

D Riigedoms Dyb, baade paa Guds Wiisdom og Kundſkab! hvor urandsagelige ere hans Domme, og hans Veie uſporlige! Thi hvo haver kiendt Hertzens Sind? eller hvo var hans Raadgiver? eller hvo gav ham forſt, at der igien ſkulde betales ham? Thi af ham, og ved ham, og til ham ere alle Ting; ham være Ære i Evighed! Amen.

Evang. Joh. 3 C. 1-15 V.

Men der var en Mand af Phariſæerne, han hedde Nicodemus, en Overſte iblandt Jøderne. Han kom til Jesum om Natten, og ſagde til ham: Meſter, vi vide, at du er en Lærer, kommen fra Gud; thi ingen kan giøre de Tegne, ſom du gior, uden Gud er med ham. Jesus ſvarede, og ſagde til ham: ſandelig, ſandelig ſiger jeg dig: uden nogen bliver fød paa ny, kan han ikke ſee Guds Rige. Nicodemus ſiger til ham: hvorledes kan et Menneſke fødes, naar han er gammel? Mon han kan anden Gang komme ind i ſin Moders Liv, og fødes? Jesus ſvarede: ſandelig, ſandelig ſiger jeg dig: uden nogen bliver fød af Vand og Aand, kan han ikke indkomme i Guds Rige. Hvad ſom fød er

af Riødet, er Riød; og hvad som fød er af Vand, er Vand. Forundre dig ikke, at jeg sagde til dig: det bør Eder at fødes paa ny. Veiret blæser, hvorhen det vil, og du hører dets Susen, men du veed ikke, hvor fra det kommer, og hvor det farer hen; saaledes er det med Hver, som er fød af Vand. Nicodemus svarede, og sagde til ham: hvorledes kan dette ske? Jesus svarede, og sagde til ham: er du en Israels Lærer, og veed ikke dette? Sandelig, sandelig siger jeg dig: vi tale det, vi vide, og vidne det, vi have seet; og I annamme ikke vort Vidnesbyrd. Dersom jeg siger Eder de jordiske Ting, og I ikke troe; hvorledes skulde I troe, om jeg sagde Eder de himmelske? Og ingen farer op til Himmelen uden den, som for ned af Himmelen, Menneffens Søn, som er i Himmelen. Og ligesom Moses ophøiede Slangen i Orken, saa bør det Menneffens Søn at ophøies: paa det at hver den, som troer paa ham, ikke skal forlades, men have et evigt Liv.

Første Søndag efter Trinitatis.

Collect. Fader og alle bede:

D Herre Gud, himmelske Fader! vi bede dig, at du vil formedelst din Hellig Vand saa styre og regiere vore Hierter, at vi ikke, som den rige Mand, foruden Frugt høre dit Ord, og saa omgaaes med de timelige Ting, at vi derover fornægte det Evige; men at vi gierne og mildelig efter vor Formue hielppe arme Menneffer, og ikke belsmite os med Hoffærdighed eller Fraadlerie; og om vi blive besøgte med Korset og Ulykke, at vi da ikke falde i Mishaab, men sætte alt vort Haab til din faderlige Hielp og Raade, at vi med en christelig Taalmodighed i Troen kunne overvinde alting ved din Søn Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regierer i Hellig Vands Eenhed, een sand Gud, fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epiz

Epistel. I Joh. 4 C. 16:21 V.

Gud er Kierlighed, og hvo som bliver i Kierlighed, bliver i Gud, og Gud i ham. Derudi fuldkommes Kierligheden hos os, at vi have Frimodighed paa Dommens Dag, forbi, ligesom han er, saa ere og vi i denne Verden. Frygt er ikke i Kierligheden, men den fuldkomne Kierlighed driver Frygten ud; thi Frygt bringer Pine; men hvo som frygter, er ikke fuldkommet i Kierligheden. Vi elske ham, fordi han elskede os først. Dersom Noget siger: jeg elsker Gud, og habet sin Broder, han er en Løgner; thi hvo som ikke elsker sin Broder, som han har seet, hvorledes kan han elske Gud, som han ikke haver seet? Og dette Bud have vi af ham, at den, som elsker Gud, skal og elske sin Broder.

Evang. Luc. 16 C. 19:21 V.

Men der var en riig Mand, og han klædte sig i Purpur, og kosteligt Linklæde, og levede hver Dag herligen og i Glæde. Der var og en Fattig, ved Navn Lazarus, som var lagt for hans Dør, fuld af Saar. Og han begierede at mættes af de Smuler, som faldt af den Riges Bord; men og Hundede kom, og slikkede hans Saar. Men det begav sig, at den Fattige døde, og at han blev henbaaren af Englene i Abrahams Skød; men den Rige døde ogsaa, og blev begravet. Og der han opløstede sine Dine i Helvede, der han var i Pine, saae han Abraham langt borte, og Lazarus i hans Skød. Og han raabte, og sagde: Fader Abraham! forbarm dig over mig, og send Lazarus, at han dyppe det Øverste af sin Finger i Vand, og læder min Tunge; thi jeg pines svaert i denne Luc. Men Abraham sagde: Son! kom ihu, at du haver annammet dit Gode i din Livstid, og Lazarus ligesaa det Onde;

men nu trøstes han, og du pines. Og foruden alt dette er imellem os og Eder et stort Svølg befæstet, at de, som ville fare herfra ned til Eder, kunne ikke, og de kunne ikke heller fare derfra over til os. Men han sagde: saa beder jeg dig, Fader, at du sender ham til min Faders Huus. Thi jeg haver fem Brødre: paa det han kan vidne for dem, at ikke ogsaa de komme i denne Pines Sted. Abraham sagde til dem: de have Moses og Propheterne, lad dem høre dem. Men han sagde: ak nei, Fader Abraham! men der som nogen fra de Døde gik til dem, da omvendte de sig. Men han sagde til ham: høre de ikke Moses og Propheterne, da troe de ikke heller, om nogen opstod fra de Døde.

Anden Søndag efter Trinitatis.

Collect. Fader os alle bede:

S Herre Gud, himmelke Fader! vi takke dig, at du haver ladet os kalde til det evige Livs Maaltid ved dit hellige Ord, og bede dig, at du vil formedelst din Hellig Aand oppække vore Hjertes, at vi ikke høre dit Ord forgieves, men at vi maatte rettelig besikke os til saadant Maaltid, og ikke lade os forhindre af nogen verdslig Handel, formedelst din kiere Søn, Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Genighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistel. 1 Joh. 3 C. 13-18 V.

Forundrer Eder ikke, mine Brødre, der som Verden hader Eder. Vi vide, at vi ere overgangne fra Døden til Livet, thi vi elske Brødrene. Hvo som ikke elsker sin Broder, bliver i Døden. Hver, som hader sin Broder, er en Manddraber; og I vide, at ingen Manddraber haver det evige Liv blivende i sig. Derpaa have vi kiendt Kiærligheden, at han haver sat sit Liv til for os. Ogsaa vi ere skyldige at sætte Livet til for Brødrene. Men den, som haver denne Verdens

dens Guds, og seer sin Broder lide Mangel, og lukker sit Hjerte for ham, hvorledes bliver Guds Kierlighed i ham? Mine Børn! ladet os ikke elske med Ord, ei heller med Tunge, men i Gierning og Sandhed.

Evang. Luc. 14 C. 16=24 V.

Men han sagde til ham: der var et Menneske, som gjorde en stor Nadvere, og bød mange. Og han udsendte sine Tiener paa Nadvarens Time, at sige til de Budne: Kommer; thi nu ere alle Ting beredte. Og de begyndte alle tændrægteligen at undskyldesig. Den første sagde til ham: jeg haver kioht en Ager, og haver fornøden at gaae ud, og see den: jeg beder dig, hav mig undskyldt. Og en anden sagde: jeg haver kioht fem Par Dren, og gaaer hen at prøve dem, jeg beder dig, hav mig undskyldt. Og en anden sagde: jeg tog mig en Hustru til Ægte, og derfor kan jeg ikke komme. Og den Tiener kom, og forkyndte sin Herre det; da blev Huusbonden vred, og sagde til sin Tiener: gik hurtig ud paa Stadens Stræder og Gader, og for hid ind Fattige, og Krøblinger, og Halte, og Blinde. Og Tjeneren sagde: Herre, det er giort, som du befoel, og der er endnu Rum. Og Herren sagde til Tjeneren: gik ud paa Veiene og ved Gierderne, og nød dem at gaae ind, paa det mit Huus kan vorde fuldt. Thi jeg siger Eder, at ingen af de Mænd, som vare budne, skal smage min Nadvere.

Tredie Søndag efter Trinitatis.

Collect. Ladet os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! vi ere alle, desværre! ligesom vildfarende Faar, og have formedelst Satan og vort eget syndige Kiød ladet os føre fra den rette Vej. Vi bede dig, vær os naadig! forlad os alle vore Synder for din Søn Jesu Christi Skyld; og

opvæt vore Hjertelighed formedelst din Hellig Mand, at vi blive hart ved dit Ord, og med en ret Anger og en fast Troe blive varagtige i den christen Kirke indtil Enden, indtil vi blive evindelig salige ved vor Herre Jesum Christum din Søn, som med dig lever og regierer i Hellig Mandes Eenighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen!

Epistel. 1 Petr. 5 C. 6-11 V.

Derfor ydmyger Eder under Guds vældige Haand, at han maae i sin Tiid ophøie Eder. Kaster al Eders Sorg paa ham, thi han haver Omhu for Eder. Været ædrue, vaager; thi Eders Modstander Dævelen gaaer omkring som en brølende Løve, søgende, hvem han kan opsluge. Staaer ham imod faste i Troen, vidende, at de samme Lidelser fuldbyrdes paa Eders Brødre i Verden. Men al Naades Gud, som kaldte os til sin evige Hertighed i Christo Jesu efter en kort Tiids Lidelse, han selv berede, styrke, bekræfte, grundfæste Eder! Ham være Ære og Magt i al Evighed! Amen.

Evang. Luc. 15 C. 1-10 V.

Men alle Toldere og Syndere holdte sig nær til ham, for at høre ham. Og Pharisæerne og de Skriftkloge knurrede, og sagde: denne annammer Syndere, og æder med dem. Men han talede denne Lignelse til dem, og sagde: Hvilket Menneſke af Eder, som haver hundrede Faar, og haver tabt eet af dem, forlader ei de ni og halvfemsfindstive i Drøken, og gaaer bort efter det tabte, indtil han finder det? Og naar han haver fundet det, lægger han det paa sine Skuldre med Glæde. Og naar han kommer hjem, sammenkalder han Venner og Naboer, og siger til dem: glæder Eder med mig; thi jeg haver fundet mit Faar, som var tabt. Säg siger Eder: saaledes skal der være Glæde i Him-

Himmelen over een Synder, som omvender sig, mere end over ni og halvfemsindstive Retfærdige, hvilke ikke have Omvendelse behov. Eller hvilken Kvinde, som haver ti Penninge, om hun taber een Penning, tænder ikke et Lys, og feier Huset, og søger med Flid, indtil hun finder den? Og naar hun haver fundet den, sammenkalder hun Veninder, og Naboerster, og siger: glæder Eder med mig; thi jeg haver fundet den Penning, som jeg tabte. Saaledes, siger jeg Eder, bliver der Glæde hos Guds Engle over een Synder, som omvender sig.

Fjerde Søndag efter Trinitatis.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! som er barmhjertig, og lagde os til ved Christum, at du vil ikke dømme eller straffe os, men naadelig forlade os alle vore Synder, og gierne give, hvad os er fornødent baade til Liv og Siel: vi bede dig, at du vil formedelst din Hellig Mand gøre saadan Trofasthed til din Barmhjertighed vis og fast i vore Hjertes, og lære os at gøre iligemaade imod vor Næste, at vi ingen dømme eller fordømme, men hver Mand gierne forlade og tilgive, og dømme over os selv, og saligen leve i din Frygt, ved din Fiere Søn, Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regierer i Hellig Mandes Eenighed; een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen!

Epistel. Rom. 8 C. 18-23 V.

Thi jeg holder for, at den nærværende Tids Lidelser er ikke at agte mod dem Herlighed, som skal aabenbares paa os. Derfor venter og Skabningens Forkængsel paa Guds Børns Aabenbarelse. Thi Skabningen er underlagt Forkængelighed, (ikke med sin Billie, men efter hans, som lagde den berunder, dog i det Haab, at Skabningen selv skal og blive frigiort fra Forkængelighedens

hedens Trældom til Guds Børns herlige Frihed. Thi vi vide, at al Skabningen tilsammen sukker, og er tilsammen i Smerter indtil nu. Dog ikke det alene, men ogsaa de, som have Aandens Førstegrøde, ogsaa vi selv sukke i os selv, forventende en sønlig Udkaarelse, vort Legemes Forløsning.

Evang. Luc. 6 C. 36=42 V.

Saa værter da barmhiertige, som Ederes Fæder og er barmhiertig. Og dømmet ikke, saa skulle og I ikke dømmes, fordømmet ikke, saa skulle I ikke fordømmes; forlader, saa skal Eder forlades; giver, saa skal Eder givnes; en god Knugget og Skuddet, og overflødig Maade skulle de give i Ederes Skib; thi med den samme Maade, som I maale med, skal Eder maales igien. Men han sagde dem en Lignelse: monne en Blind kunne lede en Blind? Wille de ikke begge falde i Graven? Discipelen er ikke over sin Mester; men hver, som er fuldkommen, skal være som hans Mester. Men hvi seer du Skæven, som er i din Broders Die; men Bielken, som er i dit eget Die, bliver du ikke vaer? Eller hvoreledes kan du sige til din Broder: hold, Broder! jeg vil drage Skæven ud, som er i dit Die, du som ikke seer Bielken i dit eget Die? Du Dienstkalk! uddrag først Bielken af dit Die, og da kan du see til, at uddrage Skæven, som er i din Broders Die.

Femte Søndag efter Trinitatis.

Collect. Fader os alle bede:

O Jesu Christe! du levende Guds Søn! som haver givet os dit hellige Ord og os med allehaande legemlige Betsignelser be-naader, vi bektende os, at være uverdige til at annamme alt saadant, og have vel være fortient; men vi bede dig, at du vil forlade os, ligesom Petro, vore Synder, og give Lykke og Salighed i vort Kald, paa det vi kunne ved

ved dig opholdes og beffiermes baade timelig og evig, og dig saa prise og love evindeligen: Du som lever og regierer med Fader og Hel- lig And, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen!

Epistel. 1 Petr. 3 C. 8, 14 V.

Overhovedet, værer alle ligesindede, med- lidende, kjerlige mod Brødrene, barmhjer- tige, velvillige; betaler ikke Ondt med Ondt, eller Skields. Ord med Skields. Ord, men tværtimod velsigner, vidende, at I dertil ere kaldte, at I skulle arve Velsignelse. Thi den, som vil elffe Livet, og see gode Dage, skal stille sin Tunge fra Ondt, og sine Læber, at de ikke tale Sviig; han ven- de sig fra Ondt, og gjøre Godt; han søge Fred, og hige efter den. Thi Herrens Din- ne ere over de Retfærdige, og hans Dren- til deres Bøn; men Herrens Ansigt er og- saa over dem, som gjøre Ondt. Og hvo er den, som kan skade Eder, dersom I be- sitte Eder paa det Gode? Men om I og lide for Retfærdigheds Skyld, ere I salige; men frygter ikke, som de frygte, og for- færdes ikke. Men helliger Gud Herren i Eders Hjertes.

Evang. Luc. 5 C. 1-11 V.

Men det begav sig, der Folket trængte sig til ham, for at høre Guds Ord, da han stod ved Genesareths Sø; og saae to Skibe ligge paa Søen, som Fiskerne vare borte- gangne fra for at toe deres Garn: traadte han ind i et af Skibene, som var Simons, og bad ham, at lægge lidet fra Landet; og han satte sig og lærte Folket af Skibet. Men der han lod af at tale, sagde han til Si- mon: far ud paa Dybet, og kaster Eders Garn ud til en Dræt. Og Simon svarede og sagde til ham: Mester! vi have arbeidet den

den ganske Nat, og fik Intet, men paa dit Ord vil jeg udkaſte Garnet. Og der de gjorde det, fangede de en ſtor Hob Fiſke; men deres Garn ſonderrevs. Og de vinkede ad deres Medbrødre, ſom vare i det andet Skib, at de ſkulde komme og hielpe dem; og de kom og fyldte begge Skibene, ſaa at de vare nær ved at ſynke. Men der Simon Petrus ſaae det, falde han ned for Jezu Knæ, og ſagde: Herre! gik ud fra mig, thi jeg er en ſyndig Mand; thi en Rædsel var paakommen ham, og alle dem, ſom vare med ham, for den Fiſkedragt, ſom de havde fanget med hverandre; beſſigge ogſaa Jakobus og Johannes, Zebedæi Sønner, ſom vare Simons Stalbrødre. Og Jelus ſagde til Simon: frygt ikke, fra nu af ſkal du fange Menneſker. Og de førte Skibene til Landet, og forlode alle Ting, og fulgte ham.

Siette Søndag efter Trinitatis.

Collect. Fader os alle bede:

Herre Gud, himmeſke Fader! vi bekiende, at vi ere, deſværre! arme og elendige Syndere, og at der er intet godt i os! thi vore Hiexter, Kiød og Blod ere af Synden ſaa forgiftede, at vi aldrig her i Verden kunne være foruden ond Lyſt og Begiering. Derfor, Fader! bede vi dig, forlad os ſaadan Synder, og lad din gode Aand ſaaledes renske vore Hiexter, at vi kunne have Lyſt og Kiertighed til dit Ord; og holde os derefter, og ſaa blive af din Naade evindelig ſalige, ved vor Herre Jelum Chriſtum, ſom med dig lever og regierer i Hellig Aands Eenighed, een ſand Gud fra Ewigbed og til Ewigbed. Amen!

Epistel. Rom. 6 C. 3-II V.
 Vide I ikke, at vi, ſaa mange ſom ere døbte til Chriſtum Jelum, ere døbte til hans Død? Vi ere altsaa begravne med ham ved Daaben til Døden, paa det at,

ligesom Christus er opreist fra de Døde ved Faderens Herlighed, saa skulle og vi vandre i et nyt Levnet. Thi dersom vi ere blevne forenede med ham ved Liighed med hans Død, da skulle vi og være det i Liighed med hans Opstandelse; efterdi vi vide dette, at vort gamle Menneske er korsfæstet med ham, paa det Syndens Regeme skal blive til Intet, saa at vi ikke fremdeles skulle tiene Synden. Thi hvo som er død, er frigiort fra Synden. Men dersom vi ere døde med Christo, da troe vi, at vi og skulle leve med ham; efterdi vi vide, at Christus, som er opreist fra de Døde, dør ikke mere; Døden hersker ikke mere over ham. Thi det, han døde, døde han een Gang for Synden; men det, han lever, det lever han for Gud. Saaledes anseer ogsaa I Eder selv som døde for Synden, men som levende for Gud i Christo Jesu, vor Herre.

Evangelium Matth. 5 C. 20:26 V.

Thi jeg siger Eder: uden Eders Retfærdighed overgaaer de Skriftekloges og Pharisæers, komme I ingenlunde ind i Himmeriges Rige. I have hørt, at der er sagt de Gamle: du skal ikke ihjelslaae, men hvo som ihjelslaaer, skal være skyldig for Dømmen. Men jeg siger Eder, at hver den, som er vred paa sin Broder uden Aarsag, skal være skyldig for Dømmen; men hvo som siger til sin Broder: Raka! skal være skyldig for Raadet; men hvo som siger: du Daare! skal være skyldig til Helvedes Ild. Derfor, naar du offerer din Gave paa Alteret, og kommer der ihu, at din Broder haver Noget imod dig, saa lad blive din Gave der for Alteret, og gaa hen, forlig dig først med

med din Broder, og kom da, og offer din Gave. Vær snart velvillig mod din Modstander, medens du er med ham paa Veien, at Modstanderen ikke skal overantvordes Dommeren dig, og Dommeren skal overantvordes Tjeneren dig, og du skal kastes i Kængsel. Sandelig siger jeg dig: du skal slet ikke komme derudfra, førend du betaler den sidste Hviid.

Syvende Sønd. efter Trinitatis.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! du, som har ver ved din Søn i Orken rigeligen bespiset fire tusinde Mand foruden Kvinder og Børn med syv Brød og saa Fiske: Vi bede dig, vær ogsaa naadeligen hos os med din Belsignelse, og bevare os fra Sierrighed og timelig Dm huggelighed, at vi kunne adspørge først dit Rige og din Retfærdighed, og saa fornemme din Hielp i alle Ting, som os behov gieres baade til Liv og Siel, ved din Søn, Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Eenighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistel. Rom. 6 C. 19=23 V.

Jeg taler efter menneskelig Blis formedelst Eders Riids Skrobelighed. Thi ligesom I have fremstillet Eders Lemmer som Ureenheds og Uretfærdigheds Tjenere til Uretfærdighed; saa fremstiller nu Eders Lemmer som Retfærdigheds Tjenere til Helliggjørelse. Thi da I vare Syndens Tjenere, vare I frie fra Retfærdigheden. Hvad havde I da for Frugt af de Ting, ved hvilke I nu skamme Eder? thi Enden derpaa er Døden. Men nu I ere frigiorte fra Synden, og blevne Guds Tjenere, have I Krugt deraf for Eder til Helliggjørelse, og Enden er et evigt Liv. Thi Syndens Sold er Døden, men Guds Naadegave er et evigt Liv i Christo Jesu vor Herre.

Evang.

Evang. Marc. 8 C. 1:9 V.

I de samme Dage, da der var saare meget Folk, og de Intet havde at æde, kaldte Jesus sine Disciple til sig, og sagde til dem: Mig ynkes inderligen over Folket; thi de have nu tøvet hos mig i tre Dage, og have Intet at æde. Og dersom jeg lader dem fare fastende hjem, maatte de forsmægte paa Veien, thi Nogle af dem ere komne langt fra. Og hans Disciple svarede ham: hvorfra skulle Nogen kunne møtte disse med Brød her i Ørken? Og han spurgte dem ad: hvor mange Brød have I? Men de sagde: syv. Og han bød Folket sætte sig ned paa Jorden; og tog de syv Brød, takkede, brød dem, og gav sine Disciple dem, at de skulde lægge dem for dem; og de lagde dem for Folket. Og de havde saa smaae Fiske, og han velsignede dem, og bød, at ogsaa disse skulde lægges for. Men de aade, og bleve mætte; og optog af de levnedes Stykker syv Kurve. Men de vare ved fire tusinde, som havde ædet, og han lod dem fare.

Attende Sønd. efter Trinitatis.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! vi takke dig af ganske Hierte, at du haver ladet os komme til dit Ords Kundskab; vi bede dig, at du vil naadeligen opholde os derved, og lade os doe berubi til evig Salighed. Beskik nu og altid fromme Prædikere iblandt os, som troligen prædike dit Ord foruden al Forargelse og vrang Lærdom, og giv dem et langt Levnet; afvend derimod fra os al falsk Lærdom, og forhindre alle deres Anslag, som falskeligen handle med dit Ord, og synes at være fromme Mænd, men ere dog glubende Ulve; paa det din sande kristen Kirke maa fremdeles stadfæstes hos os, og imod saadanne falske Lærere naadeligen beskyrmes og bevares ved Jesum Christum din Søn vor Herre, som med dig lever og regier

rer i Hellig Aands Eenighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistel. Rom. 8 C. 12=17 V.

Derfor, Brødre, ere vi ikke Kiødets Skyldnere, saa at vi skulde leve efter Kiødet; thi dersom I leve efter Kiødet, skulde I døe, men dersom I døe Legemets Gierninger formedelst Aanden, skulde I leve. Thi saa Mange, som drives af Guds Aand, disse ere Guds Børn. Og I annammede ikke en Trældoms Aand atter til Frygt; men I annammede en sønlig Udkaarelsses Aand, i hvilken vi raabe: Abba, Fader! Denne Aand vidner med vor Aand, at vi ere Guds Børn. Men dersom vi ere Børn, ere vi og Arvinger, nemlig Guds Arvinger, og Christi Medarvinger; saafremt vi lide med ham, at vi da ogsaa skulde herliggjøres med ham.

Evang. Matth. 7 C. 15, 21 V.

Men vogter Eder for de falske Propheter, som komme til Eder i Saareklæder, men ere indvortes rivende Ulve. Af deres Frugter skulde I kiende dem? Kan man og sanke Biindruet af Tørne, eller Figen af Tibler! Saaledes bærer hvert godt Træ gode Frugter, men et raaddent Træ bærer onde Frugter. Et godt Træ kan ikke bære onde Frugter, og et raaddent Træ kan ikke bære gode Frugter. Hvert Træ, som ikke bærer god Frugt, afhugges og kastes i Ilden. Derfor skulde I kiende dem af deres Frugter. Ikke Enhver, som siger til mig: Herre! Herre! skal indgaae i Himmeriges Rige, men den, som gjør min Faders Villie, som er i Himlene.

Kiende Søndag efter Trinitatis.

Collect. Fader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! du som haver rigeligen givet os din Betsignelse og vort daglige Brød, vi bede dig, bevar os fra Gier-

righed, og opvæk vore Hjerter, at vi af din Velsignelse gjerne dele med arme Menneſter, paa det vi kunne findes tro Huusholdere over dine Gaver, og aldrig fattes din Naade til evig Tid, naar vi affattes fra denne Huusholdning og ſkulle komme for din Dom, ved vor Herre Jeſum Chriſtum din Søn, ſom med dig lever og regierer i Hellig Nands Eenighed, een ſand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen!

Epistel. 1 Cor. 10 C. 6-13 V.

Men diſſe Ting ere blevne Forbilleder for os, at vi ikke ſkulle have Lyſt til det Onde, ſom de havde Lyſt dertil. Bliver ei heller Afguds=Dyrkere, ſom Nogle af dem, ligeſom ſkrevet er: Folket ſatte ſig ned at æde og at drikke, og ſtod op at lege. Lader os ei heller bedrive Hoer, ſom Nogle af dem bedrove Hoer, og ſaldt paa een Dag tre og tyve tuſinde. Lader os ei heller friſte Chriſtum, ſom og Nogle af dem friſtede ham, og bleve ødelagte af Slangar. Knurret ei heller, ſom og nogle of dem knurrede, og bleve ødelagte af Korbærveren. Alt dette ſkæde dem til Exempel, men det er ſkrevet os til Advarſel, til hvilke de ſidſte Tider ere komne. Derfor, hvo ſom tykkes at ſtaa, ſee til, at han ikke falder. Eder er ingen Friſtelse paakommen, uden menneſkelig; men Gud er trofaſt, ſom ſkal ikke lade Eder friſtes over Eders Formue, men ſkal giøre baade Friſtelsen og dens Udgang ſaaledes, at I det kunne taale.

Evang. Luc. 16 C. 1-9 V.

Men han ſagde og til ſine Diſciple: Der var en rig Mand, ſom havde en Huusholder; og denne blev beſørt for ham, at han øbte hans Guds. Og han kaldte ham, og ſagde til ham: hvi høret jeg dette om dig? Gjør Regnſkab for din Huusholdning; thi du kan ikke længer foreſtaa Huset. Men

Huusholderen sagde ved sig selv: hvad skal jeg gøre, efterdi min Herre tager Huusholdningen fra mig? jeg formaaer ikke at grave, jeg skammer mig ved at trygle. Jeg veed, hvad jeg vil gøre, at de skulle tage mig i deres Huse, naar jeg bliver sat fra Huusholdningen. Og han fremkaldte enhver af sin Herres Skyldnere, og sagde til den første: hvor meget er du min Herre skyldig? Men denne sagde: hundrede Fæde Olive. Og han sagde til ham: tag dit Brev, og sæt dig snart ned, og skriv halvtredstive. Derefter sagde han til den anden: men du, hvor meget er du skyldig? men denne sagde: hundrede Maader Hvede. Og han sagde til ham: tag dit Brev, og skriv firestivt. Og Herren lovede den uretfærdige Huusholder, at han gjorde snildeligen; thi denne Verdens Børn ere klogere end Lysets Børn mod deres Slægt. Og jeg siger Eder: gjører Eder Venner ved den urette Mammon, at, naar I skilles herfra, de skulle ankomme Eder i de evige Boliger.

Tiende Søndag efter Trinitatis.

Collect. Fader os alle bede:

Ulmægtige evige Gud! du, som haver formedelst din Hellig Aand aabenbaret og kundgjort os dit Ord om din kære Son Jesu Christo: Vi bede dig, opvæk i vore Hjærter, at vi det alvorligen kunne annamme, og ikke flaae det hen i Veiret, eller høre det uflitteligen, som dit Folk, de vantroe Jøder, gjorde, paa det vi kunne leve i din Frygt og formædes dageligen i Troen til din Barmhertighed, og endeligen blive salige, formedelst din Son Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Eenighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen!

Epistel. I Cor. 12 C. 2-11 V.
I vide, at I vare Hedninger, og hendroges til de stumme Afguder, som man drog Eder. Der

Derfor kundgør jeg Eder, at Ingen, som taler ved Guds Aand, udsiger Forbandelse over Jesum; og Ingen kan kalde Jesum Herre, uden ved den Hellig Aand. Der er Forskiel paa Naadegaver, men Aanden er den samme; og der er Forskiel paa Tienester, men Herren er den samme; og der er Forskiel paa kraftige Gierninger, men Gud er den samme, som krafteligen virker Alt i Alle. Men Aandens Aabenbarelse gives Hver til det, som er nyttigt. Thi En gives Bidsoms = Tale formedelst Aanden; en Anden Kundskabs = Tale ved den samme Aand; en Anden Tro ved den samme Aand; en Anden Gaver til at helbrede ved den samme Aand; en Anden Kraft til Under:Gierninger, en Anden prophetisk Gave, en Anden at bedømme Aander, en Anden adskillige Tungaemaal, en Anden at udlægge Tungaemaal. Men alt dette virker krafteligen den ene og samme Aand, som uddeler til Enhver i Besynderlighed, eftersom han vil.

Evang. Luc. 19 C. 41-48 V.

Og der han kom nær til, og saae Staden, græd han over den, og sagde: Vidste du dog, ja end paa denne din Dag, hvad der tiener til din Fred! Men nu er det skult for dine Dine. Derfor skulle de Dage komme over dig, at dine Fiender skulle kaste en Bold op omkring dig, og beleire dig rundt omkring, og trænge dig alle vegne. Og de skulle lægge dig stød og dine Børn i dig, og ikke lade Steen paa Steen i dig; fordi du ikke kiendte din Besøgelses Tid. Og han gik ind i Templet, og begyndte at uddrive dem, som derudi solgte og købte, og sagde til dem: der er skrevet: mit Huus er et Bedehuus; men I have gjort det til en Røverkule. Og han lærte daglig i Templet. Men de Ypperke =

Præ:

Præster og Skriftkloge og de Dverste for Folket søgte at omkomme ham. Og de fandt ikke, hvad de skulde gjøre; thi alt Folket hængte ved ham, og hørte ham.

Ellevte Søndag efter Trinitatis.

Collect. Fader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! vi bede dig, at du vil formedelst din Hellig Aand laa styre og regiere os, at vi ikke skulle forglemme vore Synder, og blive hosmodig; men at vi gjøre idelig Poenitentse, og Dag fra Dag bedre os og ellers troste os allene med Synder, og gjøre os evigelig salige, ved din elskelige Søn, Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Eenighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen!

Epistel. I Cor. 15 C. 1-10 V.

Fremdeles minder jeg Eder, Brødre, om det Evangelium, som jeg forkyndte Eder, hvilket I og annammede, i hvilket I og ere vedblevne, ved hvilket I og blive salige, dersom I det beholde efter den Tale, hvor med jeg forkyndte Eder det; med mindre I haver troet letsindigen. Thi jeg overantvordede Eder iblandt det Første, hvad og jeg annammede: at Christus døde for vore Synder, efter Skrifterne; og at han blev begravet; og at han opstod den tredje Dag, efter Skrifterne; og at han blev seet af Kepphas, derefter af de Tolv. Derpaa blev han seet af mere end fem hundrede Brødre paa eengang, af hvilke de Fleste endnu ere i Live, men nogle ere og hensovede. Derefter blev han seet af Jakobus, dernæst af alle Apostlerne. Men sidst af Alle blev han seet af mig, som det utidige Foster. Thi jeg er den Ringeste af Apostlerne, som er ikke værd at kaldes Apostel, fordi jeg haver forfulgt Guds Menighed. Men af Guds Naade

er jeg det, jeg er, og hans Naade mod mig
haver ikke været forgieves.

Evang. Luc. 18 C. 9-14 V.

Men han sagde og til nogle, som stolte
paa sig selv, at de vare retfærdige, og for-
ogtede andre, denne Lignelse: Der gik to
Mennesker op til Templet at bede; den ene
var en Pharisæer, og den anden en Tolder.
Pharisæeren stod for sig selv, og bad saale-
des: jeg takker dig, Gud! at jeg er ikke
som de andre Mennesker, Rovers, Uretfær-
dige, Hoerkarle, eller og, som denne Tol-
der. Jeg faster to Gange om Ugen; jeg
river Tiende af alt det, jeg eier. Og Tol-
deren stod langt borte, og vilde end ikke op-
løste Dinene til Himmelen, men slog sig
paa sit Bryst, og sagde: Gud, vær mig
Synder naadig! Jeg siger Eder: denne gik
retfærdiggjort hjem i sit Huus fremfor den
anden; thi hvorselv ophøier, skal forne-
des, men hvorselv fornedrer, skal ophøies.

Tolvte Søndag efter Trinitatis.

Collect. Fader os alle bede:

Almægtigste evige Gud! du, som alting har
ver skabt, vi takke dig, at du haver givet
os et sundt Regeme, og haver naabeligen be-
varet vore Tunger, Dren og andre Lemmer fra
den onde Fiende: Vi bede dig, giv os din Na-
de, at vi besynderligen bruge vore Dren og
Tunger retteligen, at vi med vore Dren slitti-
gen høre dit Ord, og det vel mærke, og med
vore Tunger prise og berømme din Naade, paa
det ingen skal fortørnes af vore Tunger, men
at hver Mand kunde forbedres deraf, ved din
kiære Søn Jesum Christum vor Herre, som
med dig lever og regierer i Hellig Aands
Eenhed, een sand Gud fra Eviighed og til
Eviighed, Amen!

Epistel. 2 Cor. 3 C. 4-9 V.

Saa dan Tillid have vi til Gud formedelst
Christum. Ikke at vi ere dygtige af os selv
at

at udtænke Noget, som af os selv; men vor Dygtighed er af Gud, hvilken og gjorde os dygtige til at være den nye Pagts Tjenere, ikke Bogstavens, men Aandens; thi Bogstaven ihjelstaaer, men Aanden levendegjør. Men dersom den dødbringende Bogstavs Tjeneste, indgraven i Stene, skede i Herlighed, saa at Israels Børn ikke kunde betragte Mose Ansigt, formedelsk hans Ansigts Herlighed, som dog skulde forsvinde: hvi skulde da ikke Aandens Tjeneste end mere være i Herlighed? Thi dersom Fordømmelsens Tjeneste var i Herlighed, er meget mere Retfærdiggjorelsens Tjeneste overflødig i Herlighed.

Evang. Marc. 7 C. 31-37 V.

Dg der han gik ud igien af Tyri og Sidons Egne, kom han til den Galilæiske Sø, midt iglennem Decapolis Grændser. Og de førte en Døv til ham, som besværlig kunde tale; og de bade ham, at han vilde lægge Haanden paa ham. Og han tog ham afsted fra Folket, og lagde sine Fingre i hans Øren, og spyttede, og rørte ved hans Tunge, og saae op til Himmelen, sukede, og sagde til ham: ephphata! det er, lad dig op! Og strax aabnedes hans Øren, og hans Tunges Baand løsnedes, og han taledet ret. Og han bød dem, at de skulde Ingen sige det; men jo mere han bød dem, destomere kundgjorde de det. Og de forundrede sig overmaade, og sagde: han haver gjort alle Ting vel; baade gjør han, at de Døve høre, og at de Maaalløse tale.

Trettende Sønd. efter Trinitatis.

Collect. Eder os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! vi takke dig af vor ganske Hjertes Grund, at du haver ladet os leve i denne Tid, i hvilken vi kunne høre dit hellige Evangelium, ved hvilket du

du haver ladet os Fiende din faderlige Villie, og see din Son Christum Jesum. Vi bede din Grundløse Barmhertighed, at du vil naadeligen lade os beholde dit bellige Ords Lyk, og vore Hjerter saa regiere formedelst din Hellig Aand, at vi aldrig falde derfra, men blive hart derved, og endeligen blive salige formedelst den samme din elskelige Son, Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Eenighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen!

Epistel. Gal. 3 C. 15-22 V.

Brødre, jeg vil tale efter menneskelig Viis: gjør dog Ingen et Menneskes Pagt, som er stadfæstet, til Intet, eller sætter Noget dertil. Men Forjættelserne ere tilfagte Abraham og hans Sæd; der siges ikke: og hans Sæde, som om Mange, men som om Een: og din Sæd, hvilken er Christus. Dette vil jeg sige: den Pagt, som forud er stadfæstet af Gud om Christo, kan Loven, som blev givet fire hundrede og tredive Aar derefter, ikke rykke, at den skulde gjøre Forjættelsen til Intet. Thi er Arven ved Loven, da er den ikke mere ved Forjættelsen; men Gud skienkede Abraham den ved Forjættelsen. Hvad skal da Loven? Den blev skæbet til for Overtrædelsers Skyld, (indtil den Sæd kom, hvem Forjættelsen gieldte,) betient af Engle, ved en Midlers Haand. Dog er Midleren ikke eens, men Gud er een. Er da Loven mod Guds Forjættelser? Det være langt fra! Thi var der givet en Lov, som kunde levendegjøre, da erholdtes Retfærdighed virkeligen ved Loven. Men Skriften haver indsluttet Alt under Synd, at Forjættelsen ved Jesu Christi Tro skulde blive givet dem, som troe.

Evang. Luc. 10 C. 23 37 V.

Da han vendte sig til Disciplene i Særdeleshed, og sagde til dem: salige ere de Pine,

som see det, I see. Thi jeg siger Eder, at mange Propheter og Konger vilde seet det, I see, og have det ikke seet; og hørt det, I høre, og have det ikke hørt. Og see, en Lovkyndig stod op, og fristede ham, og sagde: Mester! hvad skal jeg gjøre, at jeg kan arve et evigt Liv? Men han sagde til ham: hvad er skrevet i Loven, hvorledes læser du? Men han svarede og sagde til ham: du skal elske Herren din Gud af dit ganske Hierte, af din ganske Siel, og af din ganske Styrke, og af dit ganske Sind, og din Næste, som dig selv. Men han sagde til ham: du svarede ret; gjør dette, saa skal du leve. Men han vilde gjøre sig selv retfærdig, og sagde til Jesum: hvo er da min Næste? Men Jesus svarede og sagde: et Mennecke gik fra Jerusalem til Jericho, og faldt iblandt Røvere, hvilke baade klædte ham af, og sloge ham, og gik bort, og lode ham ligge halvdød. Men ved en Hændelse drog en Præst den samme Vej ned, og der han saae ham, gik han forbi. Desligeste ogsaa en Levit, der han kom til Stedet, gik han til, og saae ham, og gik forbi. Men en Samaritan reiste, og kom til ham, og der han saae ham, ynkedes han inderliggen. Og han gik til ham, forbandt hans Saar, og giod Olie og Vin derudi, løstede ham paa sit eget Dyr, og førte ham til Herberge, og røgte ham. Og den anden Dag, der han reiste bort, tog han to Pengge ud, og gav Berten dem, og sagde til ham: røgte ham, og hvad du udlægger mere vil jeg betale dig, naar jeg kommer igien. Hvilken af disse Tre tykkes dig nu at have været hans Næste, der var falden iblandt Røvere? Men han sagde: den, som gjorde Barmhiertighed imod ham. Derfor sagde Jesus

Jesus til ham: gik bort, og gjør du li-
gesaa.

Tiortende Sønd. efter Trinitatis.

Collect. Fader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! du, som ha-
ver formedelst dit salige Ord og hellige
Vaab naadeligen hjulpet os alle, som troe, af
den forfærdelige Spedalskhed, som er Synden,
og beviser os dagligen din naadige Hielp i alt
det, som os er nødtørstigt: Vi bede dig, op-
væk vore Hiertes formedelst din Hellig Aand,
at vi aldrig forglemme saadanne Belgiernin-
ger, men at vi leve ideligen i din Krygt, og
udi en ret Tillid paa din Barmhiertighed, al-
tid takke og prise dig med et taknemmeligt
Hierte, ved din kiære Søn, vor Herre Jesum
Christum, som med dig lever og regierer i Hel-
lig Aands Genighed, een sand Gud fra Ewig-
hed og til Ewighed, Amen.

Epistel. Gal. 5 L. 16-24 V.

Dette siger jeg: vandrer i Aanden, saa
skulle I ikke fuldkomme Kiødets Begiering.
Thi Kiødet begierer mod Aanden, men
Aanden imod Kiødet; og disse ere hinan-
den modsatte, saa at I ikke kunde gjøre,
hvad I ville. Men dersom I drives af
Aanden, ere I ikke under Loven. Kiø-
dets Gierninger ere aabenbare, saasom:
Hoer, Skiorlevnet, Ureenhed, Uteerlig-
hed, Afguds-Dyrkelse, Trolddom, Siend-
skab, Riv, Lid, Brede, Trætte, Eve-
dragt, Partier, Avind, Mord, Drukken-
skab, Graadserie, og deslige; om hvilket
jeg forud siger Eder, ligesom jeg og før ha-
ver sagt, at de, som gjøre Saabant, skul-
le ikke arve Guds Rige. Men Aandens
Frukt er Kierlighed, Glæde, Fred, Lang-
modighed, Mildhed, Godhed, Trofasthed,
Sagtmodighed, Afholdenhed. Mod Saa-
danne er Loven ikke. Men de, som høre

A a 6

Chris

Christum til, have korsfæstet Kiødet med Lysterne og Begieringerne.

Evang. Luc. 17 C. II: 19 V.

Dg det begav sig, der han reiste til Jerusalem, da drog han midt igiennem Samaria og Galilæa. Dg der han kom til en By, mødte ham ti spedalske Mænd, som stode langt borte. Dg de opløstede Røsten, og sagde: Jesu, Mester, forbarm dig over os! Dg der han saae dem, sagde han til dem: gaaer høn, og beteer Eder for Præsterne. Dg det skede, der de gik bort, bleve de rensede. Men Een af dem, der han saae, at han var helbredet, vendte tilbage, og prisede Gud med høi Røst! Dg han satte paa sit Ansigt for hans Fødder, og takkede ham; og denne var en Samaritan. Da svarede Jesus, og sagde: bleve ikke de ti rensede? men hvor ere de ni? Blevet ellers ingen fundne, som vendte tilbage, at give Guds Ære, uden denne Fremmede. Dg han sagde til ham: staae op, gik bort! din Tro haver frelst dig.

Femtende Sønd. efter Trinitatis.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader, vi takke dig for alle dine Velgierninger, at du har givet os Liv og Levnet, og naabelig opholdt os her til Dags. Nu bede vi dig, tag ikke din Velsignelse fra os, men bevar os fra Sienderighed, paa det vi kunde alene tiene dig, elsk og hængte hart ved dig, at vi ikke besmitte os med fiendelig Afguderie og Mammons Fiendelse; men at vi satte alt vort Haab, Trost og Tillid paa din Naade, ved Jesum Christum din Søn vor Herre, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Genighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen!

Epistel. Gal. 5 C. 25. 26 V. og 6 C. 1 V.

Der som vi leve i Aanden, da lader os og gaae frem i Aanden. Lader os ikke have

Lyst til forføngelig Ære, saa at vi trobse
 hverandre og bære Avind imod hverandre.
 Brødre! dersom og et Menneske bliver overs-
 ilet af nogen Brøst, da hjælper ham tilrette,
 I Mandelige, med Sagtmodigheds Aand;
 men see til dig selv, at ikke og du bliver
 fristet. Bærer hverandres Byrde, og op-
 folder saaledes Christi Lov. Thi dersom
 Nogen tykkes sig at være Noget, og er dog
 Intet, han bedrager sig selv. Men Hver
 prøve sin egen Sierning, og da skal han
 have Roes for sig selv alene, og ikke for
 Andre; thi Hver skal bære sin egen Byrde.
 Men den, som undervises i Ordet, skal
 dele alt Godt med den, som ham undervi-
 ser. Farer ikke vild; Gud lader sig ikke
 spotte; thi hvad et Menneske saer, dette
 skal han og høste. Thi hvo som saer i sit
 Riød, skal høste Forkrænkelse af Riødet;
 men hvo som saer i Aanden, skal høste det
 evige Liv af Aanden. Men naar vi gjøre
 det Gode, lader os ikke blive trætte; thi vi
 skulle og høste i sin Tid, saafremt vi ikke
 forsage. Derfor, estersom vi have Leilig-
 hed, lader os gjøre det Gode mod Alle,
 men meest mod Troens Egne.

Evang. Matth. 9 C. 24-34 V.

Ingen kan tiene to Herrer; thi han maa
 enten hade den ene og elske den anden, el-
 ler holde sig til den ene og foragte den an-
 den. I kunne ikke tiene Gud og Mam-
 mon. Derfor siger jeg Eder: bekymrer
 Eder ikke for Eders Liv, hvad I skulle
 æde, og hvad I skulle drikke; ikke heller for
 Eders Legeme, hvad I skulle iføres. Er
 ikke Livet Mere end Maden, og Legemet
 Mere end Klæderne? Seer til Himmels
 Fugle: de saae ikke, og høste ikke, og san-
 se ikke i Lader, og Eders himmelske Fader sør-

der dem; ere I ikke meget Mere end de? Men hvo iblandt Eder kan lægge en Alen til sin Bæxt, endog han bekymrer sig derfor? Og hvi bekymre I Eder for Klæderne? Betragter Litterne paa Marken, hvorledes de vore; de arbeide ikke, spinde ikke. Men jeg siger Eder, at end ikke Salomon i al sin Herlighed var saa klædt, som en af dem. Klæder da Gud saaledes det Græs paa Marken, som er i Dag, og i Morgen kastes i Doven, skulde han ikke meget mere klæde Eder, I lidet troende! Derfor skulle I ikke bekymre Eder, og sige: hvad skulle vi æde? eller: hvad skulle vi drikke? eller hvormed skulle vi klæde os? efter alt saadant søge Hedningerne; thi Eders himmelske Fader veed, at I have alle disse Ting behov. Men søger først Guds Rige og hans Retfærdighed, saa skulle og alle disse Ting tillægges Eder. Bekymrer Eder derfor ikke for den anden Morgen, thi den Dag i Morgen skal bekymre sig for sit Eget. Hver Dag haver nok i sin Plage.

Sextende Sønd. efter Trinitatis.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! du som haver ladet din Søn blive et Menneſke, at han først med sin Død skulle betale for vore Synder, og siden frelse os fra den evige Død: Vi bede dig, behold os i dette Haab, at vi ikke tvivle derpaa, at ligesom vor Herre Kristus haver opvakt en Enkes Søn ifkun med et Ord, at han iligemaade vil opvække os paa Dommedag, og gjøre os evig salige, hvilken med dig lever og regierer i Hellig Mand Enighed, een sand Gud fra Ewigheid og til Ewigheid, Amen!

Epistel. Eph. 3 C. 13:21 V.

Derfor beder jeg, at I ikke forsage over mine Trængſler, som jeg lider for Eder, hvilket er Eders Vre. For denne Sags Skyld

høier jeg mine Knæe for vor Herres Jesu
 Christi Fader, af hvem al Faderlighed kal-
 des i Himlene og paa Jorden, at han vil
 give Eder efter sin Herligheds Rige-
 domme at bekræftes ved hans Aand i det
 indvortes Menneske: at Christus maa boe
 formedelst Troen i Eders Hjertter, saa at I,
 rodfæstede og grundfæstede i Kierlighed, kun-
 ne formaae at begribe med alle de Hellige
 baade Bredden og Længden og Dybden og
 Høiden, og kiende Christi Kierlighed, som
 overgaaer al Kundskab; at I kunne opfyl-
 des med al Guds Fylde. Men ham, som
 formaaer over alle Ting at gjøre langt over-
 flødigere, end hvad vi bede eller forstaae,
 efter den Magt, som teer sig kraftig i os,
 ham være Væe i Meenigheden ved Christum
 Jesum, giennem alle Slægter, i alle Ewig-
 heder! Amen.

Evang. Luc. 7 C. II=17 V.

Og det begav sig Dagen derefter, at han
 gik til en Stad, som hedde Nain, og der gik
 Mange af hans Disciple med ham, og meget
 Folk. Men der han kom nær til Stadens
 Port, see da blev en Død udbaaren, som
 var sin Moders eenbaarne Søn, og hun var
 en Enke; og meget Folk af Staden gik med hen-
 de. Og der Herren soae hende, ynkedes han
 inderliken over hende, og sagde til hende:
 græd ikke. Og han traadte til og rørte ved
 Baaren; (men de, som bare, stode stille) og
 han sagde: du unge Karl, jeg siger dig, staae
 op! Og den Døde reiste sig op, og begyndte
 at tale; og han gav hans Moder ham. Men
 en Frygt betog Alle, og de prisede Gud, og
 sagde: der er en stor Prophet opreist iblandt
 os, og Gud haver besøgt sit Folk. Og denne
 Tale om ham kom ud i det ganske Judæa,
 og i alt det omkringliggende Land.

Syttende Sønd. efter Trinitatis.

Collect. Fader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! vi bede dig, at du vil formedelst din Hellig Aand saa synre og regiøre os, at vi kunne altid holde os i din Frygt, og ikke være hoffærdige, men med ganske Hierte høre og annamme dit Ord, og retteligen helliggiøre Sabbats-Dagen, paa det vi kunne ogsaa formedelst dit Ord blive helliggiorte. Først at vi sætte al vor Fortroening og Haab paa din Een Isum Christum, at han er allene vor Retfærdighed og Gienløser, og dernæst, at vi rette og bedre vort Levnet efter dit Ords Syndelse; og at vi tage os vare for al Forargelse, indtil vi blive evindeligt salige ved din Raade i Christo, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Eenighed, een sand Gud fra Ewighed og til Ewighed, Amen!

Epistel. Eph. 4 C. 1-6 V.!

Jeg formaner Eder derfor, jeg den Bundne i Herren, at I vandre værdigen det Kald, med hvilket I ere kaldte, med al Nidmyghed og Sagtmodighed, med Langmodighed, saa I fordrage hverandre i Kierlighed, og befletter Eder paa at bevare Aandens Eenighed i Fredens Baand; eet Legeme og een Aand, ligesom I og ere kaldte til eet Haab i Eders Kald; een Herre, een Troe, een Daab, een Gud og Alles Fader, som er over Alle, og ved Alle, og i Eder alle!

Evang. Luc. 14 C. 1-11 V.

Og det begav sig, der han kom i een af de øverste Pharisæers Huus paa en Sabbat, for at holde Maaltid, at de toge vare paa ham. Og see, der var et vattersortig Menneske for ham. Og Jesus begyndte at tale til de Lovkyndige og Pharisæerne, og sagde: mon det er tilladt, at helbrede paa Sabbaten. Men de taug. Og han tog paa ham, og helbredte ham, og lod ham gaae.

gaae. Og han svarede, og sagde til dem: Hvo er iblandt Eder, som, naar hans Dre eller Afsen falder i en Brønd, ikke strax drager det op paa Sabbatsdagen? Og de kunde ikke give ham Svar derpaa. Men han sagde en Lignelse til Gæsterne, der han gav Agt paa, hvorledes de udvalgte de øverste Sæder ved Bordet, og sagde til dem: Naar du er buden af nogen til Bryllup, da sæt dig ikke øverst tilbords, at ikke en hæderligere end du maatte være buden af ham; og den, som indbød dig og ham, maatte komme, og sige til dig: giv denne Plads; og du da med Blusel komme til at sidde nederst. Men naar du er buden, gik hen, og sæt dig nederst, at naar han kommer, som dig indbød, han da maa sige til dig: Ven! sæt dig høiere op; og da skal du have Ære for dem, som sidde med dig tilbords. Thi hver den, sig selv ophøier, skal fornedres; og hvo sig selv fornedre, skal ophøies.

Attende Sønd. efter Trinitatis.

Collect. Eder os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! vi ere jo arme elendige Syndere, din Billie vide vi; men vi ere saa skrøbelige, at vi den ikke kunne fuldkomme; thi Risd og Blod i os er for stærkt, saa vil og den arrige Fiende Dievelen ei heller lade os tilfreds. Derfor bede vi dig, at du vil udgyde din Hellig Aand i vore Sielter, at vi med en stærk Troe kunne hænge hart ved din Søn Jesum Christum, og trøste os ved hans Pine og Død, og troe Syndernes Forladelse formedelst ham, og leve saa et heligt Levnet i Lybighed her paa Jorden efter din Billie, indtil vi ved din Raade kunne saligen bortdøse af denne elendige Verden, ved den samme din Søn Jesum Christum, vor Herre, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Eenighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen!

Epistel. 1 Cor. 1 C. 4=8 V.

Jeg takker min Gud altid for Eder, for den Guds Naade, som er given Eder i Christo Jesu; at I ved ham ere giorte rige i Alt, i al Være og al Kundskab, ligesom og det Vidnesbyrd om Christo er bleven befæstet hos Eder; saa at Eder ikke fattes paa nogen Naadegave, i det I forvente vor Herres Jesu Christi Aabenbarelse, som og skal stadfæste Eder indtil Enden, ustraffelige paa vor Herres Jesu Christi Dag.

Evang. Matth. 22 C. 34=46 V.

Men der Pharisæerne hørte, at han havde stoppet Munden paa Sadducæerne, forsamlede de sig. Og en af dem, en Lovkyndig, spurgte og fristede ham, og sagde: Mester, hvilket er det store Bud i Loven? Men Jesus sagde til ham: du skal elske Herren din Gud i dit ganske Hierte, og i din ganske Siel, og i dit ganske Sind. Dette er det første og store Bud. Men det andet er ligesom dette: du skal elske din Næste som dig selv. Af disse to Bud hænger al Loven og Propheterne. Men der Pharisæerne vare forsamlede, spurgte Jesus dem, og sagde: Hvad tykkes Eder om Christo? hvis Søn er han! De sagde til ham: Davids. Han sagde til dem: hvorledes kalder da David ham i Anden en Herre? da han siger: Herren sagde til min Herre: sæt dig ved min høire Haand, indtil jeg lægger dine Fiender til dine Fødders Skammel. Efterterdi David nu kalder ham en Herre, hvorledes er han da hans Søn! Og Ingen kunde svare ham et Ord, og Ingen turde ydermere gøre Spørgsmaal til ham efter den Dag. **Nittende Sønd. efter Trinitatis.**

Collect. Fader os alle bede:

Dalmættige evige Gud! du, som formedelst din Søn Jesum Christum haver naadelig
hiul

hiulpet det værkbrudne Menneſke baade til Liv og Siel, vi bede din grundløse Barmhertighed, vær os ogsaa naadig, og forlad os alle vore Synder, og regier os med din Hellig Aand, at vi ikke ſelv give Aarsag til Sygdom eller anden Ulykke; men behold os i din Frygt, og styrk os med din Raade, at vi ſaa blive fri baade fra timelig og evig Brede og Straf, formedelſt din Son Jeſum Chriſtum vor Herre, ſom med dig lever og regierer i Hellig Aands Genighed, een ſand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistel. Eph. 4 C. 22-28 V.

At I ſkulle aflægge det gamle Menneſke efter den forrige Dmgængelse, ſom fordæves ved bedragelige Lyster; men fornyes i Eders Sinds Aand, og iſøre det nye Menneſke, ſom er ſkabt efter Gud i Sandhedens Retfærdighed og Hellighed. Derfor aflægger Lsøn, og taler Sandhed, Hver med ſin Næſte, efterdi vi ere hverandres Lemmer. Blive I vrede, da synder ikke; Solen gaae ikke ned over Eders Fortørnelſe; giber ikke heller Dævelen Rum. Den, ſom ſtial, ſtielie ikke fremdeles, men arbeide heller og giøre noget Godt med Hænderne, paa det han kan have at meddele dem, ſom have behov.

Evang. Matth. 9 C. 1-8 V.

Dg han traadte ind i Skibet, og foer over, og kom til ſin egen Stad. Dg ſee, de førte en Værkbruden til ham, ſom laae paa en Seng; og der Jeſus ſaae deres Troe, ſagde han til den Værkbrudne: Son! vær frimodig, dine Synder ere dig forladte. Dg ſee, Nogle af de Skrifkloge ſagde ved ſig ſelv: denne beſpotter Gud. Dg der Jeſus ſaae deres Tanker, ſagde han: hvi tænke I ſaa ondt i Eders Hiertter? Thi hvilket er lettere? at ſige: dine Synder ere dig forladte? eller at ſige: ſtaa op, og vandre?

Men

Men at I skulle vide, at Menneffens Søn
 haver Magt paa Jorden at forlade Synder,
 da siger han til den Bærkbrudne: staae op,
 og tag din Seng op, og gik til dit Huus.
 Og han stod op, og gik bort til sit Huus.
 Men der Folket det saae, forundrede de sig,
 og prisede Gud, som havde givet Menneffene
 saadan Magt.

Tyvende Sønd. efter Trinitatis.

Collect. Fader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! vi takke dig
 for din store Barmhiertighed og Naade,
 at du haver ladet os komme til dit salige Ord
 og glædelige Brullup; og ved din Søn forlade
 os alle vore Synder. Men efterdi det
 er dagligen Fristelse, Forargelse og Fare paa
 færde, og vi ere af os selv saa skrøbelige og
 meget tilbøielige til Synden, saa bede vi dig,
 at du vil formeðelst din Hellig Aand naadelig
 bevare os, at vi ikke falde; men om vi falde
 og besmitte, saa vort Brullups. Klædebon,
 hvilket din Søn Jesus Christus haver iført
 os, da hielp os naadeligen igien, og led os
 til Anger og Ruelse, og behold os i Troen til
 din Barmhiertighed, at vi ikke falde til evig
 Tid, ved vor Herre Jesum Christum, som
 med dig lever og regierer i Hellig Aands
 Eenighed, een sand Gud fra Evighed og til
 Evighed, Amen.

Epistel. Ephes. 5 C. 15-21 V.

Seer derfor til, at I omgaaes varrligen,
 ikke som Uvise, men som Vise; og kiøber
 den belellige Tid, fordi Dagene ere onde.
 Derfor værre ikke uforstandige, men som
 de, der skionne, hvad Herrens Villie er.
 Og drikker Eder ikke drukne af Vin, i hvilket
 der er Ryggesløshed, men bliver fyldte
 af Aanden; og taler hverandre til med Psal-
 mer og Lovsange og aandelige Viser; og syn-
 ger og leger for Herren i Eders Hierte; og
 siger altid Gud og Faderen Tak for alle Ting
 i vor Herres Jesu Christi Navn; og værre
 hverandre underdanige i Guds Frygt.

Evang. Matth. 22 C. 1-14 V.

Dg Jesus svarede, og taledede atter ved Lignelser til dem, og sagde: Himmeriges Rige lignes ved en Konge, som gjorde sin Søns Bryllup. Dg han udsendte sine Tienere at kalde de Budne til Bryllup; men de vilde ikke komme. Han udsendte atter andre Tienere, og sagde: siger de Budne: see, jeg haver beredt mit Maaltid, mine Dren og det fede Væg er slagtet, og Altting er rede; kommer til Bryllup. Men de foragtede det, og gik hen, den Ene paa sin Ager, den Anden til sit Kiøbmandskab. Andre grebe hans Tienere, forhaanede og ihjelsloge dem. Men der Kongen det hørte, blev han vred, og stilledede sine Hære ud, og ødelagde disse Mandbrabere, og satte Ild paa deres Stad. Da sagde han til sine Tienere: Brylluppet er vel beredt, men de Budne vare det ikke værd. Gaaer derfor ud paa Veiskellene, og byder til Bryllup saa Mange, som I finde. Dg de Tienere gik ud paa Veien, og samlede alle dem, de fandt, baade onde og gode; og Bryllups-Huset blev fuldt af Gieste. Da gik Kongen ind, at bese Giesterne; og han saae der et Menneſke, som ikke var iført Bryllups-Klædningen. Dg han sagde til ham: Ven! hvorledes er du kommen hid ind, og haver ikke Bryllups-Klædningen paa? Men han taug. Da sagde Kongen til Tienerne: binder Hænder og Fødder paa ham, og tager ham, og kaster ham ud i det yderste Mørke; der skal være Graad og Tænders Gnidsel. Thi Mange ere kaldede, men Saa udvalgte.

En og tyvende Søndag efter
Trinitatis.

Collect. Lader os alle bede:

Ulmægtige evige Gud! du, som formedelst
din Søn haver tilsagt os Syndernes
For-

Forlædelse, Retfærdighed og det evige Liv; vi bede dig, at du vil med din Hellig Aand opvække vore Hjerter, at vi med vore daglige Bønner i alle Fristelser søge saadan Hjelp hos ham, og formædelst en fast Troe til hans Forjættelse og Død kunne faae det vi begierer, og endeligen blive salige, ved din Søn, vor Herre Jesum Christum, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Eenighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen!

Epistel, Eph. 6 C. 10-17 V.

J Dyrigt, mine Brødre, vorder stærke i Herren, og i hans Bøldes Kraft! I fører Guds fulde Rustning, at I kunne være mægtige til at staae imod Dævelens snedige Angreb. Thi vi have ikke Kamp mod Kød og Blod, men mod Fyrstendømmer og Magter, mod Verdens Herrer, som regiere i denne Diibts Mørke, mod Ondskabens aandelige Hær under Himmelen. Derfor tager Guds fulde Rustning paa, at I kunne gjøre Modstand paa den onde Dag, og bestaae, efter at have overvundet Alt. Saa staaer da omgiordede om Eders Lænder med Sandhed, og iførte Retfærdigheds Pantser; Fødderne ombundne med Færdighed i Fredens Evangelium. For Alting griber Troens Skjold, med hvilket I skulle kunde slukke alle den Ondes gloende Pile. Og tager Saliggjorelsens Hielm og Aandens Sværd, som er Guds Ord.

Evang. Joh. 4 C. 46-53 V.

Og der var en kongelig Diener, hvis Søn laae syg i Capernaum. Der denne hørte, at Jesus var kommen fra Judæa til Galilæa, gik han til ham, og bad ham, at han vilde komme, og helbrede hans Søn; thi han var nær Døden. Da sagde Jesus til ham: dersom I ikke see Teen og Undergjøinger, ville I ikke troe. Manden sagde til ham: Herre, kom, før mit Barn døer. Jes

Jesús siger til ham: gik bort; din Søn lever. Dg Manden troede det Ord, som Jesus sagde til ham, og gik bort. Men i det han nu drog bort, mødte hans Tienere ham, og forkyndte, og sagde: dit Barn lever. Da udspurgte han af dem den Time, paa hvilken det var blevet bedre med ham; og de sagde til ham: igaar ved den syvende Time forlod Feberen ham. Da mærkede Faderen, og det var skeet paa den samme Time, paa hvilken Jesus havde sagt til ham: din Søn lever; og han troede selv, og hans ganske Huus.

Alle Helgens Dag.

Collect. Fader os alle bede:

Dalmægtige, evige Gud! som vil helliggøre alle dine Udvalgte og Eftfelige i din eenbaarne og eiffelige Søn Jesu Christo, lad os efterfølge deres Tro, Haab og Kierlighed, at vi og med dem kunne blive salige, formødest den samme din Søn, vor Herre Jesusum Christum, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Eenighed, een sand Gud fra Ewigheid og til Ewigheid, Amen.

Lectien. Nab. 7 C. 1-12 V.

Dg derefter saae jeg fire Engle staae paa Jordens fire Hjørner, som holdt Jordens fire Binde, paa det ingen Bind skulde blæse over Jorden, ei heller over Havet, ei heller over noget Træe. Dg jeg saae en anden Engel opstige fra Solens Dpgang, som havde den levende Guds Segl; og han raabte med høi Røst til de fire Engle, hvilke det var givet at slaae Jorden og Havet, sigende: Skader ikke Jorden, ei heller Havet, ei heller Træerne, indtil vi faae beseglet vor Guds Tienere, i deres Pandter. Dg jeg hørte deres Røst, som bleve beseglede, hundrede og fire og forretive tusinde Beseglede af alle Israels Børns Stammer; af Judæ Stamme tolv tusinde Beseglede; af Rubens Stamme

me tolv tusinde Beseglede; af Gads Stamme tolv tusinde Beseglede; af Assers Stamme tolv tusinde Beseglede; af Naphthalis Stamme tolv tusinde Beseglede; af Manasse Stamme tolv tusinde Beseglede; af Simeons Stamme tolv tusinde Beseglede; af Levi Stamme tolv tusinde Beseglede; af Issachars Stamme tolv tusinde Beseglede; af Sebulons Stamme tolv tusinde Beseglede; af Josephs Stamme tolv tusinde Beseglede; af Benjamins Stamme tolv tusinde Beseglede. Derester saae jeg, og see, en stor Skare, hvilken Ingen kunde tælle af alle Hættninger og Stammer og Folk og Tungemaal, som stode for Thronen og for Lammet, iførte lange hvide Klæder og Palmegrene i deres Hænder, og som raabte med høi Røst, og sagde: Saliggjørelsen tilhører vor Gud, ham, som sidder paa Thronen, og Lammet. Og alle Englene stode omkring Thronen, og om de Vildste, og om de fire Dyr, og faldt ned for Thronen paa deres Ansigt, og tilbad Gud, og sagde: Amen! Betsignelse og Ære og Viisdom og Tak og Priis og Magt og Styrke være vor Gud i al Ewigheid! Amen.

Evang. Matth. 5 C. 1-12 V.

Men der han saae Folket, steg han op paa et Bierg; og der han havde sat sig, gik hans Disciple til ham. Og han oplod sin Mund, lærte dem, og sagde: Salige ere de fattige i Aanden, thi Himmeriges Rige er deres. Salige ere de, som sørge, thi de skulle husvales. Salige ere de Sagtmødige, thi de skulle arve Jorden. Salige ere de, som hungre og tørste efter Retfærdighed, thi de skulle mættes. Salige ere de Barmhertige, thi dem skal vederfares Barmhertighed. Salige ere de rene af Hiertet, thi de skulle see Gud. Salige ere de Fredsommelige, thi

thi de skulle kaldes Guds Børn. Salige
 ere de, som lide Forfølgelse for Retsfærdig-
 heds Skyld, thi Himmeriges Rige er deres.
 Salige ere I, naar man bespøtter og for-
 følger Eder, og taler allehaande Ondt imod
 Eder for min Skyld, og lyver det. Glæ-
 der og fryder Eder, thi Eders Løn skal være
 megen i Himlene; thi saa have de forfulgt
 Propheterne, som vare for Eder.

20 og tyvende Sønd. efter Trin.

Collect. Fader os alle bede:

Dalmægtige, evige Gud! vi bekiende os
 at være arme Syndere, og at være høit
 opkrævede i dit Register; men vi takke dig af
 ganske Hierte, at du haver taget saadan
 Skyld fra os, og lagt den paa din liere Søn,
 Jesum Christum, og haver ladet ham betale
 derfor: Vi bede dig, at du vil naadeligen op-
 holde os i Troen, og regiere os saa med din
 Hellig Aand her paa Jorden, at vi kunne leve
 efter din Billie, og gierne bevise vor Næste
 al Kierlighed, Sienskte og Hielp; og at vi
 maatte imodstaae al Brede, Fastighed og Hvern,
 paa det vi skulle ikke opvække din Brede over
 os, men at vi maae altid have en naadig Fader
 ved dig, ved Jesum Christum vor Herre, som med
 dig lever og regierer i Hellig Aands Eenighed,
 een sand Gud fra Eviighed og til Eviighed, Amen.

Epistel. Phil. 1 C. 6-11 V.

Fuldaligen forsikkert, at han, som begyndte
 det gode Værk i Eder, vil fuldføre det ind-
 til Jesu Christi Dag. Saaledes bør jeg
 og mene om Eder alle, efterdi jeg haver
 Eder i Hiertet, baade under mine Lænker,
 og ved Evangelii Forsvar og Stadsfæstelse;
 Eder alle, som ere deelagtige med mig i
 Maanden. Thi Gud er mit Vidne, hvorles
 jeg længes efter Eder alle i Jesu Christi
 inderlige Kierlighed; og derom beder jeg, at
 Eders Kierlighed maa fremdeles mere og me-
 re forøges tilligemed Kundskab og al Skion-
 somhed, saa I kunne vælge, hvad som bedst
 er,

er, paa det I maae være rene og uden Ans-
 stød indtil Christi Dag, fyldte med Retfæ-
 rheds Frugter, som virkes ved Jesum Chris-
 tum, Gud til Ære.

Evang. Matth. 18 C. 23 35 V.
 Derfor er Himmeriges Rige lignet ved en
 Konge, som vilde holde Regnskab med sine
 Tjenere. Men der han begyndte at holde
 Regnskab, blev Een søt frem for ham, som
 var ti tusinde Talenter skyldig. Men der
 han Intet havde at betale med, bad hans
 Herre ham at sælges og hans Hustru og
 Børn, og alt det han havde, og Gielden
 at betales. Da faldt Tjeneren ned for hans
 Fødder, og sagde: Herre, vær langmodig
 med mig, og jeg vil betale det allesammen.
 Da ynkedes samme Tjeners Herre inderlig
 gen over ham, og gav ham løs, og for-
 lod ham Gielden. Men den samme Tje-
 ner gik ud, og fandt en af sine Medtjenere,
 som var ham hundrede Penninge skyldig;
 og han greb fat paa ham, og vilde quæle
 ham, og sagde: betal mig det, du er skyldig
 mig. Da faldt hans Medtjener ned for
 hans Fødder, og bad ham, og sagde: vær
 langmodig med mig, og jeg vil betale dig
 det allesammen. Men han vilde ikke, men
 gik hen, og kastede ham i Fængsel, indtil
 han betalte det, han var skyldig. Men der
 hans Medtjenere saae det, som sket var,
 bleve de saare bedrøvede, og kom, og anben-
 baredes for deres Herre alt det, som sket
 var. Da kaldte hans Herre ham for sig,
 og sagde til ham: du onde Tjener, al den
 Gield forlod jeg dig, fordi du bad mig. Hvor-
 de dig ikke og at forbarme dig over din Med-
 tjener, ligesom jeg og haver forbarmet mig
 over dig? Og hans Herre blev vred, og overs-
 talte alt det, han var ham skyldig. *Saa*

Mal og min himmelske Fader gøre mod Eder, om I ikke forlade af Eders Hjerter, Hver sin Broder hans Brøst.

Tre og tyvende Sønd. est. Trin.

Collect: Fader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! vi takke dig, at du haver hidtil givet os Fred og naabelig bevaret os fra Kriig og fremmed Herkab: Vi bede dig, giv os fremdeles din Naade, at vi kunne leve i din Frygt og efter din Villie, og ingen Aarsag give til Kriig eller anden Straf. Regier og styr vor Dyrighed, at de ikke forhindre den Lydgatighed, som dig bør, men at de den samme forfremmer, at vi maatte have desmere Lykke og Betsignelse under deres Regimente, ved vor Herre Jesum Christum, din Son, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Eenighed, een sand Gud fra Ewigbed og til Ewigbed, Amen!

Epistel. Phil. 3 C. 17=21 V.

Worder mine Esterfølgere, Brødre! og agter paa dem, der vandre saaledes, som I have os til Exempel. Thi Mange vandre, hvilke jeg ofte haver sagt Eder, og endnu siger med Taarer, at være Christi Korsens Fiender, hvis Ende er Fordærvelse, hvis Gud er Bugen, og hvis Værelse er i deres Skændsel, hvilke tragte efter de jordiske Ting. Thi vort Borgerkab er i Himlene, hvorfra vi og forvente Frelsere, den Herre Jesum Christum, som skal forvandle vor Fornedrelses Legeme til at vorde ligedannet med hans Herligheds Legeme, efter den Kraft, ved hvilken han og kan underlægge sig alle Ting.

Evang. Matth. 22 C. 15=22 V.

Da gik Pharisæerne hen og holdt Raad, hvorledes de kunde besnære ham i Ord. Og de sendte deres Disciple til ham med de Herodianer, og sagde: Mester, vi vide, at du er sanddru, og lærer Guds Værelse i Sandhed, og fløtter om Ingen; thi du anseer ikke

Menneskenes Person. Siig os derfor, hvad tyktes dig? er det tilladt at give Keiseren Skat, eller ei? Men som Jesus havde mærket deres Ondskab, sagde han: I Dienstkalle, hvi friste I mig? Viser mig Skattens Mynt. Men de bragte ham en Penning. Og han sagde til dem: hvis Billede og Overskrift er dette? De sagde til ham: Keiserens. Da sagde han til dem: saa giver Keiseren det, som Keiserens er, og Gud det, som Guds er. Og der de hørte det, forundrede de sig, og forlode ham, og gik bort.

Fjerde og tyvende Søndag efter Trinitatis.

Collect. Lader os alle bede:

Dalmægtigste evige Gud! du, som haver formædelst din Søn tillagt os Syndernes Forladelse og Beskielse fra den evige Død, vi bede dig, styrk os med din Hellig Aand, at vi dagligen kunne vore i Troen til din Naade ved Christum, og beholde et stadigt Haab og Tillid, at vi ikke skulle døe, men Iødelig love, og paa Dommedag blive opvakte igien til det evige Liv og Salighed, ved vor Herre Jesum Christum din Søn, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Eenighed, een sand Gud fra Evi-ghed og til Evi-ghed, Amen!

Epistel. Colloff. I C. 9=14 V.
Derfor aflade vi og ikke, fra den Dag, vi hørte det, at bede for Eder og begiere, at I maatte fyldes med hans Villies Erkiendelse i al Wiisdom og aandelig Forstand, at I kunne omgaaes værdeligen for Herren til al Behagelighed, og være frugtbare paa al god Gierning, og vore til Guds Erkiendelse; styrkede med al Styrke efter hans Helligheds Krafte til al Taalmodighed og Langmodighed med Glæde; takkende Faderen, som lyste, som friede os af Mørkets Magt, og oversatte os i sin elskelige Søns Rige, i hvem

vi have Forløsning ved hans Blod, nemlig Syndernes Forladelse.

Evang. Matth. 9 C. 18:26 D.

Der han dette talede til dem, see, da kom en Dverste, og faldt ned for ham, og sagde: min Datter er just nu død; men kom, og læg din Haand paa hende, saa bliver hun levende. Og Jesus stod op, og fulgte ham med sine Disciple. Og see, en Kvinde, som havde tolv Aar har Blodflod, traadte til bagfra, og rørte ved Sømmen af hans Klædebon; thi hun sagde ved sig selv: dersom jeg ikkun rører ved hans Klædebon, da bliver jeg helbredet. Men Jesus vendte sig om, og da han saae hende, sagde han: Datter! vær frimodig, din Troe haver frelst dig. Og Kvinden blev helbredet fra den samme Stund. Og der Jesus kom i den Dverstes Huus, og saae Piberne, og Folket, som buldrede, sagde han til dem: Viger bort, thi Pigen er ikke død, men hun sover. Og de beloe ham. Men der Folket var ud-drevet, gik han ind, og tog hende sat ved Haanden; da stod Pigen op. Og dette Rygte kom ud i det ganske Land.

Ten og tyvende Søndag efter
Trinitatis.

Collect. Fader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! vi takke dig hierteligen, at du haver hiulpet os for-medelst dit Ord af den græselige Paveboms Wildfarelse, og haver ført os til dit Raadeslys: vi bede dig, at du vil naadeligen beholde os i samme Lys, og bevare os fra al Wildfarelse og Kietterie, og giv os din Raade, at vi ikke blive utaknemmelige som Joderne, ikke heller foragte eller forfølge dit Ord; men at vi med vort ganske Hjerte maatte annamme det, og deraf bedre vort Levnet, og sætte al vor Lid paa din Raade og din Kiære Sønns Fortieneste, han, som med dig lever og regie.

rer i Hellig Aands Genighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epist. I Theff. 4 C. 13-18 V.

Men jeg vil ikke, at I skulle være uvibende, Brødre, om de Hensøvede, paa det I ikke skulle sørge, som de Andre, der ikke have Haab. Thi dersom vi troe, at Jesus er død og opstanden, da skal og Gud saaledes føre de Hensøvede ved Jesum frem med ham. Thi dette sige vi Eder som Herrens Ord, at vi, som leve, som overblive til Herrens Tilkommeelse, vi skulde ikke komme forud for de Hensøvede. Thi Herren selv skal komme ned af Himmelen med et Anskrig, med Over = Engels Røst, og med Guds Basune, og de Døde i Christo skulle opstaae først; derefter skulle vi, som leve, som overblive, rykkes tilligemed dem hen i Skyerne, til at møde Herren i Luften; og saaledes skulle vi være med Herren. Saa troster hverandre med disse Ord!

Evang. Matth. 24 C. 15-28 V.

Naar I da see Ddeløggelsens Bederslygghed, om hvilken Propheten Daniel haver talet, at staae paa det hellige Sted; (hvo som det læser give Agt derpaa!) da flye paa Biergene, hvo som er i Judæa; og hvo som er paa Taget, stige ikke ned, at hente Noget af sit Huus; og hvo som er paa Ageren, vende ikke tilbage, at hente sine Klæder. Men vee de Frugtsommelige, og dem, som give Die, i de Dage! Men beder, at Ederes Flugt skal ikke skee om Vinteren, ei heller paa Sabbaten; thi da skal være saa stor en Trængsel, som ikke haver været fra Verdens Begyndelse hidindtil, som ikke heller skal blive. Og dersom disse Dage ikke bleve forkortede, da blev intet Menneske frelst; men for de Udvalgtes Skyld skulle disse Dage forkortes. Dersom Noget da siger til Eder: see, her er Kristus, eller der, da skulle I det ikke troe,

Thi falske Christi og falske Propheter skulle opstaae, og gjøre store Tegn og Under-Gierninger, at de Udvalgte skulde og forsfores, om det var mueligt. See, jeg haver sagt Eder det forud. Derfor, om de sige Eder: see, han er i Deken, da gaaet ikke ud; see, han er i Kammerne, da troet det ikke. Thi lige som Lynet udgaaer fra Osten og skinner ind til Vesten, saa skal og Menneskens Søn Tilkommelse være. Thi hvor Uadselet er, der skulle Denene forsamles.

Sex og tyvende Sønd. est. Trin.

Collect. Eder es alle bede:

S almagtige, evige og barmhiertige Gud! du som formedelst din elskelige Søn, vor Herre og Frelser Jesum Christum, haver oprettet Naadens Rige for os, at vi skulle troe vore Synders Forlabelse her i din hellige Kirke, ligesom du og selv er en Gud, der ikke vil nogen Synders Død, men at han skal omvende sig og leve, vi bede dig, at du vil forlade os naadeligen alle vore Synder formedelst den samme din Søn Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regierer i Helligaands Eenighed, een sand Gud fra Ewighed og til Ewighed, Amen!

W Epistel. 1 Thess. 5 C. 12=23 V.
Men vi bede Eder, Brødre, at I skionne paa dem, som arbeide iblandt Eder, og ere Eders Forstandere i Herren, og paaminde Eder; og agte dem høiligen i Kierlighed for deres Giernings Skyld. Været fredsomme lige indbyrdes. Men vi formane Eder, Brødre! paaminder de Ustikkelige, trøster de Kleinmodige, ophielper de Skrøbelige, værer langmodige mod Alle. Seer til, at Ingen betaler Noget Ondt for Ondt; men stræber altid efter det Gode, baade imod hverandre, og imod Alle. Været altid glade. Væder uden Afslødselse. Frembæret Talsigelse i alle Ting; thi dette er Guds Villie i Christo Jesu

su til Eder. Udslukker ikke Aanden. Foragter ikke Prophetier. Prøver alle Ting; beholder det Gode. Skyer det Onde under alle Skikkelse. Men han selv, den Fredens Gud, hellige Eder ganske og aldeles! og gid Eders ganske Aand, og Siel, og Legeme maa bevares ustraffeligen i vor Herres Jesu Christi Tilkommelse!

Evang. Matth. II C. 25-30 V.
Paa den samme Tid udbrød Jesus, og sagde: jeg priser dig, Fader, Himmelens og Jordens Herre! at du haver skjult dette for de Visse og Forstandige, og aabenbaret det for de Umyndige. Ja, Fader! thi det var saaledes behageligt for dig. Alle Ting ere mig overgivne af min Fader; og Ingen kender Sønnen, uden Faderen, og Ingen kender Faderen, uden Sønnen, og den, som Sønnen vil det aabenbare. Kommer hid til mig alle, som arbejde og ere besværede! og jeg vil give Eder Hvile. Tager mit Nag paa Eder, og lærer af mig, thi jeg er sagtmodig og ydmyg af Hjertet: saa skulle I finde Hvile for Eders Siel. Thi mit Nag er gavnligt, og min Byrde er let.

Syv og tyvende Sønd. eft. Trinit.

Collect. Fader os alle bede:
D barmhiertige, evige Gud, himmelske Fader! vi bede dig, at du vil opvække os, at vi med al Flid kunne vandre christeligen i alle gode Sierninger, og altid bestyrkes af din Raade, og befendes i al Gudelighed, ved vor Herre Jesum Christum, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Eenighed, een sand Gud fra Ewigbed og til Ewigbed, Amen.

Epistel. 2 Petr. I C. 12-18 V.
Derfor vil jeg ikke forsømme altid at paaminde Eder om dette, hvorvel I vide det, sig ere styrkede i den Sandhed, som er tilbede hos os. Men jeg agter det ret at vække Eder ved Naamindelse, saalænge jeg er i dette

Paulus, da jeg veed, at mit Paulus Aflæg-
gelse er snart forhaanden, ligesom og vor
Herre Jesus Christus haver aabenbaret mig.
Jeg vil og gjøre min Eftid, at I efter min
Vortgang altid kunne have, hvad der kan
falde Eder dette i Erindring. Thi vi have
ikke fulgt kløgtige Fabler, da vi kundgjorde
Eder vor Herres Jesu Christi Kraft og Til-
kommelse, men vi vare selv Vienvidner til
hans Majestæt. Thi han fik Hæder og Ære
af Gud Fader, i det en saadan Røst skede
til ham fra den majestætiske Herlighed: den-
ne er min Søn, den elskelige, i hvem jeg
haver Behagelighed. Og vi hørte denne
Røst komme fra Himmelen, der vi vare med
ham paa det hellige Bierg.

Evang. Matth. 17 C. 1-9 V.

Og sex Dage derefter tog Jesus Petrus og
Jakobus og Johanes hans Broder til sig,
og førte dem assides op paa et høit Bierg.
Og han blev forvandlet for dem, og hans
Ansigt skinnede som Solen, men hans Klæ-
der bleve hvide som Lys. Og see, Moses
og Elias viste sig for dem, og talede med
ham. Da svarede Peder, og sagde til Je-
sum: Herre! her er godt at være; vil du,
da ville vi gjøre tre Boliger her; dig een,
og Moses een, og Elias een. Der han end-
nu talede, see, da overskyggede dem en klar
Sky; og see, en Røst kom fra Skyen, som
sagde: denne er min Søn, den elskelige, i
hvilken jeg haver Behagelighed; hører ham.
Og der Disciplene hørte det, faldt de paa
deres Ansigt, og frygtede saare. Og Jesus
traadte frem, rørte ved dem, og sagde: staaer
op, og frygter ikke. Men der de opløstede
deres Øine, saae de Ingen uden Jesum alene.
Og der de gik ned af Bierget, bød Jesus
dem, og sagde: I skulle Ingen sige dette
syn,

Syn, førend Menneffens Søn er opstans
den fra de Døde.

Ugentlig og Maanedes Bededag.

Collect. Fader os alle bede:

D Herre Jesu Christe! du som tillsagde os,
at hvad vi bede om i dit Navn, det skal
os gioris: saa bede vi dig af Hjertet, at du
vil give os din Helligs Hands Naade, at vi
kunne vide, hvad vi skulle begiere og bede om,
og hvortedes vi med en stadig Troe skulle bede
i dit Navn, paa det vi i alt det, vi bede om,
kunne søge Guds, vor kiere Faders, Lov og
Ære, vor Ræstes Nytte og Forbedring og vor
egen Salighed; du, som med Faderen og den
Helligs Hand lever og regierer een sand Gud
fra Ewigbed og til Ewigbed, Amen.

Eller:

D barmhiertige Gud, himmelske Fader! es-
terdi du formedelst din Søn Christum
Jesum befalede os at bede, og vil tilbedes i
Hand og Sandhed, da bede vi dig, at du efter
din Forjættelse vil give os Naadens og Bøn-
nens Hand, at vi kunne med et gudeligt Hjer-
te i en ret Troe paakalde dig for vor egen og
alle Menneffers Nød, paa det at, naar vi for
dine Forjættelses Skyld blive bønhørte, vi da
skulle elske, prise og ære dig, som en naadig
Gud og Fader, formedelst din kiere Søn, vor
Herre Jesum Christum, som med dig lever
og regierer i Helligs Hands Eenighed, een
sand Gud fra Ewigbed og til Ewigbed, Amen.

Eller:

D almagtigste Gud! du som ikke forsmæder
de Elendiges Suk og Graad, og ikke
foragter de bedrøvede Hjerters Begiering:
see dog naadelig til vor Bøn, hvilken vi udi
vor store Nød bære frem for dig, og bønhør os
naadelig, at de, som baade af Menneffene
og Dievelen er os imod, kan blive til intet, og
efter din Barmhiertigheds Naad forsvinde,
at vi saa kunne frelles af alle Fristelser,
og altid takke og prise dig i din Eenighed,
formedelst Jesum Christum din Søn, som
med dig lever og regierer i Helligs Hands
Eenighed, een sand Gud fra Ewigbed og til
Ewigbed, Amen.

Eller:

D almægtigste, evige Gud, som er een al vor Tilflugt og Styrke, vi bede dig, at du vil værdes til at høre din Christen Kirkes Gudelige Bøn, og unde os, at hvad vi efter din Villie retteligen bede, det maae os naa: bestiguen alre formedelst din Søn, vor Herre Jesum Christum, som med dig lever og regierer i Hellig Lands Eenighed, een sand Gud fra Ewigbed og til Ewigbed. Amen!

Epistel. Jak. 5 C. 16-20 V.

Bekjender Dvertrædelserne for hverandre, og beder for hverandre, at I kunne læges; en Retfærdigs Bøn formaaer Meget, naar den er alvorlig. Elias var et Menneffe, lige Vilkaar undergiven med os, og han bad en Bøn, at det skulde ikke regne; og det regnebe ikke paa Jorden i tre Aar og sex Maaneder. Og han bad atter, og Himmelen gav Regn, og Jorden bar sin Frugt. Brødre! dersom Noget iblandt Eder er faren vild fra Sandheden, og Noget omvender ham, den vide, at hvo som omvender en Synder fra hans Veis Bildfarelse, han frelser en Siel fra Døden, og skuler Synders Mangfoldighed.

Evang. Luc. 11 C. 1-4 V.

Og det begav sig, der han var paa et Sted og bad, at en af hans Disciple sagde til ham, der han lod af: Herre! lær os at bede, som Johannes og lærte sine Disciple. Da sagde han til dem: naar I bede, da siger: vor Fæder, du som er i Himlene! helliget worde dit Navn; komme dit Rige; skee din Villie, som i Himmelen, saa og paa Jorden. Giv os hver Dag vort daglige Brød; og forlad os vore Synder, thi og vi forlade hver, som os er skyldig; og led os ikke i Fristelse; men fre os fra det Onde.

Vor Herres Jesu Christi Lidelses Historie.

Dg der de havde sungenet Lovsangen, gik Jesus ud efter Sædvane over den Bæk Sæbron til Olie; Bierget; men hans Disciple fulgte ham ogsaa. Da stæer Jesus til dem; i denne Nat skulle I alle forarges paa mig; thi der er skrevet: Jeg skal slaae Hyrden, og Hiordens Faar skulle adspredes; men efterterat jeg er opstanden, vil jeg gaae forud for eder til Galilæa. Men Peder svarede, og sagde til ham: Dersom de og alle skulle forarges paa dig, saa vil jeg dog aldrig forarges. Jesus sagde til ham: Sandelig siger jeg dig, at i Dag, i denne Nat, førend Panen gaar to Gange, skal du fornægte mig tre Gange. Men han sagde end ydermere: dersom jeg end kunde døe med dig, vil jeg dog ikke fornægte dig. Eigesaa sagde og alle Disciple.

Da kom Jesus med dem til en Gaard, som kaldtes Gethsemane, hvor en Utegaard var, i hvilken han gik ind med sine Disciple, Men og Judas, som ham forraadte, vidste Stedets. Da sagde Jesus til dem: Sætter eder her, mens jeg gaaer derhen, og beder. Da han tog Peder og de to Sebedæi Sønner, Saks og Johannes, til sig, og begyndte at bedroves og Plæve og svarligen at ængstes. Da siger han til dem: Min Siel er ganske bedrovet indtil Døden; bliver her, og vaager med mig; beder, at I ikke skulle falde i Fristelse.

Dg han fleed sig fra dem, omtrent et Steent kast, og faldt ned paa Jorden, paa sit Ansigt, og bad, at denne Stund maatte gaae ham forbi, om det var mueligt; og han sagde: Abba! min Fader! alting er dig mueligt; tag denne Kalk fra mig; dog ikke hvad jeg vil, men hvad du vil! Dg han kom til Disciple, og sandt dem sovende, og sagde til Peder: Simon! sover du? kunde du ikke vaage een Time med mig? Vaager og beder, at I ikke skulle falde i Fristelse; Kanden er vel redebon, men Risdet er skrøbeligt. Han gik otter anden Gang hen, bad og sagde: Min Fader! er det ikke mueligt, at denne Kalk kan gaae fra mig, uden jeg skal

drille

brille den, da see din Willie! Og han kom, og fandt dem alle sovende; thi deres Dine vare betyngede, og de vidste ikke, hvad de skulde svare ham. Og han lod dem blive, og gif atter hen, og bad tredie Gang, og taledede de samme Ord: Fader! vilde du tage denne Kalk fra mig! dog see ikke min Willie, men din!

Men en Engel af Himmelen aabenbaredes for ham og styrkede ham. Og der han var i Døds Angest, bad han heftigere; men hans Sveed blev som Blods. Draaber, der faldt ned paa Jorden.

Og der han stod op af Bønnen, og kom til sine Disciple, fandt han dem sovende af Bedrøvelse. Og han sagde til dem: Gode I fremdeles og hørte Eder? Det er forbi; Ti men er kommen; see, Menneffens Søn forraades i Synderes Hænder. Staaer op, laeder os gaae; see, han er nær, som forraader mig; beder, at I ikke falde udi Fristelse.

Og strax, som han endnu taledede, see, da kom Judas, een af de Tolv, og en stor Skare med ham, med Sværd og Stænger, fra de Ypperste. Præster og Skriftefogede og Phariseerne og Folkets Eldste; og de kom derhen med Blus og Kamper. Men den, som forraadte ham, havde givet dem et aftalt Tegn, og sagt: hvilken jeg kysser, den er det, griber ham og fører ham skjult bort.

Men som Jesus vidste Alt, hvad der skulde komme over ham, gif han frem, og sagde til dem: Hvem lede I efter? De svarede ham: Jesum af Nazareth. Jesus siger til dem: Det er mig. Men Judas, som ham forraadte, stod og hos dem. Der han da sagde til dem: det er mig, vege de tilbage, og faldt til Jorden. Da spurgte han dem atter: Hvem lede I efter? Men de sagde: Jesum af Nazareth. Jesus svarede: Jeg haver sagt Eder, at det er mig; dersom I da lede efter mig, saa lader disse gaae. Paa det de Ord skulde fuldkommes, hvilke han havde sagt: Jeg mistede end ikke Een af dem, som du haver givet mig.

Men Judas nærmede sig til Jesum for at kysser ham, og sagde: Dit være dig, Rabbi! og kysser ham. Men Jesus sagde til ham: Ven! hvortfor er du kommen? Judas! forraa-

der du Menneffens Søn ved et Kys? Da traadde de frem, og lagde Hænderne paa Jesum, og grebe ham.

Men der de, som vare omkring ham, saae hvad der ville ske, sagde de til ham: Herre, skalle vi slaae til med Sværd? Men Simon Peder, som havde et Sværd, drog det ud, og slog den Ypperste-Præstes Tiener, og afbuggede hans høire Dre. Men den Tiener hedde Malchus. Men Jesus svarede, og sagde: tillader dem saavidt! Og han sagde til Peder: stik dit Sværd i Balgen; thi alle de, som tage Sværdet, skalle omkomme ved Sværd. Eller mener du, at jeg nu ikke kunde bede min Fader, at han skulde tilstikke mig mere end tolv Legioner Engle? Skal jeg da ikke drikke den Kalk, som min Fader haver givet mig? Hvorledes skulde da Skrifterne fuldkommes, at det bør saaledes gaae til? Og han rørte ved hans Dre, og lagte ham.

Paa den Tid sagde Jesus til Skaren: I ere udgangne, ligesom til en Røver, med Sværd og Stænger, at tage fat paa mig. Jeg haver været dagligen hos Eder i Templet, og lært, og I u-rakte ikke Hænder imod mig; men denne er Eders Time og Mørkets Magt. Men det er aklammen sket, at Propheternes Skrifter skulde fuldkommes. Da forlode alle Disciplene ham, og flyede.

Og et ungt Menneffe fulgte ham, som havde et Linklæde over det blotte Legeme, og Karlene toge fat paa ham. Men han slap Linklædet, og flyede nogen fra dem.

Da tog Roden og Kriigs-Oversten og Jødernes Svende samtligen Jesum, og bandt ham. Og de førte ham først til Annas; thi han var Svigerfader til Caiphas, som var det Aars Ypperste-Præst. Men det var Caiphas, som havde givet Jøderne det Raad, at det var gavnligt, at et Menneffe skulde omkommes for Folket.

Og de førte Jesum hen til den Ypperste Præst Caiphas, der hvor alle de Ypperste-Præster og Vædste og Skriftekloge vare forsamlede. Men Simon Peder og en anden Discipel fulgte Jesum langt fra efter, indtil den Ypperste Præstes Pallads; samme Discipel var kiendt med

men den Ypperste-Præst, og gik ind med Jesu i den Ypperste-Præstes Pallads. Men Peder stod udenfor Døren. Da gik den anden Discipel, som var kiendt med den Ypperste-Præst, ud, og talede med Dørvogter-ten, og førte Peder ind.

Men Tjenerne og Svendene stode, og havde gjort en Kul-Ild midt i Palladset, (thi det var koldt,) og varmede sig. Men Peder stod hos dem, og varmede sig. Da saae Pigen, som var Dørvogterfæ, Peder sidde ved Ilden, og stirrede paa ham, og sagde: Du haver og været med Jesu den Galilæer; mon ikke du og være af dette Menneskes Disciple? Men han nægtede det for dem alle, og sagde: Qvinde! jeg er ikke, jeg kiender ham ikke, jeg vied og ikke, hvad du siger.

Da spurgte den Ypperste-Præst Jesum om hans Disciple, og om hans Lærdom. Jesus svarede ham: Jeg haver talet frit for Jerden: jeg haver altid lært i Synagogen og i Templet, der hvor Jøderne komme tilsammen fra alle Steder, og jeg haver intet talet i Løndom. Hvi spørger du mig? spørg dem, som have hørt, hvad jeg talede til dem: see, de vide, hvad jeg haver sagt. Men som han det talede, gav een af Svendene, som stod derhos, Jesu et Slag paa Munden, og sagde: svarer du saaledes den Ypperste-Præst? Jesus svarede dem: Haver jeg talet ilde, da beviis, at det er ondt; men haver jeg talet vel, hvi slaaer du mig?

Men Simon Peder gik ud i Forgaarden, og Panen goel. Og lidet derefter saae en anden Pige ham, og begyndte at sige til dem, som stode hos: Denne var og med Jesu af Nazareth. Og de sagde til ham: mon ikke og du være af hans Disciple? og en anden sagde: Du er og een af dem. Og han negtede det atter med en Eed, sigende: Menneffe! jeg er det ikke, og jeg kiender ikke det Menneffe. Og henved en Time derefter bekræftede en anden med dem, som stode hos, og sagde: Sænbelig, du er een af dem, thi du er og en Galilæer, og dit Naal røber dig. En af den Ypperste-Præstes Tjenerne, som var hans Frænde, hvis Dre Peder havde afhugget, siger: Saae jeg dig

dig ikke i Urtegaarden med ham? Men han begyndte at forbande sig, og sværge: Jeg liensder det Menneſte ikke, om hvem I tale. Og strax der han endnu talede, gøel Hanen anden Gang. Og Herren vendte sig, og saae paa Peder. Og Peder kom Herrens Ord ihu, hvoreledes han havde sagt til ham; sørend Hanen gaaler to Gange, Waldu fornægte mig tre Gange. Og Peder gik udenfor, og græd bitterlig.

Men de Ypperste-Præster og de Viste og det ganſte Raad søgte falſt Vidnesbyrd mod Jesum, paa det de kunde aflive ham; og de fandt intet, thi Mange bare falſte Vidnesbyrd mod ham, men Vidnesbyrdene kom ikke overeens. Paa det sidste traadte to falſte Vidner frem, og sagde: Vi have hørt, at han sagde: Jeg kan og vil nedbryde dette Guds Tempel, som er gjort med Hænder, og i tre Dage bygge et andet, som ikke er gjort med Hænder. Og end ikke saalebes kom deres Vidnesbyrd overeens. Og den Ypperste-Præst stod op midt iblandt dem, og adspurgte Jesum, og sagde: Svarer du ſlet intet? hvad vidne disse imod dig? Men Jesus taug og svarede intet.

Da spurgte den Ypperste-Præst ham atter, og sagde til ham: Er du Kristus, den Høiløvedes Søn? jeg besværges dig ved den levende Gud, at du siger os, om du er Kristus, den levende Guds Søn? Jesus sagde til ham: du haver sagt det, jeg er det; dog siger jeg eder; nu herester ſulle I see Menneſkens Søn ſidde hos Kraftens høire Haand, og komme i Himmels Skyer. Da ſanderrev den Ypperste-Præst ſine Klæder, og sagde: Han har beſpottet Gud; hvad have vi længere Vidner behov? See, nu have I hørt hans Guds-Beſpottelse; hvad tykkes Eder? Men de fordømte ham, og sagde: Han er ſkyldig til Døden.

Og de Mænd, som holdt Jesum, beſpottede ham, og spyttede ham i hans Anſigt, og ſlog ham med Ræver; men nogle ſkulte hans Anſigt, og ſlog ham i Anſigtet, og sagde: Spaa os, Chriſte! hvo er den, der dig ſlog? Og mange andre Beſpottelser sagde de imod ham.

Og det det blev Dag, forſamlede alle de Ypperste-Præster sig, og de Skrifſtloſe, og

lets Ældste, og det ganske Raad, og holdt Raadslag imod Jesum, at de kunde aflive ham. Og de førde ham op for deres Raad, og sagde: Er du Christus? sig os det. Men han sagde til dem: Siger jeg Eder det, troe I det ikke; men om jeg og spørger, svare I mig ikke, eller lade mig løs. Fra nu af skal Menneffens Søn sidde hos Guds Krafts høire Haand. Men de sagde alle: Er du den Guds Søn? Men han sagde til dem: I siige det; thi jeg er det. Men de sagde: Hvad have vi ydermere Vidnesbyrd behov? thi vi have selv hørt det af hans Mund. Og deres ganske Hob stod op, og bandt Jesum, og førte ham bunden fra Caipha til Domhuset, og antvorbode Landshøvdingen Pontius Pilatus ham. Men det var aarle.

Der Judas, som ham forraabte, da saae, at han var fordømt, angrede det ham, og han bar de tredive Sølv-Penninge til de Ypperstes Præster og Ældste isien, og sagde: Jeg har syndet, at jeg forraabte uskyldigt Blod. Men de sagde: hvad kommer det os ved? see du dertil. Og han kastede Sølv-Penningene i Templet, vega bort, og gik hen og hængte sig. Og han styrkede ned, og brast itu, og alle hans Indvolde udvælte. Men de Ypperstes Præster toge Sølv-Penningene, og sagde: Det er ikke tilladt, at lægge dem i Templets Kiste, thi det er Blodpenge. Men de holdt Raad, og købte en Pottemagers Ager derfor, til at jorde Fremmede udi. Og det er blevet vitters ligt for alle dem, som boe i Jerusalem, saad at den Ager kaldes paa deres Maal Hakeldama, det er, Blod-Ager, indtil denne Dag. Da fuldkommedes det, som talet er ved Propheten Jeremias, som siger: Og de toge de tredive Sølv-Penninge, den Burderedes Bærd; hvilken Israels Børn vurderede; og de gave dem for en Pottemagers Ager, som Herren befalede mig.

Men Jøderne gik ikke ind i Domhuset, paa det de ikke skulde besmittes, men at de maatte vade paa. Derfor gik Pilatus ud til dem, og sagde: Hvad Klagemaal føre I imod dette Menneffe? De svarede, og sagde til ham: Var denne ikke en Misbæder, da havde vi ikke

overantvordet dig ham. Da sagde Pilatus til dem: Tager I ham, og dommer ham efter eders Lov. Da sagde Jøderne til ham: Vi tør ingen aflive. At Jesu Død skulde fuldkommes, hvilke han sagde, der han gav tilkiende, hvilken Død han skulde døe. Men de begyndte at anklage ham, og sagde: Denne have vi fundet at forvende Folket, og forbyde at give Keiseren Skat, og sige sig selv at være Kristus, en Konge.

Da gik Pilatus igien ind i Dombuset, og kaldte Jesum, og sagde til ham: Er du den Jødernes Konge? Jesus svarede: Taler du det af dig selv, eller have andre sagt dig det om mig? Pilatus svarede: mon jeg være en Jøde? Dit Folk og de Ypperste Præster overantvordede mig dig; hvad haver du gjort? Jesus svarede: Mit Rige er ikke af denne Verden. Var mit Rige af denne Verden, havde vel mine Tjenere stridt derfor, at jeg ikke var bleven overantvordet Jøderne; men nu er mit Rige ikke deraf. Da sagde Pilatus til ham: er du ikke dog en Konge? Jesus svarede: Du siger det, at jeg er en Konge. Jeg er dertil fød, og dertil kommen til Verden, at jeg skal vidne om Sandheden. Hver den, som er af Sandheden, hører min Røst. Pilatus sagde til ham: Hvad er Sandhed? Og der han dette havde sagt, gik han igien ud til Jøderne, og sagde til dem: jeg finder slet ingen Skyld hos ham. Og der han blev anklaget af de Ypperste Præster og Ældste, svarede han intet. Da spurte Pilatus ham atter, og sagde: Svarer du slet intet? See, hvor meget de vidne imod dig; hører du ikke? Og han svarede ham end ikke et Ord, saa at Landskøvdingen forundrede sig saare. Men de holdt hart ved, og sagde: Han oprører Folket, i det han lærer over al Judæa, fra Galilæa af, hvor han begyndte.

Men der Pilatus horte om Galilæa, spurgte han, om dette Menneſke var en Galilæer. Og der han fik at vide, at han horte under Herodis Magt, sendte han ham til Herodes, som og selv var i Jerusalem i de samme Dage. Men der Herodes saae Jesum, blev han meget glad; thi han havde længe siden gierne vil-

let see ham, fordi han havde hørt meget om ham, og haabede at skulle see et Tegnssee af ham. Og han gjorde ham mange Spørgsmaal, men han svarede ham intet. Men de Ypperste-Præster og Skrifkloge stode og anklagede ham heftig. Men der Herodes med sine Krigsfolk havde forhaanet og bispottet ham, kastede han et hvidt Klædebon om ham, og sendte ham til Pilatus igien. Paa den Dag bleve Pilatus og Herodes hinandens Venner; thi de vare sør i Fiendskab med hinanden.

Men Pilatus sammenkaldte de Ypperste-Præster og de Overste og Folket, og sagde til dem: I have ført dette Menneffe til mig, som den, der afvender Folket; og see, jeg har der forhørt ham for eder og finder ingen Skyld hos dette Menneffe i det, som I anklage ham for; Herodes ikke heller; thi jeg sendte eder til ham, og see, han haver intet gjort, som han er skyldig at døe for. Derfor vil jeg revse ham, og lade ham løs.

Men paa Høitiden pleiede Landshøvdingen at give Folket een Fange løs, hvilken de begierede. Men de havde paa den Tid en mærkelig Fange, som hedde Barrabas, som med Oprørere var kastet i Fængsel, som havde begaaet Mord i et Oplob udi Staden. Og Folket raabte, og begyndte at begiere, at han skulde gøres med dem, som han altid pleiede. Derfor der de vare forsamlede, sagde Pilatus til dem: I have en Sædvane, at jeg skal lade eder een løs om Paassen; hvilken ville I, at jeg skal give eder løs, Barrabam, eller Jesum, den Jødernes Konge, som kaldes Kristus? Thi han vidste, at de Ypperste-Præster havde overantvordet ham af Avind.

Men der han (Pilatus) sad paa Domstolen, skillede hans Hustru til ham, og lod ham sige: Besat dig intet med denne Retsfærdige, thi jeg haver lidt meget i en Drøm for hans Skyld.

Men de Ypperste-Præster og de Aldste overtalede Folket, at de skulde begiere Barrabam, men omkomme Jesum. Men Landshøvdingen svarede, og sagde til dem: hvilken ville I, at jeg skal give eder løs af disse to? Men de raabte i den ganste Hob, og sagde: Bort med denne

denne, og giv os Barrabam løs! Da raabte Pilatus atter til dem, og vilde lade Jesum løs, og sagde: hvad skal jeg da gjøre med Jesu, som kaldes Kristus? Men de raabte alle, og sagde: Korsfæst, korsfæst ham! Men han sagde tredje Gang til dem: hvad ondt haver da denne gjort? Jeg finder ingen DødsSkyld hos ham, derfor vil jeg revse ham, og lade ham løs. Men de raabte end mere, og sagde: korsfæst ham, og trængte paa med stort Skriig, og begierede, at han skulde korsfæstes; og de Ypperste-Præsters Skriig fik Dverhaand.

Da tog Pilatus Jesum, og lod ham hudsfrønge. Men Landshøvdingens Striidsmænd toge Jesum til sig i Dombuset, og samlede om ham den ganske Rode. Og de afklædte ham, og kastede en Purpur-Kaabe om ham, og stædte en Krone af Torne, og satte den paa hans Hoved, og et Rør i hans høire Haand, og de faldt paa Knæ for ham, og bespottede ham, og begyndte at hilse ham, sigende: Hil være dig, du Jødernes Konge! Og de sloge ham paa Munden, og spyttede paa ham, og toge Røret, og sloge paa hans Hoved, og faldt paa Knæ, og tilbade ham.

Da gik Pilatus atter ud, og sagde til dem: See, jeg fører ham hid ud til Eder, at I skulle vide, at jeg finder ingen Skyld hos ham. Da gik Jesus ud og bar Tornekronen og Purpurklædet. Og han sagde til dem: see, hvilket Menneſte! Da nu de Ypperste-Præster og Svendene saae ham, raabte de, og sagde: Korsfæst, korsfæst! Pilatus siger til dem: tager I ham, og korsfæster ham, thi jeg finder ikke Skyld hos ham. Jøderne svarede ham: vi have en Lov, og efter denne vor Lov er han skyldig at døe, fordi han haver gjort sig selv til Guds Søn.

Der Pilatus da hørte den Tale, frøgtebe han end mere; og han gik ind igien i Dombuset, og sagde til Jesum: hvorfra er du? Men Jesus gav ham ikke Svar. Da siger Pilatus til ham: Taler du ikke med mig? Beed du ikke, at jeg haver Magt til at korsfæste dig, og at jeg haver Magt til at lade dig løs? Jesus svarede: du havde aldeles ingen Magt over mig, dersom den ikke var givet dig her

herovenfra; derfor haver den, som overant-
 vordede mig til dig, større Synd. Derefter
 søgte Pilatus at lade ham løs. Men Jø-
 derne raabte, og sagde: dersom du lader den-
 ne løs, er du ikke Keiserens Ven. Hver
 den, som gjør sig til Konge, sætter sig op
 mod Keiseren.

Der Pilatus hørte disse Ord, da førte han
 Jesum ud, og satte sig paa Domstolen, paa
 det Sted, som kaldes Steenlagt, men paa Hes-
 braiff Sabbatha. Men det var Beredelsens
 Dag i Paassen, ved den fiette Time, og han
 siger til Jøderne: See, eders Konge! Men
 de raabte: Bort, bort med ham! korsfæst ham!
 Pilatus sagde til dem: Skal jeg korsfæste eders
 Konge! De Ypperste-Præster svarede: Vi have
 ingen Konge, uden Keiseren.

Der Pilatus saae, at han udrettede intet,
 men at der blev større Bulder, vilde han gi-
 re Folket fyldest, og han dømte, at deres Be-
 gæring skulde skee. Men han tog Vand, og
 toede Hænderne for Folket, og sagde: Jeg er
 uskyldig i denne Retsærbiges Blod; seer I
 dertil. Og det ganske Folk svarede, og sagde:
 Hans Blod komme over os og over vore Børn!

Da gav han dem Barrabam løs, som var
 fæstet i Fængsel for Oprør og Mord, om hvil-
 ken de bade; men Jesum lod han hudstrynge,
 og overgav ham til deres Villie, at han skul-
 de korsfæstes.

Da toge Stridsmændene Jesum, og toge
 Purpurklædet af ham, og iførte ham sine egne
 Klæder, og førte ham ud for at korsfæste ham.
 Og han bar sit Kors. Men i det de gik ud,
 fandt de et Menneffe, som gik forbi, Simon
 fra Cyrene, som kom fra Marken, Alexandri
 og Rufi Fader; ham tvang de til at bære
 hans Kors; og de lagde Korset paa ham, at
 han skulde bære det efter Jesum.

Men en stor Hob Mand og Kvinder fulgte
 ham, som baade beklagede og begræd ham.
 Men Jesus vendte sig om til dem, og sagde:
 Jerusalems Døttre! græd ikke over mig,
 men græd over Eder selv og over Eders Børn;
 thi see, de Dage komme, paa hvilke man skal
 sige: Salig ere de Afrugtssommelige, og de
 Siv, som ikke fødte, og de Bryster, som ikke
 gave

gave Die. Da fulle de begynde at sige til Biergene: falder over os! og til Øiene: fluler os! Thi gjør man dette med det grønne Træ, hvad vil da fsee med det tørre?

Der bleve og to andre Misdædere førte ud for at henrettes med ham.

Dg de førte ham til det Sted, som kaldes paa Hebraisk Golgatha, det er udlagt: Høvedpande Sted. Dg de gawe ham Viin at drikke med Myrrha uti, og der han smagte det, vilde han ikke drikke. Dg de korsfæstede ham paa det Sted, som kaldes Golgatha, og de to Misdædere med ham, den ene ved den høire, men den anden ved den venstre Side, og Jesum midt imellem. Da blev Skriften fuldkommet, som siger: Han er regnet med Dvertrædere. Men det var den tredie Time, da de korsfæstede ham. Men Jesus sagde: Fader! forlad dem, thi de vide ikke, hvad de gjøre.

Men Pilatus havde og frevet en Dverkrift over ham, med Beskyldningen mod ham, og sat den paa Korset. Men der var frevet: Jesus Nazaræus, den Jødernes Konge. Denne Dverkrift læste da mange af Jøderne, thi det Sted, hvor Jesus blev korsfæstet, var nær ved Staden; og den var freven paa Hebraisk, Græsk og Latin. Da sagde Jødernes Ypperstes Præster til Pilatus: Skriv ikke: den Jødernes Konge; men: han sagde: Jeg er Jødernes Konge. Pilatus svarede: hvad jeg frev, det frev jeg.

Der nu Striidsmændene havde korsfæstet Jesum, toge de hans Klæder, og gjorde fire Parter, for hver Striidsmand een Part, ligeledes og Riortelen; men Riortelen var ushet, vævet fra øverst heel igiennem. Da sagde de til hverandre: Fader os ikke sønderfære den, men lodde om den, hvis den skal være; paa det Skriften fulte fuldkommes, som siger: De delede mine Klæder iblandt sig, og kastede Lod om min Riortel. Dg de sadde der, og toge vare ham. Dette gjorde Striidsmændene, og Folket stod, og saae til.

Men der stode ved Jesu Kors hans Moder, og hans Moders Søster, Maria, Cleophas Husfrue, og Maria Magdalena. Der Jesus

da saae sin Moder og den Discipel staae hos, som han elskede, siger han til sin Moder: Kvinde! see, det er din Son. Derefter siger han til Discipelen: See! det er din Moder. Og fra den Time tog Discipelen hende hjem til Sit.

Men de, som gik forbi, bespottede ham, og ryttede deres Hoveder, og sagde: Tvi dig! du, som nedbryder Templet, og bygger det i tre Dage, frels dig selv; er du Guds Son, da stieg ned af Korset. Ligesaa bespottede og de Ypperste, Præster ham indbyrdes, med de Skriftekluge og Vidste, og sagde: Han haver frelst andre, sig selv kan han ikke frelse. Er han Kristus og Israels Konge, den Guds Udvælgte, da frelse han sig selv, og stige nu ned af Korset, saa vi see derpaa, saa ville vi troe ham; han forlød sig paa Gud, han frie ham nu, om han haver Behag i ham; thi han haver sagt: Jeg er Guds Son. Ligesaa forhaandede ogsaa Røverne ham, som vare korsfæstede med ham. Men og Stridsmændene bespottede ham, traadte til, og ralte ham Vidste, og sagde: dersom du er den Jødernes Konge, da frels dig selv.

Men en af Misbæderne, som vare ophængte, bespottede ham, og sagde: Er du den Kristus, da frels dig selv og os! Men den anden svarede, og straffede ham, og sagde: Frygter ei heller du for Gud, da du er under samme Dom? Og vi vel med Rette, thi vi saae det, bore Sierninger have forskyldt; men denne handlede intet uskikkeligt. Og han sagde til Jesum: Herre! kom mig ihu, naar du kommer i dit Rige! Og Jesus sagde til ham: Sandelig siger jeg dig, i Dag skal du være med mig i Paradiis.

Men da den siette Time var kommen, blev et Mørke over det ganske Land, indtil den niende Time, og Solen blev formørket. Og ved den niende Time raabte Jesus med høj Røst, og sagde: Eli, Eli, Lama Sabachtani! det er ublagt: min Gud! min Gud! hvorfor haver du forladt mig? Men nogle af dem, som her stode, da de hørte det, sagde de: See, han kalder paa Elias. Derefter, da Jesu vidste, at alting var nu fuldbragt, paa det Skriften

fulde

fulde fuldkommes, sagde han: jeg tørster. Men der stod et Kar fuldt af Vdike. Og strax løb en af dem, og tog en Svamp, og fyldte den med Vdike, og satte den paa en Tjop-Stengel, og holdt den til hans Mund, og gav ham at drikke, og sagde med de andre: Holdt! lader os see, om Elias kommer, og tager ham ned. Der nu Jesus havde taget Vdiken, sagde han: det er fuldbragt. Og Jesus raabte atter med høi Røst, og sagde: Fader! i dine Hænder befaler jeg min Aand; og der han det sagde, bøiede han Hovedet, og udgav Aanden.

Og see, Forhængen i Templet splittedes i to, fra det øverste indtil det nederste, og Jorden rjalv, og Klipperne revnede, og Gravene oplodes, og mange af de hensovne Helliges Legegemer opstode, og de gik ud af Gravene efter hans Opstandelse, og kom ind i den hellige Stad, og aabenbaredes for mange. Men Pøvedsmanden, som stod hos, tvært over for ham, og de, som vare med ham, og bevogtede Jesum, der de saae, at han udgav Aanden med saadant Raab, og saae det Jordstjælv, og hvad der skede, frygtede de saare, og gave Gud Æren, og sagde: Sandelig, denne var et retfærdigt Menneske og Guds Søn! Og alle de Folk, som vare komne sammen til dette Syn, der de saae, hvad der var skeet, stog sig for deres Bryst, og vendte tilbage. Men alle hans Kyndinge stode langt borte, og mange Kvinder, som havde fulgt ham fra Galilæa, og saae alt dette; blandt hvilke var Maria Magdalena, og Maria, Jakobi den Mindres Moder, og Salome, Zebedæi Sønners Moder, hvilke og havde fulgt ham, og tiend ham, der han var i Galilæa, og mange andre Kvinder, som vare gangne op til Jerusalem med ham.

Men paa det Vegemerne ikke fulde blive paa Korset Sabbaten over, (efterdi det var Beredens-Dag, thi denne Sabbats-Dag var stor;) bade Jøderne Pilatus, at deres Been maatte brydes, og da nedtages. Da kom Stridsmændene, og brøde Benene paa den første og den anden, som vare korsfæstede med ham. Men da de kom til Jesum, og de saae, at han

han var allerede død, brøde de ikke hans Been. Men een af Stridsmændene stak ham i Siden med et Spyd, og strax udgik Blod og Vand. Og den, som det haver seet, har vidnet det, og hans Vidnesbyrd er sandt; og den samme veed, at han siger Sandhed, paa det I skulle troe. Thi disse Ting skede, at Skriften skulde fuldkommes: hans Been skulle ikke lønderbrydes. Da atter paa et andet Sted siger Skriften: De skulle see, i hvilken de have sunget.

Da der det nu var blevet Aften, efterdi det var Beredelsens Dag, hvilken der er en Forsabbat; kom der en riig Mand, Joseph af Arimathæa, en jødiske Stad, en hæderlig Raads-herre, en god og retfærdig Mand, der ikke havde samtykt i deres Raad og Sierning, hvilken og selv ventede Guds Rige; (han var en Jesu Discipel, dog lønligen, af Frygt for Jøderne); han dristede sig til at gaae ind til Pilatum, og bad, at han maatte nedtage Jesu Legeme. Men Pilatus forundrede sig over, at han allerede skulde være død, og kaldte Hovedsmanden, og spurgte ham, om han havde længe været død. Og der han fik det at vide af Hovedsmanden, kienkte han Joseph Legemet, og befoel, at man skulde overantvorde ham det. Og Joseph købte et fint Linklæde. Men og Nicodemus, som tilforn var kommen til Jesum om Natten, kom og bragte Myrrha og Aloe sammenblandede, henved hundrede Pund. Da nu Jesu Legeme var nedtaget, tog de det, og salvede det med dyrebare Salver, og svøbte det i sine Linklæder, som Jødernes Skik er at flye Liig til Jorde. Men der var ved det Sted, hvor han blev korsfæstet, en Urtegaard, og i Urtegaarden en nye Grav, som var Josephs, hvilken han havde ladet hugge i en Klippe, i hvilken endnu aldrig nogen var laagt. Der lagde de da Jesum, for Jødernes Beredelses-Dags Skyld, og Sabbaten stundede til, efterdi Graven var nær; og de væltede en stor Steen for Indgangen til Graven, og gik bort. Men Maria Magdalena var der, og den anden Maria, Jose Mosder; og de satte sig tvert over for Graven med de andre Qvinder, som var komne med ham fra

Galilæa, og saae Graven, og hvorledes hans Legeme blev lagt. Men de vendte tilbage, og beredte vellugtende Urter og Salve; og Sabaten over holdt de sig stille efter Loven.

Men den anden Dag, som fulgte paa Beredelsens Dag, forsamledes de Ypperste-Præster og Pharisæer til Pilatus, og sagde: Herrel vi komme ihu, at denne Forsorer sagde, der han endnu levede: efter tre Dage opreises jeg. Befael derfor, at man med Flid forvarer Graven indtil den tredje Dag, at ikke hans Disciple skulle komme, og stiele ham, og sige til Folket: han er opreist fra de Døde; og da vil det sidste Bedrag blive værre end det første. Men Pilatus sagde til dem: der have I Bagten; gaaer hen, forvarer med Flid, som I bedst vide. Men de gik hen, og forvarede med Flid Graven ved Bagten, der de havde beseglet Stenen.

Taksigelse for Jesu Christi Lidelse.

Med Hierte, Mund og Tunge siger jeg dig allerkierefte Frelser, Herre Jesu Christe! Priis, Lov og Tak for de mange og usigelige Lidelser og Piinsler, som du af Kiærlighed til mig og min Freløsning fra Satans og Syndens Magt og Fordømmelse paa Korsets Træ har udstanden. Besynderlig siger jeg dig inderlig Tak for din bittere og smertefulde Død, der dit Hierte brast, og din Siel tog Afsked fra dit hellige Legeme. Jeg beder dig for samme din bittere og haarde Døds Skyld og for dine blodige Saars Skyld, at du vil lade mig nyde din Døds og Saars Frugt og Virkning, at jeg derved bekommer mine Synders Forladelse, og omsider maae nyde det evige Liv, den evige Røe og Glæde, og at jeg maae med dig afdøe Verden og al ond Lyst, og leve i dig allene, saa at, naar min Siel er rensset og astoet formedelst dit Blod af alle sine Synder, jeg da albeles reen og ubesmattet maae Pilles fra Verden, og saa med dig i al Evighed blive forenet. Dig, allersødeste Frelser! med Faderen og den hellige And, være Ære, Lov og Tak nu og evindeligt. Amen.

Bønner for, ved og efter Guds-
Tienesten.

En Bøn, naar man vil gaae til Kir-
ken at høre Guds Ord.

Ulmægtige og barmhiertige Gud! hvis Ord
er en Lygte for vore Fødder og et Lys for
vor Gang: jeg beder dig, at du vil give mig
din Hellig Aand, som kan opløse mit Hjerte, at
jeg klarligen kan forstaae dit salige Ord, og an-
namme og bevare det i et reent Hjerte, og for-
nyes deraf til dit Navns Ære formedelst Jesum
Christum din Søn, som haver tilsagt os sin
Hellig Aand, at han skal føre os i al Sandhed og
opløse vore Hjertes med sit guddommelige Skin
og Klarhed, Amen!

En Bøn, naar man Kommer i Kirken.

Ulmægtige Gud, Fader, Søn og Hellig Aand,
som naadelig haver lovet, at du vil lade
dig finde i dit Huus dem til Trost, som der fors-
amles i Troens, Kiertigheds og din Tienestes
Genighed: jeg beder dig, forleen mig, at jeg
maa vende mit Hjerte fra al verdslig og utidig
Omsorg, Indsald og Tanke, og til dig allene,
paa det jeg maae paakalde dig i denne Meenig-
hed i Aand og Sandhed, og ikke allene med
Munden, men og med Hjertet og i en værdig
Andagt bede om det, som mig kan være nyttigt
til min Salighed, og dig i Sandhed takkeligt,
ikke lidende paa mine Gjerninger eller For-
tjeneste, efterdi jeg er en unyttig Tienere, men
forladende mig paa din Barmhiertigheds Milg-
dom, og din elskelige Søns uendelige Fortjeneste.
Forleen mig, o Gud og Herre! at jeg ydmy-
gelig maae høre dit Ord, og med saadan Frygt
og Andagt, som om jeg hørte det af dig selv.
Lad mig blive i dig og bliv du i mig, som i din
Tempel her paa Jorden, indtil jeg dig i det
evige Jerusalem og himmelske Tempel fuld-
kommelig maae besidde, Amen!

Bønnen, som læses førend Gudstie-
nesten angaaer.

Herre! jeg er indkommen i dette dit Huus, at
høre, hvad du Gud Fader min Slaver, du
Herre Jesu min Frelser, du værdige Hellig Aand,
i Liv og Død min Trøstermand vil tale til mig.

Herre! oplad du saaledes ved din Hellig Aand for Jesu Christi Skyld mit Hierte, at jeg kan af Prædiken lære, at sørge for mine Synder, og at troe i Liv og Død paa Jesu, og hver Dag i et helligt Liv og Levnet mig forbedre; det høre og bønhøre Gud ved Jesum Christum! Amen.

Fader Vor, 2c.

En Bøn, naar Præsten gaar i Prædikestolen.

Jeg beder dig, kiære Herre Gud! at du vil forleene mig din Helligaand, at jeg maae begribe dit hellige Ord med sin rette Forstand, og ikke det allene høre, læse og annamme i mit Hierte, men endog bevare det, dig, Gud! til Lov og Ære og mig til Forbedring, Trøst og Troens Styrkelse, at jeg saaledes kan af din Naade være en god Ager og Jord, i hvilken din guddommelige Sæd maae falde, rødfæstes, vore og bære Frugt i Taatmodighed, til det evige Liv, Amen!

Bønner efter Litaniets.

O almegetigste, evige Gud! som haver lovet dine Børn, at dersom deres Synder ere end blodrøde, da skulle de dog blive sneehvide; og at, ville de lyde dig, da skulle de nyde Landets Gode; vi bede dig, o naadige Fader! forlad os alle vore blodige Synder, og giv os din Hellig Aand, at vi kunne afstaae det Onde, og gjøre det Gode; lad din Bredde over os formildes, at vi maatte befrielses fra vore Fiender og allehaande Nød og Fare, og nyde dine Gaver og Velgierninger, dig til Lov og Ære, ved din kiære Søn Jesum Christum vor Herre, Amen!

En anden:

O almegetigste Gud! som er altid mild og mildfærdig af din guddommelige Natur til at forlade Syndere: værdes nu til at annamme vore ydmyge Bønner, at vi arme Mennesker, som bundne ere med vore Synders og Døds Pabs Baand, maae snart løses af dem, formedelst din store Mildhed og Barmhertighed, Amen!

Collect efter Alterens Sacramentes Annammelse.

Vi takke dig, Herre, almegetigste evige Gud, at du med disse salige Gaver haver os vnderqvæget; nu bede vi din Barmhertighed,

at du lader os disse samme Gaver ret bekomme til vor Troes Styrkelse paa dig og til en brændende Kierlighed imellem os selv indtyrdes, for din Søn Jesu Christi vor Herres Skyld, Amen!

En Collect at læse efter Prædiken, naar der er ingen, som gaaer til Guds Ord.

D Herre Gud, himmelske Fader! vi takke dig for denne din faderlige Bølgierning, at du af din store Raade og Barmhiertighed haver givet os dit hellige og salige Ord, ved hvilket du ogsaa her hos os forsamler din Christen Kirke; vi bede dig ydmygeligen, giv os din Hellig Aand, at vi med taknemmelige Hjærter maatte det annomme, og fikke os derefter, og steds og altid vore og forfremmes i den Christelige Troe, Haab og Kiertighed, og saa endelig blive salige, ved din elskelige Søn Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Eenighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Collect efter Brudevielsen.

D almagtige evige Gud, allerkiæreste Fader! du, som selv haver saa fikket det, at Mand og Kvinde skulde være et Liv, og haver stadfast denne samme Tilhøbsfølelse med din guddommelige Bølsignelse: vi bede dig for din store Barmhiertigheds Skyld, at give denne Brudgom med sin Brud Raade, Lykke og Salighed baade til Liv og Siel; og giv dem Raade til at tiene dig troeligen, og at leve tilsammen i en samdrægtig Kierlighed, og altid at giøre efter dit hellige Bud og Befaling, saa at de maae findes paa den yderste Dag at være rette Christne og dine kiære Børn, med din kiære Søn Jesu Christo, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Eenighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen!

Collect og Bøn i Fasten og paa Langfredag.

Wi takke dig, Gud Fader! at du haver givet os din eenbaarne Søn Jesum Christum, paa det alle de, som troe paa ham, ikke skulde fortabes, men have det evige Liv. Wi takke dig, Jesu Christe! at du haver baaren paa dit hellige Legeme alle vore Synder, og med dit Blod

udstøttet alle vore Overtrædelser. Vi takke dig, du værdige Hellig Aand! at du haver givet os i vore Hjertes denne Troe, at vi intet andet vide til Salighed, end den korsfæstede Jesum Christum. Giv os, o Gud! din Naade, at vi fuldkommeligen troe at alle vore Synder ere os for Jesu Christi Pines og Døds Skyld forladne, og med din Hellig Aand saaledes oplys os, at vi dagligen ved Jesu Døds Kraft afstaae nogen Synd, aldrig slippe Jesum af vore Hjertes, forend vi see ham klarligen i det evige Liv. Det bede vi alle i vor Herres Jesu Navn, Amen!

Bønnen, efter Gudstienesten er endt.
 Herre! jeg takker dig af mit ganske Hjerte at du haver lært mig, hvad du vil at jeg skal troe og gjøre; hjælp mig nu, min Gud! ved din Hellig Aand for Jesu Christi Skyld, at jeg maae bevare dit Ord i et reent Hjerte, deraf i Troen styrkes, og i et helligt Livet forbedres, og mig derved i Liv og Død trøste, Amen!

Fader vor &c,

Bønner, som er forordnet at læses
 efter Prædiken til Høimesse paa
 Søndage og Helligdage.

Almægtige evige Gud, barmhertige, kiære Fader! vi takke dig af inderste Hjerte, at du haver ladet dit klare Evangelii Lys skinne for os, da vi sadde i Mørket og Dødens Skygge, dit herlige og dyrebare Ord er endog denne Dag talet til os. Vi have hørt, hvorledes du i det tilbyder os alle din Søns vor Frelsers Belgierninger, i Sønnens Belgierninger din Naade, ved din Naade Syndernes Forladelse, Retfærdighed og evig Salighed. Himmelske Fader! vil du endnu handle med os, der saa ofte have været dine Bud ulydige? vil du endnu kalde paa os, der findes saa uvillige til at komme, endskjønt os tilbydes Livet og Overflødig? Ja, Herre! du lader ikke af at gjøre Vel imod os, endskjønt vi ikke lade af at gjøre Søde imod

dig og imod os selv. Vi have ofte taget
 din Raade forgieves, dog tilbyder du os den,
 og kundgør i dit Ord, at hver Time vi leve,
 er en Deel af Naadens Tid, og henhører
 til Saliggjorelsens Dag. Skulle vi da selv
 modvilligen faae i Sinde at misbruge Ti-
 den, og forspilde den salige Evighed? Her-
 re! din gode Aand følger stedse dit Ord,
 som er Liv og Aand, samme Aand fæste
 til vore Hjerter hvert Ord af dem, vi den-
 ne Dag have hørt, og herefter, saalænge
 vore Dage vare, skulle høre! Det virke i
 vore Hjerter Troen til dig, Foragt for Ver-
 den, Attraae efter Himmelen! det dæmpe,
 hvad Ondt der boer i os, og giøre vor vil-
 lige Aand alle Dieblik villigere til at tiene,
 takke og tilbede dig i Aand og Sandhed.
 Du store Lysenes Fader! flyt ingensinde din
 Lysestage fra os, lad os aldrig findes i deres
 Dal, der elske mere Mørket end Lyset; men
 hjælp, at vi maae stedse med Andagt nærme
 os dit Huus, høre dit dyrebare Ord og bruge
 de af dig indstiftede høiværdige Sacramenter!
 Giv Lærere efter dit eget Hierte, der kunne
 føde din Meenighed med Kundskab og For-
 stand, samt opbygge saavel med Levnet som
 Kærdom! Giv Tilhørerne Agtsomhed at høre
 Ordet, og Lydighed at efterleve, hvad de høre,
 saa de maa pryde din og vor Frelses Lær-
 domme i alle Stykker! Vi takke dig ogsaa,
 kære himmelske Fader! at du saa naadelig
 har aabnet Troens Dør for saa mange Hed-
 ninger, som hidindtil ikke have kiendt dig; og
 som din Salvede, vores allernaadigste Konge
 og Herre, bærer saa ivrig en Omsorg for
 dette dit Bærk, saa velsigne du Kongen din
 Dienere derfor her i Tiden og hiffet i Evig-
 hed! Befordre fremdeles selv, o barmhjer-
 tige Gud! dette dit Bærk; lad dit Ord boe
 rigelig i al Wiisdom hos dem, som bruges

dertil, arbeid selv med dem, at Hedningerne
 og alle uoplyste Christne ved dit Ords Præ-
 dikken maae blive omvendte fra Mørket til
 Lyset, fra Satans Magt til Gud, til at faae
 Omvendelse og Syndernes Forladelse, samt
 Arvedeel med dem, som blive herliggjorte ved
 Troen til Jesum Christum. Gjør altid vel
 imod vor allernaadigste Arvekonge og Heres,
 Kong Frederik den Siette! dine Betsignelser
 formeres hver Dag og hver Time over Hans
 Majestæt, saa Han stedse nyder ny Prøvet
 paa din faderlige Kierlighed, og seer sig leds-
 aget til alle sit Høi-Kongelige Embeds For-
 retninger ved din Haand, bestiermet ved din
 høire Haand, samt regieret af dig, siden han
 og alle Konger ved dig regiere! Vær du Hans
 og dine Fienders Fiende, og giv os lydige
 Hjerter at være Ham lydige og troe, ligesom
 du haver givet Ham Hjerte at være dig lydige
 og troe! Hav din Haand, dit Ord og dit
 Hjerte uophørligen hos Hendes Majestæt
 Dronningen Maria Sophia Frederica, saa
 Hendes Majestæt, hver Trin hun gaaer, fins
 der hvorledes Hun ledsages af din almægtige
 Haand, raadføres af dit alseende Ord, og el-
 kes af dit faderlige Hjerte! Din Baretøgt
 ledsaae Deres Kongelige Høiheder Kronprinds-
 esse Caroline, Prinds Christian Frederik med
 høie Gemalinde Prindsesse Caroline Amalia,
 Prinds Frederik Carl Christian med høie Ge-
 malinde Prindsesse Wilhelmine Maria, Prinds
 Frederik Ferdinand, samt de Kongelige Prinds-
 esser. Bedligehold din Frygt i Deres Hjer-
 ter, og lad Dem jævnlig finde, at saadan
 din Frygt, der overgaaer alle Ting, er nyttig
 til alle Ting! Vær selv et Gierde og en
 gloende Muur om det ganske Kongelige Arve-
 huus! Du, som har bygt og hidindtil bes-
 tiermet det, gjør, at det bliver ved indtil
 Tiden omverles med Evigheden! Under-

viis Hans Kongelige Majestæts Raad og Betienter, lad dem i alle deres Forretninger aldrig søge deres Eget, men dit og din Salvedes! saa fremmes din Ære, saa bliver Kongens og Undersaaltæernes Bedste deres eneste Viemærke! Udrust Hans Kongelige Majestæts Krigsmagt til Lands og Vand! giv dem Hjærter at tiene troligen, samt naar Tid er, at fægte mandeligen; som de, der kunne leve og døe forsikrede, at du altid er med dem; thi hvo kan da være imod dem?

(Her kan paa de Steder, hvor det er brugeligt, ogsaa bedes for ethvert Steds Herskab og Patron saaledes, som det tilforn skeet er.)

Forbarme dig over den ganste Christenhed! velsign især disse Riger og Lande, hvert Sted i Rigerne, hvert Huus i Stæderne, hver Siel i Husene. Koutørnes ei, at vi dine uværdige Børn trylle saa meget af dig; men hvor skulle saa store Synbere, som vi, gaar hen, uden til saa inderlig en Forbarmere som du? O alle Barmhæertighedens Fader! vær os arme Synbere naadig! snuble vi, da hold os, at vi ikke falde: falde vi, da reis os, at vi ikke blive liggende! Vi have syndet, vi synde dagligen, men for din syndeløse Sønns Skyld glem vore Synder, og glem aldrig at bevise os Naade! Lad ingen Fiende forurolige disse Lande! skeer det, da vær du vor Beskyttere og deres Fiende! Bevær os fra Pestilens og smitsomme Syger! giv enhver af os sin beskikkede Deel, men især et noisomt Hjerte med hvad du beskikker ham! Ulsaliggjøre de Handlende! ledsag de Søfærende! forfremme hver ærlig Mandes Hænders Gierninger! Bevær Digerne og Dæmningerne i Kongens Ræstlande! Antag dig alle Enker! værge alle Faderløse! forlad al-

drig nogen af de Forladte! indfind dig hos de Syges Seng! annam de i Troen Dødens sidste Suk, og deelagtiggjør deres Siæle i den evige Glæde! Giv vi saaledes stedsse maa høre dit Ord, som de, der føle og fornemme i vore Siæle, at det er en Guds Krafte til Salighed, som de, der vise i vort Liv og Levnet, at det er en Regel og Rettesnoer, hvorefter vi vandre! din Aand virke ved samme dit Ord Troen i vore Hjerter! den hielp os ved Troen at omfavne Troens Begyndere og Fuldkommere, paa det vi med ham maae erlange Troens Ende, det evige Liv, din Naades Gave i Jesu Christo, vor Herre! Amen i Jesu Navn, Amen!

Sredags Bøn efter Prædiken.

Du gode og barmhiertige Gud og Fader! som haver ladet os elendige Mennesker komme til dit hellige Ords rette Kundskab, vi bede dig ydmygeligen, hielp, at vi samme din Naade kunde ret betænke, og afftaae vore Synder, hvormed vi dagligen fortjene haabe timelig og evig Straf, for din kiære Søn Jesu Christi Skyld. O Herre! forlad os vore mangfoldige Synder, som vi med Hylleterie, Hoffart, Sierrighed, Had, Avind, Nid, Løbsagtighed og andre flere Udyder begaae, for samme din Søn Jesu Christi Skyld, og giv os din Naade, at vi herefter stedsse beslitte os paa en sand Lydgagtighed og Taknemmelighed imod dig for samme din Naade. Und os ret at bede, og at øve os udi en stedsvarende Kierlighed, Gudfrygtighed og andre Dyder, paa det vi dit Ord med Sacramenternes rette Brug, timelig Kred og Belsfærd maa nyde. Und os udaf din Naade, at vi dagligen øve os imod vor Næste og Fejndstien udi en sand Christen Kierlighed og Barmhiertighed uden Skramt og Hylleterie. D

Herre! trøst du dem af det Høie, som for-
 brevne, fangne eller bundne ere for dit Ords
 Bekjendelse, eller for nogen anden retfærdig
 Sags Skyld; hielp du dem, naar Tid er, at
 de dig love og prise for saadan din naadige
 Hielp, og vi med alle fromme Christne ders
 over os kunde glæde og fryde, og altid os om
 samme din Naade forsikre udi al Sienvordig-
 hed, Ulykke og Fare os tilkomme kan. O kiere
 Gud og Fader! bevar naadelig vor allers
 naadigste Herre og Arvekonge, Kong Frederik
 den Sierte, længe og vel til dit allerhelligste
 Navns Ære, og disse Rigers Bedste og evige
 Salighed. Gud velsigne og bevare Hans
 høie Gemalinde, Hendes Majestæt Dronning
 Marie Sophia Frederica; Deres Kongelige
 Høiheder Kronprindsesse Caroline, Prinds
 Christian Frederik med høie Gemalinde
 Prindsesse Caroline Amalia, Prinds Frede-
 rik Carl Christian med høie Gemalinde Prind-
 sesse Wilhelmine Maria, Prinds Frederik
 Ferdinand, samt de øvrige Kongelige Prind-
 sesser og det ganske Kongelige Arvehuus i din
 sande Frygt og Fremgang for dit hellige Navns
 Skyld! Gud være ligeledes med samtlige
 Hans Kongelige Majestæts Raad, samt me-
 nige Ridderkab og Adelskab, og alle, som no-
 gen høi Bestilling eller Embede have at fore-
 naae og betiene til en sand Gudeligheds For-
 fremmelse og disse Rigers rette Belsignelse i
 alle Maader! Gud mildeligen afvend endnu
 fra disse Riger og Lande Krig og Blodstyr-
 ning, Pestilente og brad Død, Hunger og
 Dyrtid, Storm og Uvæir, Vandflod og Ilds-
 vaade, at vi og for saadan din faderlige Naade
 maae love og prise dit hellige Navn. O Gud,
 und os af din store Naade og Barmhiertig-
 hed, at vi med hverandre maae leve under
 din Naade og Beskiærmelse et gudfrygtigt,
 Ec 6 roligt

roligt og ærligt Liv og Levnet, paa det at alting iblandt os maae ret anstilles og forrettes, dit allerhelligste Navn til Lov, Pris og Ære, og os til timelig og evig Belsærd. Hvilket und og skienk os Gud Fader af Naade for din kiære Søn Jesu Christi Skyld, som med dig og den Hellig Aand lever og regierer, een sand Gud i Evighed, Amen.

Varlige Kirkebønner, som læses af Prædikestolen paa bestemte Tider.

Bøn paa Nytaarsdag.

O almægtige og barmhertige Gud og Fader! vi takke dig ydmygelig og hiertelig for dine store Belsærdigheder, som du baade nu og ellers altid, og besynderlig i det forgangne Aar haver bevist os, og overalt, at du haver ladet os komme til den sande evangeliske Kundskab om dig og din Søn, Gud og Mand tillige, og hvorledes han er bleven os et Menneske, og haver for os bekommet det hellige, glædelige og trøstelige Jesu Navn imod al Synd, Sorrig og Glendighed. Vi bede dig inderlig, giv os til en vis Nytaars-gave ham ret at kiende og finde for al vor Wiisdom, Retfærdighed, Hellighed og Sagens løsning, i det han er din Herligheds Glands og faderlige udtrykte Billebe! Lad os finde ham i vore Hiarter at boe stedse ved Troen, som vort Lys og Liv, med Glæde og Gavn, vort Smykke og Krone, vor Herlighed og Salighed, saasom han er allene vor Fred og Fryd, vor Hyrde og Herre, vor Præst og Konge og alt det, som vi skal have godt af. Lad ham altid komme til os og stedse være hos os! lad ham kysse os med sin Munds Kys, som vor Hiertes Brudgom, til at finde derhos, hvor sød du er, du kiære Fader! med ham og din Hellig Aand, at han maae tale i os

alt hvad fornødent er til din Gode og vor Sa-
 lighed, og komme vor Fornøst, vort Kiød og
 Blod, samt alle Riættene og Sværmere, ja
 al Verden til at tie, naar vi holde hart ved
 dine Ord, som er en Lygte for vore Fødder,
 og et Lys for vore Stier, til en klar Oplysning
 om alle de Ting, som vi bør at vide til vor
 evige Salighed. Dertil lad os, o naadige
 Fader! altid beholde og betænke det rette
 Jesu Navn i ret omstkaarne Hjerter og Brys-
 ter, som den allerypperste Edelsteen og Per-
 le, en ret Paradises evige Rose, og dit him-
 meliske Manna med al god behagelig Smag
 og Lyst, at vi dagligen derved kunne bekom-
 me den guddommelige Trøst af den rette Wiis-
 doms Kilde ved Retfærdighedens Soel, og
 al Verdens Lys med al ret Fødsagning og
 Hielp i al Elendighed! Lad det dyrebare og
 søde Jesu Navn være vor rette Hjertes Skat
 og Betsignelse imod al Nød og Fare, efter-
 som det visselig haver udi sig alt det, der
 Godt er til Liv og Siel, og os elendige Men-
 nesker kan tiene til Salighed! vi hede Syn-
 bere, hans Navn er en Frelser af al Synd:
 vi ere Bredens og Elendighedens Børn, han
 er den elskelige Son med Naade og Lyksa-
 lighed: vi vare under Dødens og Fødsom-
 melsens Magt, han er bleven Livets og Sa-
 lighedens Herre. Saa und os da, o hjerte
 Fader! at dette din Sønns Jesu Navn altid
 signer os, læger os, spiser os, oplyser os,
 belliggør os, styrker og bestiermer os mod
 alle vore Fiender: at dette Jesu Navn smyk-
 ker og pryder os, ja kroner os omsidder med
 Fryd og Glæde i det evige Liv; at vi saa-
 ledes udi samme Jesu Navn kan finde alle
 Ting til Fornødenhed, efter som det var dig
 saa behageligt at al Wiisdoms Skat, ja end
 al Guddoms Fylde skulde boe i ham os til
 Salighed, paa det at alle Ting, aandelige

og legemlige, kunde saaledes velsignes os i Jesu Navn, og besegles med det samme til det evige Liv. O du gode Gud! lad os alle, som saadan Nytaarsgave ville bekomme og beholde med Simeon, Anna og alle rette Christne, tage vel imod dette ret omkaarne Barn, som for vor Skyld med sit dyrebare Jesu Navn er kaldet os til Bedste, at dit hellige Ord udi samme Jesu Navn maae saaledes blive hos os reent og ret imod alle vildfarende Meninger med rejsfindige Guds Ords Tienere og den menige sande Christendom. Bevar, o naadige Fader! i dette vor Herres Jesu Navn vor christen Dyrighed, vor allernaadigste Arveherre og Konge, Kong Frederik den Siette, med sin høie Gemalinde, Hendes Majestæt Dronning Marie Sophia Frederica; Deres Kongelige Høiheder Kronprindsesse Caroline, Prinds Christian Frederik med høie Gemalinde Prindsesse Caroline Amalia, Prinds Frederik Carl Christian med høie Gemalinde Prindsesse Wilhelmine Maria, Prinds Frederik Ferdinand, og de øvrige Kongelige Prindsesser, samt det ganske Kongelige Arvehuus og Forvandre, Indenlands og Udenlands, at de med alle andre christne Fyrster og Herrer maae gjøre Portene og Dørene høie og vide, at denne Vrens Konge med saadan sit Navn og Nytaarsgave maae komme herind, dem og deres Undersaatter til evig Velsignelse og Salighed, saa at Hans Kongelige Majestæts samtlige Raad med menige Ridderkab og Adelskab, samt alle andre, som have noget Embede at foreslaae i denne Bøe eller andensteds, maae sige tillige med Hjertets Glæde: velsignet være den, som kommer i Herrens Navn! O milde Fader! giv os alle denne Nytaarsgave, som er saa besattet udi Jesu Navn,

med al Velsignelse efter din guddommelige Villie i Liv og Død, at vi kunde finde og bekiende tilhobe, at Herren er den, som os saaledes foder og opløst haver, og takke ham hiertelig derfor i Jesu Navn; thi hans Naade varer evindeligt: paa det hans Godhed og Barmhiertighed, som er befattet udi samme Jesu Navn til en ret og god Nytaarsgave for alle dem, som det ved Troen annamme ville, kan følge os, alle vore Lives Dage, og vi kunde blive stedse i Herrens Huus, ham at love og takke derfor udi al Evighed, Amen!

Bøn paa den almindelige Bededag
fjerde Fredag efter Paaske.

O evige og almægtige Gud, barmhiertige milde Fader! vi dine affaldne Børn komme nu med den forlorne **Søn** igien til dit Huus, og af vor ganske Siel og Hierte prise den overflødige Godhed, som du Lid efter Lid, Aar efter Aar, saa faderligen haver beviist imod os indtil denne Dag. Fornemmelig, at du af blot Naade og Miskenhed har givet os dit hellige og saliggjørende Døds rene Værdom, hvormed du endnu saarigtelig bespiser vore hungrige Sieler, som med det rette himmelske Brød og Manna. Du har desforuden velsignet os med alt Godt paa Regemets Begne, og saa ganske faderlig befriet os og dette vort fiere Fædreneland fra adskillige store Lande=Plager, som os ellers kunde hændet og vederfaret. For hvilket altsammen, og hvis du ellers enten alle i Almindelighed eller enhver af os i Særbeleshed af faderlig Fromhed beviist haver, du vor Gud! og dit allerhelligste Navn være velsignet og høiløvet af os evindeligt! Herre! dine Gierninger ere store for os; vi tale dem, endog vi ikke kunde tælle dem; vi forlynde dine Velgierninger imod os, og glæde

os, at du saa vel hielper os. Men ach! hvad ere vi, o Gud! at du tænker paa os? og hvad ere vore Gierninger, at du saa høit agter os? Vi maae vel bekiende og klage vø-
 modelig, at vi intet mindre have fortient hos dig end din Naade, den vi saa ofte har ta-
 get forgieves, at vi ikke har villet lade os lede derved til en ret alvorlig og sand Pø-
 nitentse. Thi vi have syndet, Herre! vi have syndet, og gjort Uret for dig. Vi have
 været ugudelige og ere modvilligen bortvis-
 gete fra dine Bud og din Ret. Vi have
 været gienstridige, og lyde ikke dine Tjene-
 re, som talede i dit Navn til vore Konger,
 vore Fyrster, vore Fædre, og til alt Folket i
 Landet. Herre! dig hør Retviished til, men
 os, vore Ansigters Blusel. Ak! vore Syn-
 der, vore Synder liege bart paa os, vore
 Synder trykke os, vore Synder raabe op i
 Himmelen, og vi flamme os ved at opløste
 vore Ansigter til Himmelen for vore Mis-
 gierningers Mangfoldigheds Skyld, thi vore
 Synder ere blevene mange over vore Hoved-
 der, og vor Skyld er stor indtil Himmelen.
 Vel have vi ofte betøet os forrigfulde for
 Synden med Bøn og Faste, med Suk og
 Klage, men hvad Pønitentsets Frugter har
 du siden funden hos os? vi rose os af Troe
 en, men Kierligheden, uden hvilken vor Troe
 kan ikke agtes uden en død Troe, vide vi,
 desværre! nu moeren intet meer af hos os.
 Vi kalde os selv Christne, men Gud bedre
 os! hvad for en elendig og slet Christendom
 vise vi tidt og ofte hos os fuld af de flest-
 meste Synder og Bedersfyggeligheder, hvor-
 med vi forvolde, at dit allerhelligste Navn
 saa ofte vorder bespottet iblandt Hedningers
 ne. O vee! o vee os! at vi have saa syn-
 det. Og hvad kunde vi da sige, hvad kun-
 de vi klage os, om du nu vilde fortryde alt

det Gode, som du hidindtil har beviist os, og trættes ved at forbarme dig mere over os, men i det Sted hiemsøge os med de haardeste Plager, og overgive os til kraftige Bildsættelser, at vi skulle troe Løgn og falske Lærdomme? Ak, Herre! du har fundet vore Misgjerninger, og vi maae rettelig bekiende, at vi vel har fortient ikke allene alle dette, men endog det, som endnu er det allerværste, din evige Brede, Døden og den evige Forbømmelse. Men for dit Navns Skyld, Herre! vær naadig, og forbarme dig over os! Ak! straf os dog ikke i din Brede, og tugt os ikke i din Grumhed; men midt udi din Brede tænk du paa Naade og Barmhiertighed; thi vi vide, at din Barmhiertighed har ingen Ende, og vi forlade os til den Gød, du svoer os, at du vil ingen Synders Død, men at han skal omvende sig, og leve. Derfor lade vi vor ydmyge Hjertes Bøn nu falde for dit Ansigt, ikke paa nogen vor Retfærdighed, men paa din store Barmhiertighed, og raabe af et angersfuldt Hjerte i Troen: Ak! Fader! vi have syndet imod Himmelen og imod dig, og vi ere ikke værd at kaldes dine Børn. Forlad, forlad, o milde Fader! alle vore Synder, for din eeneste Søns Jesu Christi Skyld; og udslæt alle vore Overtrædelser for hans dyre Fortienestes Skyld; see til hans Lydighed, og tilregn os ikke vor Ulydighed. Lad hans Forsoning komme os til Gode, den han med sin Død forhvervede os, og giv os Glæde, som ere hans Tjenerløste, at vi alle maae faae vore Synders Forladelse for hans Skyld. Lad dit hellige Ord boe altid rigelig iblandt os med de høiværdige Sacramenters rette og salige Brug, og vær dog aldrig saa vred paa os, at du nogensinde enten forvender eller aldeles bortvender disse dine hellige Ting fra os indtil Verdens

Ende. Giv retskafne Prædikantere og Lærere, som haande lære vel og leve vel, lad dit Ord altid lykkes for dem til din Ære og Folkets Salighed. O Christe Jesu! ophold din sande evangeliske Kirke imod alle Forfølgere og falske Lærere, og lad vore Modstandere og al Verden see, at der er dog en Gud til, som allene er Herre over Sine, og vil kraftig forsvare dem imod alle sine Fiender. Hav, o Gud! altid et vaaget Øie over Landets fromme Rader, din Salvede, vor allernaadigste Arve-Konge og Herre, Kong Frederik den Siette, formeer Hans Herredømme i din Frygt, og ophold Hans Kongerige med Retfærdighed. Beskytt Hans Majestæt imod alle sine Uvener, hemmelig eller aabenbare, og giv dem til Skamme, som raadslaae imod Ham? Vind Kongens Hierte fast til dit Hierte, at han i alle Ting maae søge din Ære, som din Tiener, og altid sørge for din sande Kirkes Fremvert, som dens rette Forsvar og Fosterfader! Ach, Herre! lad Kongen leve, og velsigne Ham over alle Hans Fædre. Forleen Hans Majestæt et langvarigt og lykfsaligt Regiment, og giv at han maae blive gammel i Fred og gode Dage. Giv Misfandhed imod Hendes Majestæt Dronningen, og lad Hendes Begjæring altid være for dig! Opfyld Hendes Majestæt med Glæde, og giv, at Hendes Hierte maae altid glæde sig i din Salighed. Alle de Velsignelser, din Himmel har i Cie og dit Ord har i Lovte, hvile over Deres Kongelige Høiheder Kronprindsesse Caroline, Prinds Christian Frederik med høie Gemalinde Prindsesse Caroline Amalia, Prinds Frederik Carl Christian med høie Gemalinde Prindsesse Wilhelmine Maria, Prinds Frederik Ferdinand,

samt de Kongelige Prindsesser! Fæst Dem
 til dit, og dig til Deres Hjerter! og som
 du haver lovet, at de, der frygte dig, skul-
 de ikke have Mangel paa noget Godt,
 saa velstigne Dem med allehaande Belsig-
 nelser i de himmelske gode Ting i Christo
 Jesu vor Herre! Lad intet Ondt nogen-
 sinde ramme Dem, intet Godt nogensin-
 de fattes Dem; men skienk Dem alt det
 Gode, du deler med dine Børn i denne
 og du har giemt til dem dig frygte i den
 tilkommende Verden! Det ganske Konge-
 lige Arvehuus staae fast, som din Grund-
 bold, der har denne Besegling: Herren
 kiender Sine. Lad det være som Huset,
 grundfæstet paa en Klippe, mod hvilket
 hverken Stormvinde eller Vandfloder for-
 maaer noget. Byg det selv, store Gud!
 og lad det blive evindeligt for dit Ansigt!
 Belsign Hans Kongelige Majestæts Raad,
 og giv at de i alle Ting maae følge dine
 Raad, til din Ære og Landenes Bedste!
 Belsigne iligemaade og beskyrme Hans
 Kongelige Majestæts Krigsmagt baade til
 Lands og Blands, saavel i disse Tider,
 som ellers altid. Vær du selv en Skjold
 og Værn for alle dem imod alle deres
 Modstandere, og giv dem lydagtige Hjer-
 ter til at frygte dit Navn, trofaste Hjer-
 ter til at tiene redbelig, frimodige Hjerter
 til at stride mandelig, naar Tid er, og
 eenige Hjerter til at staae alle, som een
 Mand, og ikke frygte. Lad dem være aar-
 baagne til Kongens og Landets Bedste, og
 lad en hastig Død ikke overfalde dem. Be-
 fael dine hellige Engle at leire sig omkring
 det ganske Land, og bortvend naadeligt fra
 os alle velfortiente Plager, Krig og Blods-
 Udstyrning, Hunger og dyr Tid, Stormvær,
 Ilds Nød og Blands Waade, Pestilente og

andre farlige og smitsomme Syger, samt al anden Ulykke baade til Liv og Siel! tilvend os igien din faderlige Godhed til al timelig og evig Lyksalighed! Giv Fred, Herre! i vore Dage, giv Lykke og Salighed i vore Lande! lad din Vre fremdeles vee iblandt os, at Troefasthed og Sandhed maae stedsse møde hverandre, Retfærdighed og Fred kysse hverandre. Velsigne enhver i sin ærlige Haandtering, baade til Lands og Vands! velsigne vor Stand og vort Erbe, vor Næring og Bixring, vor Sved og vort Arbeide! velsigne vore Stæder og vore Agre, vore Huse og vore Kieldere, vore Kurve og vore Levninger! Landets Frugt og Livs Frugt være velsignet hos os! Herre! byd din Velsignelse at komme til alt det, som vi tage os for, Velsignelse af Himmelen her oven fra, og Velsignelse af Afgrunden her nedefra, at vor Velsignelse maae naae indtil de evige Heies Grændser! velsign os Gud, vor Gud, og Landet give sin Grode! Vore her og der betrængte Troens Bekjendere og dine sande Christne beviis, o Gud! din underlige Hielp imod alle dem, som sætte sig imod din høire Haand, og lad dem see og kiende, at du er deres Frelser, som haabe paa dig. Herre! frels dit Folk, og velsign dem, som ere din Arv og Eiendom! Lad ingen af os savne din Velsignelse timelig eller aandelig, men væer du selv de Syges Læge, de Nødlidendes Hielper, de Bedrøvedes Husvalere, de Armes Forsørger, Enkers Forsvar og de Faberløses Fader! Trøst alle Trøstesløse, hielp alle Hielpeløse, og forbarme dig over os alles sammen! O Gud! væer os arme Syndere naadig! forlad os alle vore blodige Synder, og efterlad al vor fortiente Straf baade timelig og evig, for Jesu Christi Skyld!

Hørteent os, o Gud! din Naade til en ret alvorlig Anger og Ruelse for vore begangne Synder, til en stadig Troe og Tillid til vor Frelser Jesum Christum, og endeligen en glad og salig Afsteed fra denne Verden, at vi altid maae findes i din Tjeneste, fulde af Troe og gode Gierninger, som ere de rette Poenitentses og Døvnelses Frugter! Hielp os, o evige Gud og Fader, at vi aldrig mere henfalde i nogen syndig Sikkerhed, og flammelig forlomme denne vor Hiemsøgelses Tid og vor rette Saligheds Dag, men at vi altid vaage og bede til dig, paa det vi med en frimodig Aand i et glad Haab stedse maa vente paa vor Herres og Frelseres Jesu Christi herlige Tilkommelse, til vor fuldkomne evige Forløsning og Salighed. Ak, Herre! du høilovebe Tre, Eenighed, Fader, Søn og Hellig Aand! Hellige Herre Gud! hellige stærke Gud! hellige barmhertige Frelsermand! du evige Gud! hør vor Bøn, og mærk vor Formaning! hør os, og forbarme dig over os nu og altid, Amen! Amen!

Alle Helgendags Bøn.

O almægtige og barmhertige Gud og Fader! vi dine arme Børn takke dig af inderste Hierte, at du os saa naadelig haver opholdt til denne Dag, med dine mangfoldige Begiærninger, og besynderligen, at du haver givet os din Søn, vor eneste Midlere, som stedse haver samlet sig ved den Hellig Aand en hellig Kirke og Menighed, i hvilken dit allerhelligste Navn retteligen kunde kiendes og dyrkes udi den sande Troe til Salighed. Hvortil du saa underligen haver hiulpet alle dem, som dig retteligen ville kiende, og ei modtvilligen forskyde saadan din faderlige Naade og Barmhertighed. Hvilket du

og synderligen haver ladet paa kiende, der du nu for mere end to hundrede Aar siden udfriede din christen Kirke af det papistiske Fængsel og Mørke, og lod saa mildelig igien optændes dit sande Evangelii Lys ved din tro Tiener Doct. Morten Luther, og andre, som ham retsindeligen have efterfulgt i dit hellige og salige Død, saavel i disse Riger og Lande, som andensteds vidt og bredt her omkring. Det er jo synderligen at takke dig for, o naadige Fader! thi det er alt din Barmhiertighed, vor Gud og Herre! at vi ikke slet bleve i saa Naade omkomne og ødelagt i vore Synder og Bildfarelser, og det er jo din uudsigelige Godhed, at du saaledes vilde endnu besøge os med dit klare Lysets Skin til Liv og Salighed i denne sidste Verdens Tid, og for din Søns ærefulde Tilforamelse til den yderste Dag. Ak! hvad vare vi ubi største Blindhed i alle Stykker! hvilket vi da først kunde kiende og ret skionne paa, da vi kom til dit sande Lys igien, som endnu saa naadeligen lyser for os, at føre vore Fødder i alle Bestillinger jo mere og mere paa Fredens Vej, at vi skulle saa tiene dig med Frygt og Lyst i Herlighed og Retfærdighed alle vore Livets Dage. Lovet være Gud, som lod os ikke længer være under Mørkhedens Magt, og i dine og vore Fienders Snare og Garn! Benæb det være Herren, som sendte os sin Hielp af det Høie, og drog os af saa meget Band! Herren vor Guds Navn være velsignet derfor i Evighed! Saa fryd eder for Herren alle Land, synger ham Ære og Priis tillige, berømmer og lover saadan hans Godhed til evig Tid, ja enhver sig for sig: Min Siel nu love Herren, og alt det i mig er, hans hellige Navn, og min Aand alynde sig saa inderlig ubi Gud min Frelser; Ihi

han haver gjort mig saa store Ting ved sin Mægtighed, og for sit hellige Navns Skyld. Gud give mig sin Naade dertil, at jeg for alting maae findes ham taknemmelig alle mine Livets Dage! Lader os fremdeles alle bede, at den gode Gud vil bekræfte det, som han saa naadelig har begyndt, og til nu over to hundrede Aar handthævet haver saa underlig for sin hellige Kirkes og Meenigheds Skyld, at han vil endnu saaledes mildelig bevare os sit hellige Ord og de høiværdige Sacramenter i deres rette Meening og Brug, og begave sit Ords Tienere dertil med sin gode Naad, som kan altid føre dem paa ret Wei. O Kiære Fader! bevar og beffierme endnu fremdeles vor allernaadigste Herre og Arvekonge, Kong Frederik den Siette, under din Naades gode og faste Beskyttelse imod al Bedragerie, List og Ulykke, med sine Riger og Lande, udi hvilken den christne Kirke saa vel beffiermes og forfremmes, dit allerhelligste Navn rettelig til evig Lov, Pries og Ære! Hendes Majestæt Dronningen hvile under den Høiestes Besffiermelse, og forblive under den Almægtiges Baretægt. Lys din Fred, o Gud, over Deres Kongelige Høiheder Kronprindsesse Caroline, Prinds Christian Frederik med høie Gemalinde Prindsesse Caroline Amalia, Prinds Frederik Carl Christian med høie Gemalinde Prindsesse Wilhelmine Maria! Besffierme Prinds Frederik Ferdinand, samt de Kongelige Prindsesser, og det kongelige Kongelige Arvehuus og Forvandle, og und dem dagligen at forfremmes i din sande Frygt! Den store Raadsengel raadsføre altid Hans Kongelige Majestæts høivise Raad med mange Ridderskab og Adelskab, og hver som høie Embeder eller nogen synderlig Bestilling have at forestaae, at alting maae skee den christne Kirke til Gode og disse Riger og Lan-

de til Bælfærd og Rolighed. O hierte kiere Fader, forlad os naabelig alle vore Synder, bevar os alle tillige i din sande Troe, og med en god Samvittighed at maae tænke, tale og gjøre alt, hvis dit hellige Navn kan komme til Ære, og os hver for sig til vore Sieles evige Salighed. Dertil give os Gud alle sin Helligaand for Jesu Christi Skyld, Amen.

Confirmationsbønnen.

For dit Udsyn, alvidende Gud! er da nu det hellige Løfte igientaget, som haver i Daaben været aflagt paa vore Begne; men er af Ungdoms Daarlighed hidindtil alt for ofte blevet overtraadt. O Herre! du haver hørt vore Fæders Bekjendelse; men ogsaa prøvet vore Hjerters Forsætter. Forbarme dig over os, formedelst Jesum Christum din Søn, vor Frelser, i hvem du engang haver taget os til Naade, og hav Medlidenhed med vore Svagheder. Manden er villig; men Kiødet er Krøbeligt. Saa gierne vi og nu ville flye det Onde og gjøre det Gode, maae vi dog frygte for, at Synden, som boer i vores fordærvede Natur, skal vinde Seier, og tage Villien fanget i sine Tillokkelser. Vi maae falde og fordærves, dersom ikke din mægtige Kraft befæster vore Trin paa den flibrige Vej, som vi nu have at vandre paa igiennem en syndig Verden, hvor der er idel Træffhed og Forsørelse.

Men du, Herre! er naadig og barmhertig, langmodig, miskundelig og trofast. Du haver ikke forladt dem, som søge dig; men efter dit naaderige Tilsagn vil du selv vandre med dem, og ingenlunde slippe dem. Hvad skulle vi frygte for, naar du, vor Gud den Almægtige, vil være med os; thi hvo kan

da være os imod? Og at du visseligen er riig paa Barmhertighed, haver du klarligen lagt for Dagen i dine mange Belægninger imod os; thi de ere flere, end at vi kunde opregne, og større end at vi noksom kunde skætere dem. Med dyb Ydmyghed erkiende vi os selv at være uendeligen ringere end alle de Missundheder og al den Troefasthed, som os er bevist fra vort første Aandedræt indtil denne Time. Naatte kun ikke vore Lærere være for urene, til at frembære et værdigt Takoffer for din Naadetrone. Men i den Herres Jesu Christi Navn ville vi love og takke dig. Han er vor Talsmand og Forbeder. For hans Skyld vilde du høre os, som dine fiere Børn, med faderlig Velbehag.

Du være da, vor Gud! høitideligen lovet og prisets for den store Naade, som os er vederfaret, frem for mange tusinde af vore Brødre paa Jorden, at vi ere fødte og opdragne i et christeligt Land, hvor evangelisk Christendom retteligen forplantes efter dit Ords Underviisning, og at vi allerede fra spædeste Barndom ere indlemmede ved den hellige Daab i din Søn, vor Frelseres, Naaderige, til Synds Forladelse og Salighed at erlange ved Troen paa ham. Tak være dig, Herre! fordi du haver sørget for, at lade os oplyse af dit Ord om dine Naadslutninger over os, og ført os til Kundskab om alle de dyrebare Sandheder, som høre til Blisdom og Gudsfrygtighed. Vi takke dig for de gode Formaning, som ere os givne af vore Forældre og Lærere, for den Lyst og Attraae, som din Aand haver opvakt i vor Siel, til at tragte efter Retfærdighed, for alle de Dunder og Forbønner, som for vores Skyld opsendes til dig i denne christelige Forsamling. Fader! vi have saa meget at takke dig for,

D d

og

og fortiene dog saa lidet deraf, eller meget mere, vi ere dertil aldeles uverdige; thi fra Ungdom af have dog vi, ligesom andre, pønset paa det, som er ondt, og derfor skulde vi langt mere fortiene at bortskødes fra dit Naasyn, og at undertastes din Brede, til evig Fordømmelse. Men af Naade haver du sparet os, gjort vel imod os til Legem og Siel, og tidligen vederqvæget os med overflødig Belsignelse af himmelske gode Ting i Jesu Christo. Ja vi maae synge med Fryd om din Godhed, og kundgiøre din Forbarmelse fra Dag til Dag; thi den er stor og ubegribelig.

Men at vi altid maae vise os taknemmelige imod dig, paa en værdig Naade, ikke med Ord allene, men i Gierning og Sandhed, saa vilde du fremdeles være tilstæde hos os med din kraftige Hielp, og fuldføre det Gode, som i os er begyndt. Giv os Stærkhed i vore redelige Forsætter og Duelighed til at bevise al den Troeskab, som dine lydige Tienere maa beslitte sig paa, for at pryde din Lærdom i alle Ting. Lad din saliggjørende Naade, som er os kundgjort til Forløsning og Helliggjørelse, saaledes tugte og oplære os, at vi forsage Ugudelighed og de fiødelige Begteringer; men lægge Bind paa et christeligt Levnet i al Gudfrygtighed, og ære dig, som Dyres kiøbte, saavel i vort Legeme, som i vor Aand; thi begge høre dig til.

Dyrligen lovede vi, at vilde forsage Dievelen, og alt hans Væsen, og alle hans Gierninger. Hielp os, Herre! at vi ikke maae findes troløse, naar Prøve skal aflægges i paakommende Fristelse. Forbyd, at vor Saeligheds Fiende skulde faae Naagt til at fange os i sine Snarer, enten ved Bøllyst, Hvi modighed, Sierrighed, eller ved andre des-

lige Kiødets Lyster, som ere de Vaaben, der skaffe ham Scier over Bantroens Børn. Væk os op ved kraftig Mindedelser i Samvittigheden, til at bortdrive de urene Tanker, og de syndige Begieringer, som anfælde vort Sind ufornodentligen. Giv Visdom til at undflye de onde Menneskers forargelige Exempel. Giv Styrke og Frimodighed til at imodstaae deres Forsørelse. Lad din Frelse være os nær, medens vi kalde paa dig, og hør vore Sukke, og bevar os fra Fordærvelse. Men for alting gør os duelige, ved din Naads medvirkende Naadefraft formedelst Ordet, til at rense os selv alt mere og mere fra Synds Besmittelse, baade paa Legem og Siel, at vi maae vandre for dit Ansigt i kristelig Rettsindighed uden Anstød, og være syldte med Retfærdigheds Frugeter, som skee ved Jesum Christum, dig til Ære og Lov.

Vi lovede fremdeles, at ville troe af ganske Hierte paa dig, vor allerhøieste Gud, Fader, Søn og Helligaand, som alle Tre ere Eet i Væsen og Værdighed. Ach! lær os dog, til Frimodighed i vor Troe, ret at indsee og skønne paa, hvor det er trosteligt for os svage Syndere, at vi tør henflye til Herren vor Gud, som til en medlidende Fader, der haver elsket os saa inderligen, at han for vores Skyld vilde hengive sin eeneste Søn i den forsmædeligste Død, og af en lige forbarmende Kierlighed har villet sende os sin Helligaand, som og er Sønnens Naad, til at styre og lede os frem paa den rette Vej, som fører til evig Saliggjørelse. Men ligesom vi nu have antaget Sandheden paa Grund af dit Ord, saa vilde du stedse forlene os Kraft og Evne til at omgaaes derefter i Lydighed og Kierlighed uden Skræmt, som ere de rette Troens Frugeter. Lad det, at vi

falde dig Fader, altid minde os om den Frygt
 og Erbødighed, vi som gode Børn have
 at udvise imod dig. Lad det, at vi hylde
 din Søn, som den Herre, der haver kjøbt
 os med sit Blod, til at være sit eget Folk,
 indprænte vor Siel en uafsladelig Attraae
 og Lyst, til at rette os efter hans Villie.
 Lad det, at vi overgive vor Saligheds Be-
 fordring i din HelligAands Forsorg, vedlige-
 holde i vort Sind en stadig Opmærksomhed
 paa hans Advarsel og Raad, med Lyst til
 at følge dem i Oprigtighed. Og naar vi saa
 nærme os til dit salige Naadebord for at an-
 namme vor Frelseres allerdyrebareste Legeme
 og Blod under Brød og Viin, til en For-
 visning om vore Synders Forladelse, da
 vilde du indgyde i vore Hiertter en anger-
 fuld Beemodighed over alle vore Mangler
 og Feil, men oppvække tillige en sand For-
 trøstning paa den Retfærdighed, som kom-
 mer af levende Troe paa din Søn vor Frel-
 ser, ved hvem vi have Fred med dig, for-
 medelst hans Lidelse og Død; og at derved
 vor Kierlighed til ham maae blive saaledes
 rodfæstet, at hverken Rivdets Begiering, el-
 ler Dinens Lyst, eller Livets Overdaadig-
 hed skal faae Magt over os til at skille os
 herefter fra hans Samfund og Forening.
 Gjør det, Herre! ved din Naade, at vi me-
 re og mere maatte fornyes til Lighed med
 ham, og isøres ret inderlig Barmhiertighed,
 Fromhed, Ydmyghed, Sagtmodighed, Lang-
 modighed, men over alt dette Kierlighe-
 den, som er det fuldkomneste Samdrægtig-
 heds Baand, saa at vi fordrage hverandre,
 og tilgive den ene den anden, ligesom og du
 haver tilgivet os formedelst ham. Lad det
 sees i al vor Omgang, at vi ere hans rette
 Disciple; men ogsaa kiende i alle vore For-
 retninger, at du, vor Fader! er den, som

froner vores Glid, for samme din Søns Skyld, med al ønskelig Held og Velsignelse. Giv endeligen, at ogsaa den gode Bekien- delse, som er aflagt i Dag, maae være velsignet, med de rigeste Frugter, til Kon- gens Glæde, at han maae fryde sig over gudfrygtige Undersaatter, som ere hans troeste Tienere; og til Landets Velfærd, at det maae blomstre ved fromme Borgere's Bindslibelighed og Dyd, som ere de bedste Midler til Lyksaligheds Forfremmelse. Gjør vel imod Kongen og Folket, efter din grundløse Misfandhed, mod det Kongelige Huus, og mod alle dem, som enten her eller andensteds paakalde dig, efter din store Barmhiertighed. Dit Ord vorde for- plantet iblandt os uforfalsket og reent indtil Dagens Ende; og aldrig maatte der sav- nes Bederqvægelse og Trøst af dine hellige Sacramenter. Men naar vi saa have strit- det den gode Strid, og suldkommet vor Løb, og bevaret vor Troe i et reent Hjer- te, samt udrettet den Gierning, som ved dit Forsyn var os anbefalet, da vilde du skænke os, Herre! efter de givne Forjættel- ser, den usforkrænkkelige Retsfærdigheds Kro- ne, som er henlagt hos dig i Himlen til alle dem, der haver frydet sig i Haabet, om Jesu Christi herlige Tilkommelse, Amen.

Bønner for og efter Skriftemaal og
 Alterens Sacramentes Brug.

Om sand Bedring og Poenitentse.
 O hellige, retfærdige og barmhiertige Gud!
 jeg klager for dig med et angerfuldt, søn-
 derknuset og sønderlaget Hjerter og forknuset
 Hand mine Overtrædelser og Misgæterninger.
 O Herre! hvor mange ere mine Synder?
 som Sand i Havet; de gaae over mit Ho-

ved, og de ere blevne mig for tunge, som en tung Byrde. Hvor stor er min Misgjertning, at den stiger op imod Himmelen, og raaber: Vil du regne og trætte med mig, saa kan jeg ikke svare dig eet til tusinde. Eya! hvilken en ureen Jordklump er jeg, formedelst den oprindelige Synds dødelige Forgift baade til Liv og Siel fordervet! see! jeg er født af syndig Sæd, og min Moder har undfanget mig i Synden! fra Hovedet og indtil Fodsaalen er intet sundt og heelt paa mig. Herre! hvo vil finde en reen der, som ingen er? Ak! jeg er dog en ond Qvist af et forgiftigt Træ, alle mine Kræfter ere fordervede, min Forstand for mørket, min Villie mod dig er gienstridig; jeg kiender dig ikke ret, jeg elsker dig ikke af Hiertet, jeg setter ikke min Love og Tilid til dig ganske. Al mit Hiertes Tankers Daafund er ond op af Ungdommen hver Dag. Ligesom en Kilde giver sit Vand fra sig, saa udspringer Synden af mit Hierte: deraf udgaaer Foragt, Bagvaskelse, Hofmodighed, Løgn, Uergjerrighed, Ulydighed, Fiendskab, Brede, Hevngjerrighed, Utaalmodighed, Utugt og Uetsærdighed, Uretfærdighed og adskillig ond Lyst, over hvilke Stykker du, o du retfærdige Gud! har selv affagt Dommen, at de, som saadanne Ting gøre, skal ikke arve Guds Rigge. O min Gud! Skaber og Fatenløser! jeg klager for dig, at jeg vel er skabt efter dit Billede, men det Billede har jeg dog skienkelig tabt og mist. O, min Herre og min Gud! min Elendighed er langt større, end jeg den nok kan klage, eller fortælle. Jeg er en Bederstyggelighed udi alt mit Væsen, og i alle mine Gierninger. Al min Retfærdighed er som et besmittet Klæde, og jeg forvisnet i mine Synder, og mine Misgjert-

ninger føre mig bort, som Veiret. O Herre!
 jeg har misbrugt alle dine Belgiernin-
 ger. Jeg er, o Herre! falden fra din Naad-
 de hen i den evige Brede, fra Salighed til
 Fordømmelsen, fra Livet til den evige Død,
 fra Himmelen til Helvede. O Herre! jeg
 er den forlorne Søn, som saa sfiendelig har
 i Overdaadighed ødt og forkommet sit Guds
 og Gode! jeg er ikke længere værd at kaldes
 din Søn; jeg var værd, at du skulde ud-
 siøde mig af dit Huus, og aldrig mere ind-
 tage og annamme mig igien. Jeg er den
 Stener, som er dig, min Herre! ti tusinde
 Pund skyldig, og har ikke i al Evighed at
 betale med; jeg er det Menneske, som saldt
 iblandt Røvere, de afførde mig og berø-
 vede mig det deilige Guds Billede, og have
 mig saa ganske paa Legem og Siel saark-
 gjort, at intet Menneske mig kan læge og
 helbrede. Derfor hielp du mig, min Gud
 og Herre! red du mig af denne min Nød,
 thi Menneskens Hielp er Forsængelighed, og
 ingen af dem her nyttig. Omvend du mig,
 Herre! saa bliver jeg omvend, læg du mig,
 saa bliver jeg lægt, frels du mig, saa bli-
 ver jeg frelst, thi du er min Roes. O
 Herre! hvo kan forandre det onde Hierte,
 og skabe et nyt igien? du Herre allene,
 du trofaste Skabere i gode Stjerner! Hvo
 kan hele og læge de vederstyggelige og dybe
 Syndens Saar? du Herre! og dit Ord,
 som læger alting. Tag bort det onde Steen-
 Hierte, og skab i mig et nyt Hierte, og
 giv mig en nye viis Aand. Forkast mig
 ikke fra dit Ansigt, og tag ikke din Hellig
 Aand fra mig! Trøst mig igien med din Hielp
 og med en frimodig Aand ophold mig. Jeg er
 det fortabte Saar, dersom du ikke opleder mig,
 saa farer jeg vild evindeligt, og bliver evig for-
 tabt. Giv mig den Bedrøvelse, som er efter

Gud! thi den gjør Omvendelse til Salighed, som man ikke fortryder, og at mit Hierte bliver formedelst Troen beredt til at annamme din Trøst og Syndernes Forladelse. Giv mig en sønderknuset Aand, et angerfuld og sønderlaget Hierte. Gid mit Hoved var Band, og mine Dine vare en Graads Kilde, at jeg mine Synder hertelig kunde begræde med Petro og med Maria Magdalena! O min Herre og min Gud! om jeg endskigt kunde græde baade Dag og Nat, da kunde jeg endda ikke noksom begræde min Elendighed, ikke noksom beklage mine Synder, ikke noksom beklage min Ulydighed og Banartighed. O! hvor skal jeg hen fra din Aand, og hvor skal jeg flye bort fra dit Ansigt? din høire Haand skal dog finde mig paa alle Steder, og holde mig, hvor jeg faer. Jeg kan og veed slet intet mere, end det eeneste: Fader! jeg har syndet imod Himmelen og for dig, og er ikke værd, at kaldes din Søn. Jeg har forspildt min sønlige Frihed, jeg har formedelst min Ulydighed ladet af og forglemt at være din Søn, og har mist og tabt al sønlige Rettighed. Men jeg troer dog, at du har ikke endnu forglemt og ladet af at være min Fader, thi din Barmhertighed er stor, og varer fra Ewighed til Ewighed. Derfor forbarme dig over mig, og see ikke til mine Synder, men til din vrendelige og evige Naade og Barmhertighed, for din tiere Sønns Jesu Christi Skyld, Amen!

Om Syndernes Forladelse.

O hellige og retfærdige Gud! en Gud, som ikke behager det ugudelige Bæsen, som hader den Ugudeliges Siel, og er deres Siens ilde: Du som har Bedersyggelighed til de Blodgierrige og Falske, du som forderver dem,

som tale Løgn, og den, som er ond, bliver ikke for dig. Du som har alvorlig truet, at ville straffe dine hellige Buds Overtrædere: Du har jo gjort mig til et af dine Faar, som du søder, og kaldte mig til dit Folkes Arvedeel, forløste mig med din kiære Søns dyrebare Blod, og har ladet høre dit Ord og vide din Villie, derfor skulle jeg billig elske dig over alle Ting af ganske Hjerte, Siel og Sind, og fremstille mit Legeme til et levende, helligt og velbehageligt Offer, og tiene dig alle Livets Dage i Helighed og Retsfærdighed, og ikke skikke mig efter denne Verden, men forvandle mig for medelst mit Sinds Fornøelse. Men jeg har, desværre! været ulydig, har ikke frygtet og elsket dig, har vel vist din Villie, men mig ikke skicket derefter. Jeg har af mit Røds og Blods fordervede Egenkabs syndige Art og Natur, Verdens Forargelse og Dievelens Tilskyndelse, imod din Lov i mange Maader grovelig syndet og mig forseet, hvormed jeg dig, min Skaber og mit Livs Opholdere! har til Brede og Straf opirret. Derfor har du og med al rette ikke forskaaet mig, men med din Haand rørt og revset mig, hvilken Straf og Røvelse jeg har vel fortient, og noksom givet dig Marsag der til; saadant kiender jeg, og bekiender det af Hjertet. Du er retfærdig, vi maae skamme os, ja skamme maae jeg mig i mit Hjerte, efterdi du seer ind i de lønlige Vinkler og Braaer, randsager Hjertet og prøver Nyrrer. O Herre! gik ikke til Dom med din Tiener, thi din Brede er ulidelig, som du truer Syndere med. Dersom du vil tilregne Synden, Herre! hvo kan da blive bestandig? O al Barmhertigheds Fader, og al Trøstens Gud! hos hvilken der er megen Naade og Barmhertighed, du som er ganske naadig af stor

Taalmodighed, hvis Godhed Himmelen og Jorden er fuld af: tænk paa din Barmhertighed, som haver været fra Verdens Begyndelse, og udslæt alle mine Misgierninger, formedelst din store og ubegribelige Godhed og overflødige Naade. Og efterdi jeg har intet, hvorpaa jeg mig kan dristelig forlade, hvormed jeg for din Domstoel kan bestaae, paa det jeg ikke skal blive til Skamme, uden allene din kiære Søn Jesum Christum og hans dyre Værdskyld og Fortieneste, hvormed han mig fra Synden frelst og forløst haver. Saa søger jeg da ham, i hvilken du har god Behagelighed, frem for dig, og stiller ham dig for Dine, som en Midler og Talsmand imellem dig og mig for din strænge Dom. See til ham, kiære Fader! hvorledes han har ladet sig saargjøre for mine Synders Skyld; see til hans uskuldige igiennemstungne Hænder, som have arbejdet for mig: see til hans igiennemstungne Fødder, som for mig haver gaaet saa mangen tung og bitter Gang. See, hvor pijnlijk han er paa sit hellige Legeme for mine Synders Skyld plaget og slagen; vær mig naadig, og lad mig nyde godt af hans Lidelse. Fornye mig og formedelst din Aands Kraft, at jeg bliver et nyt Menneske, og har Lyst til dine Bud, at jeg paa det indvortes Mennesker blive ved din Aand stærk i Troen, Kierlighed, Haabet, Ydmyghed, Sagtmodighed og Taalmodighed: paa det at Kristus kan boe i mig formedelst Troen, leve i mig formedelst Kierlighed, styrke mig formedelst Haabet, saa jeg aldrig bliver til Skamme, men opholdes til det evige Liv, Amen!

En anden til Guds Søn om Syndernes Forladelse.

Herre Jesu Christe, min evige Ypperste Præst, Talsmand, Midlere og Forligelses!

hvor trolig har du søgt efter det fortabte Faar, kaldet Syndere til Poenitentse, bedet paa Korsen for Overtrædere og dem, som har gjort ilde, og derved forligt og tilfredsstillet din Faders Hjerte, træder og endnu frem for alle bodfærdige Syndere, er deres Talsmand hos din himmelske Fader, og afbeder den Straf, de have fortjent og ere skyldige udi. See! jeg er af Naturen Bredens Barn, al mit Hjertes Tankers Paasund er slet ond hver Dag, jeg veed, udi mig boer intet Godt, Villien har jeg vel til at gjøre det Gode, men Kraft og Styrke at suldkomme det finder jeg ikke. Thi det Gode, som jeg vil, det gjør jeg ikke, desværre! men det Onde, som jeg ikke vil, det gjør jeg. Herre! jeg kan ikke merke, hvor tidt jeg synder, forlad mig mine lønlige og uvitnelige Brøst. Mine Synder gaae over mit Hoved, og de ere blevne mig alt for tunge, som en saare tung Byrde. Men, Herre Jesu Christe! du har taget dem fra mig og baaret dem, forlad mig Overtrædelsen og sliul Synden. Min Igtienløser, min Frelsermand, min Talsmand, min trygge Bistand og Nødhielpere! forbarm dig over mig, til dig allene har jeg min Tilflugt. Vær du min Talsmand paa den yderste Dommedag, saa jeg ikke tør frygte mig for, at høre den forfækkelige Røst og Tale: Viger fra mig alle, som gjøre Synd og Ondskab, jeg kiendte eder aldrig. Men du, Herre! kiender mit Hjerte, hvor hart det er af Synden besværet og beflemt, desligeste, hvor knuset og sønderslaget det er af Sorrig og Angest, jeg ofter dig det besprengt med dit Blod, det vil du ikke forsmaae. Suldkom paa mig din trofaste Forjættelse, som siger, at alle de, som troe paa dig, ikke skal fortabes, men have det evige

Liv. O Herre! jeg troer, hielp min Bana-
troe: lad mig ikke omkomme og fordærves
i mine Synder, og lad Straffen ikke blive
evindelig over mig! Straffen ligger jo paa
dig, du har lidt den, paa det vi skulle ny-
de Fred, og ved dine Saar have vi faaet
Lægedom. Derpaa vil jeg mig forlade
udi Troen, og haabe og forvendte Troens
Ende og den evige Salighed, Amen.

Taksigelse efter Skriftemaal.

O du naadige, barmhiertige Gud og Fa-
der! jeg siger dig af mit Hjertes Grund-
Lov og Tak, at du haver forladt mig ar-
me Syndere alle mine Synder, og paa nye
igien tilfagt mig det evige Liv, og dermed
annammet mig til Naade. Jeg beder
dig hiertelig, giv mig din Hellig Aand, og
skab i mig et reent Hjerte, at jeg stadeligen
troer, at alle mine Synder ere mig ved Chris-
tum forladne. Forleen mig og, du trofaste
Gud! at jeg herefter bedre kunde forvare
mig for Synden, og blive den jo mere og
mere fiendsk, og derimod anstille min Bil-
lie og Levnet efter din Villie, at jeg maae
blive from, og bedre mit Levnet: hvortil
du, o gode Gud! naadelig vil hielp mig
med din Hellig Aands kraftige Bistand, for
din fiere Søns Jesu Christi Skyld, Amen.

Dette skee altsammen til min Siels Sa-
lighed, og til din evige Lov, Prits og Ære,
du som er endnu saa rig, mægtig, god, naa-
dig og barmhiertig, som du haver været af
Evighed, og bliver til evig Tid! Amen.
Taksigelse for den hellige Nadveres
Indstiftelse.

O naadesfulde, kjerlige, gode og venlige
Herre Jesu Christe! hvilken stor Kjer-
lighed har du os formedelsk din hellige Nad-
veres Indstiftelse beviist, i hvilken du os
med dit eget hellige Legeme og Blod spiser

og vederqvæger! Hvad kan trøsteligere være sagt, end disse Ord: Hvo som æder mit Kød og drikker mit Blod, han bliver i mig, og jeg i ham? Hvad kan dog være trøsteligere, end at blive udi Christo? Hvad kan være venligere og glædeligere, end at du, Herre! bliver i os? Hvad kan Døden eller Dievelen skade os, naar vi blive i dig, og du i os? O dig, Herre Christe! ere vi sikre og trygge for al Ulykke. O min Gud og min Herre! hvad er jeg, at du vil give mig dig selv til Spise og Drik? Jeg er ikkun Jord og Aske, et stinkende og ureent Kar, og dog værdiges du, at lægge saa ædelt et Liggendesæ udi mig; derpaa kan jeg kiende din store Kierlighed, at du giver mig saa stort og saa dyrebart et Kierligheds Pant, som kan ikke være større enten i Himmelen eller paa Jorden. Hvor herligt og stort et Vidnesbyrd paa min Igienløsning giver du mig udi den hellige Nadvere! nemlig dit Blod, hvilket vidne paa Jorden om vor Igienløsning; thi omendskiont den Hellig Aand vel ogsaa er dit Vidnesbyrd i vore Hierte, saa vilde du ikke desmindre og desforuden give os et udvortes Vidnesbyrd og Indsegl paa vor Igienløsning, nemlig dit Blod, hvilket og vidner og raaber i vore Hierte, hvorved du har vildet komme vor svage og skrøbelige Troe til Hielp. Thi om dit Ord end os vel kraftig styrker i Troen, saa bliver dog Trøsten endda kraftigere, naar vi betænker, at du siger: Dette er mit Legeme, som er givet for eder; dette er mit Blod, som er udgydet for eder til Syndernes Forladelse. Hvi sørger du da, mit Hierte? hvi er du saa kleinmodig og mistrøstig? hvad vil du frygte for Døden og Fordømmelsen? din Herre, Frelser og Igienløser er jo død for dig, han har

jo givet dig sit eget hellige Legeme og Blod
 til et Pant og Forsikring derpaa, at han
 baade har frelst og forløst dig, saa og saa
 hiertelig elsker dig, og saaledes har foreenet
 sig med dig, at hverken Død eller Liv skal
 kunde dig fra ham skille og afvende. O
 min Gud og min Herre! lær mig at be-
 tanke, med hvad for et ydmygt Hierte jeg
 skal annamme dette ædle Liggendesæ! See,
 jeg Urene kommer til al Reenheds Kilde,
 jeg Elendige og Fattige kommer til den Rige,
 jeg Syndere til Naadens Kilde, jeg Syge
 til den rette Læge, jeg Hungrige og Tørstige
 til det rette himmelske Brød, og til den
 yndelige Livsens Kilde; men du, du Aller-
 helligste! kommer til den Uhellige. Hvo
 har nogen Tid hørt saa underlig en Kierlig-
 hed, at alle Herrers Herre kommer til en arm
 Betlere og Figgere, og at saadant et fattigt
 og elendigt Menneſke skal have Himmels
 og Jordens Herre til sin Eiendom? Lad mig
 dog, o Herre! aldrig nogen Tid forglemme
 denne din Kierlighed; lad mig uden Afslas-
 delse have din Pine, Lidelse og Død i min
 Hukommelse, paa det min Siel derved kan
 paa aandelig og himmelsk Naade, og til
 det evige Liv blive spiset, lædsket og veder-
 qvæget; thi udi din Pine og Død er alt det,
 som kan vederqvæge min Siel, og hvorefter
 den kan hungre og tørste. Bereed, o Her-
 re! mit Hierte formedelst en sand og levende
 Troe og en sand Poenitentse, Kierlighed og
 Ydmyghed, til at annamme værdelig dette
 store og dyrebare Liggendesæ. Ligesom Mo-
 ses og Salomon berede en deilig Taberna-
 kel og Tempel, som Naadestolen skulle sættes
 udi, saa bereed og du, o Herre! mit Hierte
 til din Tempel, som du selv, der er den aan-
 delige Naadestuel, vil være og boe udi. Smyg
 og pyd min Siel med Andægtighed, med

Troen, med Kierlighed og Ydmyghed, og med et stadigt Haab. Forøg og styrk i mig alle aandelige Gaver; thi hvorledes kan min Troe bedre blive bestyrket, end naar Syndernes Forladelse mig ved Christi Blod bliver beseglet, og i mit Hierte indskrevet? Hvorledes kan Kierlighed til Gud og min Næste bedre i mig formeres og forøges, end at min Herre Christus formedelst sit Legem og Blod mig med sig og med alle retsindige og sande Christne foreener, og gjør af os et Legeme? Hvorledes kan du, o kiere og gode Herre! bedre styrke og bekræfte mit Haab, end at du mig spiser med en udødelig Spise til det evige Liv? O min Herre og min Gud! jeg beder dig ydmygelig, at, efterdi du er blevet mit Kød og Blod, du da ville værdige at unde og give mig alt det, som dig kan være takkeligt og behageligt. Lad din Villie være min Villie, hvad dig er imod, lad og mig være imod. Lad mig og fremdeles formedelst din Kraft blive stedse jo villigere og stærkere til at være taalmodig i Trængsel og Bedrøvelse, til at være ydmyg, naar jeg foragtes og forhaanes, til at være syrig og bestandig i Kierlighed, til at være andægtig i Bønnen, paa det jeg din Kraft i mit Liv og Levnet, og din Igienløsnings Frugt i min Troe altid maatte frugtbarlig befinde, Amen!

Bøn, førend man gaaer til Herrens Nadvere.

Herre Jesu Christe, min Siels troe Hyrde! du som har sagt: Jeg er Livsens Brød, hvo som æder af mig, han skal ikke hungre, og hvo som troer paa mig, han skal ikke tørste evindeligt; jeg kommer til dig, og beder dig ydmygelig, du ville mig formedelst en sand Troe berede, og gjøre mig til en vær-

dig Gæst til dette himmelske Maaltid. Du
 ville føde mig dit arme Faar i denne Dag
 paa din grønne Egn, og lede mig til Livs-
 sens Vand; du ville for dit Navns Skyld
 vedergvæge min Siel, og føre mig paa
 Retfærdigheds Stie: du ville gøre mig
 af Naade værdig til dit Vord og himmel-
 ske Maaltid, og din Kierligheds og Naas-
 des Kalk oven fuld for mig iskenke. Jeg
 arme Faar kommer til din Føde, til din
 Epise, til dit Livsens Brød, og til de
 Levendes Vandkilder. O sande, søde him-
 melske Brød! opvæk udi mig en aandelig
 Hunger og hellig Tørst, saa at jeg skriger
 efter dig, som en Hiort skriger efter det
 ferske Vand. For alting lad mig hiertelig
 angre og fortryde mine Synder, og især
 mig Troens rette Bryllupsklædning ved
 hvilken jeg kan fatte og nyde din hellige
 Fortieneste, og at jeg samme Klædebon maa
 fast beholde og bevare, at jeg ikke skal bli-
 ve en uværdig Gæst. Giv mig et ydmygt
 og forligeligt Hierte imod min Næste, og
 at jeg gierne tilgiver og forlader, hvad
 nogen kunde have gjort mig imod. Op-
 ryk og udbryd al Bitterheds og Fiendskabs
 Rod af mit Hierte, og plant derimod i
 min Siel Kierlighed og Barmhiertighed,
 at jeg i dig kan elske min Næste og alle
 Mennesker. Jeg kommer, Herre! til dig,
 beladt med megen stor Ureenhed: værdiges
 mig at rense og reengjøre. O min Herre!
 du har jo selv sagt: De Stærke og Karste
 have Lægen ikke behov, men de Syge, og
 de som have Ondt. Ach! jeg er saa syg,
 jeg behøver dig, som min himmelske Ste-
 le-Læge. Du har sagt: Kommer til
 mig, alle I, som arbeide og ere besvæ-
 rede, alle I, som ere syge og plagede, jeg
 vil vedergvæge eder. O Herre! jeg kom-

mer beladt med mange Synder, tag dem
 fra mig, lette mig naadeligen af den sto-
 re og tunge Byrde. Jeg kommer som en
 Ureen, rens mig; som en Blind, oplys
 mig; som en Fattig og Elendig, gjør
 mig rig paa min Siel; som en Fortabt, op-
 søg mig; som en Fordømt, gjør mig salig.
 O Jesu! min Siels ypperligste og allerkie-
 reste Brudgom, lad mig lade af at have
 Behagelighed til mig selv, og at hykle for
 mig selv. Annam mig til dig, ja udi
 dig, og afvend mig bort fra mig selv; thi
 udi dig bekommer jeg en sand Frihed, uden
 dig er jeg aldeles ufri og en Træl, udi
 dig lever jeg, i mig selv dør jeg, udi dig
 er jeg retfærdig, i mig selv er jeg ligesom
 idel Synd, og med al Uretviished, Skam
 og Skiendsel beladen, udi dig er jeg salig,
 i mig selv er jeg idel Fordømmelse. O
 min himmelske Læge! jeg fører dig til en
 død Siel, gjør du den levende; en syg og
 svag Siel, gjør du den sund igien; et
 Hierte, som er tomt af alle retfædige og
 christelige Dyder, opfyld du det med din
 Naade, med din Aand, med din Kierlig-
 hed, med din Ydmyghed, og med din Taal-
 modighed. O søde Livsens Brød! spiis
 mig til det evige Liv, saa at jeg i Evighed
 ikke hungrer eller tørster. I dig har jeg
 fuldkommen nok, du est mig alting, bliv
 du evindelig udi mig, og lad mig blive
 evindelig udi dig, efter dit Ords og For-
 jættelses Lydelse: Hvo som æder mit Kiød,
 og drikker mit Blod, han bliver i mig,
 og jeg i ham, og jeg skal opvække ham
 paa den yderste Dag, Amen!

Naar du gaaer hen til Sacramentet,
 gaa da siig:

O Herre! foren mig med dig efter dit
 Løfte og Tilsagn, og virk i mig alle go-

de Gierninger, og blive saaledes med mig, at jeg evindeligt bliver i dig, Amen!

Naar du annammer Christi Legeme,

da sig:

Bor Herres Jesu Christi Legeme, som for mig er givet i Døden, styrke min Troe til min Siels og Legems Bevaring til det evige Liv! Amen.

Og naar du annammer Christi Blod:

Bor Herres Jesu Christi Blod, som for mig er udgydet til alle mine Synders Forladelse, styrke og opholde mig i Troen til det evige Liv! Amen.

Taksigelse efter at man har annammet den hellige Nadveres Sacramente.

O venlige, kjerlige, søde, hierte allerkiæreste Herre Jesu Christe! dig takker jeg af mit ganske Hierte, at du mig ved dit hellige Legems og Blods dyrebare Epise og Drik saa naadelig har spiset og vederqvæget. Hvor er jeg, Herre! at du mig Uværdige har gjort værdig at æde ved dit Word? Jeg takker dig for al din Kierlighed og Trofasthed, for din Manddoms Annammelse, for din hellige Fødsel, for dit hellige og naaderige Evangelium, for din Døds-kamp og blodige Sveed, for al din hellige Lidelse, for din Forsmædelse, for din Bespottelse og Bespyttelse, som du med saa stor Taalmodighed leed, for den Tornekrone du bar, for dine Bunder og Saar, for al din Pine og Smerte, for din modige Graad og Taarer, for din Suk, for din Angest, for din Korsfæstelse for din ynkelige Død, og for alle dine Belgierninger, som mig derved ere forhvervede. For Lovens Fuldkommelse, for Syndernes Forladelse, for den nøiagtige Forsikring og fuldkomne Betaling, som er gjort for mine Misgierninger, for den For-

ligelse, som er skeet med din himmelske Fa-
 der, for den Rietsærdighed os er skienket og
 forhvervet, for den Helliggjørelse, som er
 skeet formedelst den Hellig Aand, og for det
 evige Liv; udi hvilke Belgierninger du mig
 formedelst Troen har gjort deelagtig, og
 ved dit Legems og Blods dyrebare Pant udi
 Sacramentet derpaa forsikret. Hvorledes
 kunde du dog give mig et høiere Pant paa
 din Kierlighed, og større Forsikring paa
 min Gienløsning, Syndernes Forladelse
 og det evige Liv? Giv, at jeg aldrig mere
 forglemmer din store Kierlighed, men stedse
 og uden Afladelse betænker din hellige Død
 og Pine. Dit hellige Legem og Blod hel-
 lige mig, og velsigne mit Legem og Siel,
 og bevare mig for alle Synder! O min
 Gienløser og Saliggjører! lev du i mig og
 jeg i dig, bliv du i mig og jeg i dig; fordriv
 af mit Hierte al Udyd, behold og besid du
 mit Hierte allene. Min arme og fattige
 Siel har, som din Brud, sig med dig tro-
 lovet, og du har, som hendes Brudgom,
 trolovet dig med hende i al Evighed.
 Hvorfor skulde hun da ved Syndens For-
 sængelighed og Ringhed tage Skade paa
 sin Adelskab og store Frihed, og gøre sig
 selv uværdig til saadan Samsund, og til
 at være saadan en kongelig Brud? Smyk
 og pryd min Siel med aandelige Prydel-
 ser, med den himmelske Deilighed, med
 en fast Troe, med en brændende Kierlig-
 hed, med et levende Haab, med den ædle
 Ydmyghed, med en hellig Taalmodighed,
 med en andægtig Bøn, en venlig Sagt-
 modighed, og med en inderlig hiertes For-
 længsel efter dig allene, og efter det evige
 Liv, saa at jeg altid, enten jeg æder el-
 ler drikker, sover eller vaager, lever eller
 døer, maa have Omgjængelse med dig, o

Herre! at du hos mig og i mig, og jeg hos dig og i dig maae blive evindelig, maae stedse med dig æde og drikke, om dig tale og synge, uden Afsladelse paa dig tænke, og i denne Troe maae hensove, og paa den yderste Dag glædelig opstaae, og indgaae til den evige Fryd og Glæde, Amen!

Daglige Morgen: og Aften: Bønner.

Morgenbøn om Søndagen.

Evige Fader! vi takke dig af inderste Hjerte, at du denne Nat har holdt din Haand over os, bevaret os fra Synd, og afværget al Ulykke fra os. Lad os tilbringe denne Dag i din Frygt og under din Betsignelse. Du har stiftet den til dit Navns Ihukommelse og dit Ords Betragtning; ikke for din Skyld, o Herre! men at vi skulde kiende dig, og i din Sandhed bevarer til et evigt Liv. Herre! uden dig kan vi intet gjøre: send os da din Aand, der kan aabne vore Dine, at vi maae see de herlige Ting i din Lov: og oplade vore Hjertes, at vi maae agte paa de Ord, der tales, og lyde dem til vore Sieles Saliggjørelse. Du vil ikke en Synders Død, men at han skal omvende sig og leve. Gid vi da ville betænke, hvad der tiener til vor Fred, og arbeide paa at følge dit Kald, og blive overflødige i din Kundskab og Kierlighed. Ak! styrk os i din Søns Troe, og lad os altid omgaaes i hans Lydighed. Lad os smage og see, hvor god du er, og hvor meget Godt du har giemt til dem, som dig frygte, og troe aabenbarligen paa dig for Menneskens Børn. Herre! vi ere dine i din Søn, bevar os som dine fra Verden. Din Frygt være for vore Dine, saa skal og din Naade følge os, og din Magt denne Dag

bevare os, og alle vore. Herre! hør os for Jesu Skyld og din uendelige Kierligheds Skyld, Amen!

Aften-Bøn om Søndagen.

Himmelske Fader! Tak og evig Ære være dig for al den Naade, du denne din egen Dag har vist os: os, som du kjøbte ved din Søns Blod, og nu har ladet høre hans salige Evangelium. Herre! du veed alle Ting, og det er ikke skjult for dig med hvad Andagt vi have hørt dit Ord, og med hvad Forsæt vi vil vandre efter din Villie. Du har villet forsamle os til dig: Ak! at vi ikke havde været din Røst gienstridige. Du har vildet berede os til din og din Søns Samfund: Ak! at vi havde givet dig vore Hjertes, og været dig og ham lydige. Herre, vor Fader i Christo! vi bønne os for dig, og i din Søns Troe bekiende al vor Skiødesløshed, og afbede den for hans Skyld. Vi ville, ja vi ville ved din Aands Kraft bevare dit Ord i et reent Hjerter og bære Frugt deraf i Taalmodighed. Du udrette i os for din Kierligheds Skyld baade at ville, og at udrette det efter din Velbehagelighed. Du styrke vor Forstand til at see din Menneskekierlighed, og vort Hjerter til at elske dig alle vore Dage. Din Aand berede os til dine Tienere og til at være dit Elendoms Folk, der er saare nidkiert til gode Gierninger. Saa ville vi, Herre! opbyde dit Navn, og forkynde dine Guldkommenheder, du, som har kaldet os fra Mørket til dit herlige Lys. Ja! du magtige Gud og al Barmhiertigheds Fader! bevar du os stedse dit Ord og din Kirke. Lad Kongen og alle vore og det ganske Land være velsignede af dig. Vi ere dine, Herre! i din Søn, bevar os denne

Nat, som dine. Hør os for Jesu Christi Skyld, Amen!

Morgen-Bøn om Mandagen.

Herre! din Miskunhed er hver Morgen nye over os, thi det er dig, der gav os Livet, og din Naade er det, som endnu bevarer os det. Du drog os af Woanders Liv, og strax ved den hellige Daab indlemmede os som din Søns Forløste i hans Naaderige. Du vaagede over os i vor Barndom, og endog fra de spæde Aar af har aabenbaret dig for os som vor Fader i Christo. Din Miskunhed har fulgt os, og din Magt har beskyermet os. Du har afvendt fra os mange Ulykker; og af de Farer, som vi ere komne i, har du udfriet os. Du saae os, naar vi snublede, og vare nærved at falde fra din Kierlighed; og Herre! du reddede os. Ja! dine Belgierninger ere flere, end vi kan tælle dem, og du har forbarmet dig, paa det vi maatte ære og frygte dig. Ak, Fader! fyld os med en levende Erkiendelse af din Kierlighed, at vi kunde elske dig, der har elsket os først, og ære dig med vort Legeme og vor Aand, thi de ere dine. Lad denne Dag være helliget til din Tjeneste, og til de Gierninger, du haver givet os i Verden at gjøre. Bevar os fra at synde imod dig, som saa har elsket os. Lad din Aand udruste os med Wiisdom og Kraft, at vi hver Dag maatte blive dueligere til din Ære og vor egen og Medmenneskers Lyksalighed. Herre! ved din Belsignelse udrettes alle Ting; den bede vi om, den haabe vi for din Søns Skyld, i hvilken du vil velsigne alle Troende paa Jorden. Beed du for os, du Faderens eenbaarne Søn, at vi maatte blive i din Troe og Kierlighed alle

vore Dage. Lad os og alle vore med det hele Land være tegnede for dit Ansigt til Naade! Hør os for din evige Kierligheds Skyld, Amen!

Aften-Bøn om Mandagen.

Fader! i dig leve, ere og røres vi, af din Haand have vi alle Ting, og ved din Naade er det, at vi ende denne Dag, og nu kan begive os til Hvile. Vor Siel prise dit Navn, og alt hvad i os er op- hvierte dig; thi du er allene god og hellig, og dig være Ære og evig Kraft! Ak, Fader! du gjør din Naade overflødig mod os; vi ville skønne derpaa, og være overflødig i al Taksigelse. Lad os aldrig saaledes nyde dine Belgierninger, at vi skulle glæde os ved det Gode du giver, og glemme dig, hvorfra al god og fuldkommen Gave kommer; da maatte du jo affrye os, og væmmes ved at gjøre os godt. Nei, Fader! er din Barmhertighed hver Dag nye over os, saa være og vor Taknemmelighed hver Dag nye, hver Dag opvakt til din Priis og din Kierlighed. Ophvi du ved dit Ords guddommelige Kraft vor Forstand til at see, og vort Hierte til at fornemme din mægtige Naade over os, saa at vore Munde maatte fyldes med din Priis, og vore Sieler blive fyrige til din Gierning. Gjør du vor Aand villig, og styrk den til at overvinde vort Kjeds Skrøbelighed, paa det vi maatte være dine Elskelige og blive dine Belsignede alle vore Dage. Ja! Herre Jesu! du som har elsket os, og givet dig selv hen for os, styrk for din Døds Skyld vor Troe, at vi altid maatte ihukomme dig, og leve dig, som er død og opstanden for os; saa skal vi denne Nat sove under din Baretægt, og med alle dine, hvad enten vi leve eller døe, høre dig

til. Dit Die være over os og alle vore og det hele Folk til det Gode! Amen.

Morgen-Bøn om Tirsdagen.

Mægtige Gud, Himmelens og Jordens Herre! vi ere ringere end al den Misfærdighed og Troefasthed du haver vist imod os. Du vaager over os, naar vi sove, og naar vi vaage er det din Magt, som bevarer os, og dit Die, der giver Raad for os. Ved dig, af dig og til dig ere alle Ting, og dig være Ære i al Ewigghed! Du gjør, at vi leve, og af din milde Haand annamme vi alt til dette Livs Bedligholdelse. Du bevarer vor Sundhed, og fylder vore Hjerter med Glæde. Alt hvad Godt vi have, er af din Haand, og du giver os, endog paa Jorden, frydefulde Dage. Kundskab og Visdom er af dig, Raad og Styrke kommer fra din Haand. Ja, Herre! Tider og Leiligheder bestemmer du. Du vil, og alt skal lykkes: Du vil, og alt forgaaer. Nu, mægtige Gud! af dig hænge vi, og ved dig bestaaer al vor Lyksalighed. I din Haand overgive vi nu os og alt, hvad du haver givet os. Bevar os dine egne Gaver, og giv os den Glæde af dem, som er dig behagelig. Lad os altid fryde os i at være dine, og staae under dig; thi du, Herre! kan redde og lyksaliggjøre os, og ikke vi selv. Bevar os denne Dag fra alt det, som du veed at kunde skade os. Lad din Aand være med vor Aand til at tænke, tale, og handle vel: saa skal du og, Herre! velsigne os, og lade vor Gierning vel lykkes for os. Bekræft os i din Søns Samsund, at vi maae holde fast ved ham, vor Frelser og vor Talsmand hos dig; og omstøder, naar han aabenbares, da staae med Glæde til vor Lod ved Dagenes Ende.

Herre! hør os for hans Skyld, og forbarme dig over Kongen, Folket, og alle vore! Amen.

Aften-Bøn om Tirsdagen.

Du allene salige og mægtige Gud! vore Dage forgaae som en Skygge, og alle Ting om os forandres; men du bliver den samme, og hos dig er ingen Omstiftelse. Din Barmhertighed og Trofasthed er endnu den samme, som den haver været fra evig Tid. Derfor, Herre! leve vi, og have ved din Naade ogsaa seet Ende paa denne Dag. Ja! dig være evig Ære, at vi kiende dig, du Evige og Uforanderlige! du, som er vore Sielses faste Haab, og vor visse Deel i Livet. Du er vor Gud fra vor Barndom af, og indtil nu have vi dig, og eies af dig. Alt andet forgaaer og forandres. Ungdom og Styrke flygter bort, Menneskene døe, og vore Bønner selv ere og under Forsængeligheds Lov. Det, som af Verden glædede os før, fornøier os om en liden Tid ikke mere: Magt, Ære, Gunst og alt, hvad vore Hjertes kunde helde til, er ustadigt og en saare uvis Eiendom. Herre! hvad have vi da, som ikke er forgiængeligt? Jo! vi have dig, du, som er vor Hjertes Klippe og vor Deel evindelig. Lær os da, Fader! at sætte alt vort Haab paa dig, som gjorde Himmel og Jord, og holder Love evindelig. Oplys vore Dine, at vi stedse maae see alle jordiske Tings Ustadighed, og vor egen Forgiængelighed, paa det vi ikke skulle sætte vore Hjertes til det Uvisse og forlade dig, du levende Gud! Forklar du for os, at denne Verdens Skikkelse forgaaer og alle dens Lyster; men du bliver, og den, som gjør din Villie, bliver og evindelig. Nu, Herre! du kiender os, at vor Natur er forfønbelig, og at det Røds Sands, der er Siend-

skab mod dig, virker i os. O! for Jesu Skyld, der har frelst os fra Forsængelighedens Tjeneste, bevar os fra Verden og for vort eget Risd. Giv os, himmelske Fader! et helligt Sind, saa vide vi, at du denne Nat og altid vil beskierme os og alle vore. Hør os for din Godheds Skyld! Amen.

Morgen-Bøn om Onsdagen.

Herre! vor Skaber og alle Ting's store Bestyrer, du, som skabte Dagen til Aarbejde og Natten til de Levendes Hvile paa Jorden, har nu vederqaeret vort Legeme ved Sønnen, og fordrer nu os, dine Tienere, frem til vor Gierning i det Kald du haver givet os. Du sagde til vor første Stammefader, at han i sit Ansigts Sveed skulde æde sit Brød, og du haver ved dit vittse Forsyn anordnet for enhver af Menneskens Børn, hvor det bør ham at arbejde. Du fordrer, at vi, som dine Tienere, skal være flittig og troe, og dine Dine randsage, om vi opfylde vort Kald, og gjøre det Gode, du giver os Røne og Leilighed til. Den store Dag kommer, da vi skal gjøre Regnskab, enhver for sit Embede, og faae enhver, eftersom vi have gjort, enten Godt eller Ondt. Ach, Herre! vi bede dig om din den gode Mand, der kan opvække vor Kolde og lade Natur, at vi maae være muntre og flittige i den Gierning, du haver givet os at gjøre. Ja! du værdige Hellig Mand! du fylde os med Iver for vor Kald, og med en brændende Lyst til at udrette noget Godt i denne Verden. Du udrybde for din Kierligheds Skyld og for den Jesu Skyld, som har arbejdet indtil Døden for os al Lunkenhed og Skjodesløshed, al Læghed og Uvillighed af vor Natur, paa det vi kunde bruge vor Siel og Legeme, vore Kræf-

ter og al vor Formue til din Ære, til vore
 flere Medmenneskers Nytte og vort eget
 sande Gode. Ach! Wiisdoms Land! giv
 os Forstand og Klogskab! giv os Redelighed
 og Dueltighed! Dan os til gode, og giv
 os til nyttige Mennesker i Verden. Ja!
 du Herre Jesu! i hvilken al Velsignelse
 er, velsign du Kongen, Landet og alle vore.
 Velsigne du os denne Dag, og al vor
 Gierning! Herre! vor Bøn komme for
 dit Ansigt i Jesu Navn! Amen.

Aften-Bøn om Onsdagen.

Herre! al Wiisdom og Kundskab er i dig!
 de forbigangne Ting randsager du! alt
 hvad som er og skeer, beskuer du, og det
 Tilkommende er aabenbaret for dine Øine.
 Vi ende denne Dag, og ofre dit herlige
 Navn vor ydmyge Tak i Christo Jesu for
 al den Naade du haver vist os. Vi be-
 give os nu til Hvile, men vide ikke, hvad
 os kan vedges. Herre! du veed vore
 Dages Tal, og af dig er bestemt, hvad vor
 Lod i Livet skal være. Du beskuer den Glæ-
 de og Sorg, den Wedgang og Modgang,
 der efter din Villie skal møde os. O Her-
 re! vi kiende ikke, hvad os skal hændes;
 men du kiender det, og i din Haand ere vi
 sikke. Vær med os og din Søn bede for
 os, saa kan intet skade os; din Aand lyse
 for os og vidne med vor Aand, at vi ere
 dine, saa skal Mørket selv blive lyst for
 os, og intet skal skille os fra din Kierlig-
 hed i Christo Jesu vor Herre. Ja, Fader!
 paa dig vælte vi al vor Omhøie for de Dage,
 vi ikke see: du har befalet os det, og selv
 kan vi ikke styre vor Vej; thi vi kan ikke
 randsage, hvad det bedste i alle Ting er for
 os. Annam du os under dine Vingens
 Skygge, underviis du os om den Vej, vi

skal gaae paa, og giv du Raad over os med dit Ord. Vær du vor Ungdoms Leder, og forlad os ikke, om vi skal opleve den svage Alderdom. Men, Fader! lad os altid søge dit Rige og din Retsfærdighed; thi saa skal alle andre, os nyttige Ting, tilfalde os. Lær os hver Dag at haabe paa dig, og være dig troe; og lad os saa kiende at tælle, og varsom anvende vore Dage, at vi maa bekomme Blisdom i Hjertet. Nu, Herre! vi legge os til Hvile i dit Navn, og du vaage over os og alle vore. Hør os, Herre, for Jesu Skyld! Amen.

Morgen-Bøn om Torsdagen.

Herre, vor Fader i Christo Jesu! vi aabnebaredes for dit Ansigt at tilbede dig, og takke din Kierlighed for alle dine Belgierninger, ja ogsaa derfor, at vi under din Bestemmelse have hvilet tryggeligen. I dit Navn begynde vi Dagen, og med Tillid paa din Naade over os i Christo ville vi ikke frygte. Vel vide vi, at vi leve i en ond Verden, og selv ere svage: vort eget Hjerte er bedrageligt, og Forsørerne ere mange. Ach, Herre! forlad os ikke, og overgiv os aldrig til os selv; thi saa falde vi, og blive til Rov enten for Syndens Bedragerie, eller Syndernes Svigefuldhed og Ondskab. O du, vor Frelser og Falsmand! beed du for os, som hiffet for dine Disciple, at vi, som ere i Verden, maae bevares for Verden og de forkrænkkelige Lyster i Verden. Og du vil, thi du elsker os, og har friftøbt os fra det Onde i Verden. Men ach! at vi selv vilde, selv vilde vaage og bede, at vi ikke skulde falde i Fristelse. O du, som virker i os baade at ville og udrette alt efter din Velbehagelighed, du oprække vore Hjertter til at omgaaes vaerligen i Verden, og at holde os

ubesmittede fra dens fordervelige Lyster. Aabne du vore Dine, at vi maae see alle de Strikker, man sætter for os, og gysse for den Afgrund man vil styrte os i. Lad din den gode Aand bevare os fra Verdens Aand, at vi maae staae ubeværgelige, og engang faae Tryk med dine Hellige. O Herre! giv os Wiisdom og Frimodighed til at skielne imellem Onde og Gode, Lyst og Mod til at følge Sandhed og elske den, Had og Sinds Styrke mod Hyklarie og alt, hvad du haader. Dine Dine see og prøve Menneskenes Børn. Ach Herre! aabenbar os hver Tanke og Lyst i os, som er dig mishagelig, og leed os paa den evige Vei. Vær du denne Dag med os, og lad vort Hjerte være retskaffent med dig. Herre! din Miskundhed hvile over Kongen! Landet og alle vore! Hør os for Jesu Skyld! Amen.

Aften-Bøn om Torsdagen.

Herre! det er din Naade, at vi leve, og endnu denne Dag har annammet af dig saa meget Godt. Vi takke dig, og ophyle dit Navn, at du elsker os og bliver ved at gjøre os vel, som dog have Synd og fæle i mange Stykker. Men, Herre! hos dig er Forladelse, og i din Søn har du beredet for os, som troe paa dig og frygte dig, en uudsømmelig Naade-Kilde. Saa elskede du Menneskene, at du ikke allene skabte dem i dit Billede, men og, da de ved Synden bleve dine Fiender, forligede ved din Søn Verden med dig selv, gav os dit Naades Evangelium, og tilbød os al Wiisdom, Retfærdighed, Helliggjørelse og Gienløsning. Ja, Herre! hvor taaler du Syndere, og gjør din Godhed og Langmodighed stor imod dine Foragtere! Det er din Lyst, at de omvende sig, og du

fely vilde omvende dem, og forlade dem deres Overtrædelse. Du bærer os, dine svage Børn, og opholder os, at vi ikke skal falde, og blive liggende. Men, Herre! har du saa elsket os, da vi vare dine Fiender, og bliver du endnu ved, da vi ere skrebkelige, at styre os med megen Skånsel, da bør og vi at elske vore Brødre, og tilgive dem, ligesom du og har tilgivet os. Herre! giv os at være barmhertig, ligesom og du er barmhertig. Det Sind være i os, som og var i Christo, at vi kunne være kjerlig sindede mod alle Menneſker, ydmyge af Hiertet, som ikke vederlægge Ondt med Ondt, men fordrage hverandre, og dog med Blisdom og Standhastighed modstaae det Onde i Verden. O du Godheds og Kjerligheds Aand! udøs din Kjerlighed i vore Sieler, at vi kunne være dine Børn; saa vide vi, at vi ere fødte af dig, og kan med fuld Tillid i Christo haabe al Naade her oven af. Saa skal og denne Nat og alle vore Livs Timer være velsignede af dig, og lykkelige for os. Herre! din Fred være med Kongen, med os og alle vore og det hele Land. Hør os, vor Gud, for Jesu Skyld! Amen.

Morgen-Bøn om Fredagen.

Evige Gud, du allene Mægtige! som gjør i Himmelen og paa Jorden alt, hvad du vil, under din Beskiærmelse have vi sovet, og i Tillid til din Opholdelse og Velsignelse begynde vi en ny Dag. Dersom du ikke bygger Huset, da arbeide de forgieves, som bygge derpaa; dersom du ikke bevarer Staden, da vaage Vægterne forgieves. Herre! du gjør alle Ting foruden Hjælp ved dig, og dig allene tilhæver evig Pris. Ophvi du vore Sieler til at beskue din Magt, som bærer alle

Ting ved dit Kraftes Ord, og til at betænke
 dit Herredømme, som omfatter alle Verdes
 ner, og byder over de mægtigste Aander i
 Himmelen. Dit Rige er evig, og vi ere
 udødelige, stedse skal vi leve under dit Scp:
 ter. Ach, Herre! lad en hellig Nædsel be-
 tage vore Hjertter for at synde mod dig, der
 kan knuse os som Leret, og i Evigheden
 fordærve os. Men at elskes af dig og i din
 eenbaarne Søn være dine Børn, lad det
 være vor Omhve i Tiden, og vor salige En-
 de i Evigheden. Al Magt og Vælde, hvad
 er det mod din? al jordiff Hæthed, hvad
 er det mod din Herlighed, du Kongernes
 Konge og Herrernes Herre? Duophvæier og
 nedtrykker, hvem du vil; Magten er din,
 af dig have Jordens Fyrster alt, og naar
 du vil, forvandler du dem igien til deres
 Støv, og gjør dem lige med de ufleste af
 deres Undersaatter. Herre! lad os da yd-
 myge os under din vældige Haand, være di-
 ne hellige Befalinger underdanige, og altid
 tænke, at vi have intet, uden hvad vi have
 annammet. Men, Herre! du veed, at vi
 skal gjøre Regnskab for de Fortrin, du har
 givet os, den Anseelse, du imellem vore
 Brødre haver betroet os. Ach! giv os din
 gode Aand, Blisdom og Styrkes og din
 Frygtes Aand, at vi denne Dag maatte vans-
 dre værdeligen i vort Kald, og med Glæde
 gjøre din Gierning. Herre! hør vor Bøn,
 og velsigne Kongen, os, alle vore og det
 hele Folk. Hør os i Jesu Navn! Amen.

Aften-Bøn om Fredagen.

Herre! vi have atter endet en Dag af vor
 Tid, og ere komne Evigheden og dit ube-
 værgelige Rige nærmere. For dig tilbede vi,
 du, som haver allene Udødelighed: dig ofre
 vi vore Hjertters Tak, og i din vældige Haand

befale vi igien baade vore Legemer og Siel.
 Herre! lad os, hvad enten vi vaage eller
 sove, leve eller døde, være dine, paa det,
 naar Livets Aften kommer, og vi skal for-
 dres frem at gjøre Regnskab, vi da kunde
 findes i din Søns Samfund, og blive staa-
 ende, uden at bestemmes. Det er bestikket
 for alle Mennesker engang at døe, og deref-
 ter er Dommen. Lad os da hver Dag dom-
 me os selv, og undersøge vort Hierte, paa
 det vi ikke skulde vandre paa det uviste, og
 omsider faae Deel med Daarerne, som sam-
 le i Mørket, og ikke vide hvorhen de gaae.
 Hver Dag være os en Regnskabs Dag, saa
 skal den sidste Dag aldrig hasteligen overfal-
 de os, saa skal vi hver Dag ved din Naade
 holde os i Troe og Kierlighed beredte til vor
 Afsked fra Verden og Overgang i Evigheden.
 O du Herre Jesu! som har bragt Liv og
 Uforkrænkelse i Lyset formedelt dit Evan-
 gelium, lad dit Ord om de sidste Ting altid
 skinne for vore Sieler, og blive i vore Hier-
 ter til at virke i os en hellig Forsigtighed og
 frimodig Guds frygt. Du har ved din Død
 og Opstandelse betaget Døden og Evi-
 gheden den gamle Skræk og Bitterhed. Be-
 kræft du os i din Troe og Lydighed, at
 vi, ubevægelige fra din Samfund, kunde
 leve dig og døe dig. Giv du os ved din
 mægtige Styrke, at bruge vel Naadens Dag,
 at gjøre Godt, medens vi have Tid, og
 vandre i alle Ting, ikke som de Uviste,
 men som de Vitse. O Herre! giv du os
 at ville! giv du os at udrette! Du vil, thi
 du har elsket os. Ach! ville vi kun selv,
 hvad som tjener til vor Fred. Nu herlige
 Frelser! lad os sove i din Fred, og opvaag-
 ne til din Ære. Hør os for Kongen og
 alle vore og det hele Land! Hør os for
 din Forsonings Skyld! Amen.

Morgen-Bøn om Løverdagen.

Herre, vor Gud og Fader i Christo Jesu! dig være Tak og evig Ære, at du og denne Nat har været Soel og Skiold over os. Du bliver ikke træt af at gjøre vel imod os; thi fra Moders Liv af og indtil denne Dag har du forbarmet dig over os mere, end en Fader kan forbarme sig over sine Børn. Og vi have dog syndet imod dig, forsømt din Villie, og hver Dag ere vidende med os selv om Overtrædelser. O Herre! forlad os alle vore Synder! o Fader! tilgiv os i din Søn, vor Broder. Vær os naadig! og forkast os ikke fra dit Ansigt, og tag ikke din Hellig Aand fra os. Ophold du os og forøg du os i Troen, at vi, skjønt med megen Svaghed, dog oprigtigen maatte tiene dig alle vore Dage. Bevar os for at falde fra din Samfund, og igien komme under Mørkhedens Magt og Syndens Trældom. Ach Fader! du som har elsket os først, og indtil denne Dag med megen Misfornhed ført os, skulde vi falde af fra dig, blive Djevelens Slaver og dine Fiender! Skulde vi, Herre! for at nyde Syndens urene og korte Glæde, tabe vor Deel i Jesu, vor Lod i Evigheden, og din mægtige Velsignelse? Nei, Fader! vi vil blive i dig og i din Søn! o styrk vor svage Aand, og opliv du vore matte Kræfter. Veed du for os, evige Ypperste-Præst! at vi maae blive dine, og stedse kien-des som dine. Send os din gode Aand, der maae vidne for os om din Kierlighed og vor Salighed i din Samfund. Herre! vi ere her for dig, velsigne os og vor Gierning denne Dag til din Ære. Velsigne Kongen, alle vore og det hele Folk! Hør os for Jesu Skyld, Amen.

Aften-Bøn om Løverdagen.

Herlige Gud og vor Fader i Christo! vi ende denne Dag og denne Uge med den inderligste Taknemmelighed til dig for hver en Begierning, du haver beviist os baade i det Legemlige og Aandelige. Ak! hvad ere vi, og hvad ere vore, at du haver ført os hid til, og endnu har Naade til at gøre vel imod os i den tilkommende Tid? Du elskede os da vi laae i vore Synder under en evig Bredes Dom, og ikke engang forstode at anraabe om din forbarmende Naade. Du gav os din Søn, og han gav sig hen for os i Lidelse og Død. Vi vidste ikke denne din Misfunding; men du gav os dit Ord, og deri aabenbarede os, hvad vi vare, og hvad du af Naade havde gjort for os, og vilde gøre os til. Din Aand vidnede for os, og kaldte os fra Synden og Døvelen. Vi vare afmægtige, og kunde ikke fatte de Ting, som hørte ham til. Han gav os opladte Pine, og styrkede os til at troe og lyde. Ak, Fader! hvor ofte have vi siden vaklet, og været nær ved at blive dig, vor Gud og eeneste Saltgiverer! utroe? Og dog har din Naade ikke vaklet, og din Kierlighed ikke overgivet os. Herre! vi ville takke dig, vi ville ophøie dit Navn, du er vor Klippe og vor Deel evindeligt. O! hvor godt er det at holde sig nær til dig, og nyde din Kierlighed! Udgyd den formedelst din Aand i vore Sieler, at den maatte tvinge os til at elske dig og holde os ubesmitte fra Verden. Du er Kierlighed! vi ville da uden Frygt vandre for dig, og i Tillid til dig have Frimodighed i alle Ting. Du ville denne Nat bestierme os med Kongen og alle vore og det hele Folk. Herre! vort Lys! ingen Mørkhed er i dig! Bevar os fra

Mørkhedens Magt og Mørkhedens Gierninger! Bevar os for Jesu Skyld, Amen. Siertesuk, at bede efter hver Morgen- og Aftenbøn.

O Jesu Christe! vær mig arme Synder naadig og barmhiertig, forlad mig alle mine Synder, und mig Lykke og Raad, Viisdom og god Forstand. Bevar mig fra al Ulykke. O Gud! tag aldrig din Hellig Aand fra mig, regier mit Hierte, bevar min Tunge, fri mine Hænder fra det Onde, lad alle mine Tanker og Idrætter komme, o Gud! dig til Lov, Priis og Ære, mig og min Næste til Nytte og Belsærd, og det for din Søns Jesu Christi Skyld, som med dig lever og regierer, een sand Gud fra Evighed og til evig Tid, Amen.

Fader vor 26.

Velsignelsen.

Herren velsigne og bevare os! Herren lade lyse sit Ansigt over os og være os naadig! Herren løste sit Ansyn over os og give os Fred, Amen.

Bønner for Reisende.

Naar man vil reise.

O Herre Jesu Christe! du som med din Fader og den Hellig Aand er en almægtig, evig og levende Gud, du som er Veien, Sandhed og Livet, og førde i for-dum Tid Israels Børn tryggelig og uden Fare af Ægypten ind i det forjættede Land igiennem den vildsomme Ørken, og underlig viiste dem Veien; du som og ved dine hellige Engle ledsagede Abrahams Tienere og den unge Tobiam, at de lykkelig og tryggelig vandrede frem og tilbage; du som førde de Vise af Østerlandene forme-

delt Stjernens Anvisning til Bethlehem, og hjem igien til deres Land uden al Skade og Forhindring; jeg beder dig ydmygelig, at du vil paa denne min Reise, som jeg haver taget mig for, være min naadige Ledsager og Veivisere: hielp mig, at jeg kan med Glæde sund og karst fuldende den. Bevar mig fra vrangne Veie, fra Røvere, Skalle og ondt Selskab, og fra al Nød og Fare; viis mig naadelig paa den Veie, hvor mig ikke skal vedersfares nogen Skade, Forsang eller Forhindring enten paa Siel eller Liv, paa mit Gods, Næring eller Viæring. Hielp mig vel at udrette mit Erinde, og send mig glad og karst hjem igien, for dit hellige Navns Skyld, du som lever og bør al Pries, Ære og Taksigelse til evig Tid, Amen!

En Bøn, naar man gaaer til Skibs.

O Herre Jesu Christe! du, som den Tid, du omgikkes legemlig her i Verden, stillede med et eeneste Ord, efter dine Discipulenes Begiering, den gruelige Storm og det brusende Hav: du, som ogsaa gik og vandrede paa det flydende Hav, saavel som paa den haarde Jord og det tørre Land, og haver skabt alle Ting baade i Himmelen og paa Jorden og i Havet: Du, som er en Herre over Alt, og raader saavel i Havet som paa Landet; dig paakalde vi, og bede dig af Hiertet, skin for os i denne vor Skibsreise og Sellsads, som en Naadestjerne, baade frem og tilbage, und os at komme i en god Havn, med heel Skib og holden Reise, for og ledsag os did, hvor vi gierne ville være, med Sundhed og Helbred. Bevar os fra Sværgere, fra Storm og Uvær og al anden Farlighed, paa det vi altid kunne love og prise din uudsigelige Naade, Godhed og Barmhiertighed, du som allene bør al Magt og

Være til evig Tid. Bønhør os, kære Herre! for din Navns Skyld, Amen.

Bøn, naar man er til Skibs i stor Storm og Livsfare.

O hellige Fader! almægtige Herre og evige Gud! du som ikke allene skabte Alt i Begyndelsen, Menneſket til Gavn og Bedſte, men og efter vor ſkiendeltige Syndefald ofte bruger det til at straffe Menneſkene med for Synden. Vi arme Syndere, som ere her i dette gruelige Bærlig, Storm og Havsnød, bekiende, at vi have ſaare vel fortient denne Plage, og meget værre, om du vilde handle med os efter din ſtrænge Retſærdighed. Vi bede ydmygelig din Barmhertighed, at du dog, efter din faderlige gode Villie, ville være os nu og altid naadig og barmhertig, og ved din guddommelige Almægtighed og dit kraftige Ord ſtille denne forførdelige og gruelige Storm og ſvare Bærlig, ſom endnu truer os med Undergang og Udælggeſe. Bevar os med Skib og Gods, ligesom du bevarede din Tienere Noe, der den ganſke Verden ødelægdes med Vand i din retſærdige Brede. Herre! hielp os, ligesom du hielp dine Disciple den Tid de vare i Havsnød, ellers fordærves vi. Er det og din faderlige Villie at vor Tid er kommen, at vi ſkulle blive i denne Havsnød, da bede vi, at du naadelig vil bevare og styrke os i en ſtadig Troe til dig, indtil vor ſidſte Aandedræt, og giv os paa den yderſte Dag en glædelig Opſtandelse og det evige Liv, med alle dine udvalgte Børn. Dig, o Herre Gud! befale vi os med Skib og Gods, Liv, Stiel og Aand, og alt det vi have, hvad heller vi leve eller døe, da høre vi dig til. Dig ſkee Lov og Tak evindeligt, Amen!

Morgensignelse til Skibs.

Vor Fader! du som er en almægtig Gud og Konge, og med din Nærværelse regierer over Himmelen, Jorden og Havet og alt, hvad der er udi, dig siger jeg Lov, Ære og Tak, at du mig i denne farlige Nat tryggelig har ladet sove og hvile, saa at jeg formedelst din Kraft ikke er bleven forfærket af Nattens Grumhed og af forfærelige Stormvinde, som mig usforvarende havde kunnet overkomme og omkaste! eller for de gruelige Bølger, som mig sovende havde kunnet opsluge; Thi du er min Tilhiid, du, Allerhøieste! er min Tilflugt, saa at mig intet Ondt er vederfaret, og ingen Plage er kommen nær til mit Skib. Du haver befaleet dine Engle om mig, at de have baaret mig paa Hænderne, og mit Skib haver ikke stødt paa nogen Grund; du er hos mig i Nød, derfor haver jeg og paa dit Lofte tryggeligen kundet sove, og nu med Glæde beskue denne skønne Morgen-Røde og Dagens Lys. Derfor siger jeg dig, evige Gud og Fader! Lov og Tak, jeg beder, at du vil mig og i denne tilkommende Dag naadelig bevare, at jeg med fuldkommen Fart i mit Kald lykkelig maae fortsætte, og denne Dag foruden al Synd imod min Samvittighed fuldende, paa det du i mig maatte blive, i mig boe og din Gierning i mig udrette; giv Naade, at jeg uden al Dødsfare til Liv og Siel bliver bevaret. Jeg overgiver dig i din Forvaring mit Legem og Siel, min Gang og Sæde, min Billie og Raadslag, min Digten og Fragten, min Udreise og Hjemreise, mit Levnets Ende og alt, hvad jeg er og formaaer, du som er en evig Gud og Fader, høilovet i Himmelen og paa Jorden og i Havet, Amen!

Aftenfignelfe til Skibs.

Bliv hos os, Herre! thi Dagen er forløben, og det stunder til Aften, og den mørke Nat kommer, derfor bliver vor Fare ſtor og ſørgelig; thi om du ikke bliver hos os, og med din klare Glands viſer os Veien, hvor ſnart er det da giort med os! Herre! ſom aldrig ſover eller ſlummer, forbyd naadelig, at vi ikke bruge Natten til Synds og Ondſkabs Dække. Giv os Raade, at vi med vor Troe og Tillid til dig altid maae være vakkere og vaagne, paa det, naar du kommer og banker paa, vi da maae opløfte vore Sieles vaagende Pine til dig, og efterdi du ſaaledes vaager over os paa Sielens Begne, ſaa lad dig og vort Liv og Guds ſaaledes være befalet, at du faderlig lader os hvile, og formedelſt Sønnen vederqvæges. Derpaa kan vi os til Hvile ſagtelig nedlægge, og vore Pine lade ſlumme; dine hellige Engle, ſom du Menneſkene tilgode gjør til Vinde, hielp os paa vores Reife, og drive lykkelig dette Skib, og efter din naadige Villie ledsage os paa Veien, ſom vi ſkulle fare. Og vi ville dig for denne og al anden din Barmhiertighed love og priſe, og forkynde din Raade om Morgen, og din Sandhed om Aftenen. Amen!

Takſigelfe efter at man har endt ſin Reife til Land eller Vand.

O almagtige, evige og naadige Gud, himmelſke Fader! du ſom haver befalet at paaſkalde dig i al Nød og Modgang, og lovet derhos, at du naadelig vil bønhøre og redde os, ſaa at vi derfor ſkulle takke dig, jeg haver paa denne min lange og farlige Reife været i Fare og Nød, i hvilken jeg haver dog merket din naadige Hielp og Biſtand, i det du haver reddet og ſejet mig fra Fare og

Fordervelse, saa at jeg ved din Hielp er kom-
 men hjem til mit Huus med Lykke og behol-
 den Helse, hvilket jeg aldeles troer at være
 din Gierning, og er ikke skeet formedelt min
 egen Forstand eller Forsynlighed. Hvorfor
 jeg ydmygelig af Hiertet takker dig, o naas-
 dige og allerklæreste Fader! og beder, at
 du vil give mig din Hellig Aands Naade,
 at jeg fremdeles kan findes taknemmelig,
 ikke allene med Ord, men og med et chris-
 steligt Levnet og Omgængelse og Kierlig-
 heds Beviisning mod min fattige Næste,
 dig til Ære og Priis, og min Næste til
 Hielp og Trøst, andre til et godt Exem-
 pel, og mig selv til min Troes Hvelse og
 en god Samvittighed. Dig, min kære
 Fader! med din elskelte Søn og den Hel-
 lig Aand, skee evig Lov og Taksigelse for
 denne og alle dine Belgierninger. Amen!

Et sygt Menneffes Bønner.

O Herre Jesu Christe! velsigne og hellig-
 gjør mig arme Menneffe, formedelt din
 Pine og Død, hvilken du paa Korset
 lidt haver, og frels mig baade fra Sie-
 lens og Legemet's Sygdom, Amen!

O Herre Jesu Christe! sand Gud og Men-
 neske, min eneste Frelser og Saliggjø-
 rer, som haver sagt: Kommer til mig, alle
 I, som arbeide og ere besværede, jeg vil
 vederqvæge Eder, til hvilken vor himmelske
 Fader haver overgivet alting, og som ha-
 ver baade Livsens og Dødsens Nøgle, og
 uden hvis Bidskab og Billie ikke det rin-
 gste Haar kan falde af mit Hoved, og
 langt mindre denne store Sygdom angribe
 mig. See, Herre! din Haand haver rørt
 mig; og jeg er svag og skrøbelig, og haver
 desvære! saadan Pine og Plage, samt Zug-
 telse og Røvselse med mit syndige Levnet

vel fortient. Ikke desmindre kommer jeg til dig, o almægtige og bedste Læge! og begierer af din Naades og Barmhiertigheds Rigdom, at du vil, om det er dig behageligt, og mig til Salighed gavnligt, borttage denne Sygdom fra mig, paa det jeg med et karst Legem endnu nogen Tid maae forstaae og betiene det mig i denne Verden er betroet og paalagt. Men er det din Villie, at jeg med Sygdommen endnu længere skal prøves og udholde, saa giv mig Taalmodighed dertil, at jeg maae rettelig stikke mig deri. Stat mig bi, og lad gaae over mig hvad du vil. Giv og at al min Pine og Smerte maae tiene mig til min Siels Sundhed, til min syndige Naturs Renselse, og til at fornægte denne Verden og alt hvad derudi er, hvortil Menneffene saa sørgelig sætte deres Hjærter. See, Herre! om mit Kiød end er skrøbeligt, saa er dog formedelst din Naade min Aand vilig og bered til at lide dit faderlige Riis. O frommeste Fader! som revser og straffer dine elskelige Børn af Naade, at det kan gaae dem vel, forleen mig, at, ligesom jeg er iblandt deres Tal, som du revser, jeg og maae være iblandt deres Tal, som du med faderlig Omhyggelighed forsørger og til den evige Saligheds Arvesdeel opholder, Amen!

Om et saligt Endeligt.

O almægtige og barmhiertige Frelsermand! jeg beder dig for din bitter Pine og Død, lad mig og døe salig og vel i dig, med alle dine Helgene. Bevar mig fra en ond og usorvarende hastig Død, at jeg ikke skal overfaldes af Synden, ei heller døe paa den Tid, naar du ikke haver Behagelighed til mig; men gid jeg med god

Beredelse og med dit hellige Legems og Blods Annammelse maae vandre til dig, finde Naade hos dig, og blive deelagtig i den evige Salighed, Amen!

Bønner udi eens Aderste.

O Herre Jesu Christe! mon det ikke snart skulle skee, at jeg kan faae dig at see? Skal jeg ikke snart med Glæde komme til at beskue din Herlighed? vil du ikke snart frie mig af dette mørke Fængsel? at jeg kan komme did, hvor jeg skal love og prise dit hellige Navn til evig Tid, og ikke mere være undergoven Døden eller Sygdom; vil du ikke snart indføre mig til det herlige Huus, hvor der er idel Glæde og Belyst? O Herre! hvor saare livsalige ere dine Boliger, min Siel haver en Hiertens Længsel og Attraae ders efter. O Herre! eet beder jeg dig om af Hiertet, det vil du og give mig: at jeg maae boe i dit Huus stedse og evindeligt, Amen!

O Herre Christe! kom, og forhael ikke længer, hent mig hiem i din Fred hos dig, forløs mig af dette Fængsel, paa det jeg med Glæde kan love dig. Kom, min Gienløser og Saliggjører! jeg længes af Hiertet efter dig, lad mig skue dit Ansigt. Kom mit Lys og min Salighed! o, før min Siel af dette Fængsel, at den kan love dig. O Herre! hvor længe skal jeg tøve i denne Jammeidal? Forløs mig, Herre! og tag mig af dette Elende til den evige Herlighed, Amen!

De syv Kong Davids Poenitentses
Psalmer.

Den 6 Psalme.

Uf, Herre! straf mig ikke udi din Brede, og tugt mig ikke i din Grumhed. Herre! vær mig naadig, thi jeg er skøbelig.

Kong Davids Poenitentse-Ps. 667

Helbred mig, Herre! thi mine Been ere forfærdede, og min Siel er meget forfærdet. Ak! du Herre! hvor længe? Vend dig, Herre! og redde min Siel, hjælp mig for din Barmhertigheds Skyld. Thi man tænker ikke paa dig i Døden, hvo vil tale dig i Helvede? Jeg er saa træt af Suk, jeg bløder min Seng den ganske Nat, og vader mit Leie med mine grædende Taare! Min Skikkelse er salmet af Sorg, og er vorden gammel, thi jeg haver Angest allevegne. Viger fra mig alle Misdædte! thi Herren hører min Graad, Herren hører min Formanelse, Herren annammer min Bøn. Alle mine Fiender skulle blive til Skamme, og saare forfærdes, vende sig tilbage, og snart blive til Skamme.

Den 32 Psalme.

Salig er den, som Overtrædelsen er forladt, den hvis Synd er skjult. Salig er det Menneske, som Herren ikke tilregner Misgierninger, og i hvis Mand er ikke Falskhed. Thi der jeg vilde det tie, da vansmægtede mine Been ved min daglige Hylen. Thi din Haand var Dag og Nat svar paa mig, at min Vædffe blev forvandelt til Sommerens Tørke, Sela. Thi bekiender jeg mine Synder for dig, og skjuler ikke mine Misgierninger. Jeg sagde: jeg vil bekiende min Overtrædelse for Herren, da forlod du mig min Synds Ondskab, Sela. Derfor skulle alle Helgene tilbede dig i rette Tid, at, naar der kommer store Vandløb, skulle de ikke rekke til dem. Du er min Beskiermelse, bevar du mig for Angest, at jeg kan prise dig ganske gladelig, naar jeg frelses, Sela. Jeg vil undervise dig, og vise dig Beten, som du skal vandre; og jeg vil have Naad hos dig med

mit Die. Været ikke som Heste og Mule, som ere ikke forstandige, paa hvilke man skal legge Tømme og Bidsel, naar de ikke ville til dig. Den Ugudelige haver mange Plager, men den, som haaber paa Herren, den skal Misfærd omfringsgive. Glæder Eder i Herren og fryder Eder, I Retsfærdige! og priser alle I Fromme!

Den 38 Psalme.

Herre! straf mig ikke i din Brede, og revs mig ikke i din Grumhed; thi dine Pile sidde i mig, og din Haand trykker mig. Der er intet sundt paa mit Legem for din Truen, og der er ingen Fred i mine Been for mine Synder. Thi mine Synder gaae over mit Hoved, og de ere blevne mig svare, som en svar Byrde, mine Saar lugte ilde, og flyde med Røde for min Daarlighed. Jeg gaaer kroget og nedbøjet, den ganske Dag gaaer jeg bedrøvet. Thi mine Lænder fortørres aldeles, og der er intet sundt paa mit Legeme. Det er bleven sygt og saare forstødt; jeg hylter for mit Hjertes Urolighed. Herre! al min Begiering er for dig, og mit Suk er ikke skjult for dig. Mit Hjerte bæver, min Styrke haver forladt mig, og mine Dines Lys er ikke hos mig. Mine Venner og Frender holde sig fra mine Plager, og min Næste traadde langt bort. Og de, som staae efter min Siel, sætte Snarer for mig, og de, som ville mig Ondt, tale hvorledes de kunne gjøre mig Skade, og omgaaes med idel Sviig. Men jeg maae være som en Døv, og ikke høre, og som en Dum, der ikke oplader sin Mund. Og jeg maae være som den, der ikke hører, og som haver ingen Gienfvar i sin Mund. Men Herre! jeg bier efter dig, du Herre, min Gud! skal bønføre. Thi

Jeg tænker, at de skulle jo ikke glæde sig over mig, naar min Fod glider, da skulle de storligen rose dem imod mig. Thi jeg er gjort til at lide, og min Pine er altid for mig. Thi jeg giver mine Misgierninger tilkiende, og sørger for mine Synder. Men mine Fiender leve og ere magtige, de ere store, som mig hade uden Skiel. Og de, som gøre mig Ondt for Godt, sætte sig imod mig, fordi jeg efterfølger det Gode. Herre, min Gud! forlad mig ikke, vær ikke langt fra mig. Herre, som er min Salighed, skynd dig at hjælpe mig!

Den 51 Psalme.

Gud! vær mig naadig efter din Misskunnhed, afflet mine Synder, efter din store Barmhiertighed. Toe mig reen af mine Misgierninger, og gjør mig reen af mine Synder; thi jeg bekiender mine Misgierninger, og mine Synder ere altid for mig. Jeg haver allene syndet imod dig og gjort Ilde for dig, paa det at du skulde beholde Ret i dine Ord, og blive reen, naar du bliver dømt. See, jeg er sødt af syndig Sæd, og min Moder haver undfanget mig i Synd. See, du haver Lyst til Sandhed, som ligger i Skjul, du lodst mig forstaae din Viltsdoms Lønlighed. Afsløs mig med Isop, at jeg bliver reen, toe mig, at jeg bliver sneehvid. Lad mig høre Glæde og Fryd, at de Been blive glade, som du haver sønderflaget. Skjul dit Ansigt for mine Synder, og udslæt alle mine Misgierninger. Gud skab et reent Hierte i mig, og giv mig en ny viis Aand. Forkast mig ikke fra dit Ansigt, og tag ikke din Hellig Aand fra mig. Trøst mig iglen med din Hielp, og en frimodig Aand opholde mig. Jeg vil lære Overtrædere dine Veie, at Synder

re skulle omvende sig til dig. Gud! du som er min Gud og Salighed, frels mig fra de Blodskyldige, at min Tunge kan prise din Retsfærdighed. Herre! oplad mine Læber, at min Mund kan kundgøre din Pris. Thi du haver ikke Lyst til Offer, jeg vil vel ellers give dig det! og Brænd-Offer behager dig ikke. En angerfuld Mand er det Offer, som Gud behager. Gud forsmaaer ikke et sorrigfuldt Hierte. Gjør vel imod Zion efter din Naade, byg Murene i Jerusalem. Da skulle Retsfærdigheds Offer behage dig, Brænd-Offer og Hele-Offer; da skal man ofre Dren paa dit Alter.

Den 102 Psalme.

Herre, hør min Bøn, og lad mit Raab komme til dig. Skjul ikke dit Ansigt for mig, bøj dine Øren til mig i Nød, naar jeg kalder paa dig, da bønhör mig snart; thi mine Dage ere forgangne som en Røg, og mine Been ere opbrændte som en Brand. Mit Hierte er nedslaget og tørt som Græs, at jeg og forglemmer at æde mit Brød. Mine Been hænger ved mit Riid for Hulen og Suk. Jeg er ligesom en Rørdrum i Ørken, jeg er ligesom en Ugle i forstyrrede Stæder. Jeg vaager, og er ligesom en eenlig Fugl paa Taget. Mine Fiender forhaane mig dagligen, og de mig spotte, svære ved mig. Thi jeg æder Aske som Brød, og blander min Drik med Graad, for din Trudsel og Brede, at du ophøiede mig, og kastede mig ned i Grund. Mine Dage ere borte som en Skygge, og jeg visner ligesom Græs. Men du, Herre! bliver evindelig, og din Ihukommelse stedse og altid. Gjør dig rede, og forbarme dig over Zion, thi det er Tid at du er hende naadig, og Stunden er kommen. Thi dine

Tienere vilde gierne, at hun blev bygt, og saae gierne at hendes Steen og Kalk beredtes. At Hedningerne skulle frygte for Herrens Navn, og alle Konger paa Jorden din Ære. At Herren bygger Zion, og aabenbares i sin Ære. Han vender sig til de Forladtes Bøn, og forsmaaer ikke deres Bøn. Dette skal skrives for dem, som efterkomme, og det Folk, som skal skabes, skal love Herren. Thi han seer ned af sin hellige Høihed, og Herren seer af Himmelen paa Jorden, at han vil høre Fångens Suk, og løse Dødsens Børn. Paa det at de skulle prædike Herrens Navn i Zion, og hans Lov i Jerusalem. Naar Folkene komme til sammen, og Kongerigerne at tiene Herren. Han ydmyger min Magt paa Beien, og forstækker mine Dage. Jeg siger: min Gud! tag mig ikke bort midt i mine Dage, dine Aar vare stedse og altid. Du grundfæstede Jorden tilforn, og Himlene ere dine Hænders Gierninger. De skulle forgaae, men du bliver, de skulle alle ældes ligesom et Klædebon, de skulle forvandles som et Klæde, naar du vil forvende dem. Men du bliver, som du er, og dine Aar saae ingen Ende. Dine Tieneres Børn skulle blive, og deres Sæd skal trives for dig.

Den 130 Psalme.

Uff det Dybe raaber jeg, Herre! til dig. Herre! hør min Røst, lad dine Øren mærke paa mine Bønners Røst. Herre! dersom du vil tilregne Synden, Herre! hvo kan da blive bestandig? Thi hos dig er Forladelse, at man skal frygte dig. Jeg bier efter Herren, min Siel bier, og jeg haaber til hans Ord. Min Siel vogter efter Herren, mere end Vægterne, som inderlig vogte efter Morgenens. Israel

haabe paa Herren, thi der er Naade og megen Gienløselse hos ham. Og han skal frelse Israel af alle sine Synder.

Den 144 Psalme.

Herre! hør min Bøn, og mærk min Formaning for din Sandheds Skyld, hør mig for din Retsfærdigheds Skyld. Og gik ikke til Dom med din Tiener, thi der er ingen, som lever, retfærdig for dig. Thi Fienden forfølger min Siel, og nedslaaer mit Liv til Jorden, han lægger sig ned i Mørket, ligesom de Døde i Verden. Og min Aand er bedrøvet i mig, mit Hierte fortæret i mit Liv. Jeg tænker paa den fremfarne Tid, jeg taler om alle dine mægtige Gierninger, og siger om dine Hænders Gierninger. Jeg udbreder mine Hænder til dig, min Siel tørster efter dig, som tørt Land, Sela. Herre! bøn hør mig snart, min Aand forgaaer, skul ikke dit Ansigt for mig, at jeg ikke bliver, som de, der falde ned i Graven. Lad mig aarle høre din Naade, thi jeg haaber paa dig: Kundgør mig den Vej, som jeg skal gaae paa; thi mig forlænges efter dig. Min Gud! frels mig fra mine Fiender! jeg haver Tilflugt til dig. Lær mig at gjøre efter din Behagelighed, thi du er min Gud; lad din gode Aand føre mig paa slet Vej! Herre! vederqvæg mig for dit Navns Skyld, før min Siel af Nød for din Retsfærdigheds Skyld; og forstyrre mine Fiender for din Miskunheds Skyld. Og fordærv alle, som bedrøve min Siel, thi jeg er din Tiener.

1831.